

[Long Lưu] Cổ Nhân Thán Chi Long Phi Phương Thệ Thán Cổ Nhân

Contents

[Long Lưu] Cổ Nhân Thán Chi Long Phi Phương Thệ Thán Cổ Nhân	1
1. Chương 1: Cháp Tử Chi Thủ	2
2. Chương 2: Hội Đèn Lồng Trung Thu	8
3. Chương 3: Tử Tiêu Điện Yên Hà Cung	16
4. Chương 4: Hồi Tưởng Của Vân Đình	28
5. Chương 5: Huỳnh Đệ Phản Bội	37
6. Chương 6: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt	48
7. Chương 7: Hàm Oan	58
8. Chương 8: Mạc Cảm Dữ Quân Tuyệt	68
9. Chương 9: Huyết Thệ Ngôn	76
10. Chương 10: Nỗi Đau Ly Biệt	86
11. Chương 11: Túy Sinh Mộng Tử	96
12. Chương 12: Mạn Đà La Chi Thương	105
13. Chương 13: Phù Sinh Viễn, Hận Vô Biên	119
14. Chương 14: Ân Tứ Chi Vương	129
15. Chương 15: Sinh Hữu Đạo	139
16. Chương 16: Ái Vô Ngôn	149
17. Chương 17: Vĩnh Thương	159
18. Chương 18: Mộng Hồi	176

[Long Lưu] Cổ Nhân Thán Chi Long Phi Phương Thệ Thán Cổ Nhân

Giới thiệu

Editor: Aimi + Quây Thể loại: bối cảnh cung đình, ngược tâm thân, HE. Cặp đôi: Long Dương X C

1. Chương 1: Chập Tử Chi Thủ

Bên ngoài biên thành Khương Quốc, trong một sơn cốc.

Có tiếng sáo truyền ra từ bên trong.

Tiếng sáo lượn quanh sơn cốc, thuận theo dòng suối, hòa mình cùng con nước róc rách, âm thanh du dương mị hoặc, không thể diễn tả bằng lời.

Phía chân trời xa xa là những áng mây trầm mình sau cánh rừng bạt ngàn, một bạch y thiếu niên đang thối sáo, dáng ngồi ngay ngắn trên gò đá, nằm bên cạnh y là một thiếu niên vận y phục đỏ, dung nhan anh tuấn, tự tại nhìn trời.

“Ta muốn ban thưởng tên cho nơi này.” Hồng y thiếu niên đột nhiên ngồi dậy, ngồi đối diện với bạch y thiếu niên.

“Tên gì?” Bạch y thiếu niên ngừng tiếng sáo, quay người nhìn đối phương, khóe môi cười nhẹ.

“Long Phương Tuyền, Cổ Dương Sơn.”

“Ha ”

“Người đừng cười, ta nói nghiêm chỉnh đấy, người nhất định phải đưa nơi này vào bản đồ giang sơn xã tắc của ta!”

“Cái này, cái này không tốt đâu...”

“Có cái gì không tốt, nơi này chính chỗ của Long Dương ta cùng Cổ Lưu Phương người, ngày sau ta muốn có một biệt viện ở đây, này, là ở chỗ đó.” Hồng y thiếu niên chỉ tay về hướng một nông trại cũ nằm ở lưng chừng núi đối diện. “Hàng năm sau đó, chúng ta sẽ tới nơi này nghỉ mát và săn bắn, có được không?”

Thì ra hồng y thiếu niên kia chính là Quốc vương trẻ tuổi của Khương Quốc Long Dương và bạch y thiếu niên tên là Cổ Lưu Phương, là đồ đệ của Hợp Dương đạo trưởng.

“Đừng nói đùa như thế!”

“Quân vô hí ngôn!”

“Người thật muốn tu sửa nơi này, xây dựng biệt viện?” Lưu Phương chậm rãi đứng lên.

“Đúng vậy, ta muốn xây một hậu viện thật to, nơi này phải được núi non bao bọc, ta sẽ đem nước suối dẫn vào trong viện, chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp của thiên nhiên trong một gian phòng rộng lớn!”

“Nhưng...” Mâu thuẫn Lưu Phương cau lại, dường như có điều suy nghĩ, sau đó là chất giọng chậm rãi vang lên, “Long Dương, nông trại này đối với Lưu Phương mà nói, đã hơn trăm năm rồi, hà tất phải thay đổi. Sơn thủy do thiên nhiên tạo ra, đừng để bàn tay người chạm vào, tổn hại đến linh khí đất trời, làm trái đi đạo lý. Huống chi, nếu làm như thế thì sẽ gây hao tài tốn của, chỉ vì ta và người? Lưu Phương không thể nào an tâm... Long Dương?”

Lưu Phương hoảng hốt khi phát hiện Long Dương chẳng biết đi đâu, y vội vàng chạy đi tìm bốn phía, miệng gọi lớn tên Long Dương. Chợt thấy giữa khe suối thoáng qua một thân hồng sắc, chẳng lẽ hắn đã rơi xuống suối?

“Long Dương! Long Dương!”

“Ta ở chỗ này, Lưu Phương!”

Lưu Phương thấy Long Dương đưa tay về phía mình vẫy vẫy, y không hề nghĩ ngợi, lập tức tung người nhảy xuống suối, liều mạng bơi ra giữa sông. Nhưng ngặt nỗi, thân ảnh mảnh mai của y không chịu được sức nước chảy xiết, loáng cái, bóng dáng bạch y đã bị dòng nước cuốn ra hơn mười trượng.

“A! Lưu Phương!” Long Dương hoảng hốt kêu lên, vội vàng bơi nhanh đến chỗ Lưu Phương.

Sau một hồi vùng vẫy trong nước thì hai người cũng vào được chỗ nước cạn, cuối cùng cũng có thể vững vàng đứng lên.

Long Dương vừa kéo Lưu Phương lên bờ, vừa thở hổn hển, nói:

“Người không muốn sống nữa hả? Tự nhiên nhảy xuống làm gì?”

“Ta cho là...”

“Cho là cái gì? Cho là ta rơi xuống nước? Người quá coi thường ta. Nhưng nếu thật sự là như vậy thì ta cũng có công phu trong người, còn người, cái gì cũng không biết mà lại dám nhảy xuống!”

“Vậy người xuống nước làm cái gì?”

“Ta là thấy có con cá lớn ở dưới suối, muốn đi bắt thôi!”

“Là thế à?”

“Đúng vậy! Người ngốc như người, ngay cả con cá cũng không bắt được, chẳng lẽ cứ bắt ta ngày ngày ăn chay với người!”

“Vậy tại sao người không nói cho ta biết?”

“Chờ người giăng đạo xong là cá của ta đã sớm chạy hết!”

“Vậy... Người đã bắt được cá?”

“Dĩ nhiên rồi! Ta vẫy tay ra hiệu cho người biết là ta đã bắt được cá, nhưng cái đứa ngốc như người lại đột nhiên nhảy xuống, ta bị dọa sợ, liền buông tay thả luôn con cá!”

“Thì ra là như vậy...”

Cuối cùng cả hai cũng lên tới bờ, Long Dương nhìn Lưu Phương toàn thân ướt đẫm, vẻ mặt ân hận đứng ngẩn ngơ một chỗ, trông rất là buồn cười.

“Làm sao bây giờ, cá của ta đã chạy mất, hôm nay không có cá ăn, đều là tại người a ” Long Dương xì mặt nói.

“Để ta đi bắt lại cho người!” Lưu Phương nói xong, toan muốn chạy trở lại dòng suối.

Long Dương xông lên, nghiêng người ôm lấy hông của Lưu Phương, cười nói: “Ta vất vả lắm mới bắt lại được con cá lớn là người, làm sao có thể để cho người chạy mất!”

“A! Long Dương, người mau buông ra!” Lưu Phương bật cười, cơ thể áp sát Long Dương.

“Không thả, ta không để cá lớn chạy mất, hôm nay ta không ăn chay! Ha ha!” Đôi tay Long Dương gắt gao ôm lấy Lưu Phương, hấn vác y lên vai, sải bước đi về phía trước.

“Mau thả ta xuống, giờ là ban ngày mà!” Lưu Phương dùng sức lắc lắc người, tay đập đập vào lưng Long Dương.

“Không thả không thả, ta phải đưa người về nhà!” Long Dương vui sướng nói, vẻ mặt rất hài lòng. “Ai u không được không được, mau dừng tay!” Thì ra là Lưu Phương đang cù lét Long Dương, y biết hấn sợ nhất là chiêu này.

Hai người hỉ hả đùa nhả hết nửa ngày, sau đó nằm vật xuống bãi cỏ trên sườn núi.

Những áng mây bị gió thổi bay, làm lộ ra hơn nửa vầng thái dương, ánh mặt trời chiếu vào hai người, hòa cùng những giọt nước tạo ra vài chấm kim quang, ấm áp nhưng không chói mắt.

Long Dương bảo Lưu Phương nằm như hắc, tạo thành hình chữ “Đại”, như vậy y phục sẽ mau được hong khô.

Lưu Phương sờ vào ngực áo, cũng may, cây sáo nhỏ vẫn còn ở đó. Y rút cây sáo ra, giơ lên dưới ánh mặt trời, để cho ánh nắng xuyên thấu qua thân sáo màu xanh biếc, mặt trên của sáo còn khắc một chữ “Dương”. Lưu Phương đưa sáo lên môi, nhẹ nhàng thổi lên một giai điệu.

Khúc nhạc này có tên là “Cổ Nhân Thán”, nguyên là do một vị cao nhân ở Dương Quốc phổ ra, đa phần là cảm tiêu hợp tấu, khúc điệu bi thương, dường như chứa đựng cả một câu chuyện trong truyền thuyết, dễ gieo rắc vào hồn người những đồng cảm tinh tế. Nhưng tiếng sáo hôm nay Lưu Phương thổi ra lại rất ôn chuyển thoải mái, tự do phiêu dật, không có một chút đau thương.

Long Dương lắng nghe tiếng sáo của Lưu Phương, trong lòng không khỏi xúc động, hắc bắt đầu mừng tượng lại khoảng thời gian ngày trước. Lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Phương, Long Dương chỉ cảm thấy ở y có phong thái của một người tu đạo, không ngờ rằng sau khi nói chuyện với nhau, hắc đã nhận ra y là người có đức độ phi phạm, luôn ấp ủ trong tâm ý niệm cứu giúp người hoạn nạn, thế là cả hai đã cùng nhau trò chuyện suốt đêm. Sau đó, hắc đã đem y vào cung để trở thành cận thần mưu sĩ, ngày ngày cùng hắc nghiên thảo trị quốc lương phương. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, chính sách mới của hắc đã được dân chúng hết lời khen ngợi, tất cả đều là vì có y ở bên. Lưu Phương còn thức trắng nhiều đêm liền chỉ vì muốn hoàn thành nhanh chóng bản đồ giang sơn xấp xỉ cho hắc, làm cho bản đồ trùng khớp với địa hình Khương Quốc. Hai người đã cùng nhau rong ruổi suốt mấy tháng, đi qua rất nhiều nơi trên Khương Quốc, từ nội thành to lớn đến các thôn làng bé nhỏ.

Mọi chuyện đã gần như hoàn thành, ai ngờ ở biên thành Tây Vực họ đụng phải bọn thổ phỉ cướp bóc. Long Dương mang theo thị vệ muốn bảo hộ dân chúng, nhưng đối phương nhân mã đông đảo, thị vệ Thương Kiêm ra sức chống chọi, còn hắc vì bị thương nên mới mang Lưu Phương chạy vào trong sơn cốc này. Lưu Phương tinh thông dược lý, ở trong núi đã tìm thuốc trị thương cho hắc, lại dìu hắc đi suốt mấy ngày liền mới tìm được một nông trại cũ để trú thân. Lưu Phương vì hắc mỗi ngày hái thuốc đào sâm, nấu cơm sắc thuốc, chăm sóc hắc một cách tỉ mỉ. Ban đêm sợ hắc lạnh, y đã dùng cỏ đan cho hắc tấm chăn, vì thế mà tay y bị thương vài chỗ. Hơn một tháng trôi qua, thương thế của hắc vốn đã khỏi hắc, nhưng bản thân lại không muốn rời đi. Đêm đó, hắc không còn khống chế được tình cảm của mình, bèn hôn trộm y, vì thế mới biết trong lòng y sớm cũng đã có hắc, tình đầu ý hòa, đêm sinh ám muội, hai thể xác hòa làm một. Từ đó, sơn cốc này chính là thiên đường xinh đẹp nhất của nhân gian. Chỉ có hắc và Lưu Phương ở nơi đây, tạm thời quên đi quốc sự, cái gì cũng không màng tới.

Cuộc đời này, Long Dương có Lưu Phương, thế là đã quá đủ.

Long Dương nghĩ tới đây thì nhẹ nhàng kéo tay Lưu Phương, hỏi:

“Lưu Phương?”

“Vâng?” Lưu Phương nghiêng mặt nhìn Long Dương.

“Lưu Phương, kiếp này ngươi có nguyện ý cùng ta không? Chấp tử chi thủ.”

Ánh mắt Lưu Phương bỗng dâng lên lệ quang, từ đôi môi y vang lên tiếp đoạn sau, “Dữ tử giai lão. Lưu Phương nguyện ý.” Lưu Phương vừa nói vừa nhẹ nhàng dựa vào khuôn ngực ấm áp của Long Dương.

“Ta yêu Cổ Lưu Phương ” Long Dương hét lên, thanh âm vang vọng khắp sơn cốc.

Hồi lâu, tịch dương xuất hiện, y phục của hai người cũng đã khô, Lưu Phương đứng dậy, chải lại tóc mai, sau đó giúp Long Dương sửa sang y trang. Long Dương tu huyết một cái, liền thấy một thân tuần mã đỏ thẫm, mũi huyền, ánh mắt tinh anh dọc theo sông lao đến.

“Kỳ Lân, than ôi, chỉ có ngươi là không quấy rối a, sẽ không ngốc nghếch nhảy loạn xuống suối.” Long Dương vừa vỗ vào cổ bảo bối tuần mã của mình, vừa cười nói.

Lưu Phương nhìn Long Dương một cái, chỉ cười nhẹ chứ không đáp trả.

“Đến đây đi!” Long Dương phi người lên ngựa, cúi xuống đưa tay về phía Lưu Phương, Lưu Phương nắm lấy tay của Long Dương để nhảy lên ngựa. Y ngồi phía trước Long Dương, hai người cười chung một ngựa.

Long Dương và Lưu Phương cùng nhau ngồi trên thân Kỳ Lân, vừa đi vừa trò chuyện, dọc theo sông hướng thẳng về phía nông trại.

Mới vừa đi tới con đường nhỏ trước nông trại, Long Dương đột nhiên nghe được tiếng ngựa hí, hấn cảnh giác kéo dây cương, ghì Kỳ Lân lại, lặng yên quan sát tình hình. Quả thật có vài con ngựa cùng quân sĩ đứng bên ngoài nông trại, mắt đảo dáo tìm kiếm xung quanh, chỉ nghe có người kêu la: “Bệ hạ đây rồi, ta đã thấy bệ hạ!”

Sau đó chỉ thấy hộ vệ tướng quân một thân lam y cầm giáp phóng ngựa chạy đến trước mặt Long Dương, thân ảnh lam y lập tức tung người xuống ngựa, quỳ dưới đất hành lễ. “Bệ hạ, thần Thương Kiêm hộ giá bất lực, tội đáng chết vạn lần!”

“Thương Kiêm, là các người a.” Lưu Phương nghe thanh âm của Long Dương không thật sự vui mừng. Thương Kiêm là thị vệ tin cẩn của Long Dương, võ nghệ cao cường, luôn đi theo tháp tùng bọn họ. Cho đến tháng trước cùng thổ phỉ Tây Vực giao chiến, một mình hấn chống chọi hơn mười người, mới bảo vệ được Long Dương và Lưu Phương thoát khỏi vòng vây. Lưu Phương đối với Thương Kiêm một lòng tôn trọng, nhìn hấn hành lễ, y liền muốn xuống ngựa, ai ngờ cánh tay lại bị Long Dương bắt lại, không thể cử động.

Thương Kiêm nhìn thấy Long Dương không để cho Lưu Phương xuống ngựa, lòng hơi có chút do dự, nhưng rồi cũng lập tức cúi đầu.

“Làm sao người tìm tới được nơi này?”

“Bọn thần vốn tìm kiếm quanh núi này, thăm dò tung tích của bệ hạ, nhưng bởi vì địa thế không quen nên không có kết quả. Ngày hôm trước nghe một nông phu nói chồng của nàng tuần tra núi, nhìn thấy một con ngựa quý bên ngoài nông trại, bên trong nhà dường như còn có người ở, chẳng qua là khi ấy không thấy người. Nông phu muốn bắt con ngựa này, lại bị vó ngựa đá thương, vì vậy mới xuống núi tìm người giúp hấn cướp ngựa. Ngay sau đó, hấn bị thần phát hiện, nghe hấn miêu tả hình dáng con ngựa thì ứng thị đó là Kỳ Lân của bệ hạ, cho nên thần đã bảo nông phu dẫn đường lên đây.”

“Nga, thì ra là như vậy” Long Dương nghĩ, hấn là vào lúc hấn cùng Lưu Phương lên núi, chủ nhân của nông trại kia đã trở lại. “Đã như vậy, không thể làm khó người nông phu kia.”

“Thưa vâng. Thương thế của bệ hạ như thế nào rồi?” Thương Kiêm thấy sắc mặt Long Dương hồng hào, tinh thần khỏe mạnh, xem ra thương thế cũng không nghiêm trọng lắm.

“Chỉ có chút vết thương nhỏ không chết được... A, cũng rất nghiêm trọng đó, ta hôn mê bất tỉnh suốt ba ngày ba đêm, nếu không phải nhờ Lưu Phương tìm được thảo dược linh nghiệm thì ta đã sớm mất mạng!” Lưu Phương nghe Long Dương nói như thế, không khỏi nhũn mày. Long Dương bị chém vào chân là thật, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, càng không có chuyện hôn mê. Hấn còn trẻ, cơ thể vốn khỏe mạnh, Tam Bộ Thiên trị thương cũng rất công hiệu, cho nên đã sớm khỏi hấn. Hiện nay cần gì phải nói như vậy, chắc là hấn muốn dọa Thương Kiêm nên đã ăn nói ba hoa. Long Dương cố ý nâng cao thanh âm nói tiếp, “Cái này là đao của Tây Vực nên rất lợi hại a, chém sắt như chém bùn, các người đánh không lại bọn chúng cũng là lẽ bình thường, chúng ta sau này cũng phải làm ra những binh khí như thế, chúng rất cần thiết.”

Thương Kiêm nghe nói liền khẩn trương, mồ hôi tuôn như mưa, hấn vừa lau mồ hôi vừa nói, “Dạ dạ, bệ hạ nói chí phải.”

Long Dương có chút hơi đắc ý, nói tiếp, “Người xem, nếu như không có Lưu Phương thì ta đã chết ở vùng núi hoang dã này rồi, ta đường đường là Khương Quốc chi quân, cư nhiên chết dưới đao của mấy tên mao tặc, thật chính là trò cười cho thiên hạ. Vì vậy, Lưu Phương không chỉ là ân nhân đã cứu mạng ta, mà còn là ân nhân cứu an cả Khương Quốc, cũng là ân nhân của người, người phải làm như thế nào để tạ ơn y?”

“Long... Bệ hạ!” Lưu Phương cuối cùng cũng đã hiểu dụng ý của Long Dương.

“Vâng! Bệ hạ nói rất đúng! Cổ đạo trưởng đã cứu bệ hạ, cũng chính là cứu Thương Kiêm, cứu Khương Quốc! Thần sau này sẽ hết lòng tôn trọng Cổ đạo trưởng, chỉ cần người ra lệnh thì Thương Kiêm nhất định sẽ phục tùng!”

“Thương tướng quân đã nói quá lời!” Lưu Phương quay đầu lại, toan muốn bảo Long Dương đừng trêu đùa Thương Kiêm nữa, nhưng đã bị Long Dương nháy mắt ngăn lại.

“Thương Kiêm, người đã có tâm báo ơn, điều đó rất tốt, người hãy thề đi, sau này người phải bảo vệ Cổ đạo trưởng như đang bảo vệ ta.”

“Vâng! Thần xin thề với trời, sau này nhất định sẽ bảo vệ bệ hạ và Cổ đạo trưởng chu toàn như nhau, dù có máu chảy đầu rơi, vạn chết cũng quyết không chối từ!”

“Tốt lắm!” Long Dương nghe thế mừng rỡ, liền cùng Lưu Phương tung người xuống ngựa, tiến lên hai bước, đến trước mặt Thương Kiêm.

“Thương Kiêm, người không hổ là hảo huynh đệ của ta, ha ha, đứng lên.”

Long Dương đỡ lấy vai Thương Kiêm, sau đó xoay người nhìn các quân sĩ phía sau. “Các người cũng bình thân đi!”

Dứt lời, Long Dương lập tức nhìn lại, “Ta nói Thương Kiêm này, người có mang rượu tới đây không? Còn thịt nữa? Ta đã ăn chay hơn một tháng rồi, hôm nay người tới, vừa vặn đúng lúc ta muốn khai trai, ăn uống thống khoái!”

Thương Kiêm dĩ nhiên biết Long Dương thích rượu ngon, cho nên hắn vẫn một mực mang theo bên mình một túi da đựng rượu ngon thượng đẳng, treo ở trên ngựa, Long Dương có thể dùng thoải mái. Chẳng qua là lần này Long Dương mất tích hơn một tháng, vương cung Khương Quốc đã hay tin, vợ con hắn cùng gia quyến của thủ bị biên thành Uất Trì đều đã bị bắt. Nếu hai ngày nữa không tìm được Long Dương thì tất cả phải bị diệt môn. Vì vậy vừa rồi Long Dương nói Lưu Phương là ân nhân của hắn cũng không phải quá đáng. Hắn bây giờ chỉ mong Long Dương có thể theo mình sớm ngày trở về biên thành, giải vây cho thân nhân của họ.

Sau khi nghe Thương Kiêm trình bày ngọn nguồn sự việc với, ngay lập tức mọi hăng hái của Long Dương đều tan biến. Lưu Phương nghe xong, không nói hai lời, vội vàng trở lại nông trại thu hồi một ít dược thảo và hành lý, gấp rút cùng Long Dương trở về thành. Long Dương mặc dù trong lòng có chút không muốn, nhưng cũng chẳng thể để nhiều người như vậy lo lắng cho mình, liền cùng Lưu Phương, Thương Kiêm giục ngựa. Mọi người đi được hai ngày, cuối cùng cũng đã ra khỏi sơn cốc, trở về biên thành.

Biên thành Khương Quốc, thủ bị biên thành Uất Trì đem người ra nghênh đón, lại còn chuẩn bị cả xe dành cho riêng cho vua, theo sau hắn có đến mấy trăm người hộ giá. Long Dương chẳng mấy vui vẻ khi nhìn thấy cảnh đó, vẫn một mực cùng Lưu Phương cưỡi ngựa vào thành, không màng quan tâm đến đám người đang cung kính nghênh đón hắn. Ủy Trì lập tức bảo thuộc hạ thối lui, bản thân mình cũng lo sợ chạy tới Thủ Bị Phủ diện kiến Long Dương.

Long Dương tọa ở chánh vị. về mặt khinh thường nhìn Ủy Trì đang quỳ bên dưới.

“Người chính là Uất Trì?”

“Là vi thần!”

“Người thật có bản lĩnh! Thân là người trấn thủ biên thành, chức trách của người là gì?”

“Dĩ nhiên là bảo vệ ranh giới, chống lại ngoại cường, bảo vệ quốc gia, vì dân...”

“Vậy người bảo vệ ra sao? Bọn thổ phỉ Tây Vực kia tùy ý cướp bóc trong thành, xem đây như chốn không người!”

“Thần có tội! Thần có tội! Thần thật sự không biết bệ hạ vì phục đến đây!”

“Theo lời người nói, nếu ta đến người mới bảo vệ, còn nếu ta không đến, người sẽ không màng?”

“Thần không phải có ý này...” Uất Trì quỳ trên mặt đất, toàn thân phát run, “Bọn thần trấn thủ biên thành đã mười năm, đám thổ phỉ Tây Vực chuyên đi cướp bóc, bọn thần quả thật không có cách nào chống đỡ, thần đã từng nhiều lần dâng tấu lên Khương vương, xin được tăng cường quân bị, tăng phát quân lương, tiếc rằng chưa từng được hồi âm.”

“Người có đến mấy trăm người để bố trí nghênh đón ta mà!” Long Dương càng nghe càng giận, rõ ràng Uất Trì đang cố chối bỏ trách nhiệm.

“Oan uổng cho thần, bọn họ đều là những quân sĩ phòng giữ nơi này, bởi vì bệ hạ gặp nạn ở biên thành, chúng thần cùng gia quyến đều bị hỏi tội, cho nên mọi người mỗi ngày đều chờ đợi bệ hạ bình an trở về, việc nghênh đón hoàn toàn không có chủ ý phô trương, mong bệ hạ tra rõ!”

Long Dương đập bàn, tức giận nói, “Thật là ngụy biện, Uất Trì! Mau bắt cái tên vô dụng này lại cho ta!”

“Chậm đã!” Lưu Phương ở bên cạnh vội vàng đứng dậy, tiến đến quỳ trước mặt Long Dương, “Bệ hạ, thần kính xin bệ hạ hoãn lại lệnh, hãy cho thủ bị Uất Trì một cơ hội để trần tình. Thần còn nhớ rõ bệ hạ vừa tới biên thành, đã từng cho rằng nơi này bách nghiệp thịnh vượng, thương nhân phồn vinh và không hết lời khen ngợi. Như vậy, một tiểu thành hẻo lánh, núi non trùng điệp, không có ruộng đất, nhưng lại xây dựng được cuộc sống sung túc, đây quả thật rất hiếm thấy. Cho nên, quan trấn thủ biên thành nhất định là một người có có đức độ và tài năng. Lưu Phương không nghĩ đám người Tây Vực kia tranh đoạt với dân chúng, chỉ là bệ hạ thấy không thuận mắt, tiến lên ngăn trở nên mới phát sinh đại loạn. Thần cho rằng thủ hộ Uất Trì không phải là hạng quan viên ức hiếp bách tính, trong việc này có thể còn có ẩn tình, xin bệ hạ cho thần cùng thủ bị tìm hiểu rõ sự tình, sau đó xử phạt cũng không muộn.”

Long Dương thấy Lưu Phương khẩn khoản cầu xin, cơn giận trong lòng không khỏi hạ xuống một ít. Lại nghĩ tới mình quả thật từng buông lời khen ngợi sự phồn vinh của biên thành, chẳng lẽ mình đã nghi oan Uất Trì? Nhưng đám người Tây Vực kia hiện ngang ngồng cuồng ở biên thành cũng là sự thật, lại còn dám đả thương hãn, uất hận này thật sự nuốt không trôi. Bất quá Long Dương lại nghĩ, nếu như không có kiếp nạn lần này, hãn cũng không có cơ hội cùng Lưu Phương trải qua một tháng thần tiên, đây quả thật là thiên ý, cơn giận trong lòng cũng vơi đi hơn một nửa.

“Được rồi, ta nể tình Lưu Phương đã cầu xin nên tạm tha cái mạng của người. Người cùng Lưu Phương hãy điều tra rõ chuyện tình về bọn thổ phỉ Tây Vực kia, nếu không làm sáng tỏ thì tội tử khó tránh!”

“Vâng! Vâng!” Uất Trì đất dập đầu xuống đất vài cái, sau đó chậm rãi lui ra.

Những ngày sau đó, Long Dương cùng Lưu Phương ở lại Thủ Bị Phủ, Thương Kiếm túc trực hộ vệ, những người khác thấy Long Dương đối xử với Lưu Phương đặc biệt hơn người nên bắt đầu bàn tán xôn xao. Biết được tình hình, Thương Kiếm lập tức ngăn lại, hãn nói rõ với họ việc Lưu Phương là ân nhân cứu mạng Long Dương, lại còn can gián Long Dương giết đi trung thần, giữa hai người chỉ là kính trọng lẫn nhau, tuyệt nhiên không có âm mưu. Mọi người thấy Thương Kiếm kiên quyết như thế, cũng không dám tiếp tục tranh luận.

Hai ngày sau, Lưu Phương rốt cuộc cũng nói với Long Dương, thủ bị Uất Trì quả đúng là vị quan tốt, chuyện tình thổ phỉ Tây Vực thật sự có ẩn tình, thật ra họ là Mã Bang. Bọn họ mang theo trăm người đến biên thành làm ăn, bình thường sẽ không cướp bóc của dân, hôm đó xung đột bởi vì bất đồng ngôn ngữ. Thủ lĩnh Mã Bang thấy người của ta quá lớn tiếng nên cho là muốn cướp ngựa của bọn họ.

Mọi chuyện từ bé xé ra to vì họ đã bị bao vây và còn có người bị thương. Không ai biết họ gặp chuyện, cho đến khi hộ vệ biên thành chạy tới hỏi rõ vấn đề thì Long Dương đã cùng Lưu Phương chạy vào trong sơn cốc, chẳng biết đi đâu. Sau đó, thủ lĩnh Mã Bang Tây Vực đã mang người của mình trở về, tuyệt không phát sinh thêm sự cố. Thương Kiếm lo lắng cho an nguy của Long Dương nhưng lại nhớ đến lời cảnh báo vì hành mà Long Dương ban bố, cho nên đã không nói với Uất Trì việc người bị tập kích chính là Khương Vương. Trải qua nhiều ngày tìm kiếm nhưng vẫn chưa tìm được người, Thương Kiếm mới nói ra sự thật. Vì vậy, Uất Trì dù có muốn bắt bọn Mã Bang Tây Vực thì cũng không còn cơ hội.

Long Dương nghe Lưu Phương nói, mới hiểu ra đã nghi oan Uất Trì, liền cho người gọi Uất Trì vào phủ, mở thiết yến nói lời tạ lỗi. Uất Trì thấy Long Dương không tính toán so đo, trong lòng cảm động, càng cảm kích khả năng thể nghiệm cùng sự quan sát tình hình thực tế của Lưu Phương, chính ý đã giúp tất cả quân sĩ biên thành thoát khỏi đại họa này. Ba người cùng nhau bàn bạc kế sách quản lý biên thành, vui vẻ nâng cốc, xóa bỏ hiểu lầm.

Sáng sớm hôm sau, Uất Trì nhận được tin báo từ hoàng cung cho hay lão Khương vương cùng Vương hậu đã biết được tin Long Dương bình an, trong lòng mừng rỡ, hy vọng Long Dương mau sớm hồi cung. Hai

người còn nói, Dương Quốc sai người đến báo rằng Quốc vương Dương Quốc Vân Đình rất tư niệm hiền huynh, muốn mời Long Dương dành ít thời gian đến Dương Quốc hội ngộ, nhân tiện hấn muốn thỉnh giáo Long Dương đạo lý trị quốc an bang.

Long Dương đọc xong thư, nét mặt lộ rõ mừng rỡ, lập tức sai người chuẩn bị hành trang, tuần mã, cùng lương khô.

“Bệ hạ, người muốn khởi hành hồi kinh?” Thương Kiêm hỏi.

“Không phải, chúng ta sẽ đến Dương Quốc gặp Vân Đình! Đúng rồi, mang theo hai vò hồng rượu Tây Vực mà Uất Trì đã tặng ta, ta muốn cùng Vân Đình không say không nghỉ, ha ha.”

Long Dương bước đến cạnh Kỳ Lân, lại nhìn qua con bạch mã Ánh Tuyết của Lưu Phương, hấn và Uất Trì quả thật đã chọn được ngựa tốt, bạch mã sánh cùng bạch y, thật là ra dáng tiên nhân. Để đến Dương Quốc cần phải mất mấy tuần, hấn lại có thể ở bên cạnh Lưu Phương, còn có thể cùng y ngắm nhìn cảnh đẹp Dương Quốc, rồi lại được tương phùng với sư đệ Vân Đình, cùng nâng cốc bàn luận như ngày đó, thật là điều thú vị trong cuộc đời.

Ai có thể hay biết, chuyến đi lần này đã biến tương tri thành oán hận, tình si day dứt mãi không buông.

oOo

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Cầm tay hẹn mấy lời thề, sống bên nhau đến đầu bạc răng long

Khai trai: ăn mặn

2. Chương 2: Hội Đền Lồng Trung Thu

Kinh thành Khương Quốc ở hướng tây bắc của biên thành, cách phương bắc Dương Quốc không xa. Vì vậy, nhóm người của Long Dương chỉ mất một thời gian ngắn đã đến Dương Quốc. Hai nước Khương Dương trước giờ vẫn thân thiện hữu hảo, dân chúng biên giới thường xuyên qua lại, vì vậy nhóm người Long Dương cũng không tỏ rõ thân phận. Long Dương nói, chờ đến lúc hấn xuất hiện ở kinh đô Dương Quốc gặp Vân Đình, thế nào cũng sẽ làm hảo huynh đệ của hấn ngạc nhiên. Thật ra, Lưu Phương hiểu Long Dương muốn ở cùng y thêm một thời gian, che giấu thân phận cũng là để thuận tiện tìm hiểu dân tình Dương Quốc.

Ngày hôm đó, đoàn người đi tới một thôn làng cách đô thành Dương Quốc hai mươi dặm, họ trông thấy có nhiều quân sĩ đang cùng thôn dân địa phương tranh chấp, một vài thôn phụ quỳ xuống đất kêu khóc, những người khác cùng quân sĩ giằng co, hình như quân sĩ không cho bọn họ đi vào.

Trên đường lớn có không ít cỗ xe ngựa của thương nhân, tất cả đều không qua được.

Long Dương thấy sự việc kì lạ, liền cùng Lưu Phương xuống ngựa, sau đó sai Thương Kiêm đi dò hỏi sự tình.

Thương Kiêm thấy ven đường có một sạp trà, vì vậy đã tiến lại hỏi tiểu nhị, “Xin hỏi vị chủ quán này, có biết nơi đây vì sao phát sinh tranh chấp?”

Tiểu nhị nhìn Thương Kiêm một cái, thấy ngoại hình hấn ra dáng sĩ quan, liền bảo: không biết! Sau đó không quan tâm đến.

Lưu Phương thấy vậy, vội vàng tiến về phía trước, khom người thi lễ nói: “Dám xin hỏi chủ quán, chúng tôi là người từ nơi khác tới, muốn đi về hướng đô thành, nay thấy con đường này bị phong tỏa, không biết có chuyện gì đã xảy ra, kính xin chủ quán cho biết qua một chút?”

Tiểu nhị ngừng lại, đảo mắt dò xét Lưu Phương từ trên xuống dưới, lúc này mới nhẹ trả lời:

“Ta xem đạo trưởng là người hòa nhã, không giống kẻ xấu nên mới nhắc nhở người. Ai! Nghiệp chướng a! Nếu các người muốn đến đô thành thì hãy sớm đi đường vòng. Ta xem nơi này khó tránh khỏi đánh nhau, ta cũng nên dọn quán rồi.”

“Thế thì... Ta không làm phiền huynh nữa.” Mâu Trung Lưu Phương chau lại, Long Dương nhìn qua đã đoán được tâm tư y, hẳn là đang lo âu cho bách tính đây mà.

“Này, tiểu nhị, chớ vội dọn quán, người có rượu không? Vừa đúng lúc chúng ta đang cảm thấy mệt mỏi, không bằng ở lại nơi này nghỉ ngơi chốc lát. Nào, ngồi xuống đi.” Long Dương nghênh ngang ngồi xuống, không quên gọi cả Lưu Phương và Thương Kiếm.

Lưu Phương quan sát nét mặt Long Dương, cũng đoán biết là hắn muốn điều tra rõ ràng mọi chuyện, vì thế bất đắc dĩ lắc đầu ngồi xuống, Tiếng khóc thê lương của những nông phụ kia khiến y chẳng còn tâm tình làm gì nữa.

Tiểu nhị cảm thấy còn có cơ hội làm ăn, nhìn qua Long Dương lại nhận ra hắn đang vận y phục đắt tiền, nhất định phải là một công tử khá giả, cho nên cũng không vội dọn quán mà cười nói: “Khách quan, ta đây làm ăn nhỏ, không có rượu ngon, chỉ có mấy chén trà, mời khách quan nếm thử một chút?”

“Trà a ” Nét mặt Long Dương lộ ra vẻ thất vọng “Ai, người châm trà cho vị đạo trưởng này đi, còn ta thì miễn!”

Tiểu nhị mắt sáng rỡ nhìn Long Dương lấy bạc ra, nhưng sau khi nghe hắn nói xong thì lại thu tay về, không khỏi có chút gièm pha.

“Thật ra thì trà của chúng tôi rất là nổi danh, ngay cả đương kim Dương Vương cũng thích uống đấy! Ba vị nếu đã tới đây thì mời nếm thử một chút, điều vị đạo trưởng này muốn biết, ta còn chưa nói xong mà!”

“Tốt lắm, người đem tất cả những gì người biết nói cho vị đạo trưởng này, ta sẽ trả tiền trà cho người.” Nói xong, Long Dương để bạc xuống.

Tiểu nhị nói, “Là triều đình muốn khai thông đường sông nên đã bảo thôn chúng tôi dọn đi nơi khác, người trong thôn không làm, triều liên tới bắt người, cưỡng bức lao động, gia đình ai có nam nhân bị bắt là nữ nhân sẽ kêu khóc không ngừng.”

“Hơ? Tu sửa đường sông là vì dân tạo phúc, làm sao mà mọi người không muốn?” Lưu Phương nghiêm túc nói.

“Vì dân tạo phúc? Đạo trưởng thật biết nói đùa. Con sông này đã cạn khô từ lâu, cho tới bây giờ chưa từng có nước. Bởi vì dòng sông khô cạn, nhiều thương nhân đã đi từ đường đó vào thành, còn thôn chúng tôi ở trên dãy núi đối diện, người dân xuống núi làm ăn, nhờ con đường đó mới có thể kiếm được tiền. Hiện nay, thôn chúng tôi trên dưới mấy trăm người đều dùng con sông này mà sống. Nếu bây giờ khai thông đường sông thì chúng tôi biết phải đi đâu?”

“Thì ra là như vậy.” Lưu Phương nghĩ ngợi nói, “Xem ra, có lẽ Dương Vương không hiểu rõ tình hình thực tế của dân gian, mới nhất thời để người dân oán trách...”

“Không thể nào!” Long Dương cắt ngang lời Lưu Phương, nét mặt có phần tức giận, “Vân Đình so với ta luôn chu đáo hơn. Hơn nữa, đệ ấy còn cho ta biết cách dùng người, phải quan sát nhiều, suy nghĩ nhiều, kế hoạch vạch ra phải chu đáo, chuyện nào cũng không được làm lỗ mãng. Tu chỉnh đường sông là công trình lớn, Vân Đình làm sao có thể chưa nắm rõ tình hình thực tiễn mà đã bắt đầu làm! Hẳn là có những nguyên nhân khác. Người không hề quen biết Vân Đình, sao có thể tùy tiện phán xét đệ ấy!”

Lưu Phương không khỏi sửng sốt. Từ lúc quen nhau đến giờ, Long Dương chưa từng có thái độ bất mãn với y, cho dù có lúc tức giận thì cũng hơn phân nửa là giả bộ để trêu chọc y mà thôi, khẩu khí cũng khác xa hiện giờ. Lưu Phương lặng lẽ cúi đầu, xem ra địa vị của Vân Đình ở trong lòng Long Dương không phải tầm thường, y trước nay cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này nhưng sao giờ lại cảm thấy có chút không vui. Bất quá nghĩ lại, Long Dương nói không sai, y chưa từng gặp qua Vân Đình, đúng là không nên có những suy đoán không tốt về hắn. Nghĩ đến đây, Lưu Phương lại thầm cảm thấy có lỗi.

Thương Kiềm thấy hai người vốn đang trò chuyện thì đột nhiên ngừng lại, không khí xung quanh trở nên lúng túng, vội đứng dậy nói:

“Long thiếu gia, chúng ta nên khởi hành, kéo trời tối.”

“Ừ.” Long Dương đứng dậy, leo thẳng lên lưng ngựa, mắt không thèm nhìn lấy Lưu Phương.

Lưu Phương đang chuẩn bị lên ngựa thì chợt nhớ tới những lời tiểu nhị đã nói, y liền xoay người hỏi tiểu nhị: “Chủ quán, huynh nói Dương Vương thích uống trà ở vùng núi này, có phải là thật không?”

“Dĩ nhiên! Cách đây chưa đầy hai tháng, Dương Vương còn sai người đến đây hái mà! Trà ở đây đều cùng một loại, không sai đâu!”

“Vậy huynh có thể giúp ta mua hai túi trà không?”

“Hảo, đạo trưởng quá thật rất tinh mắt, trà này mà làm tặng lễ thì còn gì bằng, những nơi khác tuyệt đối không có trà ngon như ở đây đâu!” Tiểu nhị nói xong liền nhanh tay gói kỹ hai túi trà, đưa cho Lưu Phương.

Long Dương vốn đang tức giận, nhưng khi nhìn thấy Lưu Phương lái nhải mua trà, lại xách theo hai túi trà vụng về treo lên ngựa, trong lòng bất giác thấy buồn cười.

“Người đã mua đặc sản cho sư phụ người rồi sao? Có sớm quá không? Chúng ta chỉ vừa mới đến thôi.” Long Dương đã đem chuyện vừa rồi quên đi hơn một nửa.

“Không phải là mua cho sư phụ, ta mua để tặng Vân Đình!” Lưu Phương đắc ý cười khi thấy cuối cùng Long Dương cũng đoán sai một lần.

“Người tặng đệ ấy làm gì? Ta có mang theo rượu rồi! Nam nhân đều uống rượu, chẳng ai uống mấy loại cỏ cây hoa lá này đâu!” Long Dương không phục nói.

“Thật sao, vậy thì hãy xem Dương Vương thích rượu của người hay là trà của ta!” Lưu Phương thúc nhanh Ánh Tuyết, lập tức phong đi hơn một trượng. “Mau lên đường đi, nếu không chúng ta không thể vào thành trước khi trời tối!”

“Người, cái tên này, từ lúc nào lại trở nên giảo hoạt thế!” Long Dương cuối cùng cũng vui vẻ trở lại, lập tức giục Kỳ Lân đuổi theo.

Thương Kiềm thấy hai người một hồi xì mặt, một hồi lại cười đùa, thật khó mà hiểu được suy nghĩ của cả hai, hắn chỉ biết lắc đầu dẫn đoàn tùy tùng đuổi theo.

Mọi người một đường thẳng hướng đến đô thành Dương Quốc, trời cũng đã chạng vạng.

Lâm Đô

Lâm Đô mặc dù đã vào đêm nhưng nhà nhà đều treo đèn màu trên cao, đường phố tấp nập, không khí náo nhiệt. Ngẩng đầu nhìn thấy vầng trăng tròn vành vạnh treo giữa trời, tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo, Long Dương lúc này mới nhớ tới, hôm nay là Trung Thu. Trung Thu ở Dương Quốc là một ngày lễ long trọng và Lâm Đô đang cử hành hội đèn ***g Trung Thu quan trọng này. Tính ham chơi của Long Dương lại tái phát, hắn nhất định lôi kéo Lưu Phương phải đi xem hội đèn ***g. Thương Kiềm thì có vẻ dè chừng, hội đèn ***g có nhiều người, hắn sợ hai người sẽ gặp nguy hiểm.

Long Dương cười nói, “Nơi này là Dương Quốc, không phải là Khương Quốc, không ai biết ta là ai, càng không có ai nhận ra người và Lưu Phương, nhân cơ hội này, chúng ta hãy cùng nhau tiêu dao tự tại.”

Dương Quốc thịnh hành nam phong, trong những ngày lễ hội, thỉnh thoảng hay thấy mấy công tử lôi kéo tay nhau, chạy tới chạy lui, dần dần hình ảnh ấy đã trở nên bình thường. Bọn họ theo dòng người chạy tới con đường phồn hoa ở phía nam, quả nhiên khắp nơi đều có các công tử đại gia tụm ba tụm năm, vừa ngắm đèn vừa cười đùa. Lưu Phương thấy dân tình như thế, cũng có cảm giác dễ chịu. Long Dương thì càng vui vẻ, hắn đem ngựa ném cho Thương Kiềm trông coi, còn mình thì kéo tay Lưu Phương, nghênh ngang xuyên qua dòng người.

Lưu Phương mặc dù đã ở cùng Long Dương khá lâu, nhưng việc nắm tay nhau ở nơi đông người thế này, y nhất thời vẫn cảm thấy không quen. Lưu Phương không dám ngẩng đầu lên, còn tay thì chỉ muốn rút về.

Long Dương cảm giác được, liền buông tay Lưu Phương ra, chạy đến nơi đang bày bán mặt nạ, mua cho y một cái mặt nạ hình ngựa màu vàng, cười nói, “Người đeo cái này vào thì sẽ an tâm ngay.”

Lưu Phương nhẹ nở nụ cười, nguyên lai Long Dương rất hiểu suy nghĩ của y.

Long Dương giúp Lưu Phương đeo mặt nạ, nhìn qua một chút, liền nhăn mặt, “Ai u, thế này không hay rồi, vốn bình thường dung mạo của người đã khuynh quốc khuynh thành, hôm nay mang thêm cái này, không muốn để người khác nổi lên tà niệm cũng khó khăn a! Ha ha, ta đây phải nắm chặt tay người mới được!” Long Dương tiếp tục kéo tay Lưu Phương, lần này quả thật dùng sức hơn một chút.

Lưu Phương nhìn gương mặt anh tuấn của Long Dương, mỹ quang toát ra từ hân không khỏi khiến y phút chốc đã quên mất mọi người xung quanh, chỉ cảm thấy pháo hoa rực rỡ hay quang cảnh phồn hoa cũng không sao sánh được bằng người đang nắm chặt tay mình.

Hai người vui vẻ ngắm nhìn vầng sáng rực rỡ của pháo hoa và những hoa đăng lộng lẫy đủ màu, Long Dương không ngừng mô phỏng điệu bộ của các nhân vật tạo hình trên đèn, cốt ý trêu chọc Lưu Phương, để y vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn, Lưu Phương chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này.

Long Dương ngoảnh đầu lại, liền nhìn thấy cạnh sông Thanh Hà có nhiều người đang chen chúc hò hét dưới một đài hoa đăng rất cao. Ngay lập tức, Long Dương kéo tay Lưu Phương đến xem náo nhiệt.

Thì ra đây là truyền thống của Dương Quốc, treo đăng khôi. Hai người yêu nhau có thể đem tên người mình yêu viết lên đèn ***g, sau đó một người sẽ đoán đồ đèn, nếu như đoán trúng thì người còn lại sẽ phải dùng bản lĩnh của mình leo lên đài cao để treo đèn, nếu như có thể đem đèn treo ở nơi cao nhất thì gọi là đăng khôi, có thể cho thấy hai người văn võ song toàn, sau này chắc chắn sẽ hạnh phúc dài lâu. Trò chơi này không giới hạn nam nữ, vì vậy được rất nhiều công tử Dương Quốc yêu thích, và việc viết tên lên đăng khôi hàng năm đều đã được phổ biến khắp thành.

Long Dương cảm thấy rất hứng thú, hân nhất định phải cùng Lưu Phương thử một lần. Long Dương mua ngay đèn ***g, ở phía trên viết hai chữ: “Long Phương”.

Sau đó quay sang nói với Lưu Phương, “Ta treo cái này lên đài khăng định không thành vấn đề, nhưng người nhất định phải đoán trúng a! Ta là phải làm đệ nhất!”

“Lưu Phương nhất định cố gắng hết sức.”

Hai người đang nói thì bỗng nghe tiếng trống gõ trên đài của bầu gánh, cốt để mọi người im lặng, báo hiệu cuộc tranh tài sắp bắt đầu.

Bầu gánh hắng giọng một cái, nói, “Đây là cơ hội cuối cùng trong năm nay. Tổng cộng có ba câu đồ đèn, muốn treo đèn lên nơi cao nhất thì phải trả lời được toàn bộ câu đố, mới vừa rồi đã có mấy vị công tử thử qua, nhưng tất cả đều không thể đăng khôi.”

Mọi người dưới đài nghe bầu gánh nói như thế, liền nhìn về phía đài cao, đài có ba tầng, tầng một có năm sáu cái đèn, tầng hai có hai cái, tầng ba cao chừng hơn mười trượng, tuyệt không có cái đèn nào.

“Vậy thì nhanh chóng đối đèn đi!” Có rất nhiều người dưới đài kêu lên, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử. Họ cứ di chuyển vào trong làm không gian càng trở nên chật chội.

“Không nên chen lấn, không nên chen lấn, ta sẽ ra câu đố ngay, mau đưa câu đố thứ nhất ra.”

Long Dương thấy từ sau đài tiến ra hai tiểu đồng, bước về hai hướng đối ngược nhau, trên tay mỗi người giơ cao thanh gỗ, phía trên treo một cái đèn ***g màu đỏ, mỗi bên đều có chữ giống nhau:

Nhất tự thiên kim dĩ bất đa (xạ tự)

Long Dương suy nghĩ, “nhất tự thiên kim” chính là chiếc đồng hồ báo thức trong thơ phẩm của Nam Bắc triều, ý văn nhẹ nhàng mà ám áp, lại thêm chút bi thương, gây rung động lòng người, có thể nói hầu như mỗi chữ đều đáng giá ngàn vàng.

Thật ra là chữ gì đây? Long Dương cảm thấy những người xung quanh đã không còn hò hét như lúc này, họ đã trở nên yên lặng, hẳn còn có thể nghe được tiếng họ thì thầm.

Long Dương bất đắc dĩ nhìn Lưu Phương, hần mặc dù biết “nhất tự thiên kim” nhưng không biết đáp án a. Không ngờ rằng Lưu Phương lại bật cười ra tiếng, lớn giọng nói:

“Đây có phải là chữ “Diệu”?”

Bầu gánh nghe có tiếng người trả lời, cũng theo mọi người nhìn về nơi phát ra giọng nói, thoáng thấy một bạch y thiếu niên đứng dựa vào đài, mặt nạ màu vàng che khuất đi nửa gương mặt làm nổi bật đôi mắt tuyệt đẹp đang được che giấu phía sau, thân ảnh người khoan thai, tóc xõa ngang vai, bay nhẹ trong gió, thoạt nhìn qua, đã thấy người hết sức khiêm tốn, đôi môi đỏ thắm tựa anh đào nhẹ mỉm cười. Mọi người xung quanh không khỏi ca tụng, thứ mà lớp mặt nạ này đang cất giấu, thế nào cũng là một dung ảnh tựa tiên nhân.

“Công tử có thể nói ra lời giải?”

“Thiên kim bất đa, tiện vi nữ thiếu, nữ thiếu vi diệu, chính hảo nhất tự.” Nói xong, Lưu Phương cười cười, câu đố này thực sự quá thú vị.

“Chính là vậy!” Long Dương lúc này mới chợt hiểu ra, hần liền quên hết tất cả mà ôm lấy vai Lưu Phương, giơ một tay lên kêu to, “Chúng ta đoán trúng rồi!”

Bầu gánh gật đầu nói, “Công tử nói không sai, vậy là đã đoán trúng câu đố thứ nhất, tiếp theo sẽ là câu hai...”

Trong chốc lát, hai tiểu đồng bắt đầu đọc câu đố trên đèn, chân vẫn đứng tại chỗ cũ. Mọi người lập tức xông lên trước, xung quanh nghe có người thì thầm:

“Toại kiến khinh châu điểm điểm đa, xạ nhất tự”

Tất cả mọi người đang suy nghĩ, chợt nghe có một người nói: “Ta biết, ta biết! Có phải là chữ “Phàm”?”

Bầu gánh nhìn sang hướng bên phải dưới đài, nói, “Là Trương công tử a! Người có thể giải thích chữ “Phàm”?”

“Tất nhiên rồi.” Vị công tử đắc ý nói, “Câu đố này là trong một bài thơ nổi tiếng, “cô phàm viễn ảnh bích không tận, toại kiến khinh châu điểm điểm đa”. Nếu thuyền nhiều thì khẳng định buồm cũng nhiều, cho nên là chữ “Phàm”!”

Lời hần vừa buông ra là lập tức tất cả mọi người đều cười ầm lên, “Nói hươu nói vượn! Hai câu này căn bản không cùng một bài thơ, hạ câu ứng thị là “duy kiến trường giang thiên tế lưu”, ở đâu ra có buồm thế!”

Trương công tử bị mọi người chê cười liền thẹn đỏ mặt, nhưng hần vẫn ngoan cố không chịu thua, “Coi như không phải cùng một bài thơ thì cũng là cùng một ý, không có buồm, có thể nào gọi là thuyền a ”

Bầu gánh thấy vậy cười nói, “Trương công tử đoán không đúng, câu này quả thật khó hơn so với câu trước.”

Long Dương thấy Lưu Phương cũng không có đáp, có chút sốt ruột, liền nhỏ giọng hỏi y đã có câu trả lời chưa.

Lưu Phương nói đã nghĩ ra nhưng lại không nắm chắc phần thắng.

Long Dương không quan tâm, bảo Lưu Phương hãy mau trả lời. Cuối cùng, Lưu Phương cũng nói với bầu gánh:

“Chữ này có phải là chữ “Thĩ” không?”

“Ồ? Lại là vị công tử này, người có thể giải ra?”

“Không cách nào dùng nghĩa của câu từ để đoán ra câu đố này, nhưng nếu là chiếu theo mặt chữ, nghĩ tới phương pháp thoát tự, thì có thể giải ra. Chữ “Thĩ” có lưỡng điểm, thêm vào chữ “Châu”, liền có thể nhìn thấy chữ “Toại”, chính là “toại kiến khinh châu điểm điểm đa”, tại hạ đoán như thế có đúng không?”

Bầu gánh thấy Lưu Phương giải thích rõ ràng, không khỏi cao hứng nói, “Công tử chẳng những đoán rất đúng mà còn giải thích rõ ràng, bội phục bội phục!”

Mọi người nghe nói đoán đúng, liền sôi nổi bàn tán, nhìn y phục thì xem ra vị công tử này không giống người Dương Quốc, lại còn mang mặt nạ, có vẻ rất thần bí, bên cạnh y còn có một cấm bào thiếu niên, phong thái hiên ngang, chắc là thiếu gia nhà vương hầu công khanh. Bọn họ đã đoán đúng cả hai câu đó, là một việc rất hiếm thấy ở những lần đăng khôi trước.

Cuộc bàn tán vẫn đang diễn ra thì vị Trương công tử lúc này lại lên tiếng, “Cái này không công bằng, tại sao luôn là đoán chữ, người mang mặt nạ đó am hiểu về đoán chữ, thế thì quá may mắn cho hắn còn gì, nếu đổi lại đoán cái khác, hắn chưa chắc có thể đoán trúng!”

Long Dương nghiêng đầu nhìn tên Trương công tử kia, mắt trừng trừng sát khí, muốn tiến lên dạy dỗ hắn một phen. Lưu Phương vội vàng kéo Long Dương lại, lắc đầu tỏ ý bảo hắn đừng gây chuyện.

“Ừ, Trương công tử nói cũng có lý, vậy thì sẽ đổi cách đoán, lần này nếu như vị công tử này...” Bàu gánh nhìn xuống cái đèn ***g trong tay Lưu Phương, nói, “Vị Long công tử này còn có thể đoán đúng thì sẽ có cơ hội treo đăng khôi.”

Bàu gánh nói xong thì phát phát tay, hai tiểu đồng kia liền nhảy về phía trước, đổi hai người cầm trường đèn bước ra, bàu gánh chỉ trường đèn nói:

“Câu đó này chẳng những yêu cầu đoán ra hai tên lần điệu, còn nhất định phải là ba chữ, có thể tạo thành một câu thơ.”

Lưu Phương nghe nói, đúng là không cùng cách đoán chữ như khi nãy, vội giương mắt nhìn lên trường đèn, chỉ thấy phía trên viết:

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão

Nhìn câu đó, chẳng những Lưu Phương sửng sốt tại chỗ mà đến ngay cả Long Dương cũng trở nên ngây người. Những lời này đối với cả hai mà nói, biểu lộ thay cho rất nhiều cảm xúc, bọn họ không hận mà cùng nghĩ tới sơn cốc kia, vào đêm hôm đó, tiếng sáo ấy, còn có nhiều thứ mà bọn họ đã cùng nhau trải qua, còn có...

“Này, Long công tử, sao ngươi không nói đi? Đoán không ra à?” Trương công tử nhìn thấy hai người đứng ngẩn ngơ tại chỗ, không khỏi hài lòng. Bởi vì Lưu Phương mang mặt nạ nên mọi người cảm thấy y thần bí, lại hiếu kỳ chờ xem hai người có thể đoán ra không. Nhất thời, tất cả đều quên mất bản thân mình cũng có thể đoán, chỉ quan tâm đến việc cuối cùng hai người này có thể đăng khôi được hay không. “Đoán không ra thì đừng đoán nữa! Đăng khôi cũng không phải là việc gì dễ làm gì.” Họ Trương tiếp tục buông lời châm chọc.

“Không...” Lưu Phương bị Trương công tử quấy rối, thần trí lập tức quay về, vội vàng nói, “Đây là muốn đoán gì?”

Bàu gánh nhìn dáng vẻ của y, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời, “Đoán tên lần điệu.”

“Ừ.” Lưu Phương suy nghĩ một chút, nói: “Nếu có thể ‘chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’, hẳn là ‘Tình cửu trường’, bàu gánh, tại hạ nói có đúng không?”

“Đúng đúng! Long công tử nói rất đúng!” Bàu gánh thấy y lập tức đưa ra đáp án cùng lời giải, liền gật đầu liên tục.

Long Dương lúc này cũng mới hiểu ra, cao hứng kéo Lưu Phương xuống, cầm lấy đèn ***g trong tay y và nhảy lên đài. “Vậy chúng ta có thể treo đăng khôi rồi đúng không?”

“A vậy cần phải xem người có đủ bản lĩnh để lên được đỉnh đài cao hay không!”

Bàu gánh vẫn chưa nói xong thì đã thấy Long Dương bước như bay đi tới trước đài cao, tung người một cái, đã đi lên tầng thứ nhất, lực phát ra làm những cái đèn ***g treo ở đó lắc lư. Long Dương không đứng lên, hắn dùng một tay nắm chặt lấy giá đài, tay còn lại xách theo đèn, chân đạp một cái đã lên tới thân đài, ung dung nhảy lên tầng thứ hai. Những người phía dưới thấy thân thủ Long Dương thoăn thoắt như thế, cũng không khỏi reo hò lên. Lưu Phương giữa đầu nhìn Long Dương từng bước đi lên, trong đầu lại xuất hiện khoảng thời gian cả hai cùng nhau sống trong sơn cốc, hắn thường trèo qua vách núi như vậy, đi lên

đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh vật phương xa. Người này chính là muốn đứng ở nơi cao nhất, khi đó, hần mới có thể cảm thấy thỏa mãn.

Mắt thấy Long Dương gần leo lên đến đỉnh, phía dưới đột nhiên có người kêu la:

“Chậm đã! Hần không có tư cách đoạt đẳng khô! Hần chỉ trả lời được một nửa, tên hai lần điệu, còn thiếu một, chưa thể tạo thành câu hoàn chỉnh, làm sao có thể coi là đúng!”

Mọi người nhìn lại, hóa ra vẫn là Trương công tử, hần nắm lấy bầu gánh không buông, nhờ vậy bầu gánh mới nhớ ra, vội vàng hướng về phía Long Dương kêu lên, “Công tử chậm đã, hãy chờ Long công tử giải ra tên một lần điệu nữa, khi đó treo đẳng khô cũng không muộn!”

Long Dương lúc này đã lên đến đỉnh, loáng thoáng bên tai hần là tiếng hét vọng lên từ phía dưới. Hần cảm thấy buồn cười, đã lên tới nơi còn bảo chậm hãy treo, nhưng hần tin ở Lưu Phương, y nhất định có thể đáp ra, vì vậy dứt khoát đặt mông ngồi ở trên nóc đài cao, lắc lắc cái đèn ***g trong tay, nói lớn với đám người bên dưới, “Các người thật là phiền phức! Được, ta sẽ ngồi chờ ở đây, phong cảnh cũng không tệ lắm, Trương công tử có muốn lên đây ngắm nhìn?”

Nhưng tất cả mọi người đều không chú ý đến Long Dương, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lưu Phương khiến y trở nên bối rối. Lưu Phương biết Long Dương đã đứng trên đỉnh đài thì tất nhiên hần muốn đẳng khô, nhưng đến giờ y vẫn chưa nghĩ ra tên lần điệu còn lại. “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”, ngoài ‘Tình trường cửu’ thì còn có thể là thứ gì khác đây? “Phượng cầu hoàng”, “Tương tư dân”, “Điệp luyện hoa”? Đường như đều không đúng, y không thể trả lời sai, nếu để Long Dương chưa được đẳng khô mà phải đi xuống thì hần khẳng định sẽ rất mất hứng, làm sao bây giờ đây.

Bầu gánh lúc này như kiến bò trên chảo, hần nóng lòng thúc giục Lưu Phương, “Long công tử không có đáp án sao?”

“Cái này... Chờ ta một chút.” Lưu Phương lập lờ, xung quanh y đã có mấy người bắt đầu thăm thì, nhìn bộ dáng như vậy, có thể là đáp không ra rồi. Bầu gánh hảo tâm ở bên trên bình định lại mọi người, thỉnh thoảng nhìn qua Lưu Phương để xem y đã nghĩ ra đáp án chưa.

Lưu Phương đang sốt ruột, chợt cảm thấy bên tai nóng lên, tựa hồ có người dựa đầu sát vào mình, một thanh âm bất ngờ vang lên: “Lưỡng đồng tâm.”

Đúng vậy, chính là lưỡng đồng tâm, nếu muốn tình dài lâu thì dĩ nhiên cả hai người phải đồng tâm.

Lưu Phương không kịp nhìn xem người vừa nói là ai, liền vội vàng trả lời: “Là “Lưỡng đồng tâm”! Tình trường cửu, lưỡng đồng tâm!”

“Đúng rồi đúng rồi! Hoàn toàn đúng rồi!” Bầu gánh khua tay múa chân nhìn Long Dương kêu lên, “Long công tử đã trả lời đúng, công tử có treo đẳng khô rồi!”

Long Dương nghe thế thì vui vẻ cười to, xoay người đem đèn ***g viết hai chữ “Long Phương” treo lên cây cột ở đỉnh đài, thưởng thức trong giây lát mới phi thân nhảy xuống, chỉ hai ba bước là đã đứng trên mặt đất, ung dung tiêu sái, không có một chút hoảng hốt. Nhìn thấy thân pháp tuyệt hảo của Long Dương, mọi người liền vỗ tay tán thưởng. Long Dương được một phen đắc ý, bầu gánh chấp tay thi lễ, có mấy người đã vây lấy Long Dương, tự khai báo danh tánh, muốn cùng hần kết giao.

Lưu Phương nhìn Long Dương treo đèn thành công, lại bình an quay xuống, liền thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng cũng ổn định hơn rất nhiều. Lúc này, y mới nhớ tới thanh âm vừa rồi, ứng thị là một nam tử, chất giọng trầm thấp và ấm áp, người này đã giúp y, tất nhiên phải cảm tạ người ta cho phải phép.

Lưu Phương xoay người nhìn quanh bốn phía, trước mặt y là mấy công tử có vóc dáng khôi ngô, tựa như mang trong người tài nghệ tuyệt vời. Nổi bật nhất trong đó chính là vị hắc y thiếu niên với tử bào bên ngoài, mặt lộ ôn nhu nhìn y. Chẳng lẽ nào chính là hần?

Lưu Phương thấy thiếu niên này cùng Long Dương không sai biệt nhiều lắm, thần minh sáng tuấn, phong lưu phóng khoáng, chẳng qua là ánh mắt sắc bén của hần cứ nhìn thẳng vào y, dù là ai cũng không thể chịu đựng nổi ánh nhìn như thế này.

Lưu Phương thoáng chút do dự, sau đó cũng lấy hết dũng khí hỏi người đối diện, “Mới vừa rồi... Là người đã nói cho ta biết đáp án?”

“Là ta.” Tử bào thiếu niên vẫn dùng ánh mắt cũ nhìn Lưu Phương, hần tiến lên một bước, nói, “Người... Cũng họ Long? Tên gọi là gì?”

“À, không.” Lưu Phương chợt nhớ ra là mình còn mang mặt nạ, khó trách thiếu niên kia chăm chú nhìn mình như vậy, nếu cứ nói chuyện thế này thì quả thật là thất lễ. Lưu Phương vội gỡ mặt nạ xuống, ôn nhu nói: “Tại hạ Cổ Lưu Phương.”

Tử bào thiếu niên hiển nhiên đã bị gương mặt ẩn sau lớp mặt nạ hấp dẫn, thiên hạ có có mỹ nam nhân như thế sao? Mi mục tựa hồ thoảng ra mùi hương nhàn nhạt, làm người ta say mê, là một vẻ đẹp không phải của trần tục, bộ bạch y khoác trên người làm lộ ra một cổ lực lượng, yên tĩnh trí viễn, phảng phất như đặt mình vào đường chân trời xa xăm.

Lưu Phương bị vị thiếu niên trước mặt nhìn chăm chăm nên tay chân có chút luống cuống, chợt nghe Long Dương ở phía sau kêu lên, “Vân đệ!”

“Đại ca!” Tử bào thiếu niên đáp lời, nguyên lai người này chính là quốc vương Dương Quốc, sư đệ kết nghĩa của Long Dương, Vân Đình.

Lưu Phương ngạc nhiên nhìn Vân Đình, thì ra hần không hề giống những gì y nghĩ, mặc dù không thể so sánh với Long Dương, nhưng rất có khí độ của vua một nước.

Long Dương vừa thấy Vân Đình liền xông lên ôm lấy hần, tay thì vỗ vào lưng Vân Đình nói, “Sao đệ lại ở đây?”

“Đệ chính là muốn hỏi huynh câu này. Huynh đến Lâm Đô sao không cho đệ biết một tiếng? Chẳng lẽ chỉ vì thưởng thức đặng khô?” Vân Đình cười xấu xa liếc nhìn Lưu Phương một cái.

Long Dương nghe hần nói như vậy, cũng cảm thấy có lỗi lỗi, thì ra này giờ Vân Đình đã nhìn thấy tất cả.

Thật ra thì Vân Đình tới hội đèn ***g cũng chỉ vì muốn xem náo nhiệt. Không nghĩ tới sẽ thấy Long Dương cư nhiên cùng một thiếu niên đeo mặt nạ ở chỗ này thưởng thức đặng khô, thế là hần âm thầm đứng ở phía sau xem chuyện vui của hai người. Trải qua hai câu đố đèn đầu tiên, Vân Đình đã thật sự bất ngờ trước trí tuệ vô song của vị mặt nạ thiếu niên này, lại thấy thái độ của Long Dương đối với y, trong bụng đã hiểu tám chín phần, thế là lòng hiếu kỳ nổi lên, muốn xem qua thiếu niên này rốt cuộc có dung mạo như thế nào. Cho nên tại thời điểm Lưu Phương đoán không ra tên làn điệu cuối cùng, bản thân hần đã lặng lẽ tiến lên nhắc nhở y. Kỳ thực, Vân Đình cũng không nghĩ được đáp án “Lưỡng đồng tâm”, hần đã sớm để sai thị vệ đến gặp bầu gánh để tìm đáp án. Vì vậy, bầu gánh cũng biết Long Dương và Lưu Phương có lai lịch rất lớn, không thể đắc tội nên lúc sau đã liều mạng phán hai người thắng cuộc.

“Đến đây nào, huynh giới thiệu cho hai người quen nhau. Đây là Cổ Lưu Phương, của huynh... Đây là Vân Đình... Bệ hạ, ha ha.”

“Bệ hạ thứ tội, Lưu Phương vừa rồi đã thất lễ.” Lưu Phương vội vàng tiến lên muốn hành lễ nhưng liền bị Long Dương kéo lại, nói, “Người làm gì vậy, ở đây có rất nhiều người, Vân Đình đang vì phục ra ngoài, người không thấy sao.”

Lưu Phương bị Long Dương trách, cũng cảm thấy mình đang làm điều thừa, quốc vương vì phục ra ngoài, nguyên chính là không muốn để cho người khác nhận ra, điều này y rất hiểu.

Vân Đình thấy vậy, vội vàng bảo Long Dương không cần trách cứ, “Chúng ta mới vừa quen biết, Cổ hiền đệ thật là tài hoa hơn người mới có thể để cho huynh đặng khô thành công!”

Lưu Phương nghe Vân Đình khen ngợi, vội vàng nói, “Mới vừa rồi nếu không phải...”

“Nếu không phải Cổ hiền đệ giải ra được câu đố đèn, đệ còn tưởng rằng huynh sẽ sượng mặt mà xuống không nổi!” Vân Đình cắt ngang lời Lưu Phương, nháy mắt ra hiệu với y, ngầm ý bảo y đừng nói ra chuyện hần là người âm thầm nhắc nhở đáp án.

Lưu Phương gật đầu, bỏ lửng câu nói dang dở, y cảm thấy Vân Đình làm vậy nhất định là vì suy nghĩ cho Long Dương. Long Dương luôn luôn thích quang minh chính đại, đăng khôi tuy không phải là việc quá vinh quang, nhưng hẳn tất nhiên cũng muốn nhờ vào bản lãnh của mình mà đạt được. Xem ra Long Dương và Vân Đình đúng là rất hiểu nhau, cho nên mới có thể suy nghĩ cho nhau nhiều như thế.

Vân Đình nhìn Lưu Phương nói, “Người gọi ta là Vân Đình được rồi.”

“Vậy làm sao có thể.”

“Thế nào không thể, người gọi ta Vân Đình, ta gọi người Lưu Phương, như vậy mới giảm bớt phiền phức.” Vân Đình đưa ra bộ mặt hết sức bình thường.

“Đúng đúng, cũng đừng gọi Cố hiền đệ! Nghe thật không thoải mái, đệ gọi y là Lưu Phương đi. Lưu Phương, người cũng gọi đệ ấy là Vân Đình, không có gì đâu.” Long Dương trưng bộ dạng đại ca nói.

“Đại ca, nếu đã gặp nhau ở đây, không bằng đến cung của đệ một chuyến, đệ sẽ chuẩn bị rượu và thức ăn mời đại ca, hôm nay không say không nghỉ, thế nào?”

“Hảo! Ý huynh cũng là vậy đấy.” Long Dương mừng rỡ nói, “Không say không nghỉ!”

Lúc này, thị vệ Thương Kiêm của Long Dương cũng dắt Kỳ Lân cùng Ánh Tuyết giao cho Long Dương cùng Lưu Phương, ba người lên ngựa mang theo bọn thị vệ, chạy thẳng tới Dương Vương Cung.

Dưới ánh sáng của vầng trăng trên cao, chiếc đèn ***g viết hai chữ “Long Phương” nhẹ nhàng lay động trong gió đêm, tựa hồ nói với ba người, đêm hôm nay, tại nơi đây, chính là kỷ ức mà cả đời họ phải luôn ghi khắc.

3. Chương 3: Tử Tiêu Điện Yên Hà Cung

Cung điện Dương Quốc bảo vệ nghiêm mật, cửa cung cao hơn mười trượng, xung quanh hoa cỏ mọc đầy, khí thế uy nga. Vào cửa cung, Vân Đình không xuống ngựa, vẫn ung dung cưỡi ngựa đi thẳng về phía trước, ngoài những thị vệ đi theo thì không thấy có bất cứ người nào ra nghênh đón.

Trắng sáng, chỉ thấy cung điện trùng điệp, nối dài một dãy, thâm u không thấy lối. Kỳ lạ hơn, cả một góc cung điện không thấy ánh đèn, đen tối một mảnh, nếu không nhờ trăng sáng soi lối thì đã không nhìn thấy được gì.

Lưu Phương cùng hai người đi về phía trước, mới thấy rõ trước mỗi điện các đèn treo bạch phiến hắc mạn. Hôm nay vốn là Trung Thu chi dạ, ngoài cung đèn ***g đỏ treo cao, tiếng người huyền oán, thế mà trong cung lại là cảnh tượng bi thương, không khỏi khiến người khác chạnh lòng.

Cung điện Khương Quốc, nơi Long Dương trưởng thành, chưa bao giờ xuất hiện không khí ảm đạm thế này. Mỗi ngày đều có ca vũ, hàng đêm ti trúc, khắp nơi muôn màu rực rỡ. Lần này đặt chân đến Dương Vương Cung, chứng kiến khung cảnh bi ai của hiền đệ, hẳn không khỏi cảm thương, liền hít một hơi thật sâu.

Long Dương biết, một năm trước Dương quốc phát sinh biến cố, chỉ trong vòng mấy tháng, mẫu thân, huynh trưởng, phụ vương của Vân Đình đều lần lượt qua đời, chỉ còn lại một mình hắn. Mặc dù Vân Đình thừa kế vương vị, đứng trên vạn người, nhưng không có thân nhân, nhất định rất bi thống.

Mọi chuyện đã trôi qua một thời gian nhưng Dương Vương Cung vẫn phủ trùm một màu tang tóc. Long Dương cảm động nhìn Vân Đình, huynh đệ của hắn quả là một con người chí hiếu. Nghĩ lại, hẳn cảm thấy mình thật đáng trách, thân là huynh trưởng của Vân Đình, nhưng trong thời điểm hắn gặp đại kiếp nhân sinh lại không thể ở bên cạnh an ủi, chia sẻ nỗi đau. Hôm nay đã đến, hẳn nhất định phải ở lại vài ngày, cùng hảo huynh đệ của mình hàn huyên tâm sự, bù đắp cho những sai sót của bản thân.

Ba người đi đến cửa một đại điện, Vân Đình liền dừng ngựa. Ngẩng đầu nhìn tấm biển được chạm khắc long văn tinh xảo, thấy rõ ba chữ: “Tử Tiêu Điện”.

“Đây là tấm cung của đệ, chúng ta sẽ thiết yến ở đây.” Vân Đình tung người xuống ngựa, sai người mang thức ăn và rượu lên.

Trong Tử Tiêu Điện cuối cùng cũng nhìn thấy mấy cung nữ, tất cả đều vận y phục màu xanh, không trang điểm phấn son, đứng một hàng cung kính.

Cung nữ thấy ba người đi vào, lập tức quỳ xuống, thối lui ra ngoài. Không bao lâu sau, một bàn yến tiệc thịnh soạn được bày ra, các cung nữ ngay sau đó nhất loạt quỳ ở phía sau đợi lệnh, không hé môi lấy nửa lời.

Vân Đình thấy Long Dương và Lưu Phương có chút câu nệ, không nói cười giống khi nãy, chắc là bị không khí trong cung làm kinh đảo, liền thích thú cười nói:

“Đại ca vốn quen náo nhiệt, nơi này của đệ lại quá yên tĩnh, chắc nhất thời không quen. Tại đại ca không sớm nói cho đệ biết, làm đệ không ứng phó kịp. Nếu huynh nói thích đốt đăng khô, đệ sẽ cho người trong cung chuẩn bị, chờ huynh đến.”

Long Dương nghe Vân Đình nói như vậy, liền đáp, “Chuẩn bị cái gì, chúng ta đâu phải người ngoài, huynh đệ gặp mặt, khách khí cái gì. Hai chúng ta đã nhiều năm không gặp, hôm nay có thể gặp lại, dù như thế nào cũng đều vui vẻ. Đúng rồi, huynh có mang theo hồng rượu Tây Vực cho đệ, rất với khác lạ so với rượu Trung Nguyên của chúng ta, đệ nếm thử một chút đi!”

Ngay sau đó Long Dương gọi Thương Kiếm mang lên hai vò rượu, Vân Đình nếm thử, quả nhiên ngọt và thơm, hoàn toàn khác hẳn rượu ở Trung Nguyên.

Hai người uống cạn hai chén, noãn ý bắt đầu dâng lên. Long Dương vui vẻ khởi lên câu chuyện năm đó cùng Vân Đình lên Thục Sơn theo chương môn Thanh Vi đạo trưởng học nghệ, cùng nhau lười biếng, đem văn chương viết giống nhau khiến sư phụ nổi giận, lại cùng chạy đến nhà dân trộm hạnh tử, bị chó đuổi.

Càng nói càng phấn khởi, Long Dương liên tục lấy tay vỗ lên án tử, Vân Đình cũng vui vẻ vô cùng.

Lưu Phương ở bên cạnh lặng yên, không chen vào nói, y chỉ mỉm cười nhìn. Long Dương chính là một người trọng huynh đệ, biết Vân Đình chuyện nhà khảm khổ, liền muốn cùng hắn nói chút chuyện cao hứng, để cho hắn trấn an, quên đi ưu phiền. Chuyện tình Dương Quốc, Lưu Phương cũng đã nghe nói qua, chỉ là hôm nay mới được tận mắt mục thị tình cảnh trong cung, thật có phần bi ai hơn trong tưởng tượng. Giờ đây, Vân Đình có thể vui vẻ cười nói như vậy, xác thực là điều rất tốt.

Rượu quá ba tuần, món ăn quá ngũ vị, Long Dương đã có chút men say, Vân Đình liền gọi cung nhân dâng trà.

“Trà? Vân Đình, đệ thích uống trà sao? Đúng rồi, Lưu Phương, người không phải có mua cho Vân Đình hai túi trà à, tại sao không lấy ra?”

Lưu Phương lúc này mới nhớ tới, quả thật y đã quên khoáy chuyện đó. Giờ đây nghe Long Dương nhắc nhở, y liền vội vàng lấy hai túi trà từ trong bọc đưa cho Vân Đình.

Vân Đình mới vừa rồi cùng Long Dương đối rượu ôn chuyện, đều quên Lưu Phương một mực bên cạnh. Giờ đây nhìn lại, hắn mới nhận ra y không hề động vào rượu, dù chỉ là một hớp.

Vân Đình nhận hai túi trà từ Lưu Phương, thuận tay ngắt vài lá trà đưa lên mũi ngửi, mặt liền lộ kinh ngạc, lập tức liếc mắt nhìn Lưu Phương. Vì sao một thiếu niên xa lạ lại có thể đưa cho hắn loại trà này, như thể y chính là tri kỷ của hắn.

“Trà này người tìm thấy ở nơi nào?”

“Là hôm nay đi tới dưới chân núi bên ngoài thành, gặp được một chủ quán trà, hắn nói Dương vương thích nhất loại này trà, ta liền mua, cũng không biết có phải thật hay không.”

“Ra là như vậy.” Vân Đình gật đầu một cái, “Thật không nghĩ tới việc ta làm gì bọn họ cũng đều biết. Hắn nói không sai, ta thường đi Nam Sơn, thuận tiện hái trà, trà này tên là Vân Đình, là loại mẫu thân ta thích nhất.”

“Thì ra là gọi Vân Đình, tên rất hay.”

Thời điểm Vân Đình nhắc tới mẫu thân, dường như có điều suy nghĩ. Nhưng rồi hần nhanh chóng quay lại, cùng Lưu Phương nâng chén:

“Khó được Lưu Phương có lòng tặng trà, hôm nay đón tiếp chậm trễ. Vân Đình kính Lưu Phương một chén.”

“Nào có như thế, Vân Đình nặng lời, Lưu Phương... Không uống được rượu, hay là lấy...” Lưu Phương vốn muốn nói lấy trà thay rượu, ai ngờ cúi đầu nhìn, trên bàn chỉ có chén rượu, không có trà, nên làm thế nào cho phải phép.

Long Dương nhìn thấy Lưu Phương khó xử, liền tiến qua, nâng chén rượu của Lưu Phương lên, nói, “Hiền đệ không biết, Lưu Phương là một người tu đạo, không thể uống rượu, rượu này để ta thay y uống.” Nói xong liền một hơi cạn sạch.

Vân Đình thấy Long Dương nói như thế, trong lòng có chút bất ngờ, hần nghiêng đầu, cẩn thận quan sát kỹ Lưu Phương. Bởi vì Long Dương muốn đi dạo hội đèn ***g, Lưu Phương đã cố ý thay đổi đạo phục, ăn mặc như một công tử bình thường. Vì vậy, nếu Long Dương không nói thì Vân Đình cũng không biết Lưu Phương là một người xuất gia.

“Đại ca vì sao không nói sớm, vậy thì không uống rượu được rồi. Chúng ta sẽ dùng trà thay rượu, mời Lưu Phương nếm thử một chút trà Vân Đình.” Vân Đình sai người châm trà, cùng Lưu Phương đối ẩm hai chén, lại hỏi:

“Lưu Phương năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tuổi tròn hai mươi.”

“Sư tông hà nhân?”

“Hợp Dương chân nhân.”

“Nga, người là gia sư của người sao?”

“Đúng vậy.” Long Dương vốn đang tự mình uống, bây giờ thấy hai người uống trà không uống rượu, lại vung vẩy tay muốn nói đôi câu, Long Dương dứt quãng nói, “Nhắc tới, y cũng là sư đệ của chúng ta đây. Vân Đình, người không biết Lưu Phương cùng ta là có nhiều duyên phận, ta lần đầu tiên nhìn thấy y, liền nói với y suốt một đêm, chúng ta... hận gặp nhau muộn a! Y thật là tốt a, Vân Đình, ta quá bội phục y... Y còn vẽ cho ta tấm bản đồ... Cái gì cũng có... Chúng ta liền ở trong núi, ai cũng không tìm được... Sau đó y còn nhảy sông rồi... Ha ha đùa ngốc... Tất cả đều ướt đầm... Thật là trắng a...”

Lưu Phương vịn vai Long Dương, mặt y đã sớm thẹn thùng đến đỏ tới cả mang tai. Y chỉ biết cúi đầu, không dám nhìn Vân Đình, chẳng biết là hần đã cười thành cái hình dáng gì đây.

Vân Đình nghe Long Dương hồ ngôn loạn ngữ, cũng không có biểu tình gì, chỉ hừ một tiếng, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Đệ xem đại ca hôm nay thật là mệt mỏi, chỉ uống ít như vậy mà đã say, tối nay hãy ngủ ở trong cung.” Dứt lời, Vân Đình liền sai người đem Long Dương an bài ở Yên Hà Cung

Cung nữ đi trước dẫn đường, Lưu Phương cùng Thương Kiêm đỡ Long Dương theo sau, xuyên qua một đoạn hành lang là tới Yên Hà Cung. Yên Hà Cung so Tử Tiêu Điện nhỏ hơn một chút, bố trí cũng đơn giản hơn, chẳng qua là bên trong giường, còn có rất nhiều bình khí cùng bộ sách.

Lưu Phương đỡ Long Dương nằm lên giường, Thương Kiêm thấy vậy, liền cùng bọn cung nữ lui xuống Vãng Thiên Điện.

Bên trong chỉ còn lại Lưu Phương cùng Long Dương đang say rượu.

Lưu Phương giúp Long Dương cởi bỏ y phục và giày, cẩn thận đắp kín chăn cho hần. Sau đó, y ngồi bên giường, đem đầu Long Dương đặt lên đùi của mình, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa nhẹ đầu hần, như vậy ngày mai đầu sẽ không bị choáng váng. Lưu Phương biết, Long Dương hôm nay sáng sớm đã lên đường, lại đi xem hội hoa đăng, rồi còn cùng Vân Đình uống rượu, bận rộn một ngày, không say mới là lạ. Hần hôm nay mặc dù nói rất nhiều lời mê sảng, khiến y phải xấu hổ, nhưng cũng nhờ vậy y mới biết trong lòng hần có sự tồn tại của mình. Lưu Phương lại nghĩ đến thân ảnh của Long Dương lúc tung người lên đài, treo đèn ***g lên nơi cao nhất. Đối với Lưu Phương, hai chữ “Long Phương” kia đã đủ khiến y mãn nguyện. Có lẽ

do Lưu Phương xoa đầu rất thư thái nên Long Dương hừ một tiếng, hần kéo tay của Lưu Phương lại, đặt một nụ hôn lên bàn tay trắng ngần, thon thả. Sau đó, tay lại trườn lên cánh tay Lưu Phương, kéo y hướng vào mình.

Lưu Phương không khỏi giật mình, y không tự chủ nhìn quanh bốn phía, dù đã thừa biết không có người bên cạnh. Y biết Long Dương muốn làm gì. Hôm đó ở trong núi, y đã sớm phó thác bản thân cho hần. Giờ đây nếu hần nếu muốn, Lưu Phương cũng không có cách nào từ chối. Chẳng qua hôm nay đang ở trong vương cung Dương Quốc, không phải Khương Quốc, Lưu Phương cảm thấy chưa hợp với lễ phép. Dù sao Long Dương cũng là vua của một nước, tới đây làm khách, vốn không giống ở trong cung của mình. Lưu Phương vì vậy nhẹ nhàng giữ tay lại, không ngờ rằng Long Dương càng nắm chặt hơn.

Hần ôn nhu cất giọng mặc dù không hề mở mắt, “Lưu Phương, làm sao tránh ta, không muốn Long Dương thế sao?”

Lưu Phương vừa xấu hổ lại cảm thấy buồn cười, y mím môi, “Làm thế nào không muốn, Long Dương, đời này kiếp này, Cổ Lưu Phương nguyện ý vì người sinh vì người tử, vì người làm bất cứ chuyện gì, thì như thế nào không muốn người.”

Cũng không biết Long Dương có nghe được những lời Lưu Phương nói hay không..., Lưu Phương chỉ cảm thấy hần nghiêng người thở ra, bò dậy, ôm chần quỳ đối diện Lưu Phương, hai mắt vẫn nhắm như cũ, miệng toét ra, hướng về phía Lưu Phương cười ngu lên, “Đây chính là người nói, không cho đối ý a!” Nói xong, Long Dương liền nhào tới trước ngực Lưu Phương, đem đầu chui vào trong ngực, hai tay hần chạy tới lui phương dưới lớp y phục, tùy ý sờ soạng.

Lưu Phương bị Long Dương đỉnh ở ngực, lại để cho hần sờ vào hạ thể, tâm thần rạo rực, khó nhịn táo nhột, cười lớn, “Uy, mau dừng tay, mau dừng tay... Người đừng làm loạn, mới vừa uống rượu... Không thể lộn xộn...”

Long Dương đã xuân tâm đại động, còn tâm trí đầu mà nghe thấy những lời của y, cả người hần dứt khoát ép tới. Lưu Phương vốn là ngồi ở bên giường, không nghĩ tới việc Long Dương sẽ có hành động như thế. Để ổn định thân thể, Lưu Phương vội vàng nắm chặt trướng màn, nhưng không ngờ do Long Dương dùng lực quá nhiều nên cả hai mắt đã rơi xuống giường. Lưu Phương nhất thời không thể hình dung chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe bổ nhào một tiếng, sau đó hai người cứ thế lăn xuống đất, mang theo cả chăn màn. Hai người lăn trên đất vài vòng, khi ngừng lại thì đã thấy Long Dương té ngựa xuống đất, Lưu Phương ngã sấp lên ngực của Long Dương.

“Long Dương, người có sao không?” Lưu Phương vội vàng ngồi dậy, toan đỡ Long Dương đứng lên.

Long Dương trải qua cú ngã, ruột gan như lộn ngược, mùi rượu dâng lên, khí tràn vào ngực, hần mãnh liệt lắc đầu, càng cảm thấy một trận ngất xoáy, phun một hớp, ói đầy rượu và thức ăn lên người Lưu Phương, tanh hôi vô cùng. Nhưng Lưu Phương cũng không để ý, ngược lại, y dùng một tay vuốt ngực Long Dương, tay còn lại dấm vào lưng của hần, thái độ hết sức ôn nhu.

Đang lúc ấy thì cửa phòng đột nhiên mở ra, theo sau đó là một bóng người bước vào. Lưu Phương ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy Vân Đình.

Vân Đình hiển nhiên bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, tấm chăn mềm mại vốn nằm trên giường cũng bị kéo xuống, gối nệm lăn lóc tứ tung, Long Dương chặt vật chống một tay trên đất đại thổ, y phục xộc xệch, Lưu Phương thì ôm Long Dương vào lòng, mặc cơ thể bị hần ói lên dơ bẩn.

“Cái này... Thật sự xin lỗi... Hần uống quá nhiều.” Lưu Phương trông thấy Vân Đình, vội vàng kéo y phục lại cho Long Dương, dùng tay áo của mình lau miệng cho hần.

Vân Đình nhanh chóng hiểu được, không nói lời nào, tiến lên hai bước, nhặt cái chăn trên đất bao lấy Long Dương, bế hần đặt lên giường. Vân Đình sờ lên trán Long Dương, đồng thời kiểm tra mạch tượng, sau đó xoay người nhìn Lưu Phương, ân cần nói, “Không sao, huynh ấy thổ xong, khí rượu đã vơi đã đi hơn phân nửa, hiện tại đang ngủ say.”

Lưu Phương tiến đến bên giường, quả nhiên trông thấy Long Dương hô hấp đều đều, khí tức ôn hòa, hần là không có chuyện. Y thở nhẹ, lòng đã yên được phần nào.

Vân Đình cứ như vậy nhìn Lưu Phương, bỗng nhiên có cảm giác đau lòng. Long Dương quả thật may mắn, từ nhỏ đã được cha mẹ thương yêu, huynh đệ hòa thuận, sau này gánh vác giang sơn lại được dân chúng kính yêu, hôm nay còn có người tâm ý làm bạn.

Lưu Phương thấy Vân Đình cứ im lặng nhìn mình, lúc này mới nhớ tới y phục của mình cũng không chỉnh tề, giờ đây bị Vân Đình nhìn thấy, liền cảm thấy bối rối, vội vàng dùng ống tay áo che đậy. Vân Đình thấy vậy, không nói tiếng nào cởi ngay áo ngoài của mình, nhẹ nhàng khoác lên người Lưu Phương.

Vân Đình vỗ tay một cái, bên ngoài liền có hai cung nữ tiến vào, hẩn phân phó cung nữ dọn dẹp ô vật và ở lại chăm sóc Long Dương đêm nay, nếu có xảy ra tình huống gì thì kịp thời bẩm báo. Sau đó, hẩn quay sang Lưu Phương, nói, “Ta xem ngươi cần phải thay y phục, có lẽ đêm nay ngươi nên nghỉ ngơi ở nơi khác.”

Lưu Phương không đành rời đi, nhưng vì bị Long Dương nôn ra đầy y phục, cả người bốc mùi tanh hôi, không thể để nguyên hình dạng này chăm sóc hẩn, lại thấy Vân Đình an bài chu đáo, liền gật đầu.

“Phiền đến Dương vương rồi.”

Vân Đình đứng dậy, cầm lấy đèn ***g, đích thân dẫn Lưu Phương rời khỏi Yên Hà Cung.

Đêm đã khuya, những cơn gió nhẹ thổi lên, trên đỉnh Tử Tiêu Điện ánh lên vàng trắng sáng tỏ, yên tĩnh lạ thường. Dưới ánh trăng mờ ảo, xuất hiện một dáng người vận hắc y chậm rãi bước đi, phía sau hẩn là thân ảnh của một thiếu niên, tử bào khoác nhẹ bên ngoài. Hắc y nam nhân thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, luôn trông thấy tử bào thiếu niên thủy chung kém hẩn hai bước. Hai người từ Yên Hà Cung đi qua một cửa hông, tiến vào một gian phòng có lò sưởi.

Lưu Phương tuy choàng áo của Vân Đình nhưng trong lòng lại nghĩ về Long Dương. Trên đường đi, y chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đếm bước, chưa tới một trăm bước, cả hai đã tiến vào một gian phòng, bên trong có lò sưởi ấm áp.

Lưu Phương chậm rãi đảo mắt, xem ra cái gian phòng này có phần eo hẹp hơn so với Yên Hà Cung, không biết ai là chủ nhân của nơi này. Lưu Phương theo Vân Đình vào trong, nhận thấy phòng ngày càng ít đi, bên trong phòng không có nhiều vật bài trí, chỉ có một cái giường, hai án bàn cùng vài cái ghế dựa, xung quanh bao bọc bằng màn vải. Nơi đây mặc dù giản dị nhưng lại thoang thoảng hương thơm, khắp nơi đều được dọn dẹp ngay ngắn, chỉnh tề. Bên trong phòng chỉ có duy nhất một vật trang trí, đó là bức họa của một thanh y nữ nhân, người có dung mạo xinh đẹp, ánh mắt thiện lương, tay cầm hương giỏ, trông rất sống động. Mùi hương chính là từ bức họa này phát ra.

“Đây là chỗ ở của mẫu thân ta.” Vân Đình đứng trước bức họa gần hương án.

“Nguyên lai là Vương phi.” Lưu Phương nhìn bức họa, liền cảm thấy tựa hồ như Vương phi đang nhìn mình, nét mặt thân thiết, sống động vô cùng.

“Ngươi hãy ở nơi này đi.”

“Vậy làm sao thích hợp, vạn lần không được.” Lưu Phương nhớ tới mùi trên người mình, làm sao có thể ở lại nơi qua đời của mẫu thân Vân Đình, y vội vàng lui bước, muốn đi ra ngoài.

“Ngươi muốn ở chỗ khác ta cũng không có.” Vân Đình nghiêm giọng nói, dường như có chút tức giận, “Ngươi đi theo ta.”

Lưu Phương giương mắt nhìn Vân Đình, mâu trung thoáng cau lại, chân không di chuyển. Vân Đình thấy vậy, liền nhìn Lưu Phương, ôn nhu nói, “Đây là chỗ gần nơi ở của Long Dương nhất, đêm cũng đã canh ba, ngươi không muốn ta sai người hầu hạ ngươi thay y phục chứ?”

Sau một hồi suy nghĩ, rốt cuộc Lưu Phương vẫn phải đi theo Vân Đình. Hai người đi tới sau tấm bình phong phía sau giường, nguyên lai còn có một cửa nhỏ. Xuyên qua cửa, Lưu Phương trông thấy những nấc thang dẫn xuống phía dưới. Vân Đình giương cao đèn, cốt ý để cho Lưu Phương nhìn rõ nấc thang.

Xuôi theo từng nấc thang đi xuống, Lưu Phương ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, bên tai nghe tiếng nước chảy ào ạt. Vân Đình từ từ vòng qua, nổi lửa lên mấy vật dễ cháy, chiếu sáng cả phòng, Lưu Phương lúc này mới nhìn rõ, bên trong nhà có một hồ nước trong suốt, ánh lên chất nước màu lục, giống như một

khối băng mỹ ngọc phát sáng. Kì lạ hơn, lục thủy này tựa hồ có thể tự mình lưu chuyển, phía dưới thỉnh thoảng còn xuất hiện dao động, mơ hồ có bụi mù nổi lên mặt nước.

“Đây là Nhân Tuyền, nó có thể tự mình lưu phản, trong suối có rất nhiều vị thuốc, có thể cường thân kiện thể, trừ đi dị độc. Mẫu thân ta thân thể không tốt, vốn hy vọng suối này có thể giúp người diên thọ, ai ngờ vẫn...” Vân Đình dừng một chút, sau đó xoay người sang hướng khác. Lưu Phương biết hắn đang nhớ về mẫu thân mình.

“Mẫu thân ta cả đời hướng đạo, đã tự học ở chỗ này nhiều năm, đây là nơi ta làm cho người thay y phục, người có thể thay... Không cần suy nghĩ quá nhiều, mẫu thân ta đã không còn có thể đến nơi này.” Nói xong, Vân Đình không nhìn Lưu Phương, xoay người tiến thẳng lên những bậc thang, trèo được một nửa, hắn dừng lại nói, “Lưu Phương, nơi này đối với ta rất quan trọng, không ai có thể dễ dàng bước vào đây, nhưng người yên tâm, chẳng qua là... Ta không hy vọng Long Dương biết, được chứ?”

Lưu Phương nhìn bóng lưng Vân Đình, đáp khẽ, “Ta hiểu rồi.” Vân Đình nghe y nói xong liền cầm đèn bước tiếp lên những bậc thang.

Lưu Phương hít một hơi thật sâu, đảo mắt nhìn ngắm quang cảnh chung quanh, ngoài tiếng suối chảy ồ ạt thì chẳng còn nghe thấy thanh âm nào khác. Nơi này tựa hồ như nằm dưới lòng đất, nóc nhà rất cao, ở phía trên mở ra mấy tiểu thiên song, khiến cho bên trong nhà không quá ẩm ướt. Ánh trăng xuyên qua ô cửa sổ trên mái nhà, phản chiếu ánh sáng huyền ảo lên mặt suối. Lưu Phương nhìn thấy một bộ y phục nằm cạnh suối, liền thầm cảm tạ Vân Đình, hắn quả thật rất tỉ mỉ, khó trách Long Dương nhất mực coi trọng người huynh đệ này như thế. Lưu Phương cẩn thận cởi bỏ tử bào đang khoác trên người, nghiêm túc nhìn qua, sau khi xác định y phục không bị ô vật dính vào, mới nhẹ nhàng để bên suối.

Sau đó, Lưu Phương trút bỏ lớp bạch y trên người mình, một chân bước xuống suối, cảm giác ấm áp nhanh chóng lan tỏa vào da thịt. Y thuận thế cúi người, bơi vào giữa suối, dòng suối này cũng không sâu, nước vừa vịn ngang eo, lại có sức nổi rất mạnh, có thể nâng cả người y lên.

Lưu Phương chưa từng thấy qua nơi nào thần kỳ như suối nước này, không nhịn được liền đem thân thể nhẹ nhàng phiêu cùng mặt nước, hai tay dang ra, mắt nhắm lại, lắng nghe tiếng suối chảy, dường như quên đi tất cả phiền não.

Lúc này ở bên ngoài, có một thân ảnh hắc y đang lẳng lặng nằm ở trên nóc nhà. Từ phía trên cửa sổ, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng những diễn biến bên trong, thân ảnh Lưu Phương đang lơ lửng trên suối, lục thủy và người như hòa làm một, mị hoặc khôn lường.

Hắn dùng tay sờ trán nhẹ nhàng lên thân ảnh kia, tại sao hắn lại cảm thấy người trước mặt vô cùng thân thiết và cao quý, chẳng lẽ vì y đang ở giữa dòng suối của mẫu thân? Trước giờ, hắn vốn không chịu để cho bất luận kẻ nào đụng vào dòng suối này, vậy mà hôm nay lại dẫn y đến đây. Mặc dù trên người y dính dơ bẩn, nhưng hắn tuyệt không cảm thấy bẩn.

Xem ra, Lưu Phương nên ở chỗ này mới đúng, Long Dương không hề thương y, không quý trọng y, nhưng tại sao lại có thể có được y, thế gian này thật không công bằng. Cho nên hắn muốn Lưu Phương ở một nơi tốt hơn, nay nhìn thấy Lưu Phương khoan thai thả mình trong suối nước, liền biết mình đã không làm sai. Đây mới thật sự là Cố Lưu Phương, có thể tự do buông thả mình, không cần phải lo nghĩ về điều gì.

Lưu Phương đặt mình trong suối, thoáng chốc bên tai nghe được một thanh âm.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, người hiểu thế nào?”

“Chỉ cầu tình trường cửu.”

“Không, người nên cầu lưỡng đồng tâm.”

“Ta cùng với hắn vốn đã đồng tâm.”

“Người nào biết hắn không phụ người? Người có biết hắn là vua của một nước, thân thể hắn thuộc về bạch tính trong thiên hạ, người có thể cho hắn cái gì.”

“Hắn sẽ không như thế, bởi hắn vốn là vậy, ta biết hắn phải gánh trên vai đại nghiệp, tuy chúng ta khác xa nhau nhưng có thể làm sinh tử chi nhân.”

Thoáng nghe thanh âm kia thở dài.

“Ai, đã khác xa nhau sao có thể đồng tâm, dù thật sự đồng tâm thì cũng chưa hẳn trường cửu, chỉ sợ người không đủ sức, sinh tử chi nhân không thể nói bừa.”

Thanh âm kia ngày càng xa, Lưu Phương cảm thấy thân thể trầm xuống, tựa như rơi vào vực sâu không đáy. Y liền liều mạng giãy giụa, nhưng tứ phía hoàn toàn trống trải, y vội kêu lên, lập tức nước tràn vào miệng khiến Lưu Phương kinh hãi tỉnh lại, nguyên lai mình ngủ thiếp trong suối, mới sinh ra giấc chiêm bao này.

Nhìn qua khe cửa sổ, Lưu Phương thấy chút ánh sáng hắt vào, có lẽ trời đã tờ mờ sáng. Long Dương hôm qua say mềm, không biết sáng nay tỉnh lại có khỏe chút nào không. Nếu hần tỉnh lại không thấy y bên cạnh, có thể sẽ rất lo lắng. Nghĩ thế, Lưu Phương liền đi vào bờ, thoáng chút chần chừ nhìn bộ y phục Vân Đình đặt bên suối. Lưu Phương lắc nhẹ đầu, y không muốn suy nghĩ nhiều nữa, chân liền bước ra khỏi suối nước. Sau khi thay y phục, buộc lại tóc gọn gàng, Lưu Phương bước lên những bậc thang, tiến thẳng đến Yên Hà Cung.

Khi mặt trời đã lên cao, Long Dương mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, hần ngồi dậy bên giường, mệt mỏi đưa tay xoa nhẹ ấn đường, cổ xua đi cảm giác nặng nề đang lan tỏa từ đỉnh đầu. Hôm qua, hần cùng Vân Đình cao hứng, nhất định là đã uống say, cũng may là có Lưu Phương chăm sóc hần. Long Dương nhìn quanh bốn phía, nhận thấy có nhiều loại binh khí được bày biện, còn có cả thư họa và nhiều bộ sách khác nhau, có lẽ nơi đây là từng là chỗ ở của Vân Đình. Nhưng điều đó đối với hần không hề quan trọng, điều hần lưu tâm nhất hiện giờ này chính là Lưu Phương. Y đang ở đâu?

Long Dương đứng dậy, bước ra mở cửa phòng, ánh sáng chói chang của mặt trời nhất thời khiến hần nháu mày. Hần dùng tay chặn ngang tầm nhìn, qua những tia sáng xuyên vào kẽ tay, hần lơ mơ nhìn thấy một bóng lưng đang đứng ngoài cửa, thanh thoát tựa mỹ nhân, tay áo mềm mại lay động, tà áo nhẹ bay trong gió, cốt cách thoát tục. Những sợi tóc đen nhánh gần như buông xõa, chỉ một ít tóc được buộc hờ bằng sợi dây bạc mảnh mai, cứ thế, đón gió phiêu bồng, tung bay nhẹ nhàng sau lưng y.

Dường như nghe tiếng tiếng mở cửa, mỹ nhân kia liền quay đầu lại nhìn Long Dương, khóe môi cười nhẹ, “Người đã tỉnh rồi?”

“Lưu Phương?” Long Dương ngẩn ngơ nhìn, mỹ nhân nguyên lai là Lưu Phương.

“Là ta, thế nào?” Lưu Phương thấy biểu lộ của Long Dương, dường như rất là kinh ngạc, giống như hần chưa từng nhìn thấy y bao giờ.

“Người... Sao người lại ăn mặc thế này?” Long Dương vẫn không ngừng nhìn Lưu Phương, bạch y này thật ra cũng không hẳn là lộng lầy, nếu mặc trên người nữ nhân thì sẽ vô cùng trắng trong thuần khiết. Chẳng qua đây là y phục của nữ nhân, áo khoác làm bằng voan mỏng, ống tay áo còn là hình chữ vân, khác hẳn với y phục thường ngày của Lưu Phương. Giờ đây, y tựa như là một mỹ nhân bước ra từ họa phẩm, thanh thoát xuất phàm.

“Cái này là... Hôm qua, người uống say đã thổ lên người ta, cho nên... Vân Đình đã lấy xiêm y cho ta thay đổi.”

“Vân Đình đưa cho người?” Long Dương hỏi tiếp, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

“... Thế nào? Người không thích? Vậy để ta đi đổi y phục khác.” Lưu Phương vội vàng xoay người toan bước đi, nhưng nhanh chóng đã bị Long Dương kéo lại.

“Ha ha, chớ đi, ta đùa người đấy. Vân Đình tử mĩ chu đáo như thế, hà tất gì phải thay đổi. Chẳng qua là, đệ ấy để người ăn mặc xinh đẹp như vậy, ta được hảo nường tử rồi, ha ha...” Long Dương không ngăn điệu cười xấu xa của mình, tiếp tục trêu chọc Lưu Phương.

“Ta, ta phải thay y phục.”

“Không, không muốn mặc như thế sao, rất tốt mà, ta chưa từng nhìn thấy một Lưu Phương xinh đẹp thế này, hãy để ta ngắm người lâu hơn, thật phải cảm ơn Vân Đình a.” Long Dương ôn nhu nói, tay vẫn giữ chặt Lưu Phương, không để y rời khỏi.

Trong lúc ấy, Vân Đình bỗng nhiên đi tới, hần thoảng ngậy đại khi nhìn thấy Lưu Phương duyên dáng yêu kiều trong y phục của mẫu thân mình.

Long Dương thấy Vân Đình đứng ngậy người, liền cười lớn hơn. Hần tiến lên vỗ vào vai Vân Đình nói, “Vân đệ, y phục này của đệ thật là đẹp mắt, không bằng tặng cho Lưu Phương đi.”

Vân Đình đáp lời Long Dương, ánh mắt vẫn không rời khỏi Lưu Phương, “Nếu Lưu Phương thích, đệ sẽ tặng Lưu Phương.”

“Chỉ cần huynh thích thì Lưu Phương sẽ thích, phải thế không Lưu Phương?”

Lưu Phương cúi đầu, mặt thẹn thùng ửng đỏ, y cất giọng, thanh âm nhẹ nhàng hòa cùng không khí, “Vâng.”

Thấy Long Dương cao hứng như thế, Vân Đình chỉ biết cười lạnh. Mặc dù lòng hần có chút cảm động khi nhìn thấy Lưu Phương vận y phục của mẫu thân mình, nhưng xem ra Lưu Phương không thích điều đó. Nếu là hần, hần sẽ để y thay xiêm áo. Chỉ là Vân Đình vốn nguyện ý nhìn Lưu Phương trong hình dạng này, cho nên đã chọn cách im lặng.

Vân Đình tức thì nói, Thiên Vân Điện đã chuẩn bị bữa tiệc. Lưu Phương nghe xong, liền thúc giục Long Dương rửa mặt, tu chỉnh lại y phục, còn mình theo Vân Đình đi trước.

Thiên Vân Điện là thư phòng của Vân Đình, vừa vào đến cửa, Long Dương đã bị cách bài trí của nơi này hấp dẫn. Trừ những binh khí cùng bộ sách giống như bên ngoài, đặc điểm lớn nhất trong Điện Thiên Vân chính là có rất nhiều thứ cổ quái, có thuyền bè, chiến xa, cung nỏ, thang mây vân vân, còn có nhiều thứ rất kì lạ, có thứ giống chiến xa, có thứ giống thang, có khi còn giống cung tên đồ, chúng được bày thẳng một hàng dài, tựa hồ vẫn còn đang làm dang dở.

Long Dương giống như một tiểu hài tử trông thấy những món đồ chơi yêu thích, liền cầm từng cái một lên nhìn, chẳng không muốn buông tay. Trong khi đó, Vân Đình đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, Lưu Phương cùng Vân Đình cùng nhau nhập tọa. Long Dương vẫn không hề để tâm đến Lưu Phương, hần lại chạy đến xó góc khác, nguyên lai nơi này còn có một sa bàn to lớn, hình thù có chút cổ quái, bên trong có thể trưng bày, nếu đặt những tượng gỗ binh lính vào đây, có thể bố trí nên một trận cục.

Vân Đình bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Lưu Phương nói, “Đại ca chính là như vậy, thấy điều gì mới mẻ cũng đều muốn khám phá, thời điểm chúng ta cùng nhau học nghệ, huynh ấy lôi kéo ta xem binh pháp, tập diễn luyện, sa bàn to lớn này là do đại ca năm ấy nghĩ ra.”

Lưu Phương nghiêm túc nghe Vân Đình nói..., thỉnh thoảng gật đầu. Y vốn thừa biết Long Dương, hần không thể che giấu sự yêu thích của mình. Lưu Phương không biết rằng, mâu quang ôn nhu của y nhìn Long Dương đều được Vân Đình thu vào tầm mắt.

“Ta nghe nói đại ca ở Khương Quốc đã làm rất nhiều chuyện, tỷ như khai hà, mặc dù công trình to lớn, nhưng dân chúng lại rất ủng hộ. Ta ở Dương Quốc cũng ban bố chánh lệnh khai thông sông ngòi, tại sao dân chúng lại muốn chạy trốn, bắt buộc ta phải cưỡng bức lao động? Chẳng lẽ do ta trả thù lao không nhiều bằng Khương Quốc?”

Lưu Phương chợt nhớ về chuyện đã gặp ở bên ngoài kinh thành, y quả thật nhìn thấy những thôn dân vì chuyện tu sửa đường sông mà đối kháng với binh lính triều đình. Xem ra Vân Đình đã nhận ra vấn đề và muốn nghe lời khuyên từ y.

“Thiên hạ thần khí, phong vân biến hóa, tất cả tự có đạo lý của mình. Vi giả bại chi, chấp giả thất chi, muốn nắm được thiên hạ thì phải biết đạo lý của thiên hạ, có như thế mới lấy được lòng dân. Ngược lại, nếu cố gắng cưỡng cầu, dùng sức mạnh để áp chế thì chỉ dẫn đến phản kích, mọi việc chẳng thành. Vân Đình, nếu như muốn tu sửa đường sông, trước hết phải tìm hiểu căn nguyên, nguy cơ thiệt hơn, lắng nghe ý nguyện của dân sinh, căn cứ vào những đạo lý này mà ban bố sách lệnh thích hợp, có như thế mới mong thu được lòng người. Lưu Phương mạn phép được hỏi Vân Đình, vì sao lại muốn khai thông đường thủy?”

“Bởi vì ta muốn vận chuyển vật liệu, nếu đi đường núi sẽ rất xa, địa hình lại gập ghềnh, chỉ có đường thủy là nhanh nhất.”

“Vậy không phải là vì lũ lụt, nguyên nhân điều động quân đội là để vận chuyển vật liệu sao?”

“Việc này... Ta không hẳn là vì quân đội, trước hết, khai thông đường sông là để phòng khi cần thiết.”

“Nếu không có ý định trừ quân, như vậy để duy trì đường sông sau khi khai mở sẽ là một vấn đề, chi bằng không đào. Nếu tính toán trừ quân, dân chúng sau khi bị cưỡng bức lao động sẽ phải trưng binh, vì vậy mới muốn chạy trốn. Cho nên chánh lệnh khai thông đường sông nên nói rõ ngọn nguồn, để cho dân chúng yên tâm.”

Lưu Phương chỉ nói mấy câu ngắn ngủi nhưng toàn bộ đều đánh trúng dụng tâm của Vân Đình, hẳn khai thông đường sông đích xác là để phục vụ cho quân sự. Bất giác, mồ hôi lạnh xuất ra ướt cả người Vân Đình. Vài phút trước, Lưu Phương còn mang dáng vẻ thẹn thùng nhu nhược, thế mà giờ lại hóa thành một bậc trượng phu quốc an bang, trí tuệ hơn người. Long Dương thật may mắn khi có được Lưu Phương.

Nhưng đề nghị của Lưu Phương, Vân Đình khó mà tiếp nhận. Mưu tính của hắn làm sao có thể công bố rộng rãi ra ngoài. Hắn lập tức nghĩ đến hướng giải quyết khác, nếu Lưu Phương thay hắn thuyết phục dân chúng ủng hộ việc tu sửa đường sông, sau đó mới ban bố chánh lệnh, nhất định sẽ lấy được ủng hộ.

Long Dương cuối cùng cũng chịu buông những món đồ chơi ra và tiến lại ngồi vào bàn. Hắn khen ngợi Vân Đình đã không quên ước định năm đó, quả nhiên đã tạo ra một sa bàn có thể diễn luyện binh pháp, còn có những những chiến xa đã được đổi mới để trở thành những lợi khí giết địch. Một khi Vân Đình còn cai trị Dương Quốc thì người dân có thể an cư lạc nghiệp, không cần sợ ngoại bang quấy rối.

Nói đến đây, Long Dương đột nhiên nhớ tới chuyện bị thổ phỉ cướp bóc ở gần biên giới Tây Vực cách đây mấy ngày, xem ra là do bản thân hắn ham chơi, không coi trọng việc phòng vệ quốc gia như Vân Đình, chính vì vậy, mới khiến cho dân chúng vùng biên thành chịu khổ.

“Đại ca từng cùng người Tây Vực giao chiến sao?” Vân Đình sau khi nghe Long Dương kể lại, liền hỏi.

“Hôm đó, huynh đi đến biên thành, vô tình chạm mặt một đám mã tặc Tây Vực. Vì thấy bọn chúng ức hiếp thương gia, huynh nhất thời không kiềm chế được, liền xông vào đánh nhau. Ngờ đâu bọn chúng người đông thế mạnh, binh khí còn vô cùng lợi hại, bọn huynh ít người đánh không lại, huynh còn bị bọn chúng chém một đao, vừa ngã tới lại cảm thấy tức,

Long Dương này chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế.”

Vân Đình nghe thế, liền hỏi ngay, “Lại có chuyện này? Thương tích đại ca thế nào, đã khỏe chưa?”

“Huynh không sao. Nhờ có Lưu Phương hái thảo được giúp huynh trị thương, bọn huynh ở trong sơn cốc...”

Lưu Phương vừa nghe Long Dương nói đến trong sơn cốc, liền vội vàng chen lời, y sợ hắn sẽ hồ ngôn giống như hôm qua, “Thương tích của Long Dương không nghiêm trọng lắm, Lưu Phương lên núi hái thảo được đắp cho hắn, hiện nay đã khỏi rồi.”

Vân Đình nghe qua, cũng không có phản ứng gì, ngược lại như có điều suy nghĩ nói, “Người... Lên núi hái thuốc? Người dùng thuốc gì đây?”

Lưu Phương không nghĩ đến việc Vân Đình sẽ hỏi câu đó, liền nói, “Là Tam Bộ Thiên, có khả năng cầm máu.”

“Nguyên lai là Tam Bộ Thiên, so với những loại thảo dược bình thường thì nó cầm máu có hiệu quả hơn.”

Từ khi năm tuổi, Lưu Phương đã bắt đầu cùng sư phụ dạo chơi tứ phương. Y thường tự mình lên núi hái thuốc, miệt mài ôn luyện y lý, cho nên đối với các loại ngoại thương cũng có chút hiểu biết. Long Dương vốn là người không thích nghiên cứu về hoa cỏ thực vật, hắn luôn cho việc đó là phiền toái và thích cùng Lưu Phương đàm luận về đạo trị quốc hơn, cho nên Lưu Phương chưa từng có cơ hội cùng hắn trò chuyện về dược lý.

Giờ đây, nghe được khẩu khí của Vân Đình, Lưu Phương đoán hắn cũng rất am hiểu về dược lý, lòng bỗng có chút cao hứng. Gương mặt Vân Đình cũng trở nên hưng phấn, thậm chí còn có phần kích động. Trên đời này, khó có thể tìm được một người như Lưu Phương, vừa có trí tuệ hơn người, vừa tinh thông y lý.

“Đại ca, đệ có trồng một vườn thuốc, góp nhặt dị thảo quý hiếm trong thiên hạ, nay muốn mời đại ca cùng Lưu Phương thưởng thức.”

“A? Lại là những thứ rễ cây cỏ lá kia a?” Long Dương hiển nhiên không tình nguyện, hần lưu luyến nhìn những mô hình bảo bối trong phòng, thật là không nghĩ ra, Vân Đình đường đường là đại nam nhân, làm thế nào lại trở thành ông lão thích hoa cỏ. Hần tuy biết Vân Đình học nghệ đúng vào thời điểm đặc biệt, để cho Thanh Vi chỉ điểm dùng thuốc, nhưng hần chưa từng dự tính đến trường hợp này.

Vân Đình thấy Long Dương không muốn đi, cũng không miễn cưỡng, hần nói, “Đại ca nếu không muốn đi, không bằng hãy đợi ở chỗ này, để cho Lưu Phương đi xem một chút, khó tìm được một người am hiểu về được, Vân Đình muốn nhờ Lưu Phương chỉ điểm, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Long Dương thấy giọng nói Vân Đình tha thiết, Lưu Phương cũng lộ ra gương mặt kỳ vọng, mình nguyên không có hứng thú, có thể một mình ở nơi này nghiên cứu những mô hình, chính là cầu cũng không được. Hần vui vẻ nói, “Vậy thì tốt quá, các người đi đi, huynh sẽ đợi ở đây. Các người không cần phải gấp, cứ từ từ ngắm, huynh đã có Thương Kiếm phụng bồi.”

Vân Đình thấy Long Dương đồng ý, liền cao hứng cùng Lưu Phương rời khỏi Thiên Vân Điện. Vòng qua hai hành lang, xuyên qua một khách sảnh thì đi tới một nơi có mái che nắng ở bên trong, đó chính là vườn thuốc.

Lưu Phương quan sát những cây thuốc được trồng trong vườn, quả thật Vân Đình không hề nói quá lời. Có nhiều loại thuốc quý hiếm được trồng ở nơi này, ngay cả chính y cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Thật không biết Vân Đình đã dùng phương pháp gì để thu thập chúng vào chung một chỗ. Hơn nữa, những loại thuốc này phải được bảo dưỡng hết sức tỉ mỉ, chúng tuy mang sắc thái bất đồng, lại có thể sống ở một chỗ, phải biết trong thuốc luôn tồn tại ba phần độc, nhiều kỳ trân dược liệu rất dễ hư, không phải cái gì cũng có thể tồn tại cùng nhau. Nếu có thể nuôi sống chúng, nhất định phải là người hết sức tinh thông dược lý, mới không để chúng gây hại lẫn nhau.

Lưu Phương mừng rỡ nhìn những cây thuốc thảo dược, chẳng khác lúc Long Dương nhìn thấy những mô hình khí giới kia. Y mỉm cười, tựa như một tiểu hài tử.

“Đây là Liễu Hạ, có thể trừ đi độc tố, cái này là Phong Ngữ, cạnh bên là Sương Đề, rất hữu ích cho việc diên thọ kiện thể. Còn có cái này... Là Ngọc Xà Tâm sao?”

“Người nói đúng! Là Ngọc Xà Tâm, công chúng phía nam đã đưa đến cách đây hai tuần.”

“Kia là Túy Tâm Liên? Ở Khương Quốc cũng có loại này, đây là cực phẩm trong các loài hoa, hương thơm đặc biệt, có thể xoa được côn trùng.”

“Cái này chính là Long Dương đưa cho ta, huynh ấy nói trong Khương Vương Cung trồng rất nhiều. Tuy nhiên, quốc sư nói cho ta biết, hoa này mặc dù có hương thơm kì diệu nhưng tuyệt đối không được đụng vào rễ cây. Nếu ăn nhầm rễ cây, phối thêm rượu mạnh, chất độc lập tức sẽ xâm nhập toàn thân, vĩnh viễn không thể tỉnh dậy. Vì không có thuốc nào có thể giải được loại độc này, cho nên nó mới được gọi là Túy Tâm Liên.”

“Sao? Ta thật chưa từng nghe Long Dương nói về chuyện này.” Lưu Phương trầm nghĩ, tại sao Long Dương lại trồng loại hoa này ở trong cung? Hần thích uống rượu, hoa này lại có độc, vạn nhất đụng phải thì làm sao, nhất định y phải nói với hần.

Vân Đình nhận ra suy nghĩ trong lòng Lưu Phương, liền nói, “Người không cần phải lo lắng cho Long Dương, hoa này gặp thức ăn liền thay đổi, nếu như để cạnh thức ăn mỗi ngày, sớm liền khử độc, cho dù có đụng phải rượu thì cũng sẽ không hại. Huống chi có rất nhiều người bảo vệ huynh ấy, độc thì có ngàn loại, đâu nhất thiết phải dùng phương pháp này.”

Nghe Vân Đình nói xong, Lưu Phương liền mỉm cười, không còn suy nghĩ nhiều nữa. Vân Đình vừa nói vừa dẫn Lưu Phương đi vòng qua vườn hoa, phía sau là một đồi núi. Hần cùng Lưu Phương leo đến nửa sườn núi, nơi này khác hẳn vườn thuốc bên dưới, chỉ có một ít thảo dược bình thường được trồng ở nơi đây.

“Người có thể nhận ra những thứ này?”

Lưu Phương cảm thấy trong đấy mắt Vân Đình tràn đầy chờ đợi, tựa hồ những thứ này so với kỳ trân dị thảo dưới kia còn có giá trị hơn.

“Nhận ra được, đây là Thanh Lộ Dẫn, dùng để bài trừ chướng khí, cũng có thể khử chứng phát ban.”

“Đây là gì?” Vân Đình rút lên một cây dược thảo, giơ cho Lưu Phương nhìn.

“Cái này Bách Thanh, giải được độc rắn.”

“Người có biết cách sử dụng?”

“Vết thương không thể rửa qua nước, dùng miệng nhai nát Bách Thanh, thoa vào chỗ rắn cắn, trong một canh giờ không thể động, nếu vết thương chỉ có màu đỏ chứ không chuyển sang màu đen là đã trừ được độc.”

“Lưu, Lưu Phương, người mau nói cho ta biết, có phải người đã từng tới Nam Sơn của Dương Quốc?”

Vân Đình lúc này đã không thể chờ đợi hơn nữa, hẳn không còn muốn tranh luận về dược thảo, chỉ muốn Lưu Phương có thể mau chóng trả lời hẳn.

“Ta... Đường như ta đã từng theo sư phụ tới Dương Quốc, nhưng tên núi là gì thì ta đã không còn nhớ.”

“Có phải cách đây mười năm, người đã từng cứu một thiếu niên bị rắn cắn ở trên núi Nam Sơn? Chính là dùng cái này, Bách Thanh?”

“Để cho ta suy nghĩ một chút... Mười năm trước... Lưu Phương quả thật đã từng cứu một thiếu niên, đích thị là dùng Bách Thanh. Ta nhớ trên núi kia có rất nhiều rắn độc, tất nhiên cũng có thảo dược cạnh bên. Sau đó thì thiếu niên kia được mẹ của hắn mang đi.”

Vân Đình không thể tự kiềm chế, mắt đã nhắm nhắm nước. Hắn hướng về phía Lưu Phương, mâu quang tràn ngập âm nồng. Thiếu niên kia chính là hắn. Năm mười tuổi, hắn theo cha đến Nam Sơn săn bắn, bị huynh trưởng dẫn lối lạc đường, một mình ở lại trong núi, không biết phương hướng. Hắn bị rắn độc cắn lên vai, bất tỉnh. Trong cơn mê man, hắn nhớ rõ là có một bạch y tiểu đồng đã cứu mình. Y rịt thuốc cho hắn, đồng thời nói, “Người ngoan ngoãn đừng sợ, đây là Bách Thanh, sư phụ nói có thể giải độc rắn, nhưng trong vòng một canh giờ người không thể cử động vai.”

Khi hắn tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trong lòng của mẫu thân. Mẫu thân nói cho hắn biết người cứu hắn là một tiểu đạo sĩ, nhưng người đó không để lại danh tính. Sau khi vết thương khỏi hẳn, Vân đình liền lên Nam Sơn tìm kiếm, nhưng không thể tìm được bạch y tiểu đạo sĩ ấy. Mẫu thân nói hắn cùng với tiểu đạo sĩ hẳn hữu duyên, người này nếu có thể cứu hắn, ngày sau chắc chắn có thể gặp lại. Không ngờ rằng, bây giờ Lưu Phương cũng nói những lời như vậy. Thật sự là lời của mẫu thân đã ứng nghiệm, Lưu Phương mười năm trước cứu hắn, nếu không phải vô duyên, làm sao có thể gặp lại.

Vân Đình đột nhiên nắm chặt vai Lưu Phương, giống như sợ y vụt một cái sẽ biến mất. Hắn run rẩy hỏi, “Người có nhớ vị mẫu thân ấy làm thế nào tìm được thiếu niên?”

Lưu Phương nhìn dáng vẻ kích động của Vân Đình, nhất thời suy nghĩ, phải chăng Vân Đình biết thiếu niên kia?

“Thiếu niên kia hôn mê bất tỉnh khiến ta lòng dạ rối bời, cho nên ta đã xuống núi tìm người giúp. Khi ấy, ta thấy một vị phu nhân mang theo đoàn binh sĩ đang tra hỏi xung quanh, ta nghĩ thiếu niên kia có thể là người họ muốn tìm. Sau khi nghe ta kể lại hình dạng của tử y thiếu niên thì họ lập tức theo ta lên núi mang thiếu niên kia về.”

“Người có nhớ dung mạo của vị mẫu thân đó?”

“Người mặc một bộ y phục màu hồng cánh sen, được làm từ loại gấm đắt tiền, trang sức người sử dụng đều là ngọc thạch quý hiếm, dường như là một người rất giàu có, tính tình người ôn nhu, người... Người...” Lưu Phương cuối cùng cũng nhớ ra, phu nhân kia có dung mạo tương đồng với người trong bức họa mà y đã nhìn thấy ở cung của mẫu thân Vân Đình. Mặc dù y phục không giống nhau nhưng nụ cười ấm áp, gương mặt thân thiết kia thì không thể lẫn vào đâu được.

“Vị mẫu thân ấy rất giống với người trong bức họa? Vậy đó chính là mẫu thân của người? Người là thiếu niên kia?”

“Là ta! Là ta! Chính là ta!” Vân Đình đã không còn kiềm chế được bản thân, hai cánh tay rắn chắc bất ngờ ôm chặt lấy Lưu Phương, gắt gao ép y vào sát khuôn ngực vững chãi của mình, lên tiếng khóc lớn. Đã nhiều năm qua, hắn một mình tư niệm mẫu thân, không thể cùng mẫu thân trò chuyện. Hôm nay nghe những lời nói của Lưu Phương..., tựa như mắt đang nhìn thấy mẫu thân, tai đang lắng nghe thanh âm thân thương ngày ấy. Mẫu thân ở trên trời đã phù hộ hắn, cuối cùng cũng cho hắn tái ngộ với ân nhân. Huống chi người đó lại chính là Lưu Phương, một người mà hắn không thể dùng được lòng mến mộ. Đêm qua hắn vẫn còn oán hận trời cao bất công, hôm nay lại cảm thấy cảm kích, thì ra mọi chuyện vẫn còn rất công bằng, Lưu Phương chính là người mẫu thân đưa tới cho hắn, phải mãi mãi ở bên cạnh hắn.

“Cám ơn người, mẫu thân! Chính người đã giúp ta gặp lại được y! Lưu phương, ta chính là người năm đó người đã cứu, người còn nhớ ta không? Mẫu thân ta bây giờ không có ở đây, người không thể thấy được người, nhưng người nhất định biết người, nhất định biết ta đang tìm người...”

Lưu Phương bị Vân Đình ôm vào lòng, có thể cảm nhận được toàn thân hắn đang run rẩy, nước mắt lăn dài. Y không nói gì, chỉ lặng yên lắng nghe tiếng khóc của hắn, có lẽ không đơn thuần là do y đã cứu hắn mà là vì hắn đang tư niệm về mẫu thân mình. Trải qua ngày hôm nay, Lưu Phương đã nhận ra tình cảm sâu nặng của Vân Đình dành cho mẫu thân, thế nên y mới không đẩy Vân Đình ra, chỉ muốn để hắn khóc một trận thống khoái. Lưu Phương dùng tay vỗ vào nhẹ nhàng vào lưng Vân Đình, hy vọng có thể giúp hắn vơi bớt nỗi buồn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Vân Đình cũng đã khóc xong, tâm trạng dần dần bình phục, nhưng hắn vẫn cứ nhiên ôm lấy Lưu Phương, không hề có ý muốn thả tay. Cứ thế, hai người đứng lặng bên nhau, không nói một lời. Lưu Phương bất giác nhìn xuống vườn hoa dưới sườn núi, thoáng thấy một hồng y nhân đang ở trong vườn, mắt nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó. Trong lúc ấy, một người vận lam y tiến lên, rí mấy câu vào tai hồng y nhân, lập tức người kia theo chân lam y nhân rời khỏi vườn hoa, bước thẳng vào trong cung.

Hai người đó chính là Long Dương và Thương Kiêm, họ đến nơi này có lẽ là để tìm Lưu Phương và Vân Đình. Nhìn dáng vẻ của cả hai thì xem ra chuyện tình có phần gấp gáp. Lưu Phương toan lên tiếng gọi Long Dương, nhưng rồi chợt nhớ đến tình cảnh hiện giờ của mình liền vội vàng ngừng lại. Nếu để Long Dương nhìn thấy y đang nằm gọn trong lòng Vân Đình thì sẽ khó tránh được hiểu lầm.

Vân Đình cứ như vậy ôm Lưu Phương, hắn đang nghĩ đến nhiều chuyện. Một cảm giác xúc động dâng trào trong lòng Vân Đình khi Lưu Phương không có ý cự tuyệt hắn. Chính vì vậy, hắn không nỡ buông Lưu Phương ra, nhưng hắn cũng không thể cứ ôm Lưu Phương như vậy mãi.

Vẫn còn có Long Dương...

Vân Đình mặc dù không muốn nhớ tới, nhưng hắn vẫn phải thừa nhận, người duy nhất ở trong tâm Lưu Phương hiện giờ chính là Long Dương. Nhưng còn Long Dương, hắn thật sự có yêu Lưu Phương hay không. Nếu Long Dương đối với Lưu Phương không phải là chân tâm thì may ra hắn sẽ có một tia hi vọng, có khi Long Dương sẽ nghĩ đến tình cảm huynh đệ của cả hai mà đồng ý để Lưu Phương ở lại bên cạnh hắn?

Long Dương là một người có nghĩa khí, nếu hắn cố gắng cầu xin Long Dương, nói rõ ngọn nguồn thì Long Dương chắc chắn sẽ hiểu được hắn. Mười năm trước, không phải chính hắn là người quen biết Lưu Phương trước sao. Về phần Lưu Phương, chỉ cần ở bên cạnh hắn thì y nhất định sẽ hạnh phúc. Lưu Phương có thể vừa bầu bạn cùng hắn, vừa tu đạo, y sẽ sống một cuộc sống tự do, có thể cùng hắn chăm sóc vườn thảo được rộng lớn. Hắn sẽ không trói buộc y, y muốn làm gì, hắn cũng sẽ vui vẻ chiều ý. Đây không phải là chuyện rất tốt sao.

Cuối cùng, tịch dương cũng đến, Vân Đình hít một hơi thật sâu, luyến tiếc buông Lưu Phương ra. Hắn vuốt ve những sợi tóc của Lưu Phương đã bị mình làm rối, toan muốn giúp y sửa lại dây cột tóc. Lưu Phương bồng lui chân, mỉm cười với Vân Đình, sau đó tự mình sửa sang lại y phục. Vân Đình không nói gì, chỉ xoay người đi xuống, Lưu Phương cũng nhanh chóng bước theo. Hai người cùng nhau trở về Thiên Vân Điện. Suốt cả chặng đường, không ai nói với ai lời nào.

Thiên Vân Điện đã nổi đèn sáng rực, vừa bước vào, Lưu Phương liền cảm thấy bầu không khí có chút bất thường. Long Dương một thân nộ khí đứng giữa điện, thỉnh thoảng đi tới đi lui, Thương Kiêm đứng cạnh

bên, nét mặt cũng lộ ra tức giận. Kỳ quái hơn chính là trong điện còn có một nữ nhân vận y phục lộng lẫy, nàng cúi đầu trước sa bàn, miệng khẽ rên rĩ.

Vân Đình hiển nhiên không ngờ tới tình cảnh này, hấn cảm hận nhìn nữ nhân kia, hừ một tiếng.

Lúc này, Đoạn Nhật từ ngoài điện đi vào, vội vàng tiến lên rĩ mấy câu vào tai Vân Đình. Nghe xong, Vân Đình khoát tay áo một cái, ra hiệu cho Đoạn Nhật lui ra. Đoạn Nhật đứng sang một bên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào nữ nhân kia.

Trước những gì đang diễn ra, Lưu Phương không tránh khỏi nghi hoặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong buổi chiều ngắn ngủi y vắng mặt? Còn nữ nhân này là ai? Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng Lưu Phương có thể cảm nhận được sự mất bình tĩnh của mọi người. Phải chăng nơi này sắp xảy ra việc đại sự?

oOo

Bạch phiên hắc mạn: Loại màn che cho đám tang

Ti trúc: Đàn sáo

án tử: bàn

khảm khảm: trở trêu

Sư tông hà nhân: Sư phụ là ai

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Cầm tay hẹn mấy lời, sống bên nhau đến đầu bạc răng long

sa bàn: bàn cát, kiểu như là một sa trường giả, dùng để diễn luyện binh lính

Vi giả bại chi, chấp giả thất chi: Làm thì hỏng, giữ thì mất

4. Chương 4: Hồi Tưởng Của Vân Đình

Long Dương thấy Vân Đình đi vào, liền tiến lên bắt lấy cánh tay Vân Đình, đem hấn đến trước nữ nhân kia, cầu kính hỏi:

“Đệ có nhận ra được người này?”

Nữ nhân kia vốn đang khom người rên rĩ, vừa thấy Long Dương kéo Vân Đình tới cạnh mình, liền sợ hãi đứng dậy, vội vàng nấp sau lưng Lưu Phương, giọng nức nở “Người lại tới làm gì? Ta không nói gì, không nói gì!”

Vân Đình hất tay Long Dương ra, nét mặt hấn trầm xuống, chẳng nói lời nào mà quay đầu bỏ đi. Long Dương nhảy lên hai bước, chắn trước mặt Vân Đình, quát lên:

“Vân Đình! Huynh biết đệ nhận ra được người này! Huynh hôm nay chỉ muốn nghe đệ nói lời thật!”

“Cái gì là lời thật?”

“Người này là mẫu hậu của đệ, có đúng hay không?”

Lưu Phương nghe nói cả kinh, vội xoay người lại nhìn nữ nhân sau lưng mình. Người này đã ở tuổi trung niên, mặc dù vận quần áo hoa lệ nhưng lại xốc xếch, ánh mắt người mơ màng, có điểm kì lạ, vừa thấy y nhìn mình thì đã lập tức chuyển từ khóc sang cười, nói, “Dáng dấp của người thật là đẹp mắt, nhưng con trai ta đẹp hơn người nhiều!” Lưu Phương không khỏi suy nghĩ, buổi chiều hôm nay, Vân Đình đã ôm lấy mình khóc thật nhiều, tất cả đều là bởi vì hấn tư niệm mẫu thân. Người này nếu thật là mẫu hậu của hấn, làm thế nào hấn có thể lãnh đạm.

“Đây không phải là mẫu thân đệ!”

“Người là Dương hậu và cũng chính là mẫu hậu của đệ!”

“Bà ấy không xứng đáng! Đệ chỉ có một mẫu thân, đã qua đời rồi.” Vân Đình hung hăng nhìn chằm chằm Long Dương.

“VẬY ĐỆ ĐÃ CHỊU THỪA NHẬN? Bởi vì người không phải là mẹ ruột đệ, liền bị đệ ném qua một bên, không quan tâm, không hỏi tới?” Long Dương vẫn không buông tha Vân Đình.

“Bà ấy bị thất tâm phong.”

“Thất tâm phong? Nga, bà ấy đã nói cho ta biết, có người đã giết huynh giết cha, vậy cũng chính là lời điên khùng rồi?”

Long Dương cố ý đem bốn chữ “giết huynh giết cha” nói thật chậm, mắt nhìn thẳng Vân Đình, chờ đợi xem hắn đáp lại như thế nào.

“Đương nhiên là lời điên khùng, đại ca nói như vậy là có ý gì? Huynh cho rằng là đệ làm sao?” Vân Đình hiển nhiên bị Long Dương chọc giận, hấn ngẩng đầu lên, cùng Long Dương đối mắt, răng cắn lại, tay nắm chặt thành hình quả đấm, giống như chuẩn bị cùng Long Dương quyết chiến.

Long Dương thấy Vân Đình lý trực khí trắng như thế, liền thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Vân Đình, đây là người chí thân của đệ, đệ hãy để ngự y xem bệnh chữa trị, chăm sóc chu toàn. Đệ quý trọng phụ vương và huynh trưởng của mình nhưng lại không hề quan tâm đến mẫu hậu, làm như thế khác nào để cho thể nhân nhục báng.”

“Đây là chuyện nhà của đệ, không nhọc đại ca quan tâm.” Vân Đình vẫn bất vi sở động.

Long Dương dừng lại một chút, tựa hồ muốn nói điều gì nhưng lại thôi, trong lòng hắn cũng không nguyên ý tin tưởng những lời nói của vị nữ nhân này, chẳng qua là lúc sáng vô tình trông thấy người này đang bị mấy cung nữ cùng thị vệ cường ép lôi đi, mặc cho tiếng kêu gào vang lên inh ỏi. Long Dương chứng kiến cảnh đó, không nhịn được, liền bảo Thương Kiềm cứu người. Không ngờ rằng chỉ qua mấy câu hỏi thăm, mới biết được người hóa ra chính là Dương hậu mà mọi người đồn đãi là đã mất tích. Dương hậu nhìn thấy Long Dương, lập tức quỳ xuống đất, nước mắt lăn dài, xin hắn vì mình làm chủ. Qua lời nói của Dương hậu thì Thái tử cùng Dương vương đều bị Vân Đình giết chết, bản thân người không có chỗ thể đi, sống không bằng chết. Những lời nói của người đều khá chuẩn xác, tựa hồ không giống người điên, chính vì vậy Long Dương càng cảm thấy lo âu nên đã vội vàng chạy đến vườn thuốc để gặp Vân Đình hỏi cho ra lẽ, nhưng không ngờ chẳng tìm được Vân Đình và Lưu Phương. Sau đó, Thương Kiềm chạy tới nói cho hắn biết là Đoạn Nhật muốn đưa Vương hậu đi, cho nên hắn phải vội vàng chạy về ngăn lại. Bởi vì Long Dương là huynh trưởng kết nghĩa của Vân Đình cho nên Đoạn Nhật không dám vọng động, chỉ biết cúi đầu nghe lệnh và lui bước ra ngoài. Sau đó, Long Dương cùng Thương Kiềm chờ ở Thiên Văn Điện, đợi Vân Đình trở lại để hỏi rõ ngọn nguồn.

Vân Đình mặc dù không thừa nhận, nhưng qua thái độ của hắn thì có thể thấy hắn căn bản không đặt người mẫu hậu này trong mắt. Long Dương từ trước đến giờ luôn nói thẳng, cho nên chẳng ngần ngại hỏi:

“Vân Đình, đệ hãy nói thật cho huynh biết, phụ vương và huynh trưởng của đệ có phải do sinh bệnh mà chết?”

“Nếu đại ca nếu không chịu tin đệ mà cứ nhất quyết tin vào những lời xằng bậy của nữ nhân điên này thì đệ giải thích thì có ích lợi gì?”

“Chính vì không tin vào những lời hồ ngôn của người khác nên huynh mới muốn nghe đệ giải thích. Nếu đệ còn coi huynh là đại ca thì hãy cho huynh biết sự thật!”

Vân Đình vốn đã tức giận nên không muốn cùng Long Dương nói tiếp. Nhưng khi hắn vừa quay đầu thì đã nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc xen lẫn sợ hãi của Lưu Phương, trong lòng hắn bất giác rung mình, Lưu Phương nhất định đã tin những lời nói của Long Dương. Hắn nhớ tới mình còn phải thỉnh cầu Long Dương để Lưu Phương ở lại bên cạnh hắn, bộ dáng như vậy thì làm thế nào mở lời, vì vậy chậm hạ khẩu khí, giơ tay ra hiệu cho Đoạn Nhật mang Dương vương hậu đi ra ngoài. Long Dương không yên lòng, vội sai Thương Kiềm đi theo hộ vệ, Vân Đình cũng không còn ngăn trở.

Đợi đến khi bên trong điện chỉ còn lại ba người, Vân Đình mới thở dài dài, nói:

“Đại ca, đệ biết huynh cũng là con người chí hiếu, chẳng qua là thiên hạ to lớn, không phải người nào cũng như phụ mẫu, đệ muội của huynh, luôn yêu thương huynh. Huynh có biết huynh trưởng Vân Tiêu của đệ một mực muốn giết đệ? Vương hậu thì không ngừng hãm hại mẫu thân đệ, mẹ con bọn họ luôn muốn đẩy đệ và mẫu thân vào chỗ chết.”

Long Dương nghe xong không khỏi lắc đầu, “Huynh trưởng của đệ là Thái tử địa vị cao quý, ngày sau hiển nhiên là Quốc vương, mẫu thân hẳn là Vương hậu, thân phận tôn quý cực điểm, mẫu tử đệ cũng không tranh giành thứ gì với họ, vì sao họ lại không dung nạp hai người?”

Vân Đình lắc đầu, môi nở một nụ cười gượng gạo, nói tiếp, “Đại ca, huynh có điều không hiểu, có người trời sinh không bao giờ chịu buông tha cho cát sỏi trong mắt mình, dù cho nó có nhỏ đến đâu. Mẫu thân của đệ thường nhắc nhở đệ, phụ vương đệ hận nhất là trưởng ẩu loạn tự, thủ túc tương tàn, Vân Tiêu là con trai lớn, lại là do Vương hậu sinh ra, mẫu tử đệ kiếp này phải thật cẩn thận, không nên cùng bọn họ tranh đấu, tránh đưa tới mầm tai họa sau này. Cho nên từ nhỏ đệ đã bị huynh trưởng bắt nạt, huynh ấy đến chỗ nào cũng bắt đệ đi theo, lại còn bỏ mặc một mình đệ trong núi, bất kể đệ sống chết ra sao.”

Vân Đình nói tới đây, không khỏi nhìn sang Lưu Phương, chỉ cần nghĩ đến buổi chiều ngày hôm nay, được ở cùng Lưu Phương, được ôm chặt lấy y thì đã hóa giải được bao nhiêu đau đớn trong lòng hẳn.

“Năm đệ mười bảy tuổi, mẫu thân nói sức khỏe không tốt, không muốn đệ ở lại trong cung nên đã bảo đệ đến Khương Quốc học đạo. Vì không muốn đi ngược lại tâm nguyện của mẫu thân, đệ đã hứa với người sẽ học đạo ba năm, sau khi học thành lập tức quay về vương cung. Ba năm học nghệ, đệ thật may mắn khi quen biết với đại ca. Sau khi học đạo xong, đệ hào hứng trở về Dương Quốc, không ngờ dọc đường đi liên tục bị truy sát, nếu không phải nhờ Thương Cổ quốc sư cứu giúp thì e Vân Đình đã sớm bỏ mạng trên đường. Đến vương cung, bọn họ không để cho đệ vào cửa, đến khi Đoạn Nhật cùng phụ vương xuất hiện, chứng minh thân phận thì đệ mới có thể bước vào cung. Ai ngờ rằng khi đệ đến hậu cung, lần tìm khắp nơi cũng không tìm thấy mẫu thân. Phụ vương nói, mẫu thân đệ bởi vì thân thể không tốt nên đã qua đời vào một năm trước. Đại ca, huynh có tin không? Mẫu thân đệ bệnh qua đời đã một năm, cư nhiên không có ai nói cho đệ biết, không có ai vì người phát tang! Buồn cười hơn nữa, Vân Tiêu còn nói đây là ý nguyện của mẫu thân đệ, là sợ đệ bị thương quá độ! Âm mưu, tất cả đều là âm mưu! Bọn họ đã hại chết mẫu thân của đệ, thế mà tất cả vẫn còn ở trước mặt đệ giả vờ từ bi!”

Vân Đình càng nói càng phẫn hận, hấn đấm mạnh lên mặt bàn, làm cho những mô hình xung quanh ngã lộn.

Nhìn biểu hiện của Vân Đình, Long Dương đã cảm nhận được nỗi oán hận sâu tận cùng trong hẳn. Vân Đình đã căm thù Vương hậu như thế thì không cách nào khiến hẳn thay đổi cách đối xử dành cho người. Sau một hồi suy nghĩ, Long Dương cẩn thận hỏi, “Cho nên đệ hoài nghi huynh trưởng đệ đã hại chết mẫu thân đệ? Nhưng vì sao bọn họ phải làm như vậy?”

“Vì sao ư? Từ xưa đến nay, bọn họ luôn muốn hãm hại mẫu tử đệ, mẫu thân nếu không phải lo nghĩ cho an nguy của đệ thì làm sao lại đành lòng để cho đệ đến Khương Quốc? Ba năm không thể gặp nhau, không ngờ rằng xa cách hôm đó đã trở thành nghìn thu vĩnh biệt!”

“Cho nên đệ giết Thái tử là vì báo thù cho mẫu thân?”

“Hừ! Đại ca cho rằng đệ là người thế sao? Đệ không làm chuyện đó! Cái chết của Vân Tiêu là do ông trời sắp đặt. Hôm đó, huynh ấy nói đệ đã vì mẫu thân tưng kinh, hiếu cảm động thiên, muốn cùng phụ vương và đệ, phụ tử ba người gặp nhau. Có lẽ Vân Tiêu biết nếu chỉ mời đệ thì đệ tuyệt đối sẽ không đi. Khi đã an tọa, huynh ấy cùng phụ vương muốn mời rượu đệ, huynh ấy cạn trước để thể hiện sự tôn trọng, ai ngờ rằng sau khi uống vào thì miệng liền sùi bọt trắng, đột ngột mất mạng. Hắc hắc, thật là báo ứng. Chỉ là Vân Tiêu vừa chết, phụ vương lại hoài nghi là do đệ hạ độc, bắt đệ uống cạn rượu trong tay...”

Lưu Phương nghe đến đó đã thấy trong đáy mắt Vân Đình ánh lên màn nước, trong lòng không khỏi buồn bã. Phụ vương hẳn nếu thật sự yêu thương con trai mình thì như thế nào lại vì một người con vừa mới chết mà để cho một người con khác uống cùng loại rượu độc. Có thể thấy được trong lòng Dương vương, vẫn chỉ có một mình Thái tử. Lưu Phương có thể nhìn thấy phảng phất hình ảnh lúc đó của Vân Đình, chính là một cô tính khí bướng bỉnh, đứng cạnh thì thể huynh trưởng, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

“Phụ thân thấy đệ đã uống hết rượu nhưng vẫn không sao, liền chửi mắng đệ, bảo đệ hạ độc hại Vân Tiêu...” Vân Đình không nói tiếp, trên thực tế, Vân Đình đã bị Dương vương đá lăn trên đất, Dương vương ra sức đập vào lưng hắn, lại dùng tay nắm lấy đầu hắn đập thẳng vào mặt đất, miệng không ngừng mắng hắn là nghiệt chủng. Vân Đình bị phụ thân đánh tới bể đầu chảy máu, bất tỉnh nhân sự nhưng không hề phản kháng. “Phụ thân tức giận, nâng kiếm muốn giết đệ, cũng nhờ Đoạn Nhật ngăn lại, cầu xin phụ thân khai ân. Phụ thân đột nhiên hỏa khí công tâm, cả người ngã xuống đất, ba ngày sau liền qua đời.”

Vân Đình nhắm mắt, nhẹ thở dài, như đang cố ổn định lòng mình trước câu chuyện thê lương xảy ra đêm hôm đó, “Vương hậu nhìn thấy Vân Tiêu đã chết, phụ vương qua đời, không chịu nổi nên đã hóa điên. Những gì người nói, đều là những lời đồn đãi, không phải do tận mắt chứng kiến, cho nên cũng không có người tin.”

Vân Đình nói đến đây, tức thì nhìn sang Long Dương, nét mặt thẳng thắn, “Đại ca biết Vân Đình không phải là một ngày hay hai ngày, chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, tại sao không tin Vân Đình mà lại nghe lời của người bên cạnh? Đại ca suy nghĩ kĩ lại xem, Vân Đình nếu thật là người vô tình, như thế nào lại mặc cho nữ nhân điên này ở trong cung hồ ngôn? Vân Đình chẳng qua là niệm tình người cũng là thê tử phụ thân, là Vương thân duy nhất, mới lưu người ở lại chỗ này. Vương hậu đối với mẹ con đệ không có lấy nửa điểm ân tình, đệ làm như vậy đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu muốn đệ gọi người này là mẫu hậu thì vạn lần không có khả năng!”

Long Dương nghe Vân Đình nói xong, ngỡ ngàng ngồi xuống, tiền tư hậu tưởng, không biết phải phân biệt như thế nào. Những lời Vân Đình nói, tựa hồ thuận lý thành chương, việc hắn cùng thân mẫu tình thâm, Long Dương cũng đã sớm biết, hắn đối đãi với Vương hậu như thế cũng là tình hữu khả nguyên. Nhưng nếu đúng như Vân Đình nói thì vì sao ngày trước hắn lại hoảng hốt cho hay phụ thân và huynh trưởng hắn vì bạo bệnh mà qua đời, Vương hậu thì mất tích? Có phải do hắn không muốn thế nhân biết chuyện Vương hậu bị điên? Nếu như không phải là Vân Đình giết, vậy người giết huynh trưởng hắn là ai, có người muốn giết Thái tử, giá họa cho Vân Đình? Sự việc này có rất nhiều nghi vấn, Long Dương nhất thời nghĩ không thông, càng không biết có nên tin lời của Vân Đình hay không.

Vân Đình thấy Long Dương trầm tư, biết trong lòng hắn vẫn còn nổi nghi ngờ, liền xoay người nhìn Lưu Phương, hỏi, “Lưu Phương, người tin tưởng Vân Đình, phải không?”

Lưu Phương không trả lời, nhưng trong lòng y đã nguyện ý tin tưởng Vân Đình. Long Dương ắt hẳn cũng có chung suy nghĩ với y.

Lưu Phương là một cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ nuôi lớn, cuộc đời y ngoài sư phụ ra thì chỉ có Long Dương là người quan trọng. Đối với những dối lừa trong vương cung, tranh quyền đoạt vị, y chưa từng được nghe nói qua. Chỉ là theo như lời Long Dương, Lưu Phương hiểu được phụ tử tử hiếu là chuyện hòa thuận, giống như những gia đình bình thường khác. Cho nên, Lưu Phương mặc dù không thể hiểu tại sao lại có chuyện tranh đấu như Vân Đình đã kể. Nhưng chuyện Vân Đình muốn giết huynh giết cha, Lưu Phương không nào thể tin được.

Mặc dù Lưu Phương không nói gì, nhưng ánh mắt ảm áp, cũng như vẻ mặt không chút trách móc hay nghi ngờ của y đã khiến Vân Đình cảm động. Quả thật giống như những gì mẫu thân nói, Lưu Phương hoàn toàn tin tưởng vào cảm nhận của bản thân, y luôn trân trọng, gìn giữ những gì mình yêu quý. Giờ đây, Vân Đình đã không thể khắc chế những suy nghĩ trong lòng mình nữa rồi, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải giữ được Lưu Phương ở lại bên mình.

“Đại ca, Vân Đình có chuyện muốn được nói riêng với huynh.”

“Nơi này không có người ngoài, đệ nói đi.”

“Đệ chỉ muốn nói với một mình huynh.”

“Vậy ta về Yên Hà Cung trước.” Lưu Phương tế nhị cáo lui, trả không gian lại cho Long Dương và Vân Đình.

Lưu Phương ra đến bên ngoài cung thì thấy Thương Kiếm đang lo lắng đi qua đi lại ở hành lang. Trong thấy Lưu Phương, Thương Kiếm vội vàng tiến lên hỏi:

“Cố đạo trưởng, bệ hạ còn đang cùng Dương vương nói chuyện sao?”

“Đúng vậy.”

“Đạo trưởng có biết họ nói gì không?”

“Điều này... Vừa rồi người cũng đã thấy, chính là về chuyện Dương vương hậu. Thế nào, người đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không có, không có, người rất tốt, đã có người bên cạnh hầu hạ nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Thương Kiêm dừng lại nơi Lưu Phương, dường như muốn nói điều gì với y nhưng rốt cuộc vẫn không thể mở lời. Lưu Phương thấy hần có lời nhưng không thể nói, cũng thấy có chút kỳ quái, thường ngày Thương Kiêm đối xử với y như đối với Long Dương, không hề che giấu, không biết hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Thương Kiêm trở nên khác thường như thế. Nhưng nếu Thương Kiêm đã không muốn nói, ắt hẳn phải có nguyên nhân, Lưu Phương ngay sau đó liền chấp tay rời đi, trở lại Yên Hà Cung để chờ Long Dương.

Hơn một canh giờ sau, cánh cửa Thiên Vân Điện bật mở, Long Dương bước ra ngoài với nét mặt giận dữ, Thương Kiêm này giờ đứng chờ ở bên ngoài, vội vàng tiến lên hành lễ, sau đó rỉ tai mấy câu với Long Dương. Long Dương nghe Thương Kiêm nói xong, sắc mặt cả kinh, hần cảm thấy nơi này không tiện nói chuyện nên bảo Thương Kiêm rời đi. Chỉ trong giây lát, bóng dáng hai người đã nhanh chóng biến mất giữa những bước tường cung điện tầng tầng lớp lớp.

Rất lâu sau, Vân Đình cũng bước ra, hần mệt mỏi buông thông thân thể. Vân Đình đảo mắt nhìn xung quanh, khi đã chắc chắn không có người bên cạnh thì hần mới cười phá lên.

“Vân Đình à Vân Đình, người quả là một thằng ngốc, người chẳng lẽ quên mất, huynh đệ vốn là không... có thể tin. Người lại còn đi cầu huynh ấy? Hắc hắc, thiên hạ vì sao lại có ngu ngốc như người! Quá buồn cười, người thật là quá buồn cười!... Nhưng Long Dương à, huynh cũng đừng quá đắc ý, ta không tin huynh thật lòng yêu Lưu Phương như vậy! Hắc hắc, huynh có thể chấp nhận được trong lòng y có ta sao?... Lưu Phương... Lưu Phương, người không thể đi, ta sẽ không để cho người rời đi, sẽ không!” Vân Đình chống hai tay trên lan can, từng ngón tay bấu chặt vào đầu gối.

“Bệ hạ, lão thần đã quay về.” Từ phía sau bỗng truyền tới một thanh âm trầm ổn.

Vân Đình quay đầu nhìn lại, trước mặt hần là một vị lão quan vận khôi bào, mái tóc trắng tựa cước đang quỳ kính cẩn.

“Quốc sư! Người đã trở lại!” Vân Đình vội vàng tiến lên đỡ, “Quốc sư thay ta đốc thúc chuyện tu sửa đường sông, tại sao đột nhiên lại quay về?”

“Lão thần mới vừa nhận được tin tức từ Đoạn tướng quân, biết được Khương vương tới chơi, cho mới vội vã quay về bái kiến.”

“Nga?” Vân Đình bỗng chốc ngẫm nghĩ, hần không hề bảo Đoạn Nhật đưa tin cho Thương Cổ, tại sao Đoạn Nhật lại dám tự làm chủ.

Thương Cổ không biết những suy nghĩ của Vân Đình nên vẫn thích thú nói, “Thanh Vi Đạo trưởng là sư huynh của lão thần, người đã từng nói với thần về Khương vương, cho nên thần rất muốn được diện kiến một lần.”

“Vậy Hợp Dương chân nhân là sư đệ của quốc sư?” Vân Đình lúc này mới nhớ tới, thì ra quốc sư cùng sư phụ của Lưu Phương có mối quan hệ sâu xa như vậy, chuyện quan trọng thế này mà trước giờ hần lại không nhớ ra.

“Đúng vậy, bệ hạ hỏi như thế, chẳng lẽ lần này sư đệ cũng tới sao?”

“Không có không có, hần có một đồ đệ gọi Cố Lưu Phương sao?”

“Đúng vậy, Hợp Dương sư đệ đã thu nhận đệ tử này rất sớm, khuynh tâm tài bồi, nghe nói sáng suốt hơn người, rất có tài trị quốc an bang. Hợp Dương một mực đem đệ tử theo bên người, bây giờ chắc là đang ở Khương Quốc.”

“Y đang ở cạnh Khương vương Long Dương, lần này cũng đến đây.” Vân Đình dừng một chút, nói tiếp, “Quốc sư, ta có một chuyện muốn nhờ người giúp, Cố Lưu Phương này quả thật có tài hoa hơn người, ta vô cùng coi trọng nên muốn giữ y ở bên cạnh. Tiếc rằng vừa rồi cùng đại ca nói hết nửa ngày, huynh ấy vẫn nhất mực không chịu để Lưu Phương lại, không biết quốc sư nhưng có diệu kế gì không?”

“Thì ra vừa rồi bệ hạ là vì chuyện này mà lo nghĩ?”

“Phải.” Vân Đình cố tình hạ thấp mình, không muốn Thương Cổ nhìn thấu tâm sự của mình. “Ta vừa mới lên ngôi không lâu, đang rất cần lương thần bên cạnh giúp đỡ, ta nhất định phải giữ Cố Lưu Phương ở lại Dương Quốc.”

Thương Cổ thấy Vân Đình kiên quyết như thế, trong lòng có điểm nghi ngờ, nhưng xem ra Vân Đình không muốn nói rõ, cho nên lão cũng không tiện hỏi thêm. Thương Cổ ghé mắt suy nghĩ một chút, liền nói “Thần có hai phương pháp, bệ hạ có thể cân nhắc. Thứ nhất, trực tiếp bắt giữ Cố Lưu Phương, giao cho bệ hạ, chỉ là nếu làm như vậy thì khó tránh khỏi cùng Khương vương xung đột.”

Vân Đình vội vàng lắc đầu, hẳn không muốn gây thương tổn cho Lưu Phương.

“Thứ hai, thần có ba nghìn quân sĩ đang trên đường đến đây, sáng sớm ngày mai sẽ tới bên ngoài vương cung, có thể vây kín cả cung điện. Bệ hạ hãy nói dối là có binh biến xảy ra, giữ nhóm người Khương vương ở lại cung. Trong thời gian đó, bệ hạ hãy lựa lời thuyết phục, ngày qua ngày, tự nhiên có thể làm Khương vương đổi ý.”

“Ý của người là, là giam giữ bọn họ?”

“Bệ hạ đã cùng Khương vương nói thẳng mọi việc, lý nào người chịu tiếp tục ở lại nơi này?”

“Điều này... Ta nhất thời không nghĩ tới.” Vân Đình có chút buồn phiền, hẳn vốn là người tử tế, chu đáo, thế mà bây giờ lại trở nên xung động. Cũng may hiện giờ nhóm người Long Dương vẫn còn ở trong cung, những gì Thương Cổ nói không phải là không làm được, hẳn chỉ cần xem như không biết gì, Long Dương tất cũng không có biện pháp, khuyên nhủ nếu như bất thành, có thể giả vờ để cho Long Dương phá vòng vây và giữ Lưu Phương ở lại. Đây chính là một diệu kế.

“Chỉ là Long Dương có hơn mười tên hộ vệ ở tại cung nội, hộ vệ của ta cũng chỉ có hơn hai mươi người, nhân mã của quốc sư ngày mai mới có thể đến đây, vậy tối nay chúng ta nên làm sao?”

Thương Cổ chỉ điểm, “Vậy thì phải xem bệ hạ có thể khiến họ tin tưởng hay không, thần cho rằng bọn họ chưa hẳn đã hoàn toàn ngai.”

“Ừ, ta đã hiểu. Quốc sư mau chóng xuất cung an bài mọi chuyện đi.”

“Tuân lệnh, lão thần cáo lui.” Thương Cổ nói xong, liền hành lễ lui ra.

Vân Đình đi tới đi lui bên trong hành lang với tâm trạng bất an, cuối cùng, cũng lấy lại được bình tĩnh. Hắn gọi Đoạn Nhật đến, phân phó mấy câu, sau đó một mình đi tới Tử Tiêu Điện.

Giờ phút này ở Yên Hà Cung, Lưu Phương đang một mình suy nghĩ, không biết Vân Đình và Long Dương đã nói chuyện gì với nhau, còn có dáng vẻ khác thường của Thương Kiêm, dường như đang cố ý muốn giấu giếm y chuyện gì, chẳng lẽ Lưu Phương đã làm sai điều gì sao?

Trong lúc Lưu Phương đang có suy nghĩ rối bời thì Long Dương đột nhiên đẩy cửa bước vào. Lưu Phương nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Long Dương, chân mày cau lại, lo lắng trong lòng không khỏi tăng thêm.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lưu Phương cẩn thận hỏi.

“Lưu Phương, vừa rồi Vân Đình đã cầu xin ta một chuyện.”

“Có thể cho Lưu Phương biết được không?”

Long Dương nhìn Lưu Phương bằng ánh mắt chưa từng thấy qua, Lưu Phương cảm thấy lòng mình trầm xuống, tràn đầy dự cảm chẳng lành.

“Vân Đình muốn người ở lại Dương Quốc.”

“Cái gì?” Lưu Phương ngỡ rằng mình nghe lầm, “Dương vương vì sao muốn ta lưu lại, như vậy có nghĩa là gì?”

“Vân Đình nói ngươi là người đệ ấy tìm kiếm nhiều năm qua, là ân nhân cứu mạng đệ ấy, di mệnh của mẫu thân Vân Đình là muốn đệ ấy chiếu cố ngươi, đệ ấy còn nói...” Long Dương không tự chủ nhìn xuyên áo choàng của Lưu Phương, Vân Đình đã lấy y phục của mẫu thân đưa cho Lưu Phương. Vân Đình cứ nhiên nói với Long Dương, đêm qua hắn đã đưa Lưu Phương đến suối tắm rửa, hắn còn giúp y thay quần áo, được tận mắt chiêm ngưỡng thân thể Lưu Phương. Buổi chiều ngày hôm nay, Lưu Phương đã ở trong vòng tay của Vân Đình rất lâu, y đã chấp nhận hắn rồi, chỉ cần Long Dương đồng ý, Lưu Phương nhất định sẽ lưu lại. Long Dương mặc dù không tin những gì Vân Đình nói, nhưng tại sao đến giờ vẫn không thể quên được. Từng lời, từng chữ của Vân Đình cứ lớn vồn xuất hiện trong đầu Long Dương, dày vò tâm trí hắn.

“... Vân Đình còn nói đệ ấy thích ngươi, ngươi cũng thích đệ ấy, Vân Đình bảo ta hãy thành toàn cho hai người.”

“Không!!!” Lưu Phương quả thật không thể nào tin nổi những gì Long Dương vừa nói..., hắn vừa nói những gì? Cái gì mà Vân Đình thích y? Cái gì mà thành toàn cho hai người? Lưu Phương chỉ cảm nhận được mâu quang lãnh nhược bằng sương của Long Dương, hoàn toàn không tìm thấy chút ấm áp nào. Chẳng lẽ Long Dương tin những lời của Vân Đình? Cứ như thế mà tin?

“Không! Không phải vậy! Lưu Phương không có thích quá Vân Đình! Ta thật đã cứu hắn, nhưng đó là mười năm trước rồi, lúc ấy ta cũng không nhận ra được hắn! Lưu Phương chỉ là muốn cứu người mà thôi!” Lưu Phương liếc mắt giải thích, y không hiểu tại sao Long Dương lại có thể suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ bởi vì mười năm trước y đã cứu một hài tử sao?

Nước mắt Long Dương đang chờ chực rơi ra nhưng khi nhìn tay chân luống cuống của Lưu Phương, hắn chỉ cảm thấy như mình đã nuốt tất cả vào cổ họng.

“Buổi chiều hôm nay, ngươi cùng Vân Đình ở trên sườn núi của vườn thuốc?”

“Ta... Ta ở đó, Vân Đình muốn đưa ta đi xem thảo dược.”

“Ta đi vườn thuốc tìm các ngươi, ngươi có nhìn thấy ta?”

“Ta nhìn thấy...”

“Vậy tại sao không đến gặp ta?”

“Đó là bởi vì... Đó là bởi vì... Ta lúc ấy...” Lưu Phương không thể nói dối, thật sự y đã nhìn thấy Long Dương, còn tại sao không gọi hắn, là bởi vì y lúc ấy đang bị Vân Đình ôm chặt, sợ hắn hiểu lầm. Nếu như Long Dương biết được chuyện này, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào. Giờ đây, y phải giải thích ra sao?

“Bởi vì lúc ấy ngươi đang ở trong vòng tay của Vân Đình!” Long Dương cười khổ nhìn Lưu Phương, y không thể trả lời hay là không muốn trả lời?

“Không, không phải như ngươi nghĩ đâu!”

“Ngươi còn nói với Vân Đình, muốn kiếp này được sống bên đệ ấy!”

Lưu Phương cảm thấy tình thiên phích lịch, thì ra Long Dương đã nghe được những lời như vậy. Nhưng điều đó không phải là thật! Lưu Phương quỳ xuống trước mặt Long Dương, hai tay kéo lấy người hắn, nước mắt lăn dài, khóc không thành tiếng.

“Ta không có! Ta không có nói những lời như vậy! Thật không có! Hắn lúc ấy ôm lấy ta khóc rất nhiều, ta chỉ là muốn an ủi hắn mà thôi, Long Dương, xin ngươi tin tưởng ta! Ta thật không nói như vậy!”

Long Dương thả hồn về quá khứ, hắn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy gương mặt đầm nước của Lưu Phương. Hắn vốn không tin những lời Vân Đình nói..., nhưng vì sao bây giờ lại trở thành sự thật? Dù có nói như thế nào thì Lưu Phương đúng là đã để Vân Đình ôm lấy mình, còn ở cạnh an ủi hắn, bọn họ liệu có phải đã... Hắn không tin!

“Đêm qua, ngươi đã ở đâu?”

“Ta... Vân Đình đưa ta đến Từ Ân Các...”

“Đó là chỗ ở của mẫu thân Vân Đình, đệ ấy còn để cho người tắm rửa, thay y phục trong suốt... Người đã ngủ ở đó...”

“Long Dương, người... Làm sao người biết? Có phải Vân Đình đã nói cho người biết? Hắn... Hắn không cho ta nói! Cũng không phải là ta toan tính giấu giếm người...” Lưu Phương bây giờ cảm thấy rất hối hận khi đã không sớm cùng Long Dương nói rõ ràng mọi chuyện, y chưa từng làm sai điều gì, tại sao phải sợ hắn hiểu lầm.

“Lưu Phương, không nên nói nữa, Vân Đình thích người cho nên mới đem y phục của mẫu thân cho người, người không hiểu sao? Vân Đình là người cẩn thận, biết chăm sóc người khác, so với ta tốt hơn gấp trăm lần, nếu người... Nếu người thật sự thích đệ ấy, ta sẽ chu toàn cho hai người.”

“Không!” Lưu Phương gần như lạc giọng, “Ta chưa từng thích Vân Đình! Cái này... Y phục này... Là người nói thích, ta mới mặc... Ta... Ta không có...” Lưu Phương cảm thấy tuyệt vọng, y không thể nào phản bác lại điều gì, Lưu Phương không nghĩ Vân Đình bởi vì thích mình nên đã vì mình làm nhiều chuyện như vậy, chính vì thế y mới cư nhiên đón nhận tất cả, chẳng lẽ như thế cũng là có lỗi sao? Long Dương không phải cho là y đã có da thịt gần gũi với Vân Đình, phản bội hắn, và cứ như vậy, để y lại cho Vân Đình?

“Không được bỏ ta ở lại, Long Dương, Lưu Phương là trong sạch, tại sao người không chịu tin ta... Tại sao? Chẳng lẽ chỉ vì một bộ y phục mà người đã không thấy được lòng dạ của Lưu Phương?” Lưu Phương nói tới chỗ này, đột nhiên cúi đầu dùng sức xé rách y phục trên người, cho đến khi tất cả vỡ vụn, từng mảnh vải rải đều khắp phòng thì mới chịu dừng lại.

Long Dương hoảng hốt nhìn cả người Lưu Phương không có lấy một mảnh vải che đậy, thân thể đang quỳ rạp dưới đất bỗng nhiên run lên từng hồi. Hắn cuối cùng cũng không thể chịu nổi, vội vàng cởi áo bào choàng cho Lưu Phương, đem y ôm vào trong ngực. Long Dương cực kỳ hối hận, Lưu Phương chấp nhận dùng phương thức vũ nhục chính mình chỉ để chứng minh bản thân trong sạch, đây thật sự là những gì hắn muốn nhìn thấy, là những điều hắn muốn nghe? Lưu Phương nói không sai, chỉ với một bộ y phục cùng mấy câu nói mà đã dễ dàng khiến hắn hoài nghi, hắn rốt cuộc là không tin Lưu Phương, hay là không tin vào bản thân mình?

Long Dương cảm thấy mình chẳng khác gì bọn tiểu nhân vô sỉ, đang ra sức dùng roi quật vào Lưu Phương, để cho tim y rướm máu. Cái gì mà mình bạch với không mình bạch, thứ mà Long Dương hắn muốn không phải là trinh tiết liệt phụ! Điều duy nhất hắn cần chính là trái tim của Lưu Phương. Hắn sẽ không bao giờ suy nghĩ về những lời nói của Vân Đình nữa, dù là thật hay giả không quan trọng. Chỉ cần Lưu Phương yêu hắn là đã quá đủ rồi!

“Lưu Phương! Không nên như vậy! Không nên như vậy! Là ta không đúng! Ta...Ta đáng chết! Ta là do đổ kị nên đã nổi cơn điên, mới nói những lời hồ ngôn loạn ngữ! Ta tin tưởng người, thật sự tin tưởng người! Người là Lưu Phương của ta, không ai có thể cướp người từ trên tay ta!”

Lưu Phương bị Long Dương ôm vào trong lòng, nghe được lời của hắn, chỉ cảm thấy bản thân ủy khuất không nói nên lời, liền bật khóc.

“Lưu Phương là con người, không phải vật chơi, Long Dương sao có thể đem Lưu Phương tặng cho người khác?”

“Đừng nói như vậy! Đừng nói như vậy! Lưu Phương, là ta sai lầm, ta đã sai lầm! Tha thứ cho ta, người nhất định phải tha thứ cho ta! Ta không muốn đem người giao cho ai hết! Ta chẳng bao giờ xem người là vật chơi, người không nên xem thường mình như vậy!”

Long Dương ôm lấy Lưu Phương, nước mắt cũng đã rơi từ lúc nào. Khoảnh khắc trước, hắn còn tưởng rằng mình thật có thể để cho Vân Đình đem Lưu Phương đi, nhưng nguyên lai hắn căn bản không làm được, hắn nào phải là người độ lượng như vậy. Khi Lưu Phương thừa nhận những lời Vân Đình nói, hắn tưởng chừng như mình sắp nổi điên! Hắn thật sự sợ Lưu Phương sẽ nói y thích Vân Đình. Nếu điều đó xảy ra thì lúc này người quỳ dưới mặt đất khóc rống kia nhất định chính là hắn.

Long Dương ôm lấy Lưu Phương thật chặt, hai khuôn ngực áp sát vào nhau, ầm ầm. Hắn tự thề với chính

minh, sau này vô luận phát sinh điều gì, hần cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ thực tâm của Lưu Phương một lần nữa, nếu hần còn làm tổn thương Lưu Phương như thế thì hần chẳng khác nào là tên hèn hạ, không xứng đáng là một nam nhân. Hần muốn cùng sinh, cùng tử với Lưu Phương, cả đời nắm tay nhau thật chặt, không xa rời nhau, vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một nơi.

Hai người cứ ôm nhau như thế, một hồi lâu sau, Long Dương cảm nhận được thân thể Lưu Phương đã dần dần bình tĩnh lại, không còn run rẩy co giật nữa, hần nhẹ nhàng vuốt lưng của y, nói nhỏ vào tai:

“Lưu Phương, chúng ta phải chuẩn bị thôi. Chỉ sợ Vân Đình sẽ không vì vậy mà bỏ qua, tối nay chúng ta phải rời khỏi đây ngay.”

Lưu Phương đứng dậy, mâu quang hoang mang nhìn Long Dương, y chợt nhớ đến thân sắc dị thường của Thương Kiếm, chẳng lẽ Vân Đình thật sự sẽ đối phó bọn họ sao?

Long Dương vuốt nhẹ gò má của Lưu Phương, nhìn đôi mắt sưng đỏ vì khóc của y, trên má vẫn còn lưu lại những giọt nước ẩm, lòng bất giác dâng lên trù mến. Hần dùng ống tay áo thay Lưu Phương lau nước mắt trên mặt, cười khổ nói:

“Người quả là đồ ngốc, có phúc không biết hưởng, ở bên cạnh ta quả thật rất nguy hiểm. Mới vừa rồi Thương Kiếm nói với ta, Đoạn Nhật lại tiếp tục an bài thị vệ nội cung, còn nói quốc sư không biết vì chuyện gì đột nhiên trở về. Chỉ sợ ngày mai, chúng ta không thể đi được.”

“Vân Đình làm như vậy... Thật chỉ là vì muốn ta lưu lại?”

“Ta không biết, hôm nay đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta không muốn mạo hiểm nữa!”

Long Dương vừa nói vừa nhíu mày, hần thường ngày không thích nghi ngờ người khác nhưng không có nghĩa là hần ngu xuẩn, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay lại khiến hần một lần nữa tâm thần bất định. Hần cảm thấy Dương Vương Cung này rất giống với bề ngoài của nó, lạnh như băng như sắt, vô tình vô nghĩa.

Long Dương chỉ dẫn theo mười mấy thân tín hộ vệ tới đây làm khách, đối phương nếu dùng hơn trăm cung kiếm thủ, hần và Lưu Phương chắc chắn sẽ bị bắt. Thương Kiếm vốn cũng không đồng ý ở lại trong cung, tất cả đều do hần khẳng quyết định, cứ ngỡ rằng việc huynh đệ gặp nhau không có gì là không ổn. Giờ đây nghĩ lại, đúng là hần đã thiếu suy xét. Muốn ra đi không từ già, nhưng làm sao dễ dàng rời khỏi thành lũy trùng trùng điệp điệp của Dương Vương Cung? Nếu không đi thì phải làm sao đối mặt với Vân Đình? Hôm nay, Vân Đình đã khổ cầu Lưu Phương với hần, huynh đệ đã có tâm kết, thật chẳng lẽ phải chờ tới lúc cùng hần đao thương đối lập sao? Cũng may kể từ khi tiến vào vương cung, Thương Kiếm một khắc cũng không buông lỏng cảnh giác, hai ngày nay hần đã thăm dò tình hình Dương Vương Cung, chuẩn bị sẵn một tuyến lộ trình, đề phòng bất trắc. Thôi, vô luận như thế nào thì tối nay hần cùng Lưu Phương nhất định phải rời khỏi nơi này, những chuyện khác chờ đến khi quay lại Khương Quốc hãy nói cũng không muộn.

Lưu Phương thấy Long Dương đã quyết định, cũng không nhiều hỏi, vội vàng đứng dậy đi đến bên hành trang, lấy ra một áo bào cũ. Đang chuẩn bị thay xiêm y, Lưu Phương chợt thấy từ ngực truyền đến cảm giác lạnh, cúi đầu nhìn, hóa ra Long Dương đang đeo nhuyễn giáp vào người y. Nhuyễn giáp này là vật của hoàng gia, có thể kháng cự đao kiếm, nó vốn là vật bất ly thân của Long Dương. Lưu Phương thấy vậy liền muốn cự tuyệt nhưng không ngờ Long Dương đã nhanh chóng cột chặt nó vào người y.

“Ta không cần cái này, người thì không biết võ công, chuyển đi đêm nay, ta không chắc có thể bảo vệ được người, người mặc cái này vào sẽ tránh cho ta nhiều phiền toái!” Hần thấy Lưu Phương cứ đứng yên tại chỗ, liền nói, “Thế nào? Đồ ngốc, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Lưu Phương mở to mắt nhìn Long Dương một cái, sau đó vội vàng mặc lại y phục, thu dọn hành trang.

Long Dương nhìn lên tường bình khí ở trong phòng, từ gian giữa lấy ra thanh bảo kiếm ngắn nhất đưa cho Lưu Phương, “Cái này cho người phòng thân.” Lưu Phương rút đoản kiếm ra, vung thử vài cái, Long Dương ở bên cạnh nhìn, cảm thấy vừa bực mình vừa có điểm buồn cười, “Người mau thu kiếm vào đi, không tới vạn bất đắc dĩ thì ta cũng không muốn người sử dụng, ta sợ người sẽ đem bản thân mình ra đả thương đầu tiên.” Nghe Long Dương nói như thế, Lưu Phương cũng không hề tức giận, ngược lại trong lòng y dâng lên

cảm giác ngọt ngào, chỉ cần có thể cùng Long Dương ở cạnh nhau, dù cho có bất y xông vào quỹ môn quan, y cũng cam tâm tình nguyện.

Hai người đang chuẩn bị thì nghe ngoài cửa có tiếng người huyên náo, Long Dương vội bảo Lưu Phương ngừng tay, sau đó mở cửa xem xét tình hình.

Thì ra Đoàn Nhật muốn gặp Long Dương, Thương Kiêm đang chắn bên ngoài không để cho hắn vào, cho nên cả hai đã cãi vã.

“Đoàn tướng quân có chuyện gì?”

“Bệ hạ, Dương vương của chúng tôi hôm nay cùng bệ hạ có chút hiểu lầm, làm trễ nải việc dùng bữa của bệ hạ, cho nên đặc biệt thiết yến ở Tử Tiêu Điện để bồi tội, xin bệ hạ cùng Cố đạo trưởng đến dự.”

Thương Kiêm không đợi Long Dương trả lời, liền nói nhanh, “Bệ hạ của ta đã nghỉ ngơi, kính xin Đoàn tướng quân hồi bẩm với Dương vương, tại sao không dời buổi tiệc sang ngày mai?”

“Điều này... Không tốt lắm đâu. Dương vương tự mình chuẩn bị tửu tịch, cũng đã chờ ở trong điện từ lâu, hướng chi...” Đoàn Nhật nhìn sang Long Dương, “Bệ hạ y trang chỉnh tề, không giống như đang nghỉ ngơi, mà là muốn ra ngoài.”

“Người? Láo xược!”

“Thương Kiêm! Không được quá đáng với Đoàn tướng quân!” Long Dương thấy Thương Kiêm nổi nóng, liền vội giữ tay muốn rút kiếm của hắn lại, sau đó nói với Đoàn Nhật, “Trở về báo với Vân Đình, ta cùng Lưu Phương sẽ đến ngay.”

“Dương vương có lệnh, xin bệ hạ cùng thần đến Tử Tiêu Điện, nếu không thần chính là kháng chỉ bất tuân!” Đoàn Nhật cũng ngắt đầu, không hề có ý thối nhượng.

Long Dương nhìn chằm chằm Đoàn Nhật, người này kiên quyết như thế, nếu cứng rắn không thuận theo, chỉ sợ kế hoạch của hắn sẽ bại lộ. Thôi thì cứ làm theo ý Vân Đình, tùy thời cơ mà ứng biến.

Dương Vương Cung trong đêm tối âm lãnh vô cùng, một nhóm người cầm đèn đi xuyên qua giữa hành lang, theo sau là vài bóng người, trong đó nổi lên hai thân ảnh hồng bạch sánh bước bên nhau. Họ cứ đi mãi cho đến khi tất cả biến mất sau cánh cửa uy nga của Tử Tiêu Điện.

oOo

Thất tâm phong: thần trí không tỉnh táo

Lý trực khí tráng: có nghĩa tương tự như “cây ngay không sợ chết đứng”

Tình hữu khả nguyên: về tình thì có thể lượng thứ

Tinh thiên phích lịch: sấm sét giữa trời quang, tai họa giáng xuống đột ngột

Tửu tịch: bữa tiệc

5. Chương 5: Huynh Đệ Phản Bội

Ánh trăng tối nay lạnh lẽo như băng, Long Dương cùng Lưu Phương theo Đoàn Nhật đến Tử Tiêu Điện dự tiệc, Thương Kiêm theo sát phía sau. Xung quanh họ có vài tên hộ vệ của Dương vương, sắc mặt người nào cũng ngưng trọng, không nói một lời, không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập.

Đi tới bên ngoài Tử Tiêu Điện, Long Dương không khỏi âm thầm kinh hãi, nơi này rõ ràng đã được tăng cường phòng bị, hộ vệ canh giữ nhiều hơn hôm qua, hơn nữa, họ đều được trang bị vũ trang đầy đủ. Long Dương nghỉ ngơi, nếu lúc này kiên quyết phải đi, sợ rằng đối phương người đông thể mạnh, khó có thể thành

công, Lưu Phương lại không biết võ công, nơi này cách cửa cung rất xa, hẳn nhất định phải tìm một cơ hội vẹn toàn để cho y rời khỏi trước.

Long Dương còn đang suy nghĩ lương sách thì đã nghe giọng Thương Kiêm vang lên từ phía sau, có phần gấp gáp, “Bệ hạ! Bệ hạ khi nào lên đường?”

Long Dương dừng bước, qua câu hỏi của Thương Kiêm, hẳn đã hiểu được tám chín phần tình cảnh hiện giờ. Thương Kiêm nói như vậy là xem ra hẳn đã rất lo lắng. Giờ đây, nếu như Long Dương hạ lệnh thì dù có phải liều chết thì Thương Kiêm cũng sẽ hết lòng hộ giá.

Long Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh sáng của trăng đã bắt đầu bị che mờ, trong lòng không khỏi dâng lên hoài niệm, Vân Đình thật sự muốn phản bội hẳn sao? Hai người bọn họ từng cùng nhau ở trong núi học nghệ, luôn khâm phục lẫn nhau, những tưởng có thể làm tri kỷ trọn đời. Ngày cùng Vân Đình kết tình huynh đệ, cả hai đã nguyện không cầu sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm mà chỉ cầu được tử cùng ngày, cùng năm, cùng tháng. Nhưng giờ đây, mọi chuyện đã đi theo hướng nào, Vân Đình sẽ thật vì Lưu Phương mà giết hẳn?

Long Dương lại nghĩ tới chuyện lúc chiều, vì lời của Dương hậu mà hẳn đã chất vấn Vân Đình, Vân Đình đã nói, “Đại ca, huynh xem Vân Đình là người thế nào?” Nếu như Vân Đình thật không coi hẳn là đại ca thì hôm nay cần gì phải đứng trước mặt hẳn khổ cầu Lưu Phương? Buổi chiều ở vườn thuốc, Vân Đình đại khái có thể giữ Lưu Phương lại, khi ấy Long Dương có thể làm gì? Vân Đình nói thiết yển bồi tội, phải chăng đã có lòng buông tha cho Lưu Phương, xem trọng tình huynh đệ và muốn hóa giải hiểu lầm? Hôm nay hẳn cùng Vân Đình đã có chuyện tranh cãi, nếu Đoàn Nhật vì lo lắng cho an nguy của Vân Đình mà tăng cường thêm hộ vệ thì cũng là hợp tình hợp lý.

Tất cả những nghi vấn trong đầu, Long Dương đều không thể tự mình tìm ra câu trả lời, nhưng hẳn nguyện ý cho Vân Đình một cơ hội, dù sao cả hai cũng là huynh đệ. Nếu Vân Đình không có ý gia hại thì cuộc chạy trốn tối nay sẽ khiến hẳn phải bồi tội ở ngày sau. Còn nếu Vân Đình thật sự có ý gia hại... Long Dương nhìn sang Lưu Phương, chẳng qua là Vân Đình chỉ muốn cái mạng của hẳn.

Long Dương đỡ Thương Kiêm đứng lên, nói, “Sau trưa mai chúng ta sẽ lên đường. Tướng quân khổ cực rồi, tối nay giúp ta chăm sóc Kỳ Lân.”

“Thưa vâng, bệ hạ yên tâm, thần nhất định làm theo!”

Đoàn Nhật đứng phía trước nhìn Long Dương và Thương Kiêm, nét mặt tựa hồ hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Thương Kiêm đợi một chút!” Long Dương thấy sắc mặt Đoàn Nhật khác thường, vội gọi Thương Kiêm đang muốn cáo lui quay lại. Hẳn tháo thanh kiếm trên người ném cho Thương Kiêm, nói, “Ta hôm nay muốn cùng Vân Đình nói lời từ biệt, chỉ sợ uống quá nhiều lại dẫn đến những chuyện không hay, thế nên vật này người hãy giữ giúp ta.” Đoàn Nhật thấy Long Dương cứ nhiên không mang kiếm vào, hiển nhiên là không có ác ý với Vân Đình. Họ dự định sẽ lên đường vào ngày mai, mà sau giờ Ngọ ngày mai thì viện binh của quốc sư đã đến, đây thật sự là một cơ hội. Nghĩ thế, Đoàn Nhật liền bỏ đi phòng bị.

Thương Kiêm nhận lấy bảo kiếm của Long Dương, chân mày liền cau lại, cả người đứng lặng yên. Đoàn Nhật thấy thế liền nói, “Thương tướng quân không cần phải lo lắng, nếu Khương vương bệ hạ uống say, Đoàn mỗ tự sẽ chiêu cố.” Thương Kiêm thấy Long Dương hiện nay không muốn động thủ, hẳn cũng chẳng thể làm gì khác hơn là tạm thời lui ra, đợi đến nửa đêm sẽ tìm Long Dương tính kế.

“Bệ hạ, Khương vương cùng Cố đạo trưởng đến.”

“Mau cho mời!”

Tử Tiêu Điện đèn đuốc sáng trưng, trên bàn phủ kín thức ăn, quỳnh tương ngọc lộ, thịnh soạn đợi chờ. Những cung nữ đứng cạnh bên đã không còn vận y phục xanh như lúc đầu, họ cứ nhiên thay tử y bằng gấm, trang điểm vô cùng xinh đẹp. Có thể nhìn ra, Vân Đình đã chuẩn bị bữa tiệc này một cách tỉ mỉ. “Đại ca, Lưu Phương, hai người để Vân Đình đợi quá lâu rồi, mời ngồi.”

Long Dương cùng Lưu Phương nhập tọa, Vân Đình sai người rót đầy rượu, hẳn nâng chén rượu về hướng Long Dương, nói:

“Đại ca, chuyện hôm nay là Vân Đình không đúng, mong rằng đại ca thứ lỗi.”

“Đâu nào, chuyện Vân Đình sở cầu, Long Dương cũng không có đáp ứng, Long Dương mới là người mong Vân Đình thứ lỗi.” Long Dương vừa nói vừa giơ rượu lên trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Vân Đình thấy Long Dương đối với mình không có phòng bị, vẫn là có lời nói thẳng, có rượu liền uống, trong bụng không khỏi có chút ấm áp, tiếp tục nói:

“Vân Đình vừa rồi đã suy nghĩ lại những lời dạy bảo đại ca, thật có đạo lý. Đại ca nói rất đúng, đệ mặc dù cảm niệm với mẫu thân, nhưng cũng không nên bỏ mặc Vương hậu, hữu vi hiếu đạo, mẫu thân trên trời có linh thiêng, tất sẽ bất an. Vân Đình đã nghĩ xong, bắt đầu từ ngày mai sẽ dán thông báo công bố thiên hạ, đưa Vương hậu trở thành Thái hậu, sẽ vì Thái hậu lần mời danh y, chữa trị bệnh diên. Đại ca cảm thấy như vậy tốt không?”

“Đệ nếu thật có thể làm thế, chính là quốc chi đại hiếu, trăm họ nhất định tôn kính yêu mến đệ.” Long Dương thấy lời nói của Vân Đình khẩn thiết, không giống như cố tình tư thái, trong bụng cũng nhẹ lòng một chút, không còn nổi giận như lúc này.

“Vậy... Lưu Phương cảm thấy thế nào?” Vân Đình nhìn sang Lưu Phương, trông thấy y đã đổi lại trang phục, vậy là Long Dương đã nói với y tâm ý của hần, cho nên y không muốn mặc xiêm áo của mẫu thân hần nữa. Long Dương mặc dù không chịu để cho Lưu Phương lưu lại nhưng còn Lưu Phương thì sao, không biết y đang nghĩ điều gì, nhất là khi hần ám chỉ với Long Dương rằng Lưu Phương có ý với hần, tại sao hiện giờ không thấy hai người có hiềm khích? Chẳng lẽ Lưu Phương vì vậy mà chán ghét hần? Hôm nay hần đã vì cái gì mà phải bỏ bữa tiệc này? Không chỉ là vì để ổn định Long Dương, điều hần mong muốn nhất là có thể để cho Lưu Phương nhìn thấy hần đang cố gắng sửa đổi, hi vọng y có thể cho hần một vị trí ở trong lòng y.

Lưu Phương đúng là không ghi hận Vân Đình. Mặc dù y đã nghe Long Dương nói rõ, biết Vân Đình đối với mình có tâm ý, nhưng y nghĩ, đây chẳng qua là chỉ là Vân Đình nhất tương tình nguyện. Nếu không có những câu nói của Vân Đình... Long Dương cũng sẽ không hiểu được chân tâm của y, thậm chí cùng y nguyện thề, muốn cùng y sinh tử có nhau. Hiện nay hiểu lầm đã được giải trừ, cần gì phải so đo. Huống chi nguyên là do y không đúng, chính y đã nhiều lần tiếp nhận tâm ý của Vân Đình, không nói rõ cho hần hiểu, mới để cho tình cảm của hần đi đến sai lầm.

Lưu Phương nghĩ tới đây, liền bưng chén rượu lên trước mặt, hướng Vân Đình nói:

“Lưu Phương cảm thấy khó có được người nào như Vân Đình. Vân Đình đối với mẫu thân tình cảm thâm hậu, làm người ta xúc động, mà nay có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, lấy hiếu làm đầu, thật là một người rộng lượng. Người như vậy quân lâm thiên hạ chính là dân chúng chi phúc. Lưu Phương kính Vân Đình một chén!” Nói xong, Lưu Phương uống cạn rượu trong chén.

Rượu này vừa ngọt vừa mạnh, Lưu Phương không nhận được liền ho khan một cái, Long Dương vội cầm lấy chén rượu của y, cười nói:

“Mặt trời mọc từ hướng tây, người cư nhiên cũng phạm giới mà uống rượu?”

Vân Đình không nghĩ tới Lưu Phương sẽ khích lệ hần như thế, còn vì hần uống cả rượu, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Vân Đình rót đầy chén rượu của mình, nâng chén đối diện Lưu Phương.

Ba người đều nở nụ cười. Mới vừa rồi, tưởng chừng như mỗi người đều bị nhốt trong chiếc hộp của những cảm xúc khẩn trương, lo lắng, thì giờ đây, tựa hồ như tất cả đã hòa tan theo chén rượu của Lưu Phương.

Lưu Phương đẩy tay Long Dương ra, y lại châm cho mình thêm một chén rượu, hướng về phía Vân Đình, nói:

“Lưu Phương còn phải xin Vân Đình đáp ứng một chuyện.”

“Lưu Phương cứ nói, Vân Đình nhất định đáp ứng!”

Trong lòng Vân Đình mừng rỡ, Long Dương ngồi bên cạnh thì kinh ngạc nhìn Lưu Phương, không biết y còn muốn nói điều gì.

“Hôm qua Lưu Phương thấy Vân Đình cùng với Long Dương nâng cốc ngôn hoan, trong lòng rất ngưỡng mộ. Lưu Phương thuở nhỏ không có huynh đệ tỷ muội, không biết tình nghĩa đó là như thế nào, nhưng Lưu Phương cảm thấy Vân Đình và Long Dương là huynh đệ tốt nhất mà Lưu Phương đã gặp. Nhưng hôm nay, Vân Đình cùng Long Dương đã có hiểu lầm, đều là bởi vì Lưu Phương mà ra, là Lưu Phương không đúng, là Lưu Phương khiến cho huynh đệ hai người bất hòa! Lưu Phương không nên nhận nhiều sự giúp đỡ của Vân Đình như vậy, để cho Vân Đình hiểu lầm. Cho nên, Lưu Phương hy vọng Vân Đình rộng lượng, nhất định phải tha thứ Lưu Phương, tha thứ Long Dương, mọi người vẫn là huynh đệ, được không?”

Lưu Phương nói xong, lại uống hết rượu trong chén, mắt nhìn Vân Đình chờ đợi.

Vân Đình cùng Long Dương đều bị những lời nói của Lưu Phương làm cho sửng sốt. Hai người bọn họ không nghĩ tới việc Lưu Phương sẽ có những lời như vậy. Ý phá giới uống rượu là kỳ vọng hai người bọn họ có thể trở lại làm hảo huynh đệ ư? Mỗi người bọn họ vốn đều đang có tính toán riêng, một muốn đem người kia vây khốn, một muốn không từ mà biệt, tình huynh đệ đúng là quan trọng nhưng đến giờ phút này thì trong lòng bọn họ đều chỉ có duy nhất mỗi Lưu Phương. Giờ đây, nghe được những lời này của Lưu Phương, thật giống như trăng sáng giữa bầu trời đêm, khiết bạch vô hạn, tốt đẹp vô ngần, cách xa hoàn toàn với họ.

Vân Đình cười khổ một cái, hẩn uống cạn chén rượu trong tay mà không nói một lời với Lưu Phương.

Những lời này so với tình huynh đệ xem ra càng làm Vân Đình thương tâm hơn, Lưu Phương nói không nên nhận sự giúp đỡ của hắn, để cho hắn hiểu lầm. Thì ra là toàn bộ đều là hiểu lầm mà thôi, thậm chí Lưu Phương cho rằng hắn ngây thơ đến mức chỉ qua hai ba câu nói của y thì sẽ xem như tất cả chưa từng xảy ra, tình thâm huynh đệ vẫn còn như ngày hôm qua? Nói như vậy, không phải Lưu Phương không ghi hận hắn mà chính là trong lòng y căn bản không có hận, ngay cả những gì hắn đã làm cho y, y cũng đều muốn xóa sạch.

“Hảo, Lưu Phương, ta đáp ứng ngươi. Chỉ cần đại ca xứng đáng làm huynh đệ với ta thì chúng ta chính là huynh đệ!” Vân Đình nói xong, lại tự mình uống hai chén.

Lưu Phương không biết những lời chân thành của mình vì sao đưa tới phản ứng như thế của Vân Đình.

Long Dương nhìn Lưu Phương, tràn đầy cảm kích. Mặc dù theo như lời Vân Đình nói thì hắn khó có thể quên được, nhưng dù là chỉ có một chút cơ hội, Long Dương nguyện ý theo lời Lưu Phương, cùng Vân Đình thân thiện hữu hảo. Long Dương rót đầy rượu, nói, “Lưu Phương, đa tạ ngươi.”

Sau đó chuyển sang Vân Đình, chân thành nói, “Vân Đình, huynh cũng đa tạ đệ! Long Dương thật... Là một ích kỷ người, Long Dương hy vọng Vân Đình có thể tha thứ cho sự ích kỷ của ta, đợi ngày sau gặp lại nhau, chúng ta vẫn còn là huynh đệ.”

Nghe Long Dương nói như thế, Vân Đình dừng lại chén rượu của mình, hỏi trong men say,

“Đại ca có ý gì? Vậy là muốn đi sao? Khi nào lên đường?”

“Phải... Sau giờ Ngọ ngày mai.”

“Cần gì vội vã như thế, ở lại thêm vài ngày, chúng ta còn có rất nhiều lời chưa nói...”

“Huynh cùng với Lưu Phương đi tuần đã hơn mấy tháng, vốn là nên về triều, bây giờ gặp lại Vân Đình, trò chuyện cũng đã xong, quấy nhiễu cũng đã nhiều, huynh nghĩ đến lúc phải trở về.”

“Đại ca!” Vân Đình lảo đảo đứng dậy, đi tới trước mặt Long Dương, “Nếu đại ca khẳng khẳng phải đi, Vân Đình cũng không ép huynh, huynh yên tâm, đợi sau giờ Ngọ ngày mai, Vân Đình sẽ đích thân đưa đại ca lên đường, huynh thấy thế nào?”

Long Dương thấy Vân Đình không ngăn cản nữa, trong lòng ngỡ ngàng, có thật Vân Đình nguyện ý để cho Lưu Phương theo hắn bình an rời đi?

Vân Đình bước đi xiêu vẹo đến trước mặt Lưu Phương, y liền vội vàng dùng tay đỡ lấy hắn, nhưng ánh mắt không tự chủ nhìn về Long Dương. Vân Đình không để ý tới những chuyện khác, một tay hắn nắm lấy Lưu Phương, một tay cởi vạt trước của áo bào, làm lộ ra một vết sẹo tựa hồ đám mây trên đầu vai phải.

“Lưu Phương, người có còn nhớ, đây là vết thương hôm đó ta bị rắn độc cắn, người chính là như vậy, giúp ta rịt thuốc.”

Vừa nói, Vân Đình vừa kéo chặt tay Lưu Phương đặt lên vết sẹo của mình.

“Vân Đình?” Lưu Phương hoảng sợ muốn rút tay về, nhưng lực đạo Vân Đình quá mạnh, Lưu Phương cố gắng thế nào cũng không rút tay ra được, toàn bộ thân thể cũng ngã hẳn vào lòng Vân Đình. Y vội vàng nhìn qua Long Dương, mong muốn sự giúp đỡ từ hắn. Long Dương xông về phía trước một bước, nắm lấy cổ tay Vân Đình, dùng sức vặn một cái, Vân Đình liền buông lỏng tay của Lưu Phương ra.

“Vân Đình! Đệ uống say rồi!” Long Dương kéo Lưu Phương ra phía sau mình.

“Không có, đệ không uống say!” Vân Đình dựa vào cạnh bàn, tay vẫn bưng chén rượu, nghiêng mắt nói, “Đại ca cũng quá hẹp hòi, đệ bất quá là cùng Lưu Phương ôn chuyện mà thôi. Ấn ký của vết thương này là do Lưu Phương để lại cho đệ, đệ chỉ là cho y nhìn qua một chút, Vân Đình tôn kính Lưu Phương như thế, há lại làm tổn thương đến y? Đại ca, huynh có biết Lưu Phương thật sự muốn gì không? Những người trong cung Khương Quốc, đệ cùng đại ca đều đã nhìn thấy, họ có thể cả đời này tuân thủ theo lời huynh, dung nạp Lưu Phương sao? Hừ! Đại ca đừng tưởng rằng mình là người vạn thiên sủng ái, cái gì cũng muốn làm chủ. Vân Đình tuy chỉ có một mình nhưng so với đại ca thì tự do sung sướng hơn! Ha ha ” Nói tới chỗ này, Vân Đình đột nhiên phá lên cười, tựa hồ đang nhìn thấy Long Dương cuối cùng sẽ có một ngày phải bất lực thờ dài ngồi trên vương vị.

Long Dương không bị những lời nói của Vân Đình chọc giận, căn bản hắn thật ra không chú ý đến những lời hồ ngôn loạn ngữ của Vân Đình. Suy nghĩ duy nhất của Long Dương hiện giờ, chính là vô luận như thế nào, đêm nay nhất định phải cùng Lưu Phương chạy trốn khỏi đây. Vân Đình nói muốn buông tay nhưng vẫn không ngừng tỏ ý với Lưu Phương, hành động phản phục lại nói nói. Long Dương bây giờ tuyệt không thể tin hắn được nữa.

Long Dương suy nghĩ một chút, liền thừa dịp lúc Vân Đình đang lảo đảo, thời điểm ánh mắt du ly, nhanh chóng đề thấp thanh âm nói với Lưu Phương, “Ta giả vờ say rượu, người đỡ ta trở về Yên Hà Cung, không nên để cho người khác theo vào.” Sau đó, Long Dương khoác tay lên người Lưu Phương, lớn tiếng kêu lên, “Ha ha, Vân Đình! Vân Đình, đệ nói cái gì? Huynh nghe không hiểu!” Vừa nói, Long Dương dùng chân đá vào bàn tiệc, làm rượu và thức ăn nghiêng ngả.

Trong Tử Tiêu Điện vốn có mấy cung nữ đang quỳ ở sau tấm bình phong, họ nghe không rõ những lời nói của Vân Đình và Long Dương, chỉ cảm thấy hai người đã say. Các cung nữ thấy bề hạ té ở một bên, rượu và thức ăn cũng đổ, vội vàng chạy đến cửa bẩm báo Đoạn Nhật. Đoạn Nhật vọt ngay vào cửa, cảnh tượng trước mắt cùng những lời miêu tả của cung nữ khiến hắn tin tưởng Long Dương cùng Vân Đình không đánh nhau, chẳng qua là say rượu mà thôi, hắn bèn phân phó người đỡ Vân Đình vào nghỉ ngơi. Bản thân mình hộ tống Long Dương trở về Yên Hà Cung.

Đến cửa cung, Đoạn Nhật còn muốn theo vào, Lưu Phương liền nói với hắn, “Đoạn tướng quân đã cực khổ, Khương vương không thích ngoại nhân chiếu cố, nơi này đã có ta, xin Đoạn tướng quân hãy sớm nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, Lưu Phương đỡ Long Dương tiến vào trong, nhanh chóng đóng cửa lại. Đoạn Nhật biết Lưu Phương chính là người Vân Đình coi trọng nhất, thấy y đã nói như vậy, cũng không tiện ngang ngược đi theo, cho nên đành đứng ở ngoài cửa.

Đợi vào đến cung, Long Dương liền không say nữa. Long Dương nhìn qua cửa sổ, vẫn thấy Đoạn Nhật đứng ở bên ngoài, trước sau đều có hộ vệ canh giữ, nếu muốn đi ra ngoài không bị phát hiện, hắn rất khó. Đoạn Nhật võ công cao cường, nếu hắn cùng Đoạn Nhật động thủ, không phải vài ba chiêu là có thể thoát khỏi. Long Dương ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, nhanh đến nửa đêm rồi, hy vọng Thương Kiêm có thể tập hợp hộ vệ của mình, theo như hẹn mà hành động. Chỉ cần nghĩ ra biện pháp để Đoạn Nhật rời khỏi, hắn liền có thể mang Lưu Phương đến hội hợp cùng Thương Kiêm.

Đoạn Nhật phòng thủ bên ngoài Yên Hà Cung, chỉ chốc lát sau, đèn trong cung nội tắt hết, hắn đoán là Long Dương và Lưu Phương đã ngủ. Đoạn Nhật biết đêm nay rất quan trọng, mặc dù bây giờ không thấy động tĩnh gì, nhưng nhất định phải tăng cường phòng bị, không thể có sơ suất.

Thương Kiêm lúc này đã cùng tất cả hộ vệ trang bị đầy đủ. Mọi người trong đoàn hộ vệ đều đã theo Thương

Kiểm vào sanh ra tử nhiều năm, là những võ sĩ tinh luyện. Ai cũng biết tối nay muốn phá vòng vây thì chắc chắn phải có một cuộc ác chiến, tất cả đều thế, dù có chết cũng phải bảo vệ được Khương vương cùng Cổ đạo trưởng xuất cung.

Điều Thương Kiểm lo lắng hiện giờ chính là người của hắn không nhiều, lại ở cách xa Yên Hà Cung của Long Dương và Lưu Phương. Vừa rồi hắn có nhìn về Tử Tiêu Điện, tựa hồ yến tiệc đã kết thúc, nếu Long Dương bình an thì phải trở về Yên Hà Cung rồi, chẳng qua là do Đoạn Nhật canh giữ bên ngoài, nếu như cứng rắn xông vào, sợ rằng Long Dương sẽ có nguy hiểm.

Mắt thấy đã đến nửa đêm, Thương Kiểm suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định làm liều. Hắn để cho bọn hộ vệ mai phục ở hai bên hành lang, chờ đợi có lệnh sẽ đánh vào cửa cung, bản thân mình thì kéo hai con ngựa Kỳ Lân cùng Ánh Tuyết, nghênh ngang đi đến Yên Hà Cung.

Đoạn Nhật đang dò xét trước cửa cung, chợt thấy có bóng người xuất hiện dưới bậc thang bên ngoài cung, phía sau còn dắt theo hai con ngựa nhất hồng nhất bạch, đang âm ỉ cùng bọn hộ vệ.

Đoạn Nhật cẩn thận nhìn người nọ, dường như là Thương Kiểm, còn hai con ngựa kia chính tuần mã của Long Dương cùng Lưu Phương. Thương Kiểm lúc này đưa ngựa đến Yên Hà Cung để làm gì?

Đoạn Nhật không khỏi cảnh giác, đi xuống gọi một hộ vệ để hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

“Hồi bẩm tướng quân, là Thương tướng quân, hắn nói bọn họ ngày mai phải lên đường, cho nên Khương vương phân phó hắn thả ngựa lên trên núi phía sau vườn thuốc ăn cỏ. Hộ vệ ngăn không để hắn qua, cho nên mới xảy ra ầm ỹ.”

“Thả ngựa?” Đoạn Nhật chợt nhớ, đúng là Long Dương đã phân phó Thương Kiểm cho Kỳ Lân ăn, chỉ là trước cung cũng có chuồng ngựa, vì sao hết lần này tới lần khác phải ra phía sau núi thả ngựa. Để đến vườn thuốc, nhất định phải đi qua mấy nội cung tẩm điện, hơn nữa giờ cũng đã hơn nửa đêm, Thương Kiểm làm vậy là có dụng ý gì? Đoạn Nhật liền nói, “Nói cho Thương tướng quân, chuồng ngựa trước cung có cỏ khô thượng hạng, hãy bảo hắn đưa ngựa đến đó. Ở hậu cung, Khương vương cùng bệ hạ đều đã nghỉ ngơi, hắn gây tiếng động lớn, làm ồn ào như thế, không sợ quấy rầy thánh giá?”

Hộ vệ kia chạy đi truyền lời, sau đó lại chạy về nói với Đoạn Nhật, “Hồi bẩm tướng quân, mặc dù đã nói nhưng Thương tướng quân nhất định không chịu, hắn nói tuần mã của Khương vương bệ hạ là bảo bối, không thể ăn những thứ cỏ khô vào ban đêm, nhất định phải ăn cỏ tươi, nếu như không cho hắn lên núi, hắn sẽ xuất cung.”

“Vớ vẩn!” Đoạn Nhật vừa nghe xong, cơn giận lập tức nổi lên. Thương Kiểm xem Dương Vương Cung là nơi nuôi ngựa của hắn sao? Nghĩ chỗ nào có thể cho ngựa ăn, liền đến nơi đó thả ngựa, còn phải xuất cung, hừ, chỉ sợ cho ngựa ăn là giả, nghĩ cách ra cung báo tin là thật! Không phải là hắn đã nghe được điều gì phong phanh chứ? Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Đoạn Nhật nghĩ tới đây, liền vội vàng bước xuống, đích thân giải thích với Thương Kiểm. Thương Kiểm thấy Đoạn Nhật, càng thêm tức giận, mắng hắn không hiểu quy củ, người tới là khách, có thể nào bạc đãi lương câu của bệ hạ. Hai người cứ như vậy, người một câu nói, ta một câu cãi, Đoạn Nhật nắm lấy mã cương của Thương Kiểm, mặc cho hắn nói thế nào cũng không để hắn xông loạn. Thanh âm Thương Kiểm càng lúc càng lớn, một vài tên hộ vệ không biết chuyện gì xảy ra, liền rối rít ghé đầu quan sát, cũng không biết có nên tiến lên giúp một tay hay không.

Giờ phút này, Long Dương ở Yên Hà Cung đã nhìn thấy tất cả, hắn âm thầm khen ngợi Thương Kiểm đã suy nghĩ ra biện pháp tốt, kéo Đoạn Nhật rời khỏi đây. Hắn vội vàng gọi Lưu Phương, cả hai đi tới sau một cánh cửa sổ, Long Dương bảo Lưu Phương chờ ở đây, sau đó hắn mở cửa sổ, tung người nhảy một cái ra ngoài. Một tên thị vệ đứng ngoài cửa sổ, đang ghé đầu nhìn xem động tĩnh trước cung, liền bị Long Dương đánh một cái vào phía sau, hôn mê bất tỉnh. Long Dương vội trở lại trước cửa sổ, kéo Lưu Phương ra ngoài, hai người cúi thấp lưng, bước thật nhẹ dọc theo bên phải bức tường, đi thẳng về phía trước. Trên người Lưu Phương sớm đã khoác áo choàng của Long Dương, kim sắc bên trong, hắc sắc bên ngoài, phủ lên bạch y của Lưu Phương. Long Dương vẫn vận hồng bào như cũ, ánh trắng mặc dù sáng tỏ, cũng không thể dễ dàng phát hiện ra hai người.

Đoạn Nhật đang cùng Thương Kiêm lý luận, chợt cảm thấy mắt Thương Kiêm liếc về hướng Yên Hà Cung, dường như đang tìm kiếm điều gì. Đoạn Nhật là hộ vệ thân tín của lão Dương vương, trải qua bao nhiêu tranh đấu, cơ mẫn vô cùng. Trực giác hẩn cho thấy Thương Kiêm căn bản không phải muốn thả ngựa, chỉ sợ là muốn thả người! Không ổn, đây là kế diệu hồ ly sơn! Hẩn rời đi, chỉ sợ Long Dương đã chạy mất. Hẩn kinh hãi buông dây cương ra, xoay người lui bước, xông thật nhanh lên những nấc thang, không chờ được cho phép, một cước đá văng cửa Yên Hà Cung. Đoạn Nhật chạy thẳng tới giường, vén màn che lên, trên giường quả nhiên không có người. Đoạn Nhật liền sai thuộc hạ đốt lên đèn, lục soát bên ngoài cung nội.

Long Dương cùng Lưu Phương xem chừng đã đi đến hậu cung, đi tới một nửa hành lang, chợt chạm mặt mấy tên hộ vệ chạy tới, giơ cây đuốc lên cao, hô to bốn phía, “Không thấy Khương vương! Mau tìm!”

Long Dương hít vào miệng một luồng khí lạnh, không nghĩ tới việc Đoạn Nhật lại thần tốc như thế, hẩn và Lưu Phương chỉ mới đi tới nơi này thì đã bị phát hiện! Bây giờ có muốn lui cũng không còn kịp, Yên Hà Cung tất nhiên cũng đã bị vây rồi, đã đứng ở chỗ này, cũng chỉ có cách liều mạng thôi.

“Mau theo ta tới đây!” Long Dương đột nhiên cảm thấy Lưu Phương kéo tay của hẩn chạy ngược trở lại, không tới hai mươi bước thì rẽ ngoặt sang hướng bên phải, đi vào một cửa hông, nơi này chính là Từ Ân Các. Hai người vào trong các, thấy nội đường có hai cây nến đã gần tàn, trên bàn có một bức họa Thanh y nữ tử, hình như có bóng người nằm dưới bức họa.

Long Dương cùng Lưu Phương giật nảy mình, không ngờ rằng nơi này sẽ có người. Mượn ánh sáng yếu ớt của nến, Long Dương loáng thoáng nhận ra, người đang nằm ấy chính là Vân Đình. Vân Đình nằm ở trên nệm quỳ, dường như đã ngủ say và không phát hiện hai người đã vào phòng. Bên ngoài các có vài ánh lửa thoáng qua, bóng người chuyển động, có lẽ là muốn vào đây tìm kiếm Long Dương và Lưu Phương. Lưu Phương vỗ vai Long Dương, ra hiệu cho hẩn theo mình đi vòng qua phía sau giường, bước xuống bậc thang dẫn vào suối.

Hai người vừa mới tránh đi không bao lâu thì Đoạn Nhật đã vào các, hẩn một phen kinh hãi khi thấy Vân Đình nằm dưới đất. Đoạn Nhật vội vàng đỡ Vân Đình dậy, lớn tiếng gọi hẩn tỉnh lại. Một lát sau, Vân Đình mới bị Đoạn Nhật dao động, hẩn mở mắt, hai tay đỡ lấy đầu. Trong mơ hồ, Vân Đình nhìn thấy vẻ mặt dường như có nét lo lắng, gấp gáp vô cùng của Đoạn Nhật, chẳng lẽ đã có đại sự xảy ra?

“Thế nào?”

“Bệ hạ! Thần có tội! Thần không canh giữ tốt Khương vương cùng Cố đạo trưởng, đã để cho bọn họ chạy ra khỏi Yên Hà Cung!”

“Cái gì?” Vân Đình vừa nghe xong, bỗng nhiên rùng mình, vốn là đầu còn mơ màng do say rượu, nhưng giờ cũng đã thanh tỉnh hơn phân nửa.

Vân Đình vội ngồi dậy, nắm lấy tay Đoạn Nhật hỏi:

“Chạy lúc nào?”

“Chỉ mới vừa rồi, thần trúng kế của Thương Kiêm, đến khi hiểu ra, thần vội vàng chạy vào nội cung thì người đã không có.”

“Nói như vậy có nghĩa là người cũng mới vừa phát hiện?”

“Dạ! Nhưng thần có thể khẳng định là họ vừa chạy mất từ chỗ này, Thương Kiêm hẩn là cùng Khương vương trong ứng ngoại hợp!”

Vân Đình hừ một tiếng, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng lời của Đoạn Nhật.

“Không cần sợ! Long Dương nhất định là muốn thừa dịp ban đêm rời đi thôi, chỉ là huynh ấy đang mang theo Lưu Phương, chạy không xa đâu. Người bảo hộ vệ không cần tìm kiếm náo loạn như thế, người của chúng ta không nhiều lắm, toàn bộ hãy đến cửa cung đi, chỉ cần bảo vệ cửa cung, sáng sớm ngày mai quốc sư trở lại thì bọn họ có chấp cánh cũng không trốn thoát!”

“Tuân lệnh! Bệ hạ nói rất đúng!” Đoạn Nhật chấp tay cáo lui với Vân Đình.

“Quay lại! Truyền lệnh xuống, tất cả hộ vệ không được bắn tên vào Khương vương cùng Cổ đạo trưởng, chỉ có thể bắt sống, không được đả thương bọn họ, hiểu chưa?”

“Điều này...”

“Điều này cái gì! Người nghe kỹ cho ta! Nếu như các người dám đả thương đến một cọng lông tơ của Lưu Phương thì ta sẽ tiêu diệt cả nhà các người!”

Đoạn Nhật nhìn vào ánh mắt của Vân Đình, không thể dùng lời để diễn tả sự khủng khiếp đang toát ra từ mâu quang ấy. Xưa nay Đoạn Nhật chưa từng nghĩ đến việc vị bạch y đạo sĩ kia lại có thể làm Vân Đình trở nên đáng sợ như thế, nộ khí tỏa ra từ hắn không khác nào một ác quỷ.

“Tuân lệnh!”

Đoạn Nhật lập tức kêu tất cả thị vệ chạy về phía cửa cung.

Vân Đình đợi cho tất cả mọi người đi khỏi, liền tiến lại quỳ gối trước bức họa của mẫu thân, hạ xá sâu xuống, chậm rãi nói, “Mẫu thân, xin phù hộ hài nhi có thể giữ Lưu Phương ở lại.” Hắn mặc niệm trong giây lát, sau đó bước nhanh ra khỏi Từ Ân Các, đi thẳng về tẩm cung của mình.

Long Dương cùng Lưu Phương ở dưới bậc thang, cho nên cuộc đối thoại vừa rồi giữa Vân Đình và Đoạn Nhật đã được họ nghe không bỏ sót một từ. Thì ra Vân Đình thật đã cùng quốc sư an bài mọi chuyện, xem ra nếu như phải đi thì tối nay chính là cơ hội duy nhất, hơn nữa nhất định phải trước lúc trời tờ mờ sáng.

Trời đã qua canh hai, Long Dương nhanh chóng nhớ lại. Hắn vốn cùng Thương Kiêm hẹn nhau ở trước cửa cung, Dương Vương Cung mặc dù thị vệ nhiều gấp đôi người của hắn nhưng phân tán tuần tra canh giữ ở khắp nơi, nếu như hắn tập hợp toàn bộ lực lượng thị vệ của mình đánh vào cửa cung thì sẽ có cơ hội thành công, đây cũng là phương án mà bọn họ nắm chắc phần thắng nhất. Thương Kiêm bây giờ nhất định là chờ hắn cùng Lưu Phương xuất hiện thì sẽ lập tức hành động. Chỉ là Vân Đình cũng tinh thông binh pháp, hiển nhiên nghĩ tới điểm này, cho nên đã phái người đến canh giữ cửa cung, nếu cứ như vậy, dù có dốc sức chiến đấu thì thắng bại cũng vô phương định liệu. Nhưng bây giờ, hắn và Lưu Phương đã bị vây ở nơi đây, không có biện pháp thông báo để cho Thương Kiêm phòng bị, chỉ sợ bọn họ sẽ đánh nhau ở nơi đó. Thôi được, dù sao cũng đều là đánh, thay vì ở chỗ này ngồi chờ chết, không bằng liều chết đánh một trận!

Long Dương nắm chặt tay của Lưu Phương, ánh mắt kiên định, hỏi, “Sợ sao?”

Lưu Phương mỉm cười, lắc đầu một cái.

“Hảo! Thương Kiêm đang chờ chúng ta ở cửa cung, chúng ta cùng đi.”

Dứt lời, Long Dương đứng dậy kéo Lưu Phương rời khỏi Từ Ân Các, dọc theo hành lang, một đường hướng cửa cung chạy đi.

Bên trong cửa Cung Dương Vương lúc này đã trở thành một ngọn đuốc sáng rực, binh khí loáng bóng. Đoạn Nhật mang theo đội giáp vệ vận áo xanh xếp thành một hàng ngang. Ở hàng người đối diện, tất cả đều mặc lam giáp, dù không có nhiều người như Đoạn Nhật nhưng họ đều là những người uy vũ phi phàm, đứng đầu chính là Thương Kiêm. Hai đội nhân mã giằng co cùng nhau, không nói một lời, mặc cho gió đêm lẫm lẫm, ánh trăng thê thê, đại chiến hết sức căng thẳng.

Một tiếng tu huyết vang lên, xé rách bầu trời đêm yên tĩnh, tiếp theo đó là một trận hí của tuần mã. Kỳ Lân nghe được tiếng gọi của chủ nhân, hưng phấn tăng lên, vó trước phóng tới, chạy như bay vào trong cung, Ánh Tuyết bên cạnh dường như cũng có điều cảm ứng, vội vàng theo sát Kỳ Lân. Mọi người thấy con ngựa như thế, biết là Long Dương sắp tới, không khỏi nắm chặt binh khí trong tay, ngưng thần đợi lệnh.

Chỉ nghe tiếng chân như đạp trên đá, vang dội hàng hàng, theo sau là một tầng sương mù bao phủ. Một hồng y kim giáp xuất hiện như rồng lặn trên nước, xuyên sương mù đi ra, phía sau là một bạch y thiếu niên, chính là Long Dương cùng Lưu Phương. Đoàn quân lam giáp nhất thời đồng loạt hoan hô, “Bệ hạ!” Thương Kiêm thấy hai người bình yên vô sự, càng phần chấn hơn, vội vàng phi thân đem bảo kiếm của Long Dương đưa cho hắn.

Long Dương phóng ngựa đến đầu trận, Đoạn Nhật thấy rõ hình dạng người vừa đến, vội chấp tay thi lễ, “Tham kiến Khương vương bệ hạ! Không biết bệ hạ đêm khuya đến chỗ này là có ý gì?”

“Xin Đoàn tướng quân chuyển lời cho Vân Đình, bọn ta giờ đây phải xuất cung hồi triều, không nhọc đệ ấy đưa tiễn.”

“Dương vương có lệnh, tối nay ai cũng không thể xuất cung! Xin bệ hạ quay về, ngày mai rời đi cũng không muộn!”

“Ta chính là muốn đi ngay bây giờ.”

“Vậy cũng chớ trách Đoàn mỗ đắc tội!” Đoàn Nhật nói xong, đã lấy Thất Liên Dao để ngang trước ngực.

“Hừ! Muốn đánh thì đánh, Long Dương ta sợ người sao?”

Vừa nói, Long Dương nâng bảo kiếm lên, ra lệnh tướng sĩ, “Cùng ta bày trận, xông ra!”

“Giết!”

Hai đội nhân mã như hồng lưu thất lại với nhau, tiếng khí giới va chạm, tiếng ngựa hí rền trời, tiếng kêu giết khuấy động cả đêm đen.

Lam giáp hộ vệ lấy Long Dương cùng Thương Kiếm ở phía trước làm tiên phong, những người khác đem Lưu Phương bảo vệ ở giữa, tạo thành một tâm vòng tròn, che chắn y khỏi trận đấu. Thanh giáp hộ vệ dựa vào số đông, đem người vây quanh lam giáp hộ vệ. Viên Tâm Trận này vốn đã được Long Dương cùng Thương Kiếm diễn luyện nhiều lần, không có chuyện chiến đấu riêng lẻ, chỉ có cùng tiến cùng lui, cho nên bọn họ tuy ít người nhưng lại không khác một quả đấm mạnh mẽ, không gì có thể phá nổi. Long Dương cùng Thương Kiếm dốc sức đánh với Đoàn Nhật, Đoàn Nhật mặc dù võ công cao cường cũng không cách nào ngăn cản hai người này hợp lực. Hắn dần dần chống đỡ không nổi, thối lui đến cửa cung. Bọn hộ vệ áo xanh thấy chủ tướng không địch lại, cũng đều có khiếp sợ, trong lúc nhất thời, đã bị đoàn quân lam giáp đứng thượng phong.

Long Dương thấy phe mình chiếm ưu thế, liền nháy mắt cho Thương Kiếm, Thương Kiếm hiểu ý, lập tức tung người lên cao, phóng qua Đoàn Nhật, đến trước cửa cung, phản chấn dốc hết toàn lực chống giữ ngang chốt cửa. Đoàn Nhật trông thấy hành động của Thương Kiếm, vội vàng muốn quay đầu lại chế trụ Thương Kiếm, nhưng không ngờ Long Dương liền tiếp đâm ba kiếm tới, Đoàn Nhật vượt qua những chiêu thức tấn công, căn bản không cách nào thoát thân. Thương Kiếm lực đại, rất nhanh sau đó đã tháo được chốt cửa, hắn đem cửa cung đẩy ra một đạo khe hở, ước chừng rộng mười trượng.

Long Dương thấy Thương Kiếm thành công, liền hạ lệnh thay đổi thế trận, đoàn quân lam giáp lập tức tách ra, tạo thành một con đường dẫn đến cửa cung. Nhanh như cắt, Lưu Phương giục Ánh Tuyết chạy thẳng ra ngoài.

Long Dương đã sớm dặn dò Lưu Phương, khi cửa cung được mở ra thì y phải nhanh chóng phóng ngựa rời khỏi, hắn và Thương Kiếm sẽ chống đỡ phía sau. Lưu Phương tự biết bản thân mình không có võ công, nếu ở lại chỉ làm liên lụy mọi người, cho nên dù không đành lòng bỏ mặc Long Dương nhưng Lưu Phương cũng phải giục Ánh Tuyết vọt tới trước.

Mắt thấy đầu ngựa đã qua, thành công sắp tới, ngờ đâu Lưu Phương bỗng cảm thấy lưng y bị kéo lại, dường như có thứ gì chốt ở đó, không thể tiến về phía trước. Trong nháy mắt, cả người Lưu Phương bị ném về phía sau, rơi thẳng xuống mặt đất, chỉ có Ánh Tuyết rời khỏi cửa cung.

“Lưu Phương!” Long Dương hoảng hốt khi thấy Lưu Phương ngã xuống. Đáng lẽ y đã phải ra khỏi cửa cung, ngờ đâu có một tia ngân quang lóe lên, nhanh như chớp cuốn Lưu Phương khỏi Ánh Tuyết.

Long Dương rất là lo lắng, không biết Lưu Phương có bị thương không, hắn nóng lòng tiến đến chỗ Lưu Phương. Đoàn Nhật nghe Long Dương hô to tên Lưu Phương, sau đó có biểu lộ khác thường, liền đoán được y không thể rời khỏi. Trong lòng Đoàn Nhật dâng lên mừng rỡ, hắn đã nắm được hai sơ hở của Long Dương nên vội vàng tấn công vào. Long Dương lòng dạ rối bời, hắn miễn cưỡng đỡ kiếm chiêu của Đoàn Nhật, mắt vẫn nhìn về phía Lưu Phương.

Người ra chiêu này chính là Vân Đình. Hắn hồi cung thay đổi y phục, sau đó đi thẳng đến cửa cung, chỉ là hắn không ngờ rằng động tác của Long Dương nhanh hơn hắn, chưa gì đã bỏ trận liều chết. Hắn thấy đoàn người lam giáp bày Viên Tâm Trận hết sức chặt chẽ, đám người Đoàn Nhật khó có thể chống đỡ, trong lòng

không khỏi thán khen Long Dương, đại ca của hắn quả nhiên tinh thông chiến thuật trận pháp, nếu hắn ra sức tấn công cũng không cách nào giành chiến thắng, cho nên Vân Đình chọn cách án binh bất động, chờ đợi thời cơ phá trận.

Rất nhanh sau đó, Vân Đình trông thấy cửa cung bị Thương Kiếm mở ra, liền đoán được Long Dương chắc chắn sẽ để cho Lưu Phương đi trước. Nhắm thấy thời cơ đã đến, Vân Đình nhanh chóng phóng ngựa đuổi kịp đến cửa, cánh tay phải run lên, xuất ra Lãm Tinh Tỏa bắt lấy Lưu Phương, kéo y ngã khỏi ngựa. Lãm Tinh Tỏa là ám khí độc môn do Vân Đình chế tạo ra, thường ngày được hắn giấu trong tay áo, dài chừng hai trượng, dây xích làm bằng loại thép nhẹ mềm, lót trong bằng bạc, trên đầu có một cái khóa, chỉ cần đem vật này vây quanh thì nó sẽ tự động móc lại với dây xích, cho dù dùng cách nào cũng không tháo ra được.

Vân Đình vốn là chỉ muốn Lưu Phương, đối với những người khác chẳng màng lưu tâm, cho nên hắn không quản trận đấu của đám hộ vệ. Vân Đình cười ngựa đến trước mặt Lưu Phương, toan khom người đỡ y lên ngựa.

Ai ngờ Lưu Phương đang nằm trên đất thì bất chợt ngồi dậy. Vân Đình chỉ cảm thấy trước mặt hắn vừa hiện hàn quang, như có kiếm khí, hắn vội vàng giục ngựa lùi về sau hai bước. Khi định thần nhìn lại, hắn đã thấy Lưu Phương đứng ở trước mặt, thanh đoản kiếm trên tay hướng thẳng vào hắn.

“Lưu Phương, ngươi... Ngươi muốn giết ta?”

Lưu Phương lúc này mới thấy rõ, thì ra chính Vân Đình đã dùng liệm tỏa kéo y lại. Hắn quả thật muốn cùng Long Dương từ huynh đệ trở thành kẻ thù sao? Tất cả đều chỉ vì y? Lưu Phương không dám tin rằng mình đang dùng kiếm hướng vào Vân Đình, y thật sự không hề muốn giết hắn, chẳng qua là y nhất định phải cùng Long Dương rời khỏi nơi này! Lưu Phương nhìn thấy Long Dương bởi vì quan tâm y mà tâm thần đại loạn, bị Đoạn Nhật thừa cơ tấn công liên tiếp, trận pháp bị phá, một vài hộ vệ đã ngã xuống.

Lưu Phương không trả lời Vân Đình, y vùng kiếm lên, dùng sức bổ về phía ngân tỏa, chỉ thấy tia lửa văng khắp nơi, kiếm đã có tổn hại nhưng liệm tỏa không hề có dấu hiệu suy chuyển.

“Ngươi không cần phí sức, đây là thép tinh luyện, lực đạo của ngươi không thể làm gãy được đâu. Lưu Phương, ta chỉ là muốn ngươi lưu lại, nếu ngươi đáp ứng, ta lập tức bảo Đoạn Nhật dừng tay, để bọn người Long Dương rời khỏi, ngươi thấy thế nào?” Vân Đình vừa nói vừa thu lại tinh tỏa, hồng kéo Lưu Phương đến gần hơn.

“Không! Ta sẽ không đi cùng ngươi!” Lưu Phương nói xong thì đã không còn chém ngân tỏa nữa. Y đem kiếm kề vào cổ của mình, ép ra một dòng máu đỏ, “Nếu ngươi không thả chúng ta đi, ta sẽ chết ở chỗ này!”

Long Dương từ xa nhìn thấy Lưu Phương đưa kiếm lên cổ, lòng lo lắng muốn chạy đến bên y nhưng khoảng cách của cả hai đến mấy trượng, xung quanh hắn còn bị bao vây. Nhìn dòng máu đỏ tuôn ra trên cổ y, Long Dương thật sự rất muốn nổi điên, hắn nhanh chóng kêu to, “Cổ Lưu Phương! Ngươi là tên khốn kiếp! Ta còn ở đây! Không cho ngươi làm chuyện điên rồ!”

Vân Đình lúc này cũng cảm thấy kinh hãi, hắn không hiểu vì sao Lưu Phương nhất định phải như vậy, hắn không có ý định hại bọn họ, nhưng Lưu Phương tình nguyện chết cũng không muốn ở lại bên cạnh hắn, chẳng lẽ trong tâm Lưu Phương, Vân Đình hẳn chính là một ma đầu, y thật hận hắn như thế sao? Vân Đình không nhúc nhích, cũng không để Lãm Tinh Tỏa xuống, hắn cứ như vậy, ngẩn ngơ nhìn Lưu Phương.

Trong lúc này, bất chợt bay qua một đạo ngân quang, kiếm khí cực mạnh, keng một tiếng chặt đứt ống khóa, Vân Đình chỉ cảm thấy cánh tay bị đè xuống, tê dại, suýt nữa đã rơi khỏi ngựa. Hắn còn chưa thấy rõ là người phương nào ra chiêu thì lại có người ôm lấy hắn từ phía sau, hai tay siết chặt trước ngực hắn, đem hai cánh tay của hắn đặt bên trong, lực đạo to lớn, Vân Đình căn bản không thể động đậy.

“Thương Kiếm!”

“Bệ hạ!”

Long Dương cùng Đoạn Nhật gần như đồng thời hô lên, hai người lúc này đã không còn tâm trạng ham chiến, nhất loạt phóng ngựa chạy tới.

Thương Kiềm vốn ở cửa cung cùng chiến đấu với mấy tên hộ vệ áo xanh, mong muốn bảo vệ cửa cung để Long Dương cùng Lưu Phương chạy khỏi. Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn đã thấy tình thế nghịch chuyển, Lưu Phương bị bắt, Long Dương bị dồn đến mức phải thối lui, trong lòng nôn nóng, không biết nên giúp bên nào trước, hơn nữa, hắn còn phải tiếp tục bảo vệ cửa cung. Lúc này, nhìn thấy Lưu Phương lấy cái chết bức bách Vân Đình, khiến Vân Đình thần thờ, Long Dương cũng đã gần như mất kiên nhẫn. Thương Kiềm cuối cùng không thể cố gắng được nhiều, hắn dùng hết lực đạo phát ra trường kiếm chặt đứt ống khóa, sau đó liều chết ôm lấy Vân Đình, làm Vân Đình không thể nhúc nhích. Thương Kiềm biết, Vân Đình có võ công cao cường hơn người, phương pháp này chỉ tạm thời vây hãm hắn chứ không thể gây được thương tổn. Bây giờ Thương Kiềm đã không còn vũ khí, cứ như vậy sợ rằng khó thể tái chiến, sinh tử của bản thân hắn chẳng là gì, chỉ sợ cửa cung khép lại thì Long Dương cùng Lưu Phương sẽ không thể thoát ra.

“Bệ hạ, các người đi mau!” Thương Kiềm lập tức hô to.

Long Dương đã phóng đến bên cạnh, hắn nghe được Thương Kiềm la lên, trước cửa cung chỉ còn hai ba lam giáp hộ vệ liều chết chống cự, Long Dương biết nếu giờ đây không đi thì sẽ không còn cơ hội rời khỏi. Trong lòng Long Dương đã có quyết định, dù hắn biết đó là tàn nhẫn. Long Dương xông đến trước ngựa của Vân Đình, cúi người ôm lấy Lưu Phương, sau đó giục ngựa ra khỏi cung, không một lần ngoảnh đầu nhìn lại. Chỉ nghe sau lưng vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, Lưu Phương vội quay đầu lại nhìn, xuyên qua khe hở của cửa cung, y trông thấy một lam giáp hắn từ hét lớn một tiếng, hai cánh tay mở ra, đẩy dần cửa cung lên, phía sau hắn là vô số đao kiếm đâm vào, máu loang ướt đẫm.

Cuối cùng, cửa cung nặng nề cũng khép lại, Lưu Phương tựa hồ nhìn thấy ánh mắt hắn từ kia lộ ra muôn ngàn, một dòng máu đỏ chậm rãi chảy ra từ dưới cửa cung.

“Thương tướng quân!” Lưu Phương hét lên, y biết Thương Kiềm cùng tất cả thị vệ sẽ phải bỏ mạng sau cánh cửa cung bằng lãnh này, đây không phải là điều y nghĩ tới! Tại sao có thể như vậy! Những người này đã cùng y chung sống suốt mấy tháng qua, cùng nhau đi đến rất nhiều nơi, y đã xem họ là bằng hữu thân nhân từ lâu. Thế mà còn chưa tới một canh giờ, tất cả đều chết thảm dưới đao! Lưu Phương lớn tiếng khóc, y không thể nào đối mặt với chuyện này. Chẳng lẽ chỉ bởi vì y không muốn lưu lại mà phải hi sinh tánh mạng của bọn họ sao?

Kỳ Lân chạy như điên giữa đêm đen, nước mắt Long Dương vừa rơi xuống đã nhanh chóng hòa theo gió phiêu tán ra sau lưng. Hắn nghe được tiếng khóc của Lưu Phương, nghe được âm thanh đao kiếm va vào nhau kịch liệt, tiếng la hét, kêu gào... Tất cả những thanh âm ấy từ từ phai đi... Hắn biết ngoại trừ hắn và Lưu Phương, tất cả những người còn lại đều không thoát được. Nhưng bây giờ, hắn không thể quay đầu lại, không thể dừng lại để khóc lóc, Thương Kiềm đã dùng mạng sống để đánh đổi cho hắn là Lưu Phương sự bình an, bằng mọi giá, hắn và Lưu Phương phải trở về Khương Quốc. Hôm đó ở biên thành, chính hắn đã bắt Thương Kiềm phải thề sẽ bảo vệ Lưu Phương như bảo vệ hắn, hôm nay, Thương Kiềm đã làm được. Long Dương lặng lẽ hoài niệm: Thương Kiềm, bằng hữu, hảo huynh đệ, người ơn của ta, cả đời Long Dương sẽ ghi nhớ trong lòng, kiếp này không thể còn gặp lại, chỉ cầu kiếp sau, kiếp sau nhất định chúng ta vẫn sẽ là huynh đệ.

Màn đêm dần dần tan biến, ánh trăng chìm dần xuống phía tây, phương đông dâng lên những tia nắng sớm mờ nhạt, sương mù trong suốt bao phủ quanh Dương Vương Cung.

Vân Đình từ từ đi lên cửa cung lâu, mắt nhìn về hướng Lưu Phương đã rời đi, không thể dùng lời để nói lên tâm trạng của hắn hiện giờ. Nỗi buồn, cảm giác hoang vắng, sự trống trải, nguội lạnh... Vân Đình đang phải một mình chịu đựng tất cả.

Qua hồi lâu, Thương Cổ mang theo một đội quân sĩ đến bên ngoài cửa cung. Lão nhìn thấy trước cửa có nhiều xác người nằm trên máu, liền biết đêm qua đã xảy ra một cuộc ác chiến. Thương Cổ nhìn lên lầu, thoáng thấy bóng dáng Vân Đình buồn bã, nhuệ khí tiêu tan, vậy là Khương vương cùng Cổ Lưu Phương đã trốn khỏi Dương Vương Cung.

“Bệ hạ, lão thần xin chuộc tội, là thần đã tới chậm.”

“Quốc sư chưa có tới muộn, là Vân Đình không thể giữ họ ở lại.”

“Bệ hạ, thần lập tức cho người đuổi theo, phong tỏa cứ điểm quan trọng ở biên quan, toàn lực truy bắt, nhất định làm cho Khương vương cùng Cố đạo trưởng không thể về được!”

“Không cần. Kỳ lân của Long Dương ngày đi ngàn dặm, các người không đuổi kịp đâu. Huống chi... Huống chi y thà chết, cũng không nguyện ý ở lại bên cạnh ta.” Vân Đình nói đến đây, trong đầu lại thoáng qua hình ảnh Lưu Phương lấy đoản kiếm kề lên cổ, ánh mắt nhìn hẩn lạnh như băng, vô cùng phần hận. Lưu Phương, người hiểu lầm ta, không cho ta một cơ hội giải thích. Ta cũng không muốn giết bọn họ, tại sao những người này cứ muốn cùng ta liều mạng? Ta chỉ là muốn cho người lưu lại mà thôi, tại sao người thà chết cũng không chịu?

Vân Đình cảm thấy quá mệt mỏi, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn đã dùng hết tất cả khí lực, bây giờ không có cách nào suy nghĩ nữa, hắn chỉ muốn một mình an tĩnh.

Vân Đình chậm rãi đi xuống lầu, chợt nhìn thấy binh sĩ đang mang thi thể huyết nhục của Thương Kiếm đi qua. Hắn gọi binh sĩ lại, cởi áo bào của mình trùm lên thân thể Thương Kiếm, sau đó nói:

“Hắn là vì Lưu Phương mà chết, là một trung nghĩa chi thần, hãy an táng hắn thật chu đáo.”

“Tuân lệnh! Bệ hạ!”

Mọi người thấy tâm thần Vân Đình mệt mỏi, muốn đi lên đỡ hắn nhưng hắn nhanh chóng khoát tay áo một cái. Vân Đình chậm rãi bước đi, chẳng mấy chốc, thân ảnh lặng lẽ của hắn đã biến mất phía sau cung.

Dương Vương Cung trải qua trận đánh ác liệt, Khương Dương hai nước trở mặt thành thù, Long Dương cùng Vân Đình cũng không thể tiếp tục làm huynh đệ. Rồi đây, không biết số phận sẽ lại đưa đẩy tai họa nào đến với những người trong cuộc?

oOo

Cảm niệm: cảm động và nhớ nhung

Tư thái: dáng dấp, điệu bộ. Cổ tình tư thái có thể hiểu là đang cố ý tạo ra biểu hiện như thế, chỉ giả vờ chứ không thật tâm.

Nhất tương tình nguyện: chỉ theo ý mình

Ngôn hoan: vui vẻ cười nói

Lương câu: ngựa tốt

6. Chương 6: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt

Nội cung Khương Quốc.

Trường Minh Cung mấy ngày qua phủ trùm một màu ảm đạm, Vương hậu lặng lẽ ngồi bên giường nhìn con trai đang mê man bất tỉnh, tay lau nước mắt. Ở bên cạnh người, Công chúa Long Quỳnh cũng len lén khóc thút thít, trên tay bưng trà sâm, chỉ chờ Long Dương tỉnh lại. Phía dưới còn có mười mấy cung nữ khác, người nâng mũ nón, y phục, người bưng chậu nước, người cầm đủ loại trà bánh, tất cả đều quỳ dưới đất.

Bên cửa cung, Phù Dung Vương phi lấy khăn tay che mặt, chẳng qua là không thấy nước mắt. Bên cạnh người, Long Tường tuy còn mờ mịt nhưng vẫn nhìn về phía giường, hỏi, “Vương huynh chẳng qua là ngủ lâu một chút, mẫu hậu sao lại muốn khóc đây?” Vương phi nghe thế thì vội vàng kéo hắn ra, để cho hắn mau im miệng.

“Lưu Phương! Đi mau!”

Mọi người có chút sửng sốt khi nghe thấy Long Dương mơ màng kêu lên, nhưng không ai dám nói gì. Vương hậu vội vàng dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán Long Dương, nói:

“Hài nhi của ta ở bên ngoài chịu khổ, bây giờ đã trở về cung, không còn chuyện gì nữa rồi, đừng sợ.”

Có lẽ do nghe được lời của mẫu thân nên Long Dương từ từ mở mắt, hần cảm thấy đầu óc choáng váng, thần trí mơ hồ, dường như hần đã ngủ rất lâu. Hần chớp nhẹ đôi mắt, phải một lúc lâu sau mới nhận ra mình đã trở lại Khương Vương Cung, trước mắt hần hiện giờ là mẫu thân, muội muội, còn có cả đoàn cung nữ, thật là một cảnh tượng cực kỳ quen thuộc.

“Là mẫu thân à, hài nhi đã ngủ bao lâu?”

Vương hậu thấy Long Dương tỉnh lại, liền vội đón lấy trà sâm trong tay Long Quỳnh đưa đến gần môi Long Dương, nói:

“Con đã ngủ ba ngày kể từ lúc quay về! Hôm đó, con trở lại cung nội với y trang tả tơi, còn dính cả vết máu, con có biết đã dọa mẫu thân sợ thế nào không? Cũng may, đại phu nói con không có việc gì, bây giờ tỉnh lại là tốt rồi. Nào, dùng trà súc miệng.”

Long Dương làm theo lời mẫu thân, sau khi súc miệng xong, hần nhìn quanh bốn phía, hỏi:

“Lưu Phương đâu? Tại sao y không đến đây? Y có khỏe không?”

Long Quỳnh thấy huynh trưởng hỏi, vội vàng trả lời, “Cố đạo trưởng người... Người đã tỉnh vào hôm qua, người cũng rất muốn đến thăm huynh, chỉ là mẫu hậu không cho người quấy rầy huynh...”

“Quỳnh Nhi!” Vương hậu tỏ nét mặt không hài lòng quở trách, “Vương huynh con vừa mới tỉnh lại, con nói những điều này để làm gì.” Long Quỳnh nghe mẫu hậu la nên mau chóng ngậm miệng, le lưỡi, mắt hướng về phía Long Dương chớp chớp.

“Dương Nhi, con đói bụng không, để ta cho người chuẩn bị chút cháo cho con ăn trước...”

“Cám ơn mẫu thân, hài nhi không đói bụng.” Lời nói vừa dứt thì thân ảnh Long Dương cũng đã nhảy xuống giường, hần lười biếng duỗi lưng, “Ai nha, nằm ở trên giường thật là mệt mỏi, con muốn đi ra ngoài hoạt động một chút.”

“Dương Nhi, con đã ra ngoài nhiều tháng, vừa mới trở về với một thân đầy máu, giờ con lại muốn đi nơi nào nữa?”

“Mẫu hậu yên tâm, Long Dương chỉ là đi dạo trong cung một chút để hoạt động hai chân, con sẽ lập tức sẽ trở lại thôi!” Long Dương nói xong thì đã nhanh chóng như một làn khói chạy ra khỏi Trường Minh Cung, bỏ mặc Vương hậu và mọi người ở phía sau ngăn cản. Hần chạy đến Thiên Điện, nơi ở trước kia của Lưu Phương.

“Lưu Phương! Lưu Phương!” Long Dương vào Thiên Điện, quả nhiên thấy Lưu Phương đang ngồi một mình bên trong, gương mặt lộ rõ vẻ không vui, mắt nhìn ngoài cửa sổ. Y thấy Long Dương tới, môi liền nở ra nụ cười, vội vàng đứng lên hỏi han Long Dương, “Long Dương, người đã tỉnh rồi sao? Tất cả đều tốt phải không?”

“Người hỏi ta? Ta mới là người phải hỏi người đấy! Người có ổn không? Vết thương còn đau không?” Long Dương kéo Lưu Phương đi tới dưới cửa sổ, tay phải vén cổ áo của y lên, mượn ánh sáng bên ngoài xem xét vết thương. Hôm đó, cuộc chiến xảy ra trước cửa cung Dương Quốc, Lưu Phương đã dùng đoản kiếm áp ra một đường huyết ấn trên cổ, lấy cái chết bức bách Vân Đình. Mặc dù chưa tổn thương đến tính mạng nhưng Long Dương đã trách cứ y suốt dọc đường đi. Mấy ngày nay, chẳng biết có hảo bình an hay không.

Lưu Phương thấy chung quanh đều là cung nữ, vội vàng dùng tay che kín cổ áo, không để cho Long Dương nhìn. Y ngượng ngùng nói:

“Đừng xem, đã sớm khỏi rồi, người quên ta dùng thuốc rất giỏi à.”

“Sợ cái gì, để cho ta xem, có lưu lại sẹo hay không.” Long Dương cứng rắn kéo cổ áo Lưu Phương ra, hần nhất định phải xem cho bằng được.

“Đừng, không có sẹo, thật... Để cho nhiều người nhìn thấy không tốt đâu.” Lưu Phương khẩn trương nói, mâu trung y cau lại.

“Vương huynh quả nhiên ở chỗ này! Phụ vương bảo huynh lập tức đến Trường Thọ Cung gặp người, mẫu hậu cũng đã đến đó, người sai muội đi tìm huynh.”

“Gấp như vậy sao, có chuyện gì quan trọng à?”

“Dường như... Nghe nói Dương Quốc sai người đưa tin đến, họ giao cho phụ vương một phong thư, phụ vương vừa xem xong thì lập tức nổi giận...” Long Quỳnh nhỏ giọng, nàng sợ Long Dương sẽ nổi cơn thịnh nộ sau khi nghe tin.

“Hừ! Khẳng định lại là Vân Đình! Hắn còn muốn làm gì nữa!” Long Dương nghe Dương Quốc gửi thư, quả thật rất nổi giận. Lưu Phương nghe được hai chữ “Vân Đình”, trong đầu lại tái hiện trận huyết chiến kinh tâm động phách mấy ngày trước, lòng y không khỏi dâng lên cảm giác đau khổ.

Ba người vừa nói tới đây thì có một hàng thị vệ vọt vào Thiên Điện, họ chưa từng lường trước việc Long Dương cũng đang ở nơi đây nên cuống quýt quỳ xuống đất tham kiến.

“Các người tới nơi này làm gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, bọn thần phụng theo chỉ ý của Thái thượng hoàng, tới đây truy bắt Cố Lưu Phương.”

“Cái gì? Láo xược! Các người dựa vào đâu bắt người? Có ta ở đây, xem các người ai dám ra tay! Cút ngay cho ta!”

“Bệ hạ! Bệ hạ bớt giận, bọn thần chẳng qua là y theo ý chỉ của Thượng hoàng bệ hạ, bọn thần cũng không biết chuyện gì!”

“Không cần các người quản, tự ta sẽ đi hỏi phụ vương!” Long Dương vừa nói vừa kéo tay Lưu Phương, một cước đá văng những thị vệ quan đang cản ngăn trước mặt, hướng thẳng Trường Thọ Cung.

Bên trong Trường Thọ Cung, ngồi trên ghế kim long là một vị lão nhân tóc trắng, người mặc hoàng bào, nét mặt tiêu tụy, tay mặt mỗi chỗ lông mày, trường hư đoản thán, người đó chính là lão Khương vương Phục Ương.

Hai năm trước, Phục Ương lâm vào một đại bệnh được gọi là Thiên Phong, lão cho rằng sinh mạng chỉ còn trong một sớm một chiều, liền cấp tốc triệu hồi Thái tử Long Dương khi ấy đang học nghệ trong núi trở về, từ trên giường bệnh truyền ngôi cho hắn. Sau khi Long Dương lên ngôi, phụ thân hắn trở thành Thái thượng hoàng tôn kính, một mình hắn tiếp chưởng quốc sự, để phụ thân có thể nghỉ ngơi. Cũng may trời cao có đức, bệnh tình của Phục Ương qua một năm đã có chuyển biến tốt, mặc dù vận động khó khăn, tay chân không còn linh hoạt, nhưng dù sao vẫn không còn lo lắng về tính mạng.

Phục Ương mặc dù có hai đứa con trai, nhưng Long Dương từ nhỏ đã tuần lã thông tuệ, hành động đại khí, rất có phong thái của bậc đế vương, so với đệ đệ Long Tường mạnh hơn gấp trăm lần. Sau khi lên ngôi, Long Dương càng cần chính yếu dân, được quần thần trong triều nể phục năng lực, chính sách mới phổ biến, chưa tới hai năm đã làm cả triều đình ủng hộ, bách tính khen ngợi. Vì vậy, Phục Ương đối với Long Dương càng thêm sủng ái. Khi hắn nói phải xuất cung để thể nghiệm và quan sát dân tình, lão liền thay hắn quản lý triều chính. Chỉ là lần này, Long Dương xuất hành mấy tháng, tai họa không ngừng xảy ra. Đầu tiên là gặp nạn ở biên thành, mất tích cả một tháng mới tìm được, sau đó đi Dương Quốc bái phỏng nghĩa đệ, ai ngờ lại mang một thân đầy máu trở về, bên cạnh chỉ có duy nhất Cố Lưu Phương, Thương Kiêm cùng những hộ vệ khác đều chẳng biết đi đâu. Phục Ương muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Long Dương sau khi trở về đã ngủ liền mấy ngày, đạo trưởng thì không chịu nói rõ, chỉ tiết lộ họ xảy ra xung đột với Dương vương, Thương Kiêm cùng những hộ vệ khác đã vì bảo vệ y mà hi sinh, y muốn chờ Long Dương tỉnh lại, khi ấy sẽ nói rõ mọi chuyện.

Phục Ương hôm nay nhận được một phong thư từ quốc sư của Dương Quốc, trong thư kể rõ lý do Dương vương cùng Long Dương tranh đấu. Dương vương bởi vì ái mộ nhân tài, muốn giữ lại Cố Lưu Phương, ngờ đâu Cố Lưu Phương không đồng ý, Long Dương cùng Vân Đình xảy ra bất hòa, không ai chịu nhường ai. Nếu phải dẫn đến động thủ thì song phương đều sẽ khó tránh thương vong, cho nên hy vọng Thái thượng hoàng có thể đem Cố Lưu Phương trực xuất đến Dương Quốc, giao cho Dương vương xử lý, hai nước Khương Dương nổi lại mối ân tình.

Long Dương kéo tay Lưu Phương, nổi giận ùng ùng tiến vào Trường Thọ Cung, chỉ thấy cung nội chẳng những có phụ vương, mẫu hậu, ngay cả Vương phi, quốc cụ, thượng thư đại phu cùng mấy cụ thần cũng đều có mặt, Long Dương không khỏi hít vào một hơi khẩu khí. Lưu Phương thấy tình cảnh như thế, liền vội vàng rút tay ra, thối lui đứng ngoài cửa cung.

“Nhi thần tham kiến phụ vương và mẫu hậu.”

“Dương Nhi mau đứng lên.” Vương hậu thấy Long Dương tới, vội vàng bảo người chuẩn bị chỗ ngồi cho hắn.

Phục Ương nhìn thấy Long Dương, không nói gì nhiều, lão ném lá thư trong tay đến trước mặt Long Dương, cất giọng:

“Người xem, người đã gây ra họa ở Dương Quốc!”

Long Dương nhặt lá thư lên, sau khi nhìn qua một lượt thì cơn giận trong hắn cũng dâng trào, hắn đem lá thư xé nát, mắng Vân Đình đổi trắng thay đen, tất cả đều là những lời bịa đặt.

“Vậy người nói đi, người cùng Dương vương là hảo huynh đệ kết nghĩa, vì sao lại dẫn đến đánh nhau?”

“Con... Vì Vân Đình không tuân thủ hiệu đạo, không hầu hạ mẫu hậu, đệ ấy bị con dạy dỗ đôi câu, cho nên mới đánh nhau!” Long Dương giải thích, hắn không hy vọng phụ thân đem tất cả lỗi lầm trút lên đầu Lưu Phương.

“Không phải chứ?” Vương phi đột nhiên chen miệng nói, “Dương vương mấy ngày trước đây mới vừa chiêu cáo thiên hạ, nói rằng đã tìm được mẫu hậu mất tích, vì tận hiếu đạo, tôn mẫu hậu trở thành Vương thái hậu, còn lần mời danh y trong thiên hạ, vì Vương thái hậu mà xem bệnh!”

“Thật có chuyện này?” Long Dương nghe nói thế thì không khỏi nghi ngại, Vân Đình cứ nhiên tuân thủ giao ước với hắn.

“Bệ hạ nếu không tin thì có thể phái người đi dò hỏi. Hiện nay, bách tính đều hết lời khen ngợi Dương vương là con người đại hiếu, thế thì lý do nào bệ hạ lại cùng Dương vương đánh nhau?”

“Điều này... Đó là bởi vì ta phát hiện Dương vương hậu bị điên, hắn mới làm như thế để che mắt thiên hạ.”

Phục Ương thấy Long Dương trả lời quanh co, hiển nhiên không đủ lý trực khí tráng, trong bụng càng thêm nhận định những gì viết trong thư là thật.

“Dương vương lý do gì muốn Cổ đạo trưởng trở lại Dương Quốc?”

“Ta... Ta không biết!”

Vương phi thấy Long Dương không trả lời được, liền quay sang nói với người bên cạnh:

“Chỉ sợ là Dương vương muốn đạo trưởng lưu lại lâu dài, đạo trưởng không chịu, chống đối với Dương vương, cho nên bệ hạ mới cùng Dương vương động thủ?”

Vương hậu ở bên trên nghe nói thế, lập tức trách mắng, “Phù dung Vương phi vô bằng vô cớ, sao có thể hồ ngôn! Theo người nói như vậy, con ta lại là vì một đạo sĩ mà cùng huynh đệ kết nghĩa của mình trở mặt sao? Đây quả là chuyện cười của thiên hạ!”

Vương phi nghe vương hậu trách cứ, trong bụng không khỏi kinh sợ, nhưng cuối cùng vẫn không chịu bỏ qua, nhỏ giọng lầm bầm một câu:

“Vương hậu đừng một mực che chở cho bệ hạ, nếu muốn biết chuyện gì đã xảy ra thì chỉ cần tìm đạo sĩ kia hỏi cho ra lẽ.”

Vương hậu vẫn chưa phản bác được lời nào thì đã nghe Thái thượng hoàng kêu lên:

“Người đâu, đưa Cổ Lưu Phương đến đây!”

“Tuân lệnh!”

Lưu Phương đứng ngoài cửa đã lâu, những lời bên trong tất nhiên cũng nghe được bảy tám phần, chẳng qua là Vân Đình đã đem tất cả mọi chuyện nói hết trong thư, còn Long Dương hiển nhiên không muốn thừa nhận, nhất thời y không biết phải làm sao. Lưu Phương bước vào cung nội, cúi người quỳ xuống, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác lo sợ.

“Thần Cổ Lưu Phương tham kiến bệ hạ.”

“Người chính là Cổ Lưu Phương?”

“Thưa vâng.”

“Ta hỏi người, Thương Kiêm vì sao mà chết.”

“Thương tướng quân là vì bảo vệ thần mà hy sinh.”

Long Dương ở một bên vội la lên, “Là con muốn Thương Kiêm bảo vệ Lưu Phương, bởi vì y không biết võ công!”

“Vậy hần tại sao lại phải bảo vệ người?” Thái thượng hoàng vẫn chỉ hỏi Lưu Phương.

Lưu Phương đáp, “Điều này... Đây là bởi vì chúng thần muốn nửa đêm xuất cung, bị hộ vệ của Dương vương chặn lại, cho nên...”

“Chuyện này thật kỳ lạ, người cùng Khương vương đi làm khách, tại sao nửa đêm lại muốn xuất cung?”

“Thần...”

“Có phải Dương vương muốn người lưu lại, người không chịu, liền xúi giục Khương vương nửa đêm chạy trốn, kết quả cùng Dương vương đánh nhau?”

“Không phải vậy! Phụ vương! Là do nhi thần toan tính phải đi, không liên quan đến Lưu Phương!” Trong lòng Long Dương rất là lo lắng, hần sợ phụ thân sẽ đem tất cả trách nhiệm trút hết lên đầu Lưu Phương.

“Tốt lắm, nếu không phải như vậy thì chuyện của Cổ đạo trưởng chính là hiểu lầm. Cổ Lưu Phương, bây giờ Dương vương gửi thư mời người trở lại, ta sẽ sai người ngày mai đưa người lên đường, đây là việc tốt để hóa giải hiểu lầm của hai nước Khương Dương, khôi phục lại mối giao hảo.”

Lưu Phương nghe thấy lời ấy, vội vàng kính hãi lắc đầu, nhưng y lại không biết phải phản đối như thế nào. Lưu Phương lại nhanh chóng quỳ xuống đất, hai tay siết chặt vật áo.

Long Dương nghe xong thì cũng không ngồi yên nữa, hần vội vàng đứng dậy, cúi người quỳ xuống đất cầu xin, “Phụ vương! Lưu Phương đã theo nhi thần qua bao trùng vây vất vả, Dương vương không để ý tình huynh đệ trước đây, còn giết chết Thương Kiêm. Hôm nay, nói chuyện gì khôi phục lại mối quan hệ giao hảo, rõ ràng là muốn điên đảo thị phi! Cầu xin phụ vương tra rõ mọi chuyện, nhi thần tuyệt đối không để cho Lưu Phương trở lại Dương Quốc!”

“Dương Nhi, người cùng Vân Đình kết nghĩa nhiều năm, hôm nay hần đã trở thành Quốc vương, hai nước Khương Dương hòa thuận thái bình, điều này dẫn đến bao nhiêu lợi ích, hà tất phải vì...”

“Phụ vương!” Long Dương chưa nghe hết câu đã vội đứng lên, cúi kính nói, “Năm đó, hài nhi kết nghĩa với hần không phải vì hần là Hoàng tử, hôm nay hài nhi cũng sẽ không vì hần là Dương vương mà sợ hãi trước sự uy hiếp của hần. Phụ vương không hỏi rõ lý do tại sao hài nhi phải liều chết đánh một trận mới trở về được vương cung, ngược lại muốn nhượng bộ Vân Đình, giao Lưu Phương cho hần, người có còn xem Long Dương là vua một nước?”

“Người!” Phục Ưng không nghĩ tới Long Dương lại dám ở trước mặt của lão lộ ra dáng vẻ quốc quân, cả người lão phát run vì tức giận. Nhưng rồi nhìn lại, Phục Ưng mơ hồ cảm nhận được người đang đứng trước mặt lão đã là Khương vương huyết khí phương cương, hần không còn là một thiếu niên luôn thuận theo ý lão, hần đã có sự kiên trì, giữ vững chính kiến, đã không còn là người mà lão có thể giáo huấn nữa rồi.

“Thôi nào! Chuyện cũng đâu có gì phải âm ỉ!” Vương hậu thấy phụ tử hai người tranh chấp, không ai chịu nhường ai, liền nói, “Thượng hoàng hôm nay không đúng rồi! Dương Nhi vừa mới tỉnh lại, chưa kịp ăn gì thì đã nghe người ở đây dạy dỗ. Dương Nhi của chúng ta nói rất đúng, Vân Đình giết người của chúng ta

không nói đi, hắn còn mặt mũi nào gửi thư đến đòi người, ta còn chưa truy cứu tội của hắn đây! Hắn tưởng dễ bắt nạt Dương Quốc của chúng ta sao? Nếu giao người cho hắn thì Dương Nhi làm sao còn mặt mũi của bậc Đế vương! Loại huynh đệ như thế không có cũng được.”

Phục Ương trước giờ luôn có phần sợ hãi Vương hậu, biết chắc người lúc nào cũng che chở Long Dương, chẳng qua là lão vừa mới phát đại tính khí, nhất thời nuốt không trôi khẩu khí này. Phục Ương hừ lên một tiếng, không đáp lời.

Vương hậu nói thêm, “Dương Nhi, con cũng không đúng, phụ vương của con cũng là suy nghĩ vì quốc gia xã tắc, không muốn hai nước trở thành thù địch, con cần gì phải chống đối phụ vương. Về phần Cổ đạo trưởng...” Vương hậu ân cần nhìn vào mắt Long Dương, “Dương Nhi có bằng lòng để mẫu thân làm chủ?”

Long Dương biết mẫu thân xưa nay luôn thương yêu mình nên không cần suy nghĩ mà đáp ngay, “Chỉ cần không đem Lưu Phương đưa đến Dương Quốc, không thêm tội cho y thì nhi thần sẽ nghe mẫu thân an bài!”

Vương hậu nghe Long Dương nói thế nên hài lòng gật đầu, “Tốt lắm, vậy hãy nghe ta nói. Cổ Lưu Phương, xem như Dương Nhi nói đúng, là Dương vương kia muốn ngăn trở các người trở lại, nhưng người đã theo Dương Nhi du hành mấy tháng, hắn nhiên nên hiểu rõ tính tình của hắn, vì thần nên trung quân, không nên để cho hắn đặt chân hiểm địa. Huống chi Thương tướng quân cùng chúng hộ vệ đều là bậc trung lương chí sĩ, tất cả chỉ vì bảo vệ người mà chết, người có thể nói người không có tội sao?”

“Mẫu hậu!” Long Dương nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Thần biết tội! Đây quả thật là tội của thần!” Lưu Phương vẫn một mực quỳ dưới đất, cái chết của Thương Kiêm và mọi người, đích xác do y mà ra.

“Tốt lắm, nếu như người đã biết tội thì ta cũng không truy cứu, ta đáp ứng Dương Nhi, không trị tội người. Chỉ là sau này, ta không cho phép người bước chân vào cung, vĩnh viễn không được hiển kế, càng không được cận kề thánh giá! Điều mà một người tu đạo cần chính là sự chân thực và thanh tu, người nên ở cạnh sư phụ để được quản thúc tốt hơn.”

“Cái gì?” Long Dương không nghĩ tới việc mẫu thân muốn trục xuất Lưu Phương, nhất thời cứng họng, cũng bởi lúc này hắn đã gật đầu quá sớm, giờ có hối hận cũng không kịp.

Long Dương toan muốn cùng mẫu hậu tranh luận, không ngờ lại nghe Lưu Phương lớn tiếng nói, “Thần tuân lệnh, khấu tạ Thượng hoàng cùng Vương hậu khai ân!”

Lưu Phương sau khi dập đầu lạy ba cái, liền đứng dậy theo thị vệ rời đi, mắt một lần không nhìn qua Long Dương. Mặc dù trong lòng Long Dương không nở, nhưng hắn nhớ mẫu hậu không hề nói hắn không được đi thăm Lưu Phương. Hiện nay, phụ vương đang giận dữ, xung quanh đều là đại thần, hắn cũng không tiện chống đối. Đợi qua một thời gian, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội đưa Lưu Phương trở lại, khi ấy chưa hắn là không có khả năng.

Sau đó, Vương hậu kéo tay Long Dương, nói, “Dương Nhi, đừng nghĩ đến chuyện tình ở Dương Quốc nữa. Con đã ra ngoài mấy tháng nay, phụ vương đã vì con mà vất vả. Hôm nay trở lại, con cũng nên xem qua việc triều chính, mẫu thân đã cho người bày yến ở hậu đường, tất cả đều là những món con thích ăn nhất, con hãy đem những chuyện xảy ra mấy tháng nay kể cho mẫu thân và phụ vương con nghe qua.” Nói xong, Vương hậu nhanh chóng kéo phụ tử Long Dương đến hậu đường, cùng nhau tiệc tùng ca múa đến đêm khuya, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Đi về phía tây Khương Vương Cung hơn hai mươi dặm, có một nơi gọi là Phượng Minh Sơn, dưới chân núi là tòa Huyền Đạo Quan, đây chính là nơi Lưu Phương cùng sư phụ Hợp Dương thanh tu.

Cách đây hơn một năm, Hợp Dương đạo trưởng được sư huynh Thanh Vi chỉ điểm nên đã mang theo học trò cưng Cổ Lưu Phương đến kinh đô Khương Quốc. Lúc ấy, Khương vương lên ngôi chưa đầy một năm, đang chiêu nạp danh sĩ, chỉ cần thông qua cuộc thi thì có thể trở thành mưu sự của Khương vương. Hợp Dương liền bảo Lưu Phương ứng cử dự thi, không ngờ rằng Lưu Phương chỉ thử một lần đã vượt qua, Khương vương Long Dương chẳng những tự mình đến gặp y, còn cùng y nói chuyện suốt một đêm, hiển nhiên rất là ngưỡng mộ.

Không lâu sau, Khương vương hạ lệnh Hợp Dương mang Lưu Phương vào cung trở thành mưu thần cho hấn, sau đó an bài cho hai người ở tại Thiên Điện. Bởi vì Hợp Dương không muốn để ý quá nhiều đến chuyện thể tục, cho nên chỉ ở lại hai ngày đã có ý rời đi. Long Dương sau đó liền sắp xếp cho Hợp Dương đạo trưởng thanh tu ở Huyền Đạo Quan, còn Lưu Phương thì ở trong cung cận kề thánh giá, bất cứ lúc nào cũng có thể thăm viếng. Hợp Dương thấy Long Dương chẳng những coi trọng Lưu Phương, hơn nữa còn hết lòng tiếp nhận những lời khuyên, làm theo chính sách mới của mình, trong lòng vô cùng cao hứng. Hợp Dương cho phép Lưu Phương không cần thường xuyên trở về, chỉ cần chuyên tâm phụ tá Khương vương là được.

Thế mà trong một ngày, Hợp Dương nghe nói Khương vương đi tuần nửa năm rồi cuộc cũng hồi triều, nhưng chỉ có Lưu Phương cùng trở về, những hộ vệ khác đều chết ở hoàng cung Dương Quốc, trong lòng lão không khỏi kinh sợ.

Không quá hai ngày sau, Lưu Phương đã được hộ vệ đưa trở lại đạo quan, tuyên đọc thánh chỉ của Thượng hoàng, Lưu Phương không làm tròn trách nhiệm kề cận thánh giá, từ nay không được phép bước vào cung, lệnh cho Lưu Phương bế môn tư quá.

Từ đó, Hợp Dương chỉ thấy Lưu Phương cả ngày ở trước bài vị của Thương Kiêm và những hộ vệ tụng kinh cầu nguyện, hoặc ở trong phòng sao chép kinh văn, chân không bước ra khỏi đạo quan, lúc nào cũng sầu não không vui. Hợp Dương lo sợ Lưu Phương cứ tự trách bản thân nên cũng không hỏi nhiều về chuyện tình ở Dương Vương Cung. Cũng may, Công chúa Long Quỳnh thường thay huynh trưởng Khương vương đến đây lạy tế, sau đó cùng Lưu Phương trò chuyện đôi câu. Khi ấy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mi mục Lưu Phương giãn ra, trên môi vẽ lên một nụ cười nhẹ.

Thời gian thấm thoát đã trôi qua ba tháng, vào một ngày nọ, Hợp Dương đang tĩnh tọa ở nội đường thì chợt thấy có người cưỡi ngựa đến, lão vội vàng tiến ra cửa quan sát. Chẳng bao lâu sau, một thiếu niên tướng quân vận hồng bào kim giáp bước nhanh vào trong, cao giọng gọi, “Lưu Phương! Người ở đâu? Ta tới rồi!”

“Nguyên lai là Khương vương bệ hạ, bản đạo không biết bệ hạ giá lâm, không thể từ xa nghênh tiếp.”

Long Dương nghe nói, đã thấy Hợp Dương đạo trưởng ra tận cửa nghênh đón, liền cảm thấy vừa rồi mình la lên như vậy thật đánh mất thể thống của quân vương. Hấn vội lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

“Hợp Dương đạo trưởng quá khách khí! Là ta lỗ mãng tới đây, quấy rầy đạo trưởng thanh tu, mong rằng đạo trưởng rộng lòng bỏ qua. Không biết Lưu Phương đang ở nơi nào?”

Long Dương đang nói thì đã thấy một bạch y đạo sĩ từ hậu đường chạy nhanh như gió vào trong, người nọ nhìn thấy Long Dương, liền chậm rãi ngừng lại, chân mày nhẹ thu hẹp, trong ánh mắt mang theo vô hạn tư niệm cùng sầu não, người đó chính là Lưu Phương.

Lưu Phương kể từ khi quen biết Long Dương, cơ hồ là ngày ngày gặp mặt. Hơn nữa, từ sau ngày y lấy thân báo đáp ở Cổ Dương Sơn, cả hai càng không có một khắc rời xa nhau. Lần này từ cung nội nhận tội trở về, Lưu Phương từng thâm hạ quyết tâm bế môn tư quá, sẽ không nhớ về Long Dương nữa. Nào ngờ, mặc dù y mỗi ngày tụng kinh nhưng trong lòng một khắc cũng không thôi nghĩ đến Long Dương. Y nhớ về những ngày cả hai cùng nhau trải qua, nhớ đến vòng tay siết chặt của Long Dương, cả lời hẹn thề sinh tử cùng nhau, y còn nhớ về trận ác chiến đêm hôm đó, Long Dương đã mang theo y phóng ngựa điên cuồng như thế nào. Những ký ức ấy cứ như chỉ mới phát sinh vào ngày hôm qua, vô cùng rõ ràng, y không làm thế nào quên được, hoặc giả thật ra, căn bản y không hề nguyện ý quên đi. Lưu Phương không dám đem những lời trong lòng nói cùng sư phụ, chỉ liều mạng đè ép tư niệm đối với Long Dương. Nhưng càng áp chế, tư niệm lại càng mạnh mẽ đi sâu vào suy nghĩ.

Điều may mắn duy nhất chính là không lâu sau ngày Lưu Phương trở lại, Công chúa thường đến đây lạy tế, nhưng thật ra là mang đến cho y thư của Long Dương.

Trong thư, Long Dương đã nói rõ mọi chuyện, sau ngày chống đối với phụ vương và mẫu hậu, phụ vương hạ lệnh không cho hấn xuất cung, muốn hấn chuyên tâm lo triều chính. Những ngày sau đó, Long Dương chuyên cần xử lý chính vụ tồn đọng, chỉ mong qua một thời gian thì phụ mẫu sẽ hết giận. Khi ấy, hấn sẽ nói rõ với phụ thân, đưa Lưu Phương trở lại bên cạnh mình. Chính vì không thể đích thân đến gặp Lưu Phương, cho nên hấn đã nhờ muội muội đến đây, hy vọng y có thể tha thứ cho hấn.

Mỗi lần Lưu Phương nhìn thấy thư, nước mắt đều lặng lẽ rơi, y cũng đã gửi cho thư hồi âm cho Long Dương. Ở nơi này, Lưu Phương có thể vì Thương Kiếm làm pháp sự, giúp vong hồn hắc siêu độ, trong lòng y cũng cảm thấy yên ổn. Cho nên, y sẽ không có mong muốn gì, bảo hắc hãy an tâm lo quốc sự, đừng suy nghĩ về y, càng không cần vì chuyện của y mà có bất kỳ xung đột nào với Thượng hoàng và Vương hậu.

Cứ như vậy, hai người nhờ Công chúa Long Quý truyền thư, trao đổi tình cảm, tư niệm lẫn nhau, bất tri bất giác, đã đến đầu đông.

Mới vừa rồi ở bên trong, Lưu Phương dường như nghe phảng phất bên tai tiếng Long Dương gọi tên mình, mặc dù không tin nhưng y vẫn như trước kia, không thể ngăn bản thân mình chạy ra ngoài. Thật không ngờ, Long Dương quả nhiên đang đứng trước mặt y, đây không phải là giấc mộng.

“Lưu Phương!” Giờ phút này, tâm tình Long Dương đã trở nên kích động, so với Lưu Phương tuyệt không kém phần. Hắc bước nhanh tới, quả thật muốn đem Lưu Phương kéo thẳng vào ***g ngực, ai ngờ Lưu Phương đột nhiên lui lại vài bước, hai đầu gối quỳ xuống đất, lộ ra bộ dạng phục tùng, “Bệ hạ, tội thần Cố Lưu Phương bái kiến bệ hạ!”

Long Dương thấy Lưu Phương như thế, không khỏi sửng sốt. Hắc nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc của Hợp Dương đạo trưởng đã giúp hắc hiểu ra mọi chuyện, hắc vội quay về phía Hợp Dương chấp tay nói:

“Hợp Dương đạo trưởng, ta cùng với Lưu Phương đã nhiều ngày không gặp, hôm nay... Vừa đúng lúc đi ngang qua, ta muốn cùng y trò chuyện một chút... Có thể phiền đạo trưởng để chúng ta được nói chuyện riêng với nhau?”

“Bần đạo đang muốn lên núi, xin bệ hạ cứ tự nhiên.” Hợp Dương đạo trưởng nói xong, liền hành lễ rồi đi.

Sau khi Hợp Dương đạo trưởng rời đi, Long Dương vội vàng đỡ Lưu Phương đứng dậy, hai người đi qua sảnh đường, hướng thẳng hậu viện.

Hậu viện Huyền Đạo Quan không lớn, chỉ có một cây cầu nối giữa mặt sông, dưới chân cầu là nước chảy róc rách, thuận theo núi xuống, có một vài cây Bạch Quả được trồng ven bờ, tới lúc Giang Nam bước vào đầu mùa đông, lá trên cây Bạch Quả sẽ rơi đi hơn phân nửa, chỉ có một vài phiến lá vẫn còn ở lại, lung lay trong gió.

“Lưu Phương, ta cuối cùng cũng được nhìn thấy người!”

Lưu Phương lúc này không kháng cự Long Dương, mặc kệ hắc dùng sức ôm chầm lấy y. Ba tháng nay, mỗi ngày y đều tư niệm về Long Dương, giờ phút này, tất cả đều đã hòa tan trong vòng tay ấm áp của hắc.

“Lưu Phương, người gầy hơn rồi.”

Long Dương cảm thấy thân thể đang ở trong lòng hắc gầy hơn rất nhiều so với trước đây. Hắc nhìn vào gương mặt của Lưu Phương, lòng cảm thấy xót xa khi dung ảnh y chứa đựng bao tiêu tụy, hốc mắt hơi lõm xuống. Tất cả đều là lỗi của hắc, tại sao hắc không đến thăm y sớm hơn một chút, tại sao hắc chỉ biết thuận theo mệnh lệnh của phụ mẫu, không ngờ rằng Lưu Phương đã vì hắc trả giá nhiều như vậy, vốn dĩ thời điểm này là lúc y cần hắc nhất, thế mà hắc lại không thể ở bên cạnh y.

“Ta đã để cho người chịu ủy khuất, ta nên đến sớm hơn.”

Lưu Phương nghe Long Dương nói vậy, trong lòng dâng lên bao ấm áp, khóe miệng y hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Y chậm rãi tựa đầu vào ngực Long Dương, gần đến nỗi có thể nghe rõ cả tiếng tim đập của hắc, nóng bỏng như vậy, mãnh liệt như vậy, quen thuộc như vậy, phảng phất góp nhặt những tư niệm suốt ba tháng nay, tất cả đều ở bên trong. Gặp lại lần này, Lưu Phương thật muốn đem mọi chuyện nói ra hết với hắc.

“Người đã mập hơn.”

Lưu Phương ngẩng đầu lên, ôn tồn hạnh phúc nhìn Long Dương, thậm chí còn mang theo chút dí dỏm, y không muốn Long Dương có cảm giác mình đã chịu khổ, “Người khẳng định ăn nhiều thịt cá, đi theo ta, người chỉ có thể ăn chay.”

“Hắc!” Long Dương bị lời nói của Lưu Phương chọc cười, những tư niệm ưu sầu kia cũng được xua tan, đúng vậy, nếu đã gặp nhau thì nên vui mừng mới phải.

“Cho nên nói rượu thịt là một thứ tốt, có thể giải trừ được những tương tư đau khổ.” Long Dương nhìn Lưu Phương, đưa tay tháo xuống chiếc lá mùa thu rơi trên búi tóc y, môi nở nụ cười, “Người xuất gia các người cái gì cũng quy cũ, không cho uống rượu ăn thịt, thật là làm tổn hại thân thể, ta quá đau lòng. Khi sự phụ người trở về, ta sẽ van cầu người để cho người mở giới.”

Lưu Phương thấy Long Dương lại bắt đầu hồ ngôn, không khỏi cười nói:

“Người ngàn vạn chớ nói với sự phụ những lời đó, người không phải không biết nổi giận.”

“Đạo trưởng tức giận là bởi vì người không biết say rượu là gì, chưa từng nếm qua thịt, bản thân dù không thử qua, nhưng sao có thể yêu cầu người khác cũng như vậy?”

“Rượu quả thật không phải là hảo vật, uống nhiều quá liền dễ dàng... Dễ dàng... Làm loạn...” Lưu Phương không khỏi nghĩ đến chuyện Long Dương sau khi uống rượu luôn muốn cùng mình thân mật, hai má bỗng nhiên hiện lên một mảng hồng vân.

“Đúng vậy, ta quên mất, người đã uống qua rượu, cái này coi như là phá giới rồi...Ta còn...” Long Dương trông thấy bộ dáng thẹn thùng của Lưu Phương, y cúi đầu không nói, lông mi thật dài hơi rung động, trong lòng không khỏi dâng lên động tâm, hần nhẹ nhàng hôn lên má Lưu Phương.

“Ta còn để cho người phá một giới nữa... Làm sao bây giờ...” Long Dương ôm lấy hông Lưu Phương, tiến lên một bước, đem lưng Lưu Phương dựa nhẹ vào thân cây, một tay hần chống vào phía trên của cây, tay còn lại từ từ cởi áo bào trên người Lưu Phương. Nhìn gương mặt ửng đỏ của Lưu Phương, Long Dương lại không thể kiềm chế, hần bắt đầu trao cho y một nụ hôn, Lưu Phương khẽ nhắm mắt, đôi môi y nhanh chóng bị một đầu lưỡi tinh quái khai mở, chẳng bao lâu sau đã tan ra trong miệng.

Đây là thân ảnh mà hằng đêm hần luôn nhớ nhưng, mơ ước, Long Dương cứ như thế, chẳng mấy chốc tay của hần đã áp sát trước ngực Lưu Phương, nhẹ nhàng bưng bít đầu nhũ y. Lưu Phương mơ hồ cảm giác có một cỗ nhiệt lưu xuyên qua lòng bàn tay của Long Dương, tiến vào ngực của mình. Y nhìn thấy ***g ngực phập phồng của Long Dương, nghe rõ tiếng tim đập dồn dập cùng hơi thở thô trọng, y có thể cảm nhận được thân thể hai người đang dán chặt vào nhau, nhạy cảm tăng lên, nhẹ nhàng ma sát lẫn nhau. Nhịp tim cả hai dường như đã hòa làm một, hơi thở gấp gáp, tràn ngập mùi vị yêu thương.

Con người trước mặt đã khiến y yêu tha thiết dường nào, y cứ như thế, để mặc hần ôm lấy mình, tận hưởng cảm giác được ở trong vòng tay hần, ngây ngất trong cảm giác vỗ về của hần. Đến giờ phút này, Lưu Phương vẫn không nghĩ ra đây là giới luật gì, sao lại có sự cảm dỗ lớn như thế, khiến y không thể nào tự thoát ra! Nếu như Lưu Phương yêu thương hần nhưng đồng thời cũng muốn giữ giới luật thì khác nào y đang không muốn sống!

Long Dương nghe được tiếng rên rỉ của Lưu Phương, hần vội buông lỏng thân thể đang ôm chặt ấy ra một chút, khai mở nụ hôn nóng bỏng trên môi, để cho Lưu Phương có thể tự do hô hấp. Hần nghe được tiếng lòng của Lưu Phương, có thể cảm giác được Lưu Phương đang tự nói với chính mình, y thương hần biết dường nào, dù đã vì hần mà phá vỡ bao nhiêu giới luật nhưng y chưa từng tỏ ra hối hận. Còn Long Dương hần thật ra có thể mang đến cho Lưu Phương điều gì, có thể cho y cái gì?

Long Dương trượt môi đến gần tai của Lưu Phương, nhẹ nói:

“Hôm nay người phá nhiều giới như vậy... Không làm đạo sĩ được nữa rồi... Chi bằng người không làm nữa... Hoàn tục... Chỉ làm người của ta... Cùng ta cùng xuất chinh... Có được hay không?”

“Người... Người phải xuất chinh?” Hai mắt Lưu Phương mở to, ấn đường cau lại nhìn Long Dương, hơi thở trầm xuống.

“Đúng vậy.” Long Dương biết mình không kìm lòng được đã nói lộ ra, hần thở dài một tiếng, buông Lưu Phương ra, nói, “Ta... Ta phải xuất chinh, đi biên thành Tây Vực, gần đây, Mã Bang nơi đó không ngừng gây tai họa, Ủy Trì đã nhiều lần dâng tấu chương xin tăng viện nhưng nhiều người trong triều ra sức khước từ, không muốn lãnh binh, cho nên ta muốn tự mình xuất chinh.”

Thật ra thì có rất nhiều chuyện Long Dương không đề cập trong thư, lần này hần trở lại triều, phát hiện ra có rất nhiều chuyện phát sinh biến hóa. Đầu tiên là trước khi phổ biến chính sách mới, có một số trọng thần

quyền quý đã kéo dài không chịu thi hành, sau đó lại xuất hiện dân loạn ở vài nơi. Sau khi Long Dương khiển trách mấy tên tướng lãnh, bọn họ lập tức muốn cáo lão về quê.

Trước kia có chuyện gì, Long Dương cũng đều hỏi qua Lưu Phương, mọi chuyện luôn có thể tìm ra biện pháp tốt để giải quyết. Nhưng lần này, dù hắn đã tìm đến những mưu sự khác, cũng không sao tìm được câu trả lời hài lòng. Long Dương không muốn Lưu Phương có cảm giác hắn là người vô năng, bất cứ việc gì cũng phải để y vì hắn lo nghĩ, cho nên trong thư đã không đề cập tới, chỉ nói mình đã xử lý tốt tất cả.

Lúc này, Mã Bang Tây Vực làm loạn, các đại thần trong triều muốn cùng Tây Vực cầu hòa, đưa nhiều tiền tài châu báu, thỏa mãn yêu cầu của bọn họ. Nhưng Long Dương cảm thấy Mã Bang Tây Vực bất thông tình lý, có ý đồ dùng vũ lực uy hiếp Khương Quốc, nhất định phải trừng phạt một phen, cho nên hắn muốn phái binh bình loạn. Nhưng có nhiều tướng lãnh thường ngày không phục, cư nhiên không ai nguyện ý mang binh, Long Dương trong cơn tức giận liền muốn ngự giá thân chinh. Lần này Long Dương có thể tới Huyền Đạo Quan gặp Lưu Phương, cũng là mượn cơ hội điểm binh dạy quân để ra ngoài.

“Nguyên lai là Mã Bang Tây Vực.”

Lưu Phương hiểu rõ, Long Dương bởi vì lần đó bị Mã Bang gây thương tích, trong lòng một mực không phục, lần này có thể tự mình điểm binh bình loạn, theo như tính cách của hắn, cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng việc hắn nói muốn dẫn y theo cùng, hiển nhiên là không thể nào. Vương hậu không quy tội trận đánh ở Dương Vương Cung cho y, không đem y giao cho Văn Đình xử trí, chỉ yêu cầu y ở trong đạo quan thanh tu, như vậy đã là khai ân. Hiện nay, làm sao y có thể rời khỏi nơi này, cùng Long Dương xuất chinh.

“Khi nào người lên đường?”

“Ngày mai sẽ lên đường.” Long Dương vừa nói vừa cúi thấp đầu, buộc lại đạo bào cho Lưu Phương.

“Ngày mai...” Lưu Phương hít một hơi thật sâu, không nói ra được những mất mát trong lòng, thì ra ngày mai hắn phải đi, hôm nay đến đây là muốn cùng y từ biệt.

Long Dương thấy Lưu Phương như thế, trong lòng khó tránh được buồn phiền, hắn không muốn để Lưu Phương cảm thấy biệt ly đến quá nhanh, điều này đối với y mà nói, có chút tàn nhẫn.

Long Dương đánh mạnh tinh thần, cười cười, nhìn Lưu Phương nói,

“Thật ra thì đây cũng là một chuyện tốt.” Hắn thấy Lưu Phương không trả lời, liền tiếp tục nói, “Người xem, ta mượn cơ hội này, có thể xuất cung gặp người một chút. Hơn nữa, mẫu hậu đã đáp ứng ta, chờ ta lần này trở về sẽ một lần nữa tuyển chọn một nhóm mưu sĩ, người nói ta nếu thật coi trọng người, sẽ chấp nhận để cho người dự thi, người xem, đây không phải là chuyện tốt sao?”

Lưu Phương nghe Long Dương nói có chừng mực, không giống như đang dụ dỗ y, trong lòng cũng có chút vui sướng. Y một mực lo lắng phụ vương và mẫu hậu Long Dương sẽ vì chuyện Dương Vương Cung mà không cho y và Long Dương gặp mặt, càng không dễ dàng tha thứ cho tình cảm của cả hai. Mặc dù Lưu Phương đã từng nghĩ việc canh giữ đạo quan này đối với y cũng là điều tốt, y có thể chờ Long Dương, cùng hắn vtết thư cho nhau. Chỉ cần biết hắn bình an, trong lòng có mình, dù cho có phải lên lút cả đời thì y cũng nguyện ý. Nhưng bây giờ, Long Dương lại nói hắn đã lay động được mẫu thân, đồng ý cho y thêm một cơ hội để trở về cung, điều này thật sự không gì có thể tốt hơn.

“Đây là thật sao?”

“Đương nhiên là thật, người biết, mẫu hậu là người hiểu rõ ta nhất, chuyện người đã đáp ứng, phụ vương cũng không có biện pháp. Huống chi, ta cuối cùng vẫn là vua của một nước.”

“Vậy khi nào người có thể trở về?”

“Sau khi ta san bằng Mã Bang, sẽ không lâu đâu, nhiều lắm là một tháng.”

“Tốt, vậy ta ở nơi đây, chờ người trở lại.”

“Lưu Phương.” Long Dương kéo tay Lưu Phương đặt ở trước ngực của mình, nói:

“Người biết không, ta sợ nhất chính là người muốn vứt bỏ ta. Ta biết ta luôn để cho người chịu ủy khuất, luôn để cho người chờ đợi. Nhưng lần này ta đã nghĩ thấu đáo rồi, ta không thể để người cứ lên lên lút lút

như vậy, chúng ta muốn ở cùng nhau thì sẽ ở cùng nhau, ta không muốn phải bận tâm nhiều nữa. Những gì ta vừa nói đều là thật, người chờ ta trở lại, ta nhất định khiến người không bao giờ... ly khai với ta một lần nữa. Người phải tin tưởng ta, đây là lần cuối cùng ta để cho người chờ đợi, được không?”

Lưu Phương chỉ cảm thấy trong mắt của mình dâng lên một luồng nhiệt, tựa như có nước rơi xuống. Long Dương có thể đối xử với y như thế, vì y sắp đặt bao dự định, đối với y đã là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi. Y sẽ không đòi hỏi nhiều hơn nữa, cũng sẽ không do dự nữa, chỉ cần hấn nguyện ý, y sẽ ở bên cạnh hấn cả đời này.

Hai người tay cầm tay, chậm rãi đi tới giữa cây cầu nhỏ, mắt nhìn dòng nước màu lục bích đang uốn cong một đường về hướng tây, chảy tới chân trời. Gió mát lướt nhẹ qua, cuốn những chiếc lá thu cuối cùng trên cây, chậm rãi rơi vào người hai thiếu niên bên cạnh. Lưu Phương nhặt lên một chiếc lá, lặng lẽ suy nghĩ.

Chia lìa tất nhiên thương cảm, cũng giống như chiếc lá rời khỏi cây này, vốn luôn để lại cho người ta bao thổn thức, nhưng có ai đã từng nghĩ đến, chiếc lá này rơi là để cho ngày xuân lại đến vào sang năm, có thể để cho cành nhánh một lần nữa nảy mầm, đó không phải là hy vọng mới sao? Chỉ cần có hy vọng thì sẽ có sức lực để sống lại.

Lưu Phương suy nghĩ, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Long Dương, y nhất định chờ hấn trở lại. Rồi đây, hai người sẽ tay trong tay, cùng nhau bước về phía hy vọng mới.

oOo

Lý trực khí tráng: có nghĩa tương tự như “cây ngay không sợ chết đứng”

Bế môn tư quá: nghiền ngẫm lỗi lầm

7. Chương 7: Hàm Oan

Biên thành Tây Vực, tuyết trắng mịn mờ bao trùm sơn lĩnh. Long Dương mang theo một vạn nhân mã, đi mất hai tuần lễ mới tới biên thành, cảnh tượng nơi này đã trở thành mùa đông lạnh lẽo.

“Bệ hạ! Thần Uất Trì khấu kiến bệ hạ!”

“Uất Trì, đã lâu không gặp! Người có khỏe không? Mau bình thân.”

“Thần rất tốt, đa tạ bệ hạ quan tâm.” Uất Trì sau khi đứng dậy, liền nhìn một lượt những tùy tùng của Long Dương. “Sao lại không thấy Cố đạo trưởng đồng hành?”

“Ta sợ y đi đường vất vả, lần xuất chinh này là để đánh giặc, cho nên không gọi y đồng hành. Thế nào? Uất Trì người vì sao lại hỏi tới y?”

“Bọn thần lần trước may nhờ đạo trưởng tra rõ ngọn nguồn, mới có thể miễn tử tội, trong lòng vô cùng cảm kích. Nghe nói bệ hạ cùng đạo đã xảy ra một số chuyện ở Dương Quốc, Thương tướng quân hi sinh, cho nên...”

“Người không cần lo lắng, y rất tốt.” Long Dương không muốn Uất Trì nhắc tới Thương Kiếm. Chỉ mới mấy tháng trước, hấn còn cùng bọn họ đối ẩm trong phủ, nhưng hôm nay thì đã lường cách âm dương, trong lòng không thể nào nói ra tư vị.

“Hãy nói cho ta nghe về chuyện tình Mã Bang, hôm qua ta nghe báo lại, người của đối phương bỗng nhiên tăng nhiều lên?”

“Thưa vâng, bệ hạ! Mùa đông đã bắt đầu tới, Mã Bang liền tụ tập mấy trăm người, thường xuyên đến biên thành cướp bóc. Bọn thần đã để cho rất nhiều sĩ quan thông hiểu tiếng Tây Vực giao thiệp với bọn họ, để cho bọn họ thối lui. Ai ngờ đều là hữu khứ vô hồi. Nơi này thần chỉ có mấy trăm người, không thể ngăn cản, cho nên mới viết tấu chương cầu viện bệ hạ, không ngờ rằng bệ hạ đích thân mang binh bình loạn, bách tính của biên thành quả thật có phúc!”

“Không phải lần trước người nói người của Mã Bang thường ngày tới nơi này chỉ để làm làm ăn, sẽ không tùy ý cướp bóc sao?”

“Tâu bệ hạ, thần trấn thủ ở đây đã nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy tình cảnh như thế xảy ra. Hơn nữa, thổ phỉ khắp nơi ở Tây Vực đều kéo đến nơi đây, chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã hội tụ mấy ngàn người. Bọn thần cho rằng bởi vì Tây Vực năm nay bị bạo tuyết hoành hành, súc vật chết nghiêm trọng, người dân chăn nuôi thiếu thốn quần áo, lương thực, biên thành tuy nhỏ nhưng cũng là nơi tập trung nhiều thương nhân Khương Quốc, vì vậy bọn họ mới đến đây cướp bóc.”

Long Dương âm thầm thở dài một cái, tình cảnh này Lưu Phương đã sớm nói qua. Vùng đất Tây Vực nếu được cùng Khương Quốc có mối quan hệ qua lại, người Khương Quốc hướng dẫn dân chăn nuôi một vài phương pháp canh tác, giúp nơi này trở nên phú túc an khang hơn thì dân chúng hai bên đã có thể giảm bớt xung đột.

“Nói như vậy, Mã Bang có đến mấy ngàn người? Hừ! Một đám người ô hợp! Không phải sợ, hôm nay trước hết hãy bố trí ổn thỏa cho đại quân, chuẩn bị lương thảo, người cùng ta lên tường thành khảo sát.”

“Tuân lệnh, bệ hạ!”

Đêm đến, Long Dương cầm đuốc tra xét mưu đồ xã tắc mà Lưu Phương đã vẽ cho hắn. Mưu đồ này ghi lại vị trí các cứ điểm quan trọng của những dãy núi xung quanh biên thành một cách tỉ mỉ. Từ đó có thể thấy biên thành là nơi được núi non vây quanh, thiên nhiên che chắn, nhưng lại tương đối nhỏ hẹp, dẫn đến việc binh sĩ không thể dễ dàng thi triển. Còn phía dưới thành, lãnh thổ của Tây Vực thuộc vào dạng địa thế trống trải, thích hợp cho người Tây Vực cưỡi ngựa tung hoành. Khương Quốc sở trường về bộ binh, cũng không quen cưỡi ngựa, nếu quả thật phải đánh nhau trên thảo nguyên rộng lớn thì một vạn binh sĩ của hắn cũng chưa chắc là đối thủ của mấy ngàn đạo phỉ kia.

Long Dương thầm nghĩ tới trước đây hắn chỉ quan tâm đến chuyện của hắn và Lưu Phương, chưa từng một lần nghiêm túc nghiên cứu qua đối thủ, quả thật có một chút khinh địch. Hôm nay đã trải qua tìm hiểu, hắn sợ rằng cuộc chiến này không thể kết thúc trong một tháng, vì vậy phải có sự chuẩn bị lâu dài. Hắn vội vàng phân phó Ủy Trì, trước hết để cho những binh sĩ cường tráng gia cố lại tường thành, sau đó xây dựng vọng tháp cùng lầu quan sát ở trong thành và những dãy núi cao. Nếu như trông thấy Mã Bang lại đến xâm phạm thì lập tức phóng ra tín hiệu, bắn tên chặn đường.

Trải qua những an bài của Long Dương, hành động cướp bóc của Mã Bang quả nhiên có phần thuyên giảm. Mặc dù thỉnh thoảng có vài trận tập kích trong đêm, nhưng ban ngày thì không dám xông vào. Bách tính biên thành cuối cùng cũng vui đi được phần nào nỗi hoảng sợ.

Hôm đó, Long Dương đang xem xét mưu đồ trong quân trường thì nghe trung quân cấp báo bên ngoài thành phát hiện tình kỳ pháp phối, nhiều quân sĩ xuất hiện, tất cả đều khô giáp chỉnh tề, không giống như mã tặc. Long Dương cả kinh, vội vàng cùng Ủy Trì lên lầu quan sát, quả nhiên thấy một đội kỵ binh đứng trên thảo nguyên, những người đứng đầu đều vận áo giáp bằng lông cừu, ngựa bọc chiến bào.

Còn có một người đứng dưới mui xe màu vàng, đôi lúc đảo mắt nhìn ra xa, cùng người ngồi trên xe chỉ chỉ trỏ trỏ. Sau lưng họ, đại kỳ ***g lộng đón gió, hiện rõ ba chữ: Tây Vực vương.

Uất Trì nói, “Là Tây Vực Quốc vương Đạt Tân, vì sao hắn mang binh đến chỗ này? Chẳng lẽ hắn muốn xâm lược Khương Quốc ta sao?”

Long Dương lắc đầu, “Ta xem hôm nay hắn cũng chỉ có mấy ngàn nhân mã ở nơi này, tính cả đám cường đạo kia, cùng lắm là có vạn người. Địa hình biên thành hiểm trở, dễ thủ khó công, trời lại đang vào mùa đông giá rét, lương thảo của bọn chúng không nhiều, nếu muốn tiến quân thần tốc thì làm thế nào chi viện?”

“Vậy bọn họ tới nơi này làm gì?”

“Hừ! Chắc là nhận được tin tức từ người của Mã Bang, muốn thừa dịp nước đục thả câu.”

Long Dương liền ra lệnh tăng cường phòng bị, hắn biết Quốc vương Tây Vực mặc dù không thể đánh bại hắn và xâm lược Khương Quốc, nhưng dù sao ở đây cũng có mấy ngàn nhân mã, cẩn thận vẫn tốt hơn. Nếu lúc này xuất binh thì hắn cũng không nắm chắc phần thắng. Kể từ sau cái chết của Thương Kiêm, Long Dương cũng đã tự kiểm điểm lại bản thân, bài binh bố trận không thể quá xung động, hắn cũng không hy

vọng tướng sĩ của mình hy sinh vô nghĩa, cho nên cần phải tìm ra một kế sách vẹn toàn để lui binh. Lương thảo hiện nay đầy đủ, nếu như cùng Tây Vực kéo dài trận chiến hơn mấy tháng thì cũng không thành vấn đề. Chỉ là, hần còn có ước hẹn với Lưu Phương. Lúc ra đi, hần đã hứa sẽ hồi kinh trong vòng một tháng, nếu chiến tranh kéo dài thì hần sẽ phải thất hứa với Lưu Phương. Nghĩ đến đây, Long Dương vội viết một lá thư, sau đó phái người chuyển giao cho Công chúa, hần tin rằng Lưu Phương có thể hiểu mình.

Ngày thứ hai, Tây Vực Quốc vương Đạt Tân phái sứ giả đến diện kiến, mang theo một danh sách rất dài, muốn Khương Quốc tặng họ những thứ được ghi trong đó, nếu không họ sẽ công thành.

Long Dương xem xong thì lập tức nổi giận, tay vỗ mạnh lên bàn, Tây Vực Quốc vương quả nhiên là muốn dọa nạt Khương Quốc. Hần ném trả lại danh sách cho sứ giả, quát lên:

“Người trở về nói với Tây Vực Quốc vương, muốn đánh cứ đánh, Khương vương Long Dương sẽ cung kính bồi tiếp!”

Ngày tiếp theo, Tây Vực vương hạ chiến thư, mang theo mấy ngàn người công thành, nhưng bởi vì Long Dương đã sớm đề phòng chặt chẽ, cho nên Tây Vực vương không thể như ý. Suốt hai tuần sau đó, người Tây Vực công thành liên tiếp ba lần, nhưng lần nào cũng thất bại, ngược lại đạo phỉ Mã Bang bỏ chạy không ít, tin tức chiến thắng của quân đội Khương Quốc được truyền đi, khích lệ lòng quân.

Ở kinh thành, Thượng hoàng cùng Vương hậu nghe nói vương nhi thắng trận, trong lòng cao hứng vô cùng, liền phái Quốc cụ mang rượu thịt ngon khao thưởng tam quân. Long Dương thấy cữu cữu tự mình nâng cốc trước, liền hết sức phấn khởi cùng mọi người uống rượu ngôn hoan. Đúng lúc đó, trung quân đưa lên thư cầu hòa của Tây Vực vương, trong thư xin Khương vương phái sứ thần đến chỗ Tây Vực vương để cùng nhau hòa giải.

“Hừ! Đánh không thắng liền cầu hòa, không cần để ý đến hần, chưa đầy mấy ngày nữa, bọn họ tất sẽ lui binh.”

“Bệ hạ không nên tức giận. Thần cho là Tây Vực vương đã biết được sự lợi hại của bệ hạ, vì vậy không còn dám tái chiến, lần này hần cầu hòa thì cũng chẳng khác nào đang hạ thấp bản thân. Nếu thật sự có thể tránh được chiến sự, cũng là phúc khí của dân chúng, bệ hạ cũng sớm khai hoàn hồi triều. Nếu bệ hạ tin tưởng vì thần thì thần nguyện liều chết đi đến lãnh thổ Tây Vực một chuyến.”

Long Dương nghe cữu cữu nói như thế, trong đầu lại xuất hiện lời hứa với Lưu Phương, hần nói một tháng trở về, nhưng bây giờ đã kéo dài hơn hai tháng, nếu có thể trở về sớm một chút thì cũng là chuyện tốt. Hần nhìn sang cữu cữu, cất giọng:

“Cữu cữu nói có đạo lý, vậy thì làm phiền cữu cữu khổ cực một chuyến, ngày mai đi trận tiền thương nghị, nghe thử xem bọn họ nói như thế nào.”

Ngày hôm sau, Quốc cụ mang theo Uất Trì cùng trăm tên hộ vệ đi đến trận tiền của Tây Vực để nói về vấn đề hòa giải. Long Dương ở lại trường doanh viết thư cho Lưu Phương, hần nói mình đánh thắng trận, đối phương đã cầu hòa, đoán chừng vài ngày nữa là có thể khai hoàn hồi triều, cùng y gặp lại nhau.

Tin mới vừa đưa đi thì đã thấy Quốc cụ dẫn theo mọi người hừng cao thể liệt tiến vào trong trường, cất giọng lớn tiếng:

“Đại hỉ! Đại hỉ bệ hạ à!”

“Thì ra là cữu cữu đã trở về! Trông cữu cữu cao hứng như thế, chắc là chuyện đàm phán hòa bình rất tốt?”

“Há chỉ là cùng nhau đàm phán, bệ hạ, lần này thần đi sứ, không cần sử dụng hết ba tấc lưỡi thì Tây Vực vương cũng đã mục trừng khẩu ngai, đối với Khương Quốc cùng bệ hạ cực kỳ khâm phục, bọn họ cúi đầu xưng thần rồi!”

“Xưng thần?” Long Dương không thể tin được những lời của cữu cữu, Tây Vực Vương kia mặc dù thua trận nhưng cũng là nhất phương chư hầu, sao có thể dễ dàng bị hàng phục.

“Đúng vậy, bệ hạ! Đây đều là công lao của thần, hần vốn dĩ là không chịu, nhưng sau khi nghe bệ hạ chưa có hôn phối thì hần nguyện ý đem con gái mình là Cẩm Mộc Nhi Công chúa gả cho bệ hạ. Chỉ cần bệ hạ

đồng ý, người Tây Vực ngày sau sẽ hàng năm dâng lên Khương Quốc ngàn con tuần mã, dê bò vạn đầu, đây không phải chính là xưng thần?”

“Cái gì? Người, người đây là muốn ta hòa thân?” Long Dương vừa nghe xong lời nói của cữu cữu là khí trong người đã không còn bình ổn.

“Đúng vậy, bệ hạ, hòa đàm thay bằng hòa thân, đây quả thật là chuyện tốt!”

“Cữu cữu quả là hồ nháo! Đàm phán trong quân đội, sao có thể để chuyện kết thân xen vào? Huống chi ta cần bản không hề quen biết Công chúa Tây Vực kia!”

“Bệ hạ, bệ hạ không cần lo lắng, thần đã diện kiến qua Công chúa, quả nhiên là tái ngoại mỹ nhân, anh tư tấp sảng, nghe nói nàng chỉ mới mười bảy tuổi mà lại có thể cưỡi ngựa bắn tên, yêu thích võ công, không phải rất xứng đôi với bệ hạ sao? Hơn nữa, từ nhỏ nàng đã học qua chữ viết của chúng ta, có thể làm thơ, vẽ tranh...”

“Đủ rồi! Cho dù có nàng là tiên nữ hạ phàm thì ta cũng không cưới nàng!”

“Bệ hạ, người không nên quá vội vàng! Cữu cữu đã gặp qua nhiều mỹ nhân giống Cầm Mộc Nhi Công chúa, đây tuyệt đối là cực phẩm, người phải tin tưởng đôi mắt tinh tường của cữu cữu. Thử nghĩ xem, nếu người vừa đánh thắng trận, vừa cưới được mỹ nhân Tây Vực thì khi khải hoàn hồi triều sẽ vinh quang đến dường nào, cữu cữu cũng có thể ở phía sau lấy chút công trạng, người nói có gì không tốt?”

“Hôn nhân đại sự nào phải trò đùa! Ta xuất chinh để đánh giặc, không phải là tìm lão bà!”

Long Dương càng nói càng giận, hẳn thật không hiểu cữu cữu mình làm sao có thể hồ đồ như thế. Huống chi trái tim hắn sớm đã trao cho Lưu Phương, không thể nào dung nạp thêm người khác.

Nhưng có vẻ Quốc cữu vẫn chưa từ bỏ ý định, lão tiếp tục khuyên, “Bệ hạ, vi thần cũng biết chuyện bệ hạ cưới Vương hậu là đại sự bậc nào. Chỉ là Tây Vực vương nói rằng, bọn họ có thành ý kết thông gia, cũng không lưu tâm đến việc phong hậu hay phi, nếu bệ hạ không thích thì trước tiên có thể phong phi tử, ngày sau chọn người vừa lòng làm Vương hậu cũng không muộn. Chuyện này có khó khăn gì à?”

“Cữu cữu không cần nhiều lời nữa! Uất Trì, người đi trả lời với Tây Vực vương, ta không đáp ứng! Nếu hắn không phục thì bảo hắn gặp nhau ở chiến trường! Không ai được phép nhắc lại chuyện hòa thân, người trái lệnh xử trí theo quân pháp!” Nói xong, Long Dương xoay người, phất tay áo rời đi, chỉ để lại Quốc cữu trơ mắt nhìn theo bóng lưng hắn, nói không ra lời. Tây Vực vương vốn đồng ý tặng cho Quốc cữu mười mỹ nhân, việc này xem ra không thể trông chờ rồi. Quốc cữu chỉ tức giận những lời nói của Long Dương, cả tính khí không hiểu chuyện hết như tiểu hài tử của hắn, có lẽ lão phải trở về nhờ Vương hậu làm chủ.

Bên trong trường của Tây Vực Quốc vương, Công chúa Cầm Mộc Nhi đang núp vào góc khuất nghe lén cuộc nói chuyện của phụ thân và sứ giả Khương Quốc Uất Trì. Cầm Mộc Nhi mặc dù sinh trưởng ở thảo nguyên Tây Vực nhưng cũng rất thích theo Mã Bang đến Trung Nguyên du ngoạn. Nàng thông minh lanh lợi, rất nhanh chóng học được chữ viết của Trung Nguyên, lại thấy các thiếu nữ trên khắp con phố ở Khương Quốc đều vận y phục bằng gấm lụa, đồ trang sức đeo tay có hoa văn tinh xảo, các công tử thì phong lưu nho nhã, ngâm thơ vẽ tranh, khiến nàng rất ngưỡng mộ. Nàng đã từng suy nghĩ, nếu một ngày nào đó lấy được anh hùng Trung Nguyên làm chồng, không còn phải sống cuộc đời du mục thì quả thật chẳng có gì hạnh phúc hơn. Cho nên ngày hôm qua, thời điểm phụ thân hỏi nàng có bằng lòng vì tử dân mà gả cho Khương vương hay không, nàng đã gật đầu mà không cần suy nghĩ.

Trong lòng Cầm Mộc Nhi đang tràn ngập niềm vui, có phải Uất Trì tới để bàn chuyện kết thân? Nào ngờ, Uất Trì nói:

“Bệ hạ nhà ta vẫn còn trẻ, không muốn nói đến chuyện thành thân sớm như vậy, mong rằng Tây Vực vương thu hồi quyết định đã ban ra.”

“Ý người là Khương vương muốn đổi ý?”

“Vua ta chưa từng ưng thuận, làm sao lại có chuyện đổi ý? Chưa nói đến Tây Vực Công chúa vốn là người ngoại tộc, nước ta xưa nay có tiền lệ không cùng ngoại tộc lấy nhau, mong Quốc vương thứ lỗi.”

“Người!” Tây Vực Vương tức giận đập mạnh lên mặt bàn, người Tây Vực từ trước đến giờ luôn đơn giản về vấn đề hôn sự. Hôm qua nghe Quốc cữu luôn miệng nói không thành vấn đề nên hắn đã cho rằng việc kết thông gia giữa hai nước đã được đáp ứng, ai ngờ giờ đây lại đổi ý, hắn không sao nuốt trôi cơn khẩu khí này, lòng đang muốn nổi cơn thịnh nộ.

Đúng lúc ấy, nữ nhi của hắn chạy ra từ bên trong trường, đưa mũi tiền lông vũ ra trước mặt, nghiêm nghị nói với Uất Trì:

“Trở về báo lại với Khương Vương các người rằng, Cầm Mộc Nhi ta không phải là người dễ bị ức hiếp. Người ngoại tộc thì đã sao? Bọn ta có gì không bằng người Hán các người? Hắn chưa từng nhìn qua ta một lần mà đã muốn thoái hôn, hắn cho rằng mọi chuyện dễ dàng vậy sao?” Cầm Mộc Nhi nói xong thì ngay lập tức bẻ mũi tiền trong tay gãy làm hai, ném trước mặt Uất Trì. Uất Trì thấy Công chúa tính tình cương liệt như thế, cũng không nói nhiều lời nữa, liền cáo lui trở về trường quân.

Sắc xuân như một cơn mưa xua đi mùa đông lạnh lẽo, cây cối chen nhau đâm chồi nảy lộc, như từng ánh mây xanh biếc bay xuống Phượng Minh Sơn.

Bên trong chân núi, một bạch y đạo sĩ đang chậm rãi quét sân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ra cửa, giống như đang chờ đợi ai đó.

Y chính là Cố Lưu Phương.

Kể từ lúc ly khai với Long Dương, y mỗi ngày đều chờ đợi tin tức của hắn. Phong thư gần nhất của Long Dương cũng là cách đây hai tuần, hắn nói mình đã thắng trận, đang cùng Tây Vực đàm phán, sẽ rất nhanh chóng trở về. Chỉ là sau ngày ấy, y không còn nhận được tin tức, Công chúa cũng lâu rồi không ghé qua. Có lẽ Long Dương đã lên đường khai hoàn hồi triều, không để Công chúa báo cho y biết vì muốn gây ngạc nhiên cho y?

Lưu Phương ôm chổi đứng trong nội viện, hướng mắt nhìn cửa, lòng âm thầm nghĩ ngợi. Biết đâu trong nháy mắt, Long Dương sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt y, giống như lần gặp lại trước đây của hai người.

“Lưu Phương! Con vào đây!” Thanh âm sư phụ vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Lưu Phương.

“Vâng, sư phụ.” Lưu Phương vào nội đường, liền nhận ra ngay nét mặt sư phụ không vui, ánh mắt hướng về y có phần lo âu. Lưu Phương thoáng chút hốt hoảng, có phải việc y tư niệm Long Dương đã bị sư phụ nhìn ra?

Quả nhiên, Hợp Dương đạo trưởng nói:

“Lưu Phương, vì sư hỏi con, mỗi ngày con đều ở trước cửa quét sân ba lần, mắt không ngừng nhìn xung quanh, có phải đang chờ đợi người nào?”

“Đệ tử... Không có! Không có.” Xưa nay Lưu Phương chưa từng nói dối, câu trả lời này, dù là mang thanh âm nhỏ nhất, cũng đã đủ khiến y run rẩy.

“Lưu Phương, con hãy nói thật với sư phụ, con đang đợi Công chúa tới?”

“Con... Sư phụ, làm sao người biết?”

Trước mặt sư phụ, Lưu Phương luôn không cách nào giữ kín điều gì, y vốn đã áy náy về việc mình một mực giấu giếm sư phụ. Giờ đây nếu như người đã biết y đang đợi tin tức từ Công chúa, ắt hẳn cũng đã đoán ra chuyện tình cảm của y và Long Dương.

“Lưu Phương, hôm nay vì sư có mấy lời nhất định phải nói cho con biết.” Hợp Dương chậm rãi thở dài, “Là chuyện về mẫu thân của con. Hai mươi năm trước, người giao con cho ta chính là mẫu thân của con.”

Lưu Phương sửng sốt khi nghe những lời của sư phụ. Từ nhỏ, y đã nhiều lần hỏi sư phụ về lai lịch của mình, về phụ mẫu của là ai, lúc ấy sư phụ chỉ nói không biết. Thì ra, y chính là được mẫu thân giao cho sư phụ. Nhưng y lại không hiểu vì sao đến bây giờ sư phụ mới chịu nói sự thật với y.

“Ngày đó, khi ta lên núi hái thuốc trở về thì nhìn thấy một bạch y nữ tử mang khăn che mặt, ôm trong lòng một hài nhi đứng trước cửa. Nàng vừa thấy ta thì ngay lập tức quỳ xuống, hy vọng ta có thể thu nhận hài tử của nàng, giúp đứa trẻ xuất gia làm đạo sĩ. Ta trông thấy đứa bé vẫn chưa tròn một tuổi, vốn là không

muốn đồng ý. Thế nhưng nữ tử kia đã khóc lóc cầu xin ta, nàng bảo nếu ta không thu nhận đứa nhỏ này thì nó sẽ không có con đường sống.”

“Hài nhi ấy... Chính là con sao?”

Hợp Dương chậm rãi gật đầu, lại tiếp tục thở dài, “Mẫu thân con nói, nàng vốn là là tiểu thư của một gia đình giàu có. Nhưng bởi vì yêu một người nên nàng đã phụ lòng gia đình mình, liên lụy phụ mẫu chết thảm, bằng hữu xa lánh. Nàng mai danh ẩn tích theo hắc hủ, sau đó sinh ra con. Ngờ đâu khi con chưa tròn một tuổi, hắc hủ đã bỏ rơi nàng, để lại nàng cô nhi quả mẫu. Nàng tự giác nghiệp chướng nặng nề, không mong hài tử đi theo con đường sai lầm của mình, vì vậy muốn cho con thoát khỏi phạm trần, xuất gia tu đạo, trải qua cuộc đời bình an.”

“Mẫu thân nói kẻ phụ lòng người chính là phụ thân của con? Ông ấy là ai?”

“Mẫu thân con không muốn nói, nàng chỉ nói phụ thân con tâm mang thiên hạ, xem như nàng không hối hận khi bị hắc hủ phụ lòng. Chỉ là không nghĩ rằng tình yêu của nàng đã làm liên lụy tới rất nhiều người vô tội.”

“Vậy mẫu thân con bây giờ đang ở nơi nào, tại sao người không đến gặp con?”

“Mẫu thân con chỉ đem con phó thác cho ta, sau khi nói những lời này thì liền rời khỏi. Ngày hôm sau ta nghe nói có người ở bờ sông phát hiện thi thể của một bạch y nữ tử mang khăn che mặt, đó chính là mẫu thân của con. Nghĩ đến, nàng đã khốn khổ vì tình, cuối cùng quyết định nhảy sông tự vẫn. Ta nếu sớm biết việc này thì đã khuyên bảo nàng, cũng không để nàng đi đến con đường tuyệt lộ.”

Lưu Phương ngăn người nhìn sư phụ, nguyên lai mẫu thân vì yêu phụ thân mới sinh hạ ra y, ai ngờ phụ thân phụ lòng, mẫu thân hắc hủ là thương tâm dục tuyệt, mới quyết định trầm mình dưới lòng sông.

“Tên của con là do mẫu thân con đặt chỉ có hai chữ Lưu Phương, không có họ, cho nên ta đã lấy họ Cổ cho con, mong rằng con có thể cảm niệm thương sinh, cũng giống như tâm nguyện của phụ thân con.”

Lưu Phương nghe sư phụ nói, rốt cuộc cũng biết tên mình do mẫu thân đặt, người mặc dù đã buông bỏ mình nhưng chung quy vẫn rất yêu thương mình, luôn hy vọng mình bình an. Còn về phần phụ thân, trong lòng Lưu Phương không thể nói ra được tư vị nào.

“Lưu Phương, ta hôm nay nói cho con biết những điều này, chính là hy vọng con hiểu, mẫu thân con vì tình căn thâm chủng, cho nên cả đời mới vướng vào bi kịch, con không được dẫm lên vết xe đổ ấy. Nếu con yêu người không thể yêu thì đời con sẽ mang tai họa. Lưu Phương, ta biết con ngày đêm lo nghĩ, mong chờ một ngày có thể trở lại Khương Vương Cung, con cũng hiểu rõ người trong cung nội kia không phải là người con có thể yêu. Con đã xuất gia rồi, nên kết thúc trần duyên, hãy làm người thanh tu giống như hy vọng của mẫu thân con. Cũng trách sư phụ năm đó cho con đi dự thi làm mưu thần, cho nên giờ đây con mới gặp phải những tình cảm ngang trái này.”

“Sư phụ!” Nước mắt Lưu Phương đã lăn xuống đôi gò má nhợt nhạt, thì ra sư phụ kể bi kịch của mẫu thân cho y nghe chính là vì không muốn y tiếp tục yêu Long Dương. Không, y không thể làm được!

Lưu Phương tiến lên hai bước, quỳ xuống trước mặt sư phụ, tay y nắm lấy đầu gối Hợp Dương, nức nở nói:

“Sư phụ! Lưu Phương phụ lòng dạy dỗ bao năm sư phụ! Lưu Phương biết mình sai, nhưng Lưu Phương đã không thể quay đầu lại. Long Dương đối với Lưu Phương tình thâm ý trọng, con thật sự muốn cùng hắc hủ cả đời bên nhau!”

“Con... Con nói cái gì? Người con yêu là Khương vương?”

Hợp Dương nghe xong liền kinh hãi, lão cứ tưởng rằng người ở trong tâm Lưu Phương là Công chúa Long Quý, cho nên y mỗi ngày mới hôn bắt thủ xá ở cửa chờ Công chúa. Lão vạn lần không nghĩ tới việc Lưu Phương cư nhiên yêu Khương vương, là một nam tử! Hơn nữa, theo lời nói của y thì Khương vương cũng có tình cảm với y, đây không phải là tình yêu nam nữ bình thường mà chính là đoạn tụ phi luân thường đạo lý! Đừng nói đến giới luật của đạo gia, ngay cả thể tục cũng khó thể dung nạp!

“Nói như vậy, hôm đó từ Dương Quốc trở về, Khương vương chỉ mang theo con, chính là... Chính là bởi vì...”

“Là bởi vì Dương vương Vân Đình cố chấp chia rẽ đệ tử cùng Long Dương, chúng con đã phá vòng vây, kết quả không ngờ rằng Thương tướng quân cùng tất cả thị vệ đều hi sinh...”

“Người... Lưu Phương, người vạn lần không thể như thế!” Hợp Dương vịn vào bả vai Lưu Phương, lão cảm thấy Lưu Phương đang đi về hướng vực sâu, vô luận thế nào, lão cũng phải kéo y trở lại, “Tai họa đã xảy ra, chẳng lẽ con hờ hững nghĩ nguyên nhân chính là bởi vì con đã yêu người không nên yêu sao? Nếu con làm trái với đạo lý tự nhiên thì chắc chắn thiên ý sẽ không dung!”

“Con... Con chưa từng nghĩ đến.” Nghe sư phụ nói những lời nặng nề, Lưu Phương vội vàng đáp, “Những điều này đều là lỗi của con, Long Dương không có can hệ, nếu thật sự bị trừng phạt, tất cả đều do một mình con gánh chịu.”

“Vậy con hãy lập tức cùng Khương vương đoạn tuyệt tất cả quan hệ!”

“Không, sư phụ, con không thể, hấn cần con, hấn hy vọng con chờ hấn, hấn sẽ nhanh chóng trở lại, con không thể phụ lòng hấn!” Lưu Phương thống khổ kéo người sư phụ, y mong muốn người mình kính yêu nhất có thể hiểu cho nỗi lòng của y.

“Lưu Phương, sao con có thể chấp mê bất ngộ! Hấn... Hấn là một nam tử! Con làm sao có thể yêu hấn! Nhân lúc hai người còn chưa trở thành tai họa, vẫn còn kịp cho con đoạn tuyệt.”

“Sư phụ, không còn kịp rồi, chúng con đã có quan hệ xác thịt rồi, tất cả cuộc đời con đều là của hấn!” Mất thấy sư phụ không thể hiểu mình, không thể tha thứ mình, Lưu Phương cảm giác trong lòng tê lương chua xót, y run giọng nói, “Sư phụ nếu không thể tha thứ thì xin hãy xem như chưa từng có qua đờ đệ mang tên Lưu Phương, hãy để cho đệ tử tự sinh tự diệt.”

“Người! Hồn trưởng!” Hợp Dương vừa nói xong thì tay đã giáng xuống má Lưu Phương một cái tát thật mạnh, đến nỗi khóe miệng y vương máu, cả người ngã rạp xuống đất, “Người hãy nghĩ đến bi kịch của mẫu thân người. Đến cuối cùng, người vẫn một mực muốn nghịch thiên đạo?”

Tâm Lưu Phương lúc này đã phủ lên màu xám ảm đạm, sư phụ cho rằng y nghịch thiên, y chỉ là cùng Long Dương yêu nhau, thế mà lại dắc tội lớn vậy sao? Lưu Phương cười khổ một tiếng, hai mắt nhìn nghiêng, thì thầm trong miệng, “Thiên đạo? Mẫu thân chết không phải bởi vì yêu, tất cả là do phụ thân đã phụ lòng người! Mẫu thân phải vì kẻ bạc tình mà chết, đây mới gọi là thuận lòng trời sao? Con cùng mẫu thân không giống nhau, Long Dương yêu con, hấn đã vì con mà bất hòa với huynh đệ, chống đối cả mệnh lệnh của phụ mẫu, hấn tin tưởng con! Con tuyệt đối sẽ không làm điều phụ lòng hấn!”

“Hoang đường! Hoang đường! Lưu Phương, người đã lầm lạc rồi! Người nào biết Long Dương không phụ người? Hấn là quân vương, không phải có rất nhiều ái nhân sao? Làm sao người có thể tin chắc đây?”

Lưu Phương ngồi dậy, đứng trước mặt sư phụ. Y từ nhỏ kính yêu sư phụ, xem người như phụ mẫu mình, chẳng bao giờ dám tỏ ra chống đối. Lưu Phương có thể chịu đựng sự trách phạt của sư phụ, nhưng nếu muốn y đoạn tuyệt với Long Dương thì không thể nào.

“Cõi đời này, nếu ngay cả hấn con cũng không tin thì còn điều gì con có thể tin tưởng!”

Hợp Dương nhìn ánh mắt kiên định của Lưu Phương, giống như hình ảnh mẫu thân y năm đó, nghĩa vô phản cố. Lão vốn sợ nhất sự thể như thế này, thật không nghĩ đến việc đệ tử lão yêu thương nhất muốn đi trên con đường oan nghiệt, vì sao lại cố chấp như thế? Trong lúc ấy, Hợp Dương đột nhiên nghĩ đến việc năm đó sư huynh chỉ điểm lão xuống núi, phụ tá Khương vương.

Thì ra là, sư huynh Thanh Vi đạo trưởng của Hợp Dương là Thục Sơn chủ môn có năng lực lĩnh hội thiên đạo. Khương Quốc Thái tử Long Dương cùng Dương Quốc tiểu Vương tử Vân Đình cũng là theo lão học đạo. Hôm đó, Thanh Vi đã tiên đoán được một kiếp nạn, Long Dương và Vân Đình nếu cùng lên ngôi, có thể sẽ vì một người mà phát động chiến tranh, ai chiếm được người này thì xem như là xưng bá thiên hạ. Người này rốt cuộc là ai, kết quả của cuộc chiến như thế nào đều không thể biết, chỉ biết là lê dân bách tính sẽ phải chịu khổ, họa loạn khắp nơi. Dù Thanh Vi đã nghĩ ngợi nhiều năm nhưng cũng không thể tìm ra phương pháp phá giải. Mất thấy Long Dương cùng Vân Đình sắp xuất sư, Thanh Vi liền mời hai sư đệ Hợp Dương và Thương Cổ đến bàn bạc. Hợp Dương cho là, thiên ý nếu như không thể trái thì thay vì tìm kiếm phương pháp phá giải, không bằng ngay bây giờ bắt đầu chuẩn bị, mượn đạo nhập thế, lúc tai kiếp

phát sinh thì sẽ toàn lực cứu vãn. Còn Thương Cổ lại cho rằng, nếu nguyên nhân tai họa từ một người mà ra thì chỉ cần tìm được người này, diệt trừ hẳn trước khi hắn dẫn đến chiến tranh, tức khắc mọi chuyện sẽ được hóa giải. Song phương bên nào cũng cho là mình có lý, cuối cùng không đưa tới kết quả nào. Thanh Vi liền cùng hai người thương lượng, nếu ngày sau cả hai lên ngôi thì Thương Cổ và Hợp Dương phải ở cạnh bên, một mặt phụ tá quân vương thống trị quốc gia, mặt khác âm thầm quan sát ai là người làm tai họa xảy ra, để kịp phòng ngừa kiếp nạn này.

Hợp Dương nghĩ đến đây, không khỏi âm thầm kinh hãi, nếu Lưu Phương thừa nhận mình cùng Long Dương có tình cảm, và ngày hôm đó y đã đưa tới tai họa khi rời khỏi nơi của Vân Đình, còn khiến Long Dương và Vân Đình huynh đệ trở mặt, chẳng lẽ ái đồ của lão chính là người dẫn đến tai họa trong lời tiên đoán? Hợp Dương bởi vì thương yêu Lưu Phương, lại tin tưởng y là người chính trực hiền lành, cho nên chưa từng nghĩ tới. Nhưng bây giờ y vì tình mà chấp mê nhập ma, sợ rằng y thật sự chính là người trong lời tiên đoán.

“Vi sư cũng không còn gì để nói nữa rồi.” Hợp Dương từ từ đứng lên, thấy Lưu Phương vẫn nhìn mình, mâu quang tràn đầy kiên quyết, mơ hồ còn mang theo chút oán khí. Lão không khỏi thở dài, đối diện Lưu Phương, nói, “Ta muốn đi Thục Sơn tìm sư huynh Thanh Vi đạo trưởng luận đạo. Con hãy ở lại nơi này, suy nghĩ thật kỹ những lời của ta!”

Sau khi Hợp Dương rời đi, Long Dương vẫn không có tin tức, tâm trí Lưu Phương đã quyết, y không muốn nghĩ đến những lời của sư phụ. Mỗi ngày, ngoại trừ những lúc trông ngóng ở cửa thì y đều ở nội đường viết sách thư. Sách này gọi là Vạn Giản Thư, từ sau ngày Long Dương rời đi, Lưu Phương liền bắt đầu sửa sang biên soạn lại, đã gần hoàn thành rồi. Trong sách chủ yếu ghi chép những sáng kiến trị quốc mà Long Dương và Lưu Phương đã cùng nhau thảo luận, có việc lớn như thiên văn địa lý, cũng có việc nhỏ như nông ngư canh chúc, bao la vạn tượng, tất cả đều được ghi lại trong sách. Y còn nhớ Long Dương từng nói rằng, chờ ngày khai hoàn hồi triều, sẽ một lần nữa tuyển mưu thần, đến lúc đó y sẽ đem sách Vạn Giản Thư đi dự thi, hy vọng Thượng hoàng cùng Vương hậu có thể nhìn thấy y đủ khả năng phò trợ quân vương, bất kể hiềm khích lúc trước, cho phép y ở lại.

Ngày hôm đó, Lưu Phương vẫn ở trong nội đường viết sách như mọi khi thì chợt nghe thấy thanh âm nhân mã huyền não bên ngoài cửa, trong lòng nhất thời kích động, có người dùng vũ lực gõ cửa, kêu to, “Cố Lưu Phương! Cố Lưu Phương có ở đó hay không?”

Nhất định là Long Dương trở lại! Lưu Phương vội vàng chạy ra mở cửa, ngờ đâu chỉ thấy Quốc cữu mang theo một đội thị vệ trong cung đứng chờ bên ngoài.

“Nguyên lai là Quốc cữu đại nhân, thảo dân Cố Lưu Phương, tham kiến Quốc cữu đại nhân.”

Quốc cữu nhìn qua Lưu Phương, hừ một tiếng, đột nhiên ra lệnh, “Bắt hắn lại cho ta!”

Bọn thị vệ nghe lệnh, không nói một lời, ngay lập tức, có hai người lao ra bắt giữ Lưu Phương.

Lưu Phương cả kinh thất sắc, vội nói, “Quốc cữu! Đây là ý gì? Lưu Phương phạm vào tội gì, vì sao phải bắt ta?”

“Người phạm vào tội gì? Trong lòng ngươi là rõ nhất!”

“Lưu Phương không hiểu, chuyện ở Dương Quốc, Vương hậu đã miễn tội cho Lưu Phương, vì sao bây giờ lại muốn bắt Lưu Phương?” Lưu Phương liềm mạng suy nghĩ, rốt cuộc y làm sai điều gì?

“Hảo! Người đừng giả vờ với ta! Vương hậu miễn ngươi tội kẻ cận thánh giá bắt lực nhưng không biết chuyện ngươi ở đây thông địch mại quốc! Người đâu, lúc soát cho ta!”

“Người nói cái gì? Ai thông địch mại quốc?” Lưu Phương biết tội danh này không nhỏ, là tội chém đầu, y không kịp ngẫm nghĩ rốt cuộc người nào đã vu tội cho mình, vội vàng giải thích, “Lưu Phương một mực làm theo tôn chỉ, đợi ở bên trong, chưa từng ra khỏi cửa, càng không thể nào thông địch mại quốc, mong Quốc cữu tra rõ, nếu muốn luận tội thì phải có chứng cứ!”

“Ai nói thông địch mại quốc thì cần phải ra khỏi cửa?” Quốc cữu phỉ nhổ trên người một cái, chậm rãi ngồi trên ghế Thái sư do đây tổ mang tới, nói, “Người muốn chứng cứ đúng không? Ta sẽ cho người nhìn thấy chứng cứ.” Lúc này, thị vệ đã từ nội đường mang ra mấy chục sách thư, đặt ở nội viện, sau đó nhỏ giọng nói với Quốc cữu, bên trong ngoài những thứ này thì đều là đạo pháp kinh thư.

“Như thế đủ rồi! Đây chính là chứng cứ phạm tội!” Quốc cữu không nhìn được khoát tay áo một cái, để cho thị vệ lui sang một bên.

Lưu Phương thấy thị vệ mang ra giấy thư do y viết, đây làm sao có thể là chứng cứ phạm tội bán nước tư thông với địch? Y không thể cứ như vậy bị hàm oan, Lưu Phương liền giải thích:

“Quốc cữu đại nhân, những sách này là giấy thư Lưu Phương viết cho bộ hạ, không có điểm nào liên quan đến việc thông địch mại quốc. Để cho Lưu Phương gánh tội danh này, thật sự là oan uổng!”

“Oan uổng? Cổ Lưu Phương, ta sớm biết người cùng Long Dương là quan hệ như thế nào! Hừ! Nhưng người dám nói, người cùng Dương vương Vân Đình kia không có quan hệ sao?”

“Ta...” Lưu Phương không biết Quốc cữu nói điều này là có ý gì, quan hệ của y và Vân Đình như thế nào?

“Dương vương căn bản không phải ái tài mà chính là coi trọng dung mạo của người, muốn người ở lại bên cạnh hầu hạ hắn. Ai ngờ Long Dương không chịu từ bỏ những thứ hắn yêu thích, cho nên hai huynh đệ bọn họ mới đánh nhau, có phải hay không?”

“Người... Người... Không phải như thế! Nhưng cho dù là vậy thì làm sao có thể chứng minh là ta bán nước tư thông với địch?”

Quốc cữu nghe xong, liền đứng dậy đi đến trước mặt Lưu Phương, đưa tay nâng cằm của y lên, gương mặt này quả nhiên tuấn tú vô cùng, khó trách Long Dương cùng Vân Đình quyến luyến không rời. Hắn tiếp tục nâng mặt của Lưu Phương lên cao, mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người Lưu Phương khiến hắn không khỏi say mê hít một hơi dài. Lưu Phương khó chịu xoay đầu sang một bên, Quốc cữu thấy y như thế thì càng vui vẻ, cười *** nói:

“Hắc hắc, Cổ Lưu Phương, vậy là người đã thừa nhận cùng Dương vương có tư tình! Loại người như người thì có bản lãnh gì! Sau khi người trở lại Khương Quốc, Thượng hoàng cùng Vương hậu miễn chức người, đuổi người ra khỏi cung, Khương vương cũng không chiếu cố người nữa, vì vậy người ghi hận trong lòng, đem những gì người biết khi kề cận Khương Vương viết ra cho Dương vương, ý đồ để hắn niệm tình cũ, chứa chấp người một lần nữa, có phải không?”

“Người... Người đơn giản là bịa đặt! Ta làm sao có thể viết cho Dương vương?” Lưu Phương chỉ cảm thấy người trước mặt mình hình dung bỉ ổi, miệng đầy thư hoàng, có điểm nào giống với cữu cữu của Long Dương.

“Hừ! Đó là ta phát hiện sớm nên mới có thể vạch trần thủ đoạn của người cùng Dương vương, ta còn phải chờ người đưa những cuốn sách này ra ngoài à? Buồn cười!”

“Không! Đây đều là sách ta viết cho bộ hạ, các người chờ Long Dương trở lại, để hắn xem qua sẽ biết!”

Quốc cữu nghe lời nói của Lưu Phương thì thẹn quá hóa giận, nụ cười liền thu vào, phần nộ nói, “Người không cần đem Long Dương ra dọa ta! Ta là cữu cữu của hắn! Người còn không biết à, Khương vương ở biên thành sẽ phải cưới Tây Vực công chúa! Chính là ta đã làm mai cho hai người! Người còn hy vọng hắn sẽ tiếp tục bị người lừa gạt?”

“Người nói gì?” Lưu Phương nghe những lời này, chợt cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh, thì ra lâu như vậy y không nhận được tin của Long Dương là bởi vì hắn muốn thành hôn? Lúc hắn đi, rõ ràng đã nói mong y chờ hắn, hắn nhất định sẽ trở về, làm sao nhanh như vậy đã thay đổi? Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào. “Người nói láo! Bộ hạ phải đi binh loạn, làm sao có thể thành thân? Hắn không có nói qua...”

“Việc bộ hạ thành thân dựa vào cái gì phải nói cho người biết? Người cho rằng người là ai? Người bất quá chỉ là một con chó để Long Dương chơi đùa mà thôi! Còn Tây Vực Công chúa là đại mỹ nhân, nàng thỉnh cầu được hòa hôn cùng Long Dương, hàng năm sau đó đều sẽ tiến cống, đây chính là chuyện tốt đối với Khương Quốc! Ha ha, Cổ Lưu Phương, trước mắt, người cũng đừng trông cậy vào Long Dương nữa. Hắn đã quên người rồi, hắn còn trẻ, khó tránh khỏi có những lúc làm điều xằng bậy. Còn người, hãy mau nhận tội thông địch mại quốc, ta sẽ mang người về giao phó cho Vương hậu, để xem người có thể cho người một con đường sống hay không.”

Quốc cữu vừa dứt lời thì trong tay lão đã cầm lên một bản cung khai, trên đó viết Cổ Lưu Phương tự nhận bán nước tư thông với địch, chứng cứ xác thật, cam nguyện chịu phạt. Bên trên, một người thị vệ cầm lấy

bút để cho Lưu Phương ký tên.

Lưu Phương thế nào cũng không chịu nhận tội, y lớn tiếng nói:

“Ta không nhận! Ta không có thông dịch mại quốc, càng không bán nước! Các người hãm hại ta như thế, có phải vì không muốn ta gặp lại bệ hạ, nên mới thêu dệt lời nói dối để gạt ta? Ta không có tội!” Lưu Phương lúc này đã hiểu ra, căn bản không phải là chuyện bán nước tư thông với địch, những người này muốn gán tội cho y, hà hoạn vô từ!

“Người ở đây thiết đường tư thẩm, lập chứng cứ, bức cung nhận tội, người không sợ vương pháp sao?”

“Người! Có Lưu Phương, người đừng nói vương pháp với ta! Ta nói cho người biết, hôm nay người thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng không sao, cái tội danh này đã định cho người rồi! Bây đầu, đem những cuốn sách này đốt cho ta!”

Bọn thị vệ nghe lệnh, lập tức cầm cây đuốc châm vào sách của Lưu Phương, ngay lập tức, ánh lửa ngất trời.

“Không thể đốt! Không thể đốt!” Lưu Phương vùng người khỏi bọn thị vệ, lao vào đồng lửa, mong muốn dập tắt thứ ánh sáng nóng bức này. Những cuốn sách ấy là hy vọng giúp y chống chọi nhiều tháng qua, là hy vọng Long Dương đã cho y, có cả kỷ niệm của những tháng ngày cùng Long Dương du ngoạn, những ký ức đã cùng nhau trải qua, dù là nhỏ nhất. Y không tin những lời đó, chỉ cần chờ Long Dương trở lại thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

“Mau đem hắt trói lại!”

“Tuân lệnh!”

Từ trong đội thị vệ xông lên hai người, kéo Lưu Phương ra khỏi đồng lửa, dùng dây thừng trói y lại, đẩy ngã trên đất.

Lưu Phương mặc dù bị trói, vẫn một mực bò trên đất, luôn miệng kêu, “Không thể đốt! Không thể đốt!” Quốc cữu thấy thế thì có chút hả hê, lão dùng chân dẫm lên người Lưu Phương, nhìn y giãy giụa trên mặt đất, muốn đi về phía trước, nhưng cuối cùng đành bất lực, không cách nào đến gần.

Cứ như vậy, Lưu Phương trở mắt nhìn ngọn lửa giống như quỷ đói cắn nuốt hết hy vọng của y, những quyển sách xoắn lại trong hỏa diễm, như vùng vẫy, như lẫn mình, như muốn thoát khỏi, rồi cũng rất nhanh chóng biến mất. Trong khi Lưu Phương đau đớn chứng kiến sự việc thì bọn người xung quanh lại bật ra vô số tràng cười ác độc, những quyển sách ấy đối với họ mà nói, bất quá chỉ là một đồng giấy vụn, là chứng cứ xác nhận việc y thông dịch mại quốc, bọn họ sẽ không cho y có cơ hội giữ lại, vì vốn dĩ bọn họ muốn hủy diệt nó hoàn toàn. Giờ đây, đã có người thay y viết xong bản cung khai, phán định cả tội danh rồi, chứng cứ này không còn cần thiết nữa. Làn khói dày đặc xộc vào mũi, miệng Lưu Phương, tiếng kêu la của y bị bao phủ bởi những tiếng cười trắng trợn, không đầy một khắc sau, sách vở đã hóa thành tro bụi. Một trận gió nổi lên, cuốn từng mảnh bụi giấy bay bay, từ từ tán lạc trước mặt y.

Cổ họng Lưu Phương khàn đặc, nước mắt khô cạn, đầu óc trở nên trống rỗng. Y để mặc cho thị vệ ném mình vào xe, khóa người y vào lan can bên cạnh, như vậy, y chỉ có thể nằm nghiêng trong xe, không cách nào trốn chạy. Xung quanh xe ngựa được bịt kín bằng màn vải, không một ánh sáng nào có thể xuyên thấu vào, cả người Lưu Phương lẩn lút trong bóng tối theo từng nhịp chuyển động của xe, y không biết là họ muốn đưa mình đi đâu. Thật ra, dù là nơi nào cũng không quan trọng, y biết, mục đích của những người này là không để cho y gặp lại Long Dương, muốn hy vọng của y tan biến, muốn cho y hoàn toàn biến mất.

Đoàn người càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất vào sắc vụ bao phủ quanh sơn đạo.

oOo

Người hừng cao thể liệt: cao hừng, hết sức phấn khởi

Mục trường khẩu ngại: ngăn người, giương mắt mà nhìn, không nói ra lời

Hồ nháo: càn quấy

Anh tư tấp sảng: một lời khen dành cho những người có tài năng hơn người, tư thế oai hùng, hiên ngang mạnh mẽ. Quốc cữu dùng lời này cho Cầm Mộc Nhi kiểu như khen nàng ấy là nữ trung hào kiệt.

Tình căn thâm chủng: tình cảm sâu nặng

Hồn bắt thủ xá: hồn vía lên mây

Nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Thư hoàng: từ này Aimi cũng không dám chắc lắm, thư là giống mái, hoàng là màu vàng (còn có nghĩa khác là đòi trụy), Aimi nghĩ nó giống như mang ý khinh bỉ khi dùng cho ai đó.

Hà hoạn vô từ: là về thứ hai trong câu “Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ”, đại ý nói nếu đã cố ý gán tội lên ai đó thì không cần phải kiểm cố nữa.

8. Chương 8: Mạc Cẩm Dữ Quân Tuyệt

(Không Có Dừng Khí Đoạn Tuyệt Với Quân Vương)

Tuyệt nhẹ nhàng bay bên ngoài biên thành, trên cổng lầu xuất hiện một thân ảnh sừng sững, đó là Long Dương. Hắn nắm chặt áo choàng đỏ thắm bên ngoài áo giáp, ánh mắt nhìn về nơi xa, cảm thấy gió rét thấu xương đang tràn vào da thịt. Không gian bạch sắc xa xôi, im lìm vắng vẻ, lều bạt của đại quân Tây Vực thì quanh co, trùng điệp khắp mấy dặm. Hắn vốn dự liệu rằng lương thảo của người Tây Vực không đủ, khó thể chống chọi giữa trời đông giá rét, rồi họ sẽ không đánh mà tự lui binh. Nhưng giờ đã qua hai tuần lễ, tại sao bọn họ vẫn có thể kiên trì? Hay là bởi vì hắn không chịu hòa thân nên người Tây Vực muốn lấy tính mạng của ngàn vạn binh sĩ ra chiến đấu đến cùng? Trực giác mách bảo cho Long Dương biết mọi chuyện không đơn giản như vậy. Hắn đã phải thám mã đi thăm dò nguồn gốc lương thảo của đối phương, để xem chúng được chuyển đến từ nơi nào. Trong lòng hắn có nỗi bất an, giống như gió tuyết này, đau nhói trong tim.

“Bệ hạ, thám mã trở lại.” Thủ bị Uất Trì đi xuyên qua gió, hướng Long Dương bẩm báo.

“Có tin tức sao?”

“Bệ hạ dự liệu không sai, quân đội Tây Vực quả nhiên lấy lương thảo từ Dương Quốc, xem xét số lượng và quy mô, chỉ sợ rằng đó chính là quân lương.”

Long Dương hít một hơi thật sâu, răng cắn chặt lại, thật sự là Vân Đình! Đã từng kết nghĩa huynh đệ với nhau, nhưng giờ đây hắn lại cùng với Tây Vực cấu kết, chẳng lẽ hắn muốn cùng Khương Quốc trở thành thù địch sao? Không thể đợi thêm được nữa, như vậy sẽ càng thêm hao tổn, chỉ lo rằng Vân Đình cùng Tây Vực vương sẽ hợp binh một chỗ, khi đó thì khó thể chống lại. Hiện nay cho dù có hy sinh lớn hơn thì cũng phải tốc chiến tốc thắng!

“Uất Trì, truyền lệnh xuống, ngày mai chúng ta sẽ cùng Tây Vực vương quyết chiến, hôm nay các tướng sĩ hãy sớm an giấc!”

“Tuân lệnh! Bệ hạ!”

Đêm đến, gió rét thổi mạnh như lốc xoáy, Long Dương lại thấp sáng ngọn nến, đứng nghĩ ngợi trước mưu đồ giang sơn xã tắc. Trận quyết chiến ngày mai sắp diễn ra, hắn phải làm thế nào để khống chế địch đây. Trong đầu hắn đã nghĩ ra mấy trận pháp, quân Tây Vực sau nhiều lần công thành đã có tổn hại, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa và bắn cung thì vẫn mạnh hơn so với quân đội Khương Quốc, cho nên trận pháp trọng yếu nhất... Long Dương không khỏi nghĩ đến trận huyết chiến trước cửa Dương Vương Cung, Thương Kiêm là võ tướng mà hắn coi trọng nhất, nếu như Thương Kiêm còn sống thì nhất định có thể cùng hắn bày trận phá địch... Thương Kiêm cũng là vì hắn và Lưu Phương mới... Đã nhiều tháng không được gặp Lưu Phương rồi, dạo gần đây cũng không nhận được thư hỏi âm của y. Có phải vì chờ đợi quá lâu nên trong lòng y đã không còn lòng tin dành cho hắn?

Long Dương đang chìm trong những suy nghĩ miên man thì đột nhiên trưởng mình vén lên, một gã trung quân vọt vào trong.

“Không phải ta đã nói bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, xảy ra chuyện gì?” Long Dương không nhìn qua tên quân, cau mày nói.

Long Dương còn chưa dứt lời thì đã cảm nhận được phía sau mình nổi lên một trận gió mạnh, trực giác mách bảo có điều không tốt, hắn vội nghiêng người sang một bên. Ngay lập tức, ngân quang trường kiếm lóe lên, nhanh chóng đâm vào mũr đồ, vẽ ra một vết nứt, đích đến của trường kiếm cách mi tâm hắn không quá một tấc.

Là thích khách!

Người nọ thấy một kiếm của mình không chém trúng mục tiêu, cũng có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã lập tức rút kiếm trở về, liên tục tung ra những chiêu thức ác liệt về phía Long Dương, tất cả đều hướng đến chỗ hiểm, như muốn dồn Long Dương vào đường chết. Long Dương tay không vũ khí, chỉ có thể dùng chuỗi giá cầm nên miễn cưỡng chống đỡ. Hắn quát lên, “Người là ai?” Người nọ thấy Long Dương không cầm binh khí nhưng vẫn có thể ngăn chặn kiếm của mình, trong lòng càng thêm tức giận, hắn phi thân nhảy lên cao, vọt giữa không trung, đường kiếm đâm xuống thẳng đỉnh đầu Long Dương, quát to, “Ta chính là muốn mạng của ngươi!” Long Dương không khỏi sửng sốt, đây là thanh âm của nữ tử. Hắn thấy kiếm phong lướt qua, muốn xoay người né tránh nhưng đã không còn kịp, trường kiếm đâm thẳng vào vai trái của hắn. Long Dương cảm thấy trong nháy mắt hàn khí đã xuyên qua vai hắn, gân cốt bên trong giống như ti bạch bị xé rách làm nhiều mảnh, hắn quát to lên, một cước đá mặt bàn hương thẳng đến thích khách. Thích khách giữa không trung thấy Long Dương bị mình đâm trúng, cũng có chút kinh hoảng, trong lúc chưa kịp rút kiếm lại thì đã thấy cái bàn bay tới trước mặt mình, nàng nhất thời không tránh kịp, bị quật ngược trở lại, ngã xuống mặt đất, đau đớn trong người theo máu trào ra. Long Dương cắn chặt răng rút thanh trường kiếm khỏi vai mình, phi thân đến trước mặt thích khách, đem kiếm phong chĩa thẳng vào cổ họng nàng.

Lúc này, Uất Trì cùng thị vệ cũng chạy vào trong trường, tình cảnh trước mắt bọn họ là Long Dương đang dùng kiếm hướng thẳng vào một người đang ngồi dưới đất. Người nọ mặc quân phục, mái tóc tứ tán, đầu ngẩng cao, đôi mắt đẹp nhưng đầy phần hận nhìn chằm chằm vào Long Dương, thích khách này hẳn là một nữ nhân!

Đến khi Uất Trì nhìn thấy trên mũi kiếm nhỏ xuống máu tươi, lại thấy đôi môi Long Dương trắng bệch, ngậm chặt vào nhau thì mới chú ý đến cánh tay trái của Long Dương, máu tươi chảy ra từ đầu vai hắn đã nhuộm đỏ cả y phục.

“Bệ hạ!” Uất Trì kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ lấy Long Dương, bọn thị vệ cũng xông lên phía trước, đem thích khách kia trói lại.

Long Dương lúc này mới lảo đảo bước đến ghế ngồi, những giọt mồ hôi lớn như châu ngọc thi nhau chảy xuống gò má hắn. Lúc này, chỉ vì hắn đang tư niệm Lưu Phương cho nên không có phòng bị, bằng không thì đã chẳng dễ dàng bị thương. Hắn nhìn thấy Uất Trì sắc mặt trắng bệch, đang dùng đôi tay run rẩy kéo bào phục xuống để băng bó cho hắn. Hắn thở dài buồn bã, vết thương này quả thật không nhẹ, cánh tay trái không hề có phản ứng, dù hắn muốn cử động một chút cũng không được, chẳng biết sau này còn có thể sử dụng được không.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ...” Long Dương hướng Uất Trì cười cười. Nghĩ lại, mỗi lần hắn đến biên thành thì đều phải vác thương tích vào người. Lần trước là cùng Lưu Phương mất tích suốt một tháng, lần này thiếu chút nữa bị nữ thích khách chém đứt cả vai. Uất Trì nhất định đang bị cái nơi xui xẻo này làm cho sợ hãi.

“Bất quá chỉ là nữ tử, có thể làm gì được ta?” Long Dương cố gắng nói qua loa, để cho tất cả mọi người không quá tự trách. Ngay lúc đó, một trận đau đớn như kim châm muối xát đánh tới, Long Dương nắm chặt quả đấm, không lên tiếng. Nếu có Lưu Phương ở đây thật tốt, y có thể sử dụng mấy loại lá cây thảo dược cổ quái trị thương cho hắn, khẳng định sẽ không đau đớn như hiện giờ. Chỉ là, lúc ấy y sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt lo lắng, y sẽ cau mày, đứng ngồi không yên, ăn ngủ không yên, ái chà, tốt nhất là không để cho y biết.

“Đưa vò rượu cho ta!”

Long Dương dùng một tay nâng vò rượu lên cao, uống mãnh liệt hết nửa vò, liền cảm thấy đau đớn đã giảm

đi một ít, máu tựa hồ cũng không tuôn ra nữa. Lúc này, hần mới liếc mắt về hướng nữ thích khách kia, nâng cằm nàng lên cao, hỏi, “Người là ai? Tại sao muốn ám sát ta?”

“Hừ! Ta đã rơi vào tay ngươi, muốn giết muốn chém tùy ngươi định liệu, hỏi đông dài làm gì?”

Long Dương lúc này mới nhìn kỹ nữ tử trước mặt, bất quá chỉ độ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mi mục nàng trong sáng, gương mặt thanh tú động lòng người, so với muội muội Long Quỳnh của hần không cách biệt nhiều lắm. Chỉ là nàng đang mặc quân phục, hai tay bị trói sau lưng, dung nhan lộ rõ tức giận, không tìm ra lấy một chút đáng về ôn nhu của nữ nhân. Hần bất giác than thầm, Long Dương hần dù sao cũng đã từng trải qua bao cuộc chiến, vậy mà cư nhiên thiếu chút nữa chết dưới tay nha đầu này. Hần bởi vì yêu thương muội muội, trong cung lại có rất nhiều phi tần cung nữ, cho nên từ nhỏ đã xem tất cả các cô gái trên đời đều ôn nhu, yếu ớt như tỷ muội của mình, không nghĩ tới việc trong thiên hạ lại xuất hiện tiểu nha đầu điên rồ thế này.

“Tính khí không nhỏ đây!” Long Dương mới vừa uống rượu xong, có chút men say, cười nói, “Thân là nữ nhi, không hảo hảo ngoan ngoãn ở nhà lại ra ngoài vũ đạo lộng thương, còn muốn giết người, hắc hắc hắc...”

Nữ tử kia thấy Long Dương không giận mà ngược lại còn cười, liền bực bội nói, “Người cười cái gì!”

“Ta cười những ai dám cười nha đầu như ngươi, người đó thật là xui xẻo! Ha ha!”

“Ta...”

Có lẽ là do uống rượu hoặc cũng có thể do mất máu quá nhiều nên Long Dương sau khi nói xong đã ngã ra say, không còn nghe được những lời của nữ tử kia.

Trong trường quân Tây Vực, Quốc Vương Đạt Tân đang lo lắng đi qua đi lại. Vốn dĩ hôm nay hai nước sẽ phân tranh theo đúng chiến thư Khương Quốc gửi qua, nào ngờ Công chúa con hần lại đột nhiên biến mất. Hần đã cho người lục soát suốt đêm ở đại doanh, cuối cùng vẫn không tìm ra nàng, chỉ nghe bẩm báo là có người nhìn thấy tối qua Công chúa mang theo thân tín của mình phi ngựa theo hướng nam, nhưng đó không phải là biên thành Khương Quốc sao? Đạt Tân biết nữ nhi mình tính khí xung động tùy hứng, lần này bị Long Dương thoái hôn, trong lòng nhất định cảm thấy vô cùng nhục nhã, theo như tính cách của tiểu nha đầu đó thì việc đi giết Long Dương không phải không có khả năng xảy ra. Mấy ngày qua, hần luôn cố gắng quản thúc chặt chẽ nữ nhi, chẳng ngờ nha đầu ấy lại có thể trốn thoát, chỉ mong đứa con này không đi làm việc ngu ngốc.

“Khải bẩm bệ hạ! Vừa nhận được phi tiền truyền thư của Khương Quốc.” Quân sĩ hai tay đưa lên một mũi tên lông vũ, phía trên có chốt phong thư. Đạt Tân vội vàng mở thư ra xem.

Bẩm Tây Vực vương bệ hạ!

Quân ta đêm qua bắt được một gã thích khách muốn ám sát Khương vương, sau khi xác nhận thì được biết đây là quý Công chúa điện hạ. Nay Khương vương niệm tình nàng còn trẻ dại, không muốn trách phạt, nhưng muốn mang nàng cùng trở lại kinh thành, đợi khi nào chiến sự hai nước ngừng lại, sẽ lập tức đưa nàng trở về. Mong rằng bệ hạ có thể niệm tình cốt nhục chí thân mà sớm lui binh.

Thủ bị biên thành Khương Quốc Uất Trì.

Đạt Tân đọc xong tin, lập tức té ngã trên mặt đất, nữ nhi quá nhiên ngu ngốc đi ám sát Long Dương, còn để họ bắt được, không biết có bị thương hay ức hiếp gì không. Trong thư này nói Long Dương muốn đưa nữ nhi của hần về đô thành Khương Quốc, chẳng phải chính là bắt giữ con tin ép hần lui binh? Đạt Tân xưa nay xem Công chúa là chướng thượng minh châu, tuy hần có muốn vãn không nguyện ý nhưng vì tính mạng của nữ nhi, hần không thể làm khác hơn là dỡ trại toàn quân, lui về đại mạc, hy vọng Long Dương có thể tuân thủ cam kết, đem nữ nhi trả lại cho hần.

Tại biên thành, Uất Trì quá vui mừng, Tây Vực vương vì lo lắng cho nữ nhi nên quả nhiên đã lui binh. Hần lập tức ra lệnh cho đại quân lên đường khải hoàn hồi triều, Long Dương bị thương nặng như thế, phải mau chóng trở lại kinh thành chữa trị.

Bên ngoài biên thành, phong tuyết ngừng rơi, trời dần ấm áp, đại quân Khương Quốc đã chiến đấu suốt một mùa đông, cho nên các tướng sĩ đều không khỏi hân hoan khi nghe được tin lui binh. Họ không quản

chặng đường phong trần mệt mỏi, chỉ mong có thể sớm ngày về đến cố hương, cùng thân nhân đoàn tụ. Công chúa Cẩm Mộc Nhi ngồi trong xe ngựa, theo đoàn quân tiến về hướng đông nam. Nàng nhìn ra cửa sổ, mắt thấy biên thành đã trở nên xa mờ mịt, trong lòng buồn bã giống như vừa đánh mất thứ gì. Vốn dĩ nàng luôn mong muốn được đến Trung Nguyên, không ngờ rằng khi thật sự rời khỏi quê nhà thì cảm giác lại không đành buông bỏ, chẳng thể nào nói ra hết nỗi thê lương.

Lưu Phương một thân một mình đứng trong bóng tối, xung quanh an tĩnh lạ thường, không một tia gió, khiến y khó chịu đến không thở được.

Y nghe giọng sư phụ lạnh lùng, “Cố Lưu Phương, ta không có tên đồ đệ như ngươi! Ngươi cứ chấp mê bất ngộ như thế thì chắc chắn sẽ bị thiên khiển!”

Rồi bỗng nhiên, sư phụ biến thành Quốc cự, tay bóp chặt mặt y, cười *** tặc, “Cố Lưu Phương, ngươi bất quá chỉ là một con chó để Long Dương chơi đùa! Hắn không cần ngươi đâu, hãy ngoan ngoãn làm giặc bán nước, cút về chỗ của Vân Đình đi!”

Trong nháy mắt, lại thấy một bạch y nữ tử che mặt, lôi kéo tay y, rơi lệ nói, “Lưu Phương, hài tử của ta, con không thể thương hắn, không thể ngu ngốc như mẫu thân! Con vứt bỏ đi, vứt bỏ đi!” Lưu Phương lắc đầu như điên loạn, khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên, y nhìn thấy Long Dương đang chạy khắp nơi, lớn tiếng gọi “Lưu Phương, Lưu Phương, ta đã trở về! Ngươi đang ở đâu? Ngươi không muốn Long Dương sao?” Lưu Phương vội vàng muốn tiến lên thì lại bị một nữ tử xinh đẹp ngăn cản trước mặt. Nàng lấy tay áo lụa che đi mắt Long Dương, trong phút chốc đã dẫn hắn bay vào trong sương mù dày đặc. Lưu Phương liều mạng đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp, y té lăn trên đất, tê tâm liệt phế kêu lên, “Long Dương! Long Dương! Ta ở đây!”

Cùng với tiếng gào thét là thân ảnh của mọi người bỗng chốc biến mất, Lưu Phương dần dần thanh tỉnh lại, thì ra tất cả chỉ là cơn ác mộng. Y mở mắt ra nhìn, đã có thể nhận thức trở lại, nhưng tại sao đã tỉnh cơn mơ mà xung quanh vẫn là một mảnh đen kịt? Đây không phải giấc mộng, đây là nơi nào?

Lưu Phương cảm thấy toàn thân nhức mỏi, mỗi khi cử động là đau đớn không chịu được, theo đến ngay sau đó là thanh âm của một chuỗi xích sắt. Y chạm vào xiềng tay của mình, cảm giác cứng rắn như đá, lạnh buốt như băng, đây chính là nơi Quốc cự đã dẫn y đến? Đúng rồi, y là phạm nhân bán nước, tư thông với địch, nơi này là lao phòng dành cho tội nhân! Lưu Phương mò mẫm trong bóng tối, cảm giác ẩm ướt trên đá phiến lạnh như băng len lỏi vào tay y, có thể nghe cả âm thanh của những giọt nước va đập ở phía trên, còn lại, chỉ có tiếng thở dốc của y. Địa ngục bất quá phải như thế chứ, bóng tối, ẩm ướt, yên tĩnh như là cái chết, không có gió, không có ánh sáng.

Không biết hôm nay là ngày mấy, y đã ngủ bao lâu?

Lưu Phương từ từ đứng lên, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào vách tường. Trong bóng tối, y lần mò theo từng khối đá đi về phía trước, xích sắt ma sát vào nhau, phát ra thanh âm vừa nức nở, run rẩy, lại the thé, chẳng khác nào tiếng khóc quỵ mị ma quái.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng động khác, xiềng xích rột cuộc cũng phát ra thanh âm bất đồng, đây hẳn là cửa sắt, phía trên tựa hồ còn có cửa sổ rất nhỏ với những song chắn bằng thiết đã bị nước làm gỉ, ăn mòn hết mặt ngoài. Không gian phía sau cửa sổ cũng như bên trong, tối đen như mực, nhưng Lưu Phương có thể cảm giác được tia gió mát mẻ ở nơi này.

Thì ra, cho dù là địa ngục thì cũng có cửa. Lưu Phương cảm thấy điều này rất châm chọc, không nhịn được muốn cười nhạo. Đã có cửa thì sẽ có người vào trong, có người ra ngoài, người tới nơi này bất quá chỉ là ở tạm thời. Lưu Phương lại nghĩ, không biết ai đã ở nơi đây trước khi y đến, đã gánh chịu oan khuất gì. Cố Lưu Phương y bất quá chỉ là người tu đạo, vậy mà bọn họ lại tốn nhiều công sức bắt y đến đây, lại còn xiềng xích gia thân, là vì sợ y sẽ chạy mất? Hắc

Bọn họ đến cuối cùng có thể giam giữ được thứ gì ở đây, có thể sợ hãi điều gì, có thể khóa chặt cái gì?

Lưu Phương ngồi xếp bằng trước cửa sắt, hai tay để trước ngực, mắt nhắm lại. Hiện nay, y là chủ nhân của thạch lao này, cho nên y sẽ giúp nó thay đổi, phải tìm lại cho nơi đây sự sống. Y mặc niệm, tâm yên tĩnh định thần, thiên địa tự nhiên, muôn hình vạn trạng. Quả nhiên, y nhìn thấy một ngọn núi, phong loan

trùng điệp, còn có cả dòng suối chảy róc rách từ đằng xa, trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy đáy. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người một thiếu niên, trong tay hắn giơ lên một con cá to, lớn tiếng cười, vẫy tay về phía y. Rồi sau đó, y lại cùng thiếu niên kia ngồi chung trên một con hồng mã, vó ngựa chạy như bay qua sơn cốc, những cánh hoa khắp mọi nơi cũng lay động theo từng chuyển động của hai người, phiêu cuốn tựa như làn sóng, phát ra một chuỗi âm thanh dễ nghe, hết tiếng chuông ngân.

Long Dương, là người để cho ta nhìn thấy hy vọng trong đêm đen, coi như tất cả nỗi đau đều không hề tồn tại, ta còn nhiều thứ tốt đẹp như vậy, có thể nhìn thấy, có thể nghe được, có thể cảm giác... Ta sẽ chờ người, dù là ở nơi này thì ta cũng sẽ chờ người, ta sẽ không buông bỏ.

Lưu Phương không còn cảm thấy rét lạnh nữa, càng không còn đau đớn, giờ đây, y chỉ thấy một cổ ấm áp liên miên không dứt chạy dài vào ***g ngực.

Một tiếng két vang lên, có người kéo ô cửa nhỏ dưới cánh cửa sắt ra. Lưu Phương mở mắt, y nhìn thấy ánh nến mờ nhạt ngoài cửa, sau đó có một ống trúc được ném vào, kèm theo thanh âm già nua lạnh lùng của ai đó:

“Ăn cơm.”

Lưu Phương lúc này mới cảm thấy đói bụng, có lẽ vì hai ngày qua y không ăn gì. Y tự tay nhặt ống trúc lên, nhiệt độ ấm áp ngay lập tức truyền vào da thịt, bên trong ống là một bữa ăn hoàn chỉnh, còn có cả dưa. Lưu Phương nâng ống trúc lên cao, dùng dưa đưa cơm vào miệng, trong bóng tối thấp thoáng chút ánh sáng từ ngọn nến, còn có cả ống trúc ấm áp này, bao nhiêu đó cũng đủ giúp y cảm thấy thoải mái. Cho dù là ở chỗ này, đôi tay bị xích sắt nặng nề chế trụ, y cũng không cảm thấy bị thương. Y vốn đã nghĩ rằng mình và Long Dương không còn gì nữa, nhưng nào ngờ vừa rồi y đã nhìn thấy Cố Dương Sơn, thấy cả Long Phương Tuyền, và y cũng hiểu được, thì ra vẫn có một vài thứ mà những người đó không cách nào thiếu hụt, không cách nào xóa sạch, sẽ vĩnh viễn thuộc về trí nhớ của y, hồi ức này chính là sợi dây yêu thương ràng buộc, giúp cả hai kiên cường hơn, cũng là thứ mà những người kia sợ hãi nhất. Cho nên, y muốn sống, y nhất định phải sống, có những ký ức yêu thương này ở cạnh bên thì y tuyệt đối sẽ không cúi đầu.

Lại có tiếng bước chân đến gần, bên ngoài đã sáng lên vài phần, ngay cả song sắt cũng có thể xuyên qua. Ngay sau đó vang lên một giọng nói, là thanh âm của một thanh niên:

“Lão ca, huynh lại không mang đèn ***g.”

“Không sao, đi đưa cơm thôi mà.”

Chỉ nghe người trẻ tuổi thở dài, “Ai nha, lại thêm một người phải làm quỷ ở nơi này.”

“Đúng vậy, đáng thương hơn nữa chính là người đó rất tuấn tú, thậm chí còn trẻ tuổi, nghe nói là tư thông với địch...”

“Huynh nhỏ giọng một chút, đây không phải là điều chúng ta có thể nói...”

“Em hèm, đệ nói đúng!” Lão ca kia ho khan hai tiếng.

Sau đó, hai người tựa hồ đi xa hơn, giảm thấp thanh âm xuống, tuy nhỏ nhưng vẫn đủ để Lưu Phương nghe được đôi câu trong cuộc trò chuyện.

“Lão ca... Đa tạ... Mẫu thân đệ...”

“Đều là huynh đệ... Đây đích thị chính là một tai họa lớn... Có thể nào cho rằng không có vấn đề...”

“Long Vương gia nổi giận... Trong một đêm nhấn chìm... Sẽ không có nhiều cơ hội để thoát ra...”

“Tai họa không ngừng... Bệ hạ nếu có thể sớm một chút... Cùng chúng ta...”

“Nghe nói đã khởi hành mấy ngày nay...”

Lưu Phương nghe được những người bên ngoài nói đến hai từ “bệ hạ”, liền để ống trúc xuống, nhìn qua cửa sổ hỏi:

“Xin hỏi nhị vị đại ca, các người là đang nói đến bệ hạ? Ngài đã trở về chưa?”

Hai người vốn đang say sưa tán gẫu nên khi nghe người trong tù lên tiếng thì vội giật nảy mình.

Người thanh niên vội vàng trả lời, “Không có, không biết!”

Lưu Phương nhanh chóng tiến lại gần hơn, cao giọng nói,

“Đại ca, ta không có ý gì đâu... Ta chỉ là muốn biết bệ hạ có khỏe không?”

Lão ca nghe hỏi thế thì cũng lên tiếng, “Nghe nói bệ hạ bị...”

Người thanh niên vội vàng ngăn cản, “Lão ca! Không thể nói! Hắn là tội phạm tư thông với địch!” Sau đó cúi kính trách mắng Lưu Phương, “Người không ăn nữa thì đưa ống trúc ra đây! Cẩn thận một chút!”

Hai người mặc cho Lưu Phương hỏi thế nào cũng không chịu nói nhiều hơn một câu. Họ chỉ lấy ống trúc đi, sau đó lập tức đóng cánh cửa nhỏ lại, cước bộ cùng ánh sáng kia rất nhanh chóng biến mất, tất cả khôi phục lại sự tĩnh mịch ban đầu.

Trong lòng Lưu Phương không cách nào bình tĩnh được nữa, dù y tiếp tục tĩnh tọa thì cũng không sao thoát khỏi những lời vừa nghe được.

Bệ hạ bị làm sao? Bị phong hàn hay bị dả thương? Không phải hắn đã trở lại chứ? Như vậy thì hắn sẽ đi tìm mình, nếu không tìm thấy mình... Hắn... Hắn chắc chắn sẽ thống khổ rất nhiều.

Trong bóng tối, Lưu Phương phản phát nghe được tiếng la rung trời trên chiến trường, Long Dương ra sức chiến đấu, nhưng trên người đã trúng nhiều mũi tiễn, cuối cùng ngã xuống trong vũng máu.

Không biết đã qua bao lâu, lại nghe truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập, mất trật tự, có người đẩy cửa sắt nặng nề ra, vang lên âm thanh ù ù. Trong nháy mắt, bên ngoài tràn vào một đội quân cầm đuốc, chẳng mấy chốc đã thấp sáng cả thạch tù nhỏ bé. Lưu Phương đã ở trong bóng tối quá lâu, đột nhiên phải tiếp nhận luồng ánh sáng lớn như thế, nên nhất thời y cảm thấy choáng váng. Lưu Phương khép nhẹ mắt, miễn cưỡng lắm mới có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của người trước mặt. Trong thạch lao xuất hiện một chậu than, có người thô bạo kéo y từ dưới đất đẩy mạnh vào góc tường, y nghe được tiếng xiềng xích vang dội, cảm nhận được hai tay bị tách ra hai bên, dường như họ muốn trói y vào vách.

Chợt nghe thanh âm một nữ nhân vang lên, giọng nói hồ hững, “Miễn đi, các người lui ra.” Những người đó nghe vậy liền buông tay Lưu Phương, sau đó nhanh chóng biến mất cùng luồng ánh sáng chói chang. Rất cuộc không gian cũng trở nên dịu đi, tầm mắt Lưu Phương mơ hồ rõ ràng hơn, y nhìn thấy một người vận hắc bào, áo choàng trùm kín cả người, chậm rãi đi vào thạch tù.

“Cố Lưu Phương, chúng ta lại gặp nhau.” Hắc y nhân kia cởi áo choàng trùm đầu xuống, để lộ ra mũ phượng, chính là Vương hậu Ly Mộng.

“Vương hậu bệ hạ...” Lưu Phương chậm rãi quỳ xuống hành lễ, y còn nhớ Quốc cữu có nói qua, hắn muốn đem y giao cho Vương hậu xử trí, cuối cùng thời điểm ấy cũng đến.

Ly Mộng thờ dãi nhìn Lưu Phương. Nhớ lại khoảng thời gian một năm trước, Cố Lưu Phương ở trong cung tiêu sái tuần tú, phong lưu nho nhã, bất luận kẻ nào nhìn qua cũng không khỏi ca ngợi tướng mạo tiên nhân, thể gian hiếm gặp. Thế mà giờ đây, thiếu niên kia lại mang sắc mặt tái nhợt, hình dung tiêu tụy, mái tóc trên vai buông lơi lộn xộn, không nói ra được sầu não, ánh mắt vẫn mang theo nỗi u buồn, chỉ là thêm nhiều phần kiên định, bình thản và trần đầy sức mạnh.

“Người có biết đây là đâu?”

“Lưu Phương không biết.”

“Nơi này là thiên lao của Khương Vương Cung, người bị giam ở đây đều là tử tù.”

“Nói như vậy, Lưu Phương chắc chắn sẽ phải chết, tại sao?” Lưu Phương nhìn thẳng Vương hậu, không có một tia thấp kém, đôi đồng tử phát ra ánh sáng trong đêm tối.

Ly Mộng không cách nào nhìn thẳng vào mắt Lưu Phương, chỉ có thể liếc mắt nói, “Bởi vì...” Người rút ra từ trong tay áo một phong thư đưa cho Lưu Phương, qua ánh lửa, Lưu Phương nhận ra bút ký quen thuộc, đó là thư Long Dương viết cho y.

Lưu Phương

Tha thứ cho ta, ta lại nuốt lời rồi. Hôm nay cứ ở trận tiền nghị hòa, lại muốn ta cùng Tây Vực Công chúa hòa thân. Ta tất nhiên không đáp ứng, chỉ là như thế thì trận chiến lại phải tiếp tục, ngày giờ cũng đã quyết định. Lưu Phương, người có trách ta không? Trách ta để cho người đợi lâu như vậy, hết lần này đến lần khác không thực hiện cam kết của chúng ta. Nếu người không trách ta, tại sao lại không hỏi âm cho ta? Ta cầu xin người, vô luận thế nào thì cũng mau chóng viết thư cho ta! Người trách cứ ta, mắng ta cũng được, ta phải nhìn thấy chữ của người thì mới có thể thêm lòng tin, thêm kiên trì. Người nhất định phải tin tưởng ta, đừng vứt bỏ ta!

Mong chờ hồi âm!

Long Dương

Thì ra là vậy, hần không có phụ ta. Bởi vì hần cự tuyệt hòa thân nên trận chiến mới kéo dài.

Lưu Phương đọc xong tin, nước mắt lăn dài như mưa tuôn, khóc không thành tiếng, hai tay y run rẩy đem lá thư áp chặt vào ngực.

Long Dương, người không có nuốt lời, người nên cầu xin tha thứ chính là ta. Người tha đem mình đặt trong hiểm địa, cũng không nguyện phụ ta, Lưu Phương phải làm như thế nào mới có thể hỏi báo người? Ta đối với người cũng không thể làm đúng hẹn định, giờ đây, ta bất lực chờ đợi người trở lại rồi.

Ly Mộng thấy Lưu Phương quả nhiên như mình nghĩ, là lưu luyến si mê Long Dương, trong lòng không khỏi trầm xuống, nói:

“Ta thật ra đã sớm phát hiện Dương Nhi đối với người thiên ái, nếu không phải như thế, hần cũng sẽ không nhiều lần cầu khẩn ta, muốn cho người một lần nữa làm mưu sự, vào cung cận kề thánh giá. Chỉ là, ta vốn tưởng rằng hần đơn giản là thiếu niên tham luyến mà thôi, không nghĩ tới việc hần lại cùng người ước hẹn chung thân, cự tuyệt cưới những nữ nhân khác, đây là hành động của một Đế vương?”

Vương hậu nói đến đây thì liền thở dài, đáy mắt rung rung, chậm rãi đối diện Lưu Phương, tiếp tục nói:

“Ta chỉ có một Vương nhi, khó khăn lắm mới thấy hần lên ngôi, chỉ mong có thể hưng quốc an bang, để nghiệp vĩnh cố, đời sau lưu truyền. Nhưng kể từ khi người cùng hần ở chung với nhau thì hần liền tiếp chịu khổ, bởi vì không chịu hòa thân nên bị thích khách đâm trọng thương, thiếu chút nữa ngay cả tính mệnh cũng khó giữ được. Lưu Phương, nếu người thật yêu thương hần thì hãy buông tha cho hần, để cho hần an tâm làm minh quân. Chỉ cần người chịu viết một phong thư tuyệt tình cho hần, nói không yêu hần nữa, sau đó vĩnh viễn không gặp lại hần, như vậy mới chính là cứu hần, người hiểu chưa?”

“Người... Người nói thật? Hần bị thích khách đâm trọng thương? Vết thương có nặng không? Có nguy hiểm không?”

Ly Mộng bật khóc, gạt đầu một cái, sau đó rung giọng nói, “Thích khách kia xuyên kiếm qua vai hần, chỉ sợ cánh tay đã đứt lìa.”

“Không! Không!” Long Dương quả nhiên bị trọng thương, Lưu Phương chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ của y cũng thất lại với nhau, thống triệt tâm cốt, “Để cho ta đi xem hần! Ta muốn gặp hần! Ta có thể cứu hần! Hần cần ta! Hần bây giờ rất cần ta!” Lưu Phương vừa nói vừa đứng lên, hướng cửa tù chạy ra ngoài, mấy thị vệ phòng thủ ở cửa nhanh chóng đẩy y trở lại, nhiều lần như vậy, rốt cuộc một bước cũng không thể rời khỏi.

“Cố Lưu Phương! Người vẫn chưa hiểu rõ sao?” Thanh âm Ly Mộng đã khàn đục, mang phần trách cứ, “Long Dương bị thương đều là bởi vì người! Là người hại hần đến tình cảnh này! Người còn thấy chưa đủ sao? Ta sẽ không để cho người dây dưa với hần nữa! Người hãy mau viết thư đoạn tuyệt, ta sẽ nói cho hần biết người không còn yêu hần, muốn vứt bỏ hần, rời xa hần. Chỉ cần người đồng ý viết thì ta sẽ miễn tội chết cho người!”

Vương hậu nói xong, liền ra lệnh cho người mang tới tự án cùng giấy mực để xuống trước mặt của Lưu Phương.

Lưu Phương chỉ cảm thấy như có người dùng dao khoét vào tim của y, không khỏi đau lòng, thống khổ bất kham. Long Dương bị thương đích xác là bởi chữ yêu, là vì hắn giữ vững tình yêu của hai người, hắn tình thâm như thế, làm sao y có thể vứt bỏ, để hắn một mình gánh chịu nỗi đau đớn kia? Từng câu, từng chữ trong thư chân thật như thế, hắn chỉ sợ y sẽ bỏ rơi hắn mà thôi. Hôm nay, cho dù có phải chết thì y cũng nhất quyết không phụ hắn. Nếu như sống mà chẳng thể gặp lại Long Dương thì so với chết có gì khác biệt? Thay vì dùng phản bội để đổi lấy tham sinh úy tử thì y thà nguyện chết, không bao giờ phụ Long Dương.

Y bắt đầu hận, hận trời cao đối với y không công bằng, tại sao một lần rồi lại một lần cướp đi cơ hội của y và Long Dương? Hắn bị thương, y cũng không thể ở bên, không thể nhìn thấy hắn, chữa thương cho hắn.

Long Dương, sau khi ta chết đi, ta nhất định sẽ ở bên người, không một ai có thể ngăn cản ta nữa.

Lưu Phương đẩy tự án ra, y đứng dậy, tiến đến quỳ trước mặt Vương hậu, lạnh lùng nói:

“Vương hậu muốn ta cùng bệ hạ tuyệt tình, phụ đi lời thề, Lưu Phương không làm được! Ta nguyện chịu chết để báo đáp ân tình của bệ hạ!”

Ly Mộng không nghĩ tới việc Lưu Phương sẽ chọn cái chết, hơn nữa lại nhanh như vậy, kiên quyết như vậy.

“Người? Người quyết định rồi sao?”

Lưu Phương gật đầu một cái, Ly Mộng nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt thê mỹ nhưng không kém phần dứt khoát kiên quyết của y, lòng không khỏi âm thầm cảm thán, Dương Nhi có thể có được người này, cùng y say đắm yêu nhau, cũng coi như không uổng kiếp này.

“Vậy người có yêu cầu gì không?” Tâm Ly Mộng có chút không đành lòng, người căn bản không hề muốn bức tử y.

Chỉ nghe Lưu Phương hồ hững đáp:

“Lưu Phương cả đời trong sạch, ta chưa từng thông dịch mại quốc, mong Vương hậu bệ hạ có thể miễn trừ tội của Lưu Phương. Cho dù có phải chết thì Lưu Phương cũng muốn chết một cách rõ ràng.”

“Hảo, ta đáp ứng người. Ngày mai hành hình sẽ không một ai biết.”

“Tạ Vương hậu bệ hạ.”

Ly Mộng nhìn Lưu Phương lễ bái dưới đất, trong lòng còn muốn nói với y điều gì đó, nhưng cuối cùng lại khó khăn mở miệng. Nếu tâm ý y đã quyết thì không còn gì có thể nói nữa rồi.

Chỉ nguyện rằng trên đường đến hoàng tuyền, y sẽ không trách mình vô tình.

Nghĩ xong, Vương hậu liền xoay người rời khỏi thạch lao.

Ánh lửa lại bị dập tắt, cửa sắt nặng nề đóng lại, Lưu Phương một lần nữa trở lại với bóng tối, lòng bàn tay y vẫn còn nắm chặt thư của Long Dương. Chỉ là nơi đây đã không còn ánh sáng, y không thể nhìn thấy những dòng chữ kia. Lưu Phương cẩn thận gấp lá thư lại, nhẹ nhàng bỏ vào ngực áo. Ngay lúc ấy, ngón tay y vô tình chạm vào thứ gì đó, nguyên lai là cây sáo nhỏ Long Dương đã tặng y. Cây sáo này chưa từng rời khỏi Lưu Phương và hôm nay đã trở thành điều tốt đẹp duy nhất của y.

Ngón tay Lưu Phương khẽ chạm vào thân sáo, có thể cảm nhận rõ ràng chữ “Dương” tựa hồ đang phát sáng trong đêm tối. Y nhẹ nhàng đưa sáo xuống gần môi, giai điệu “Cổ Nhân Thán” chậm rãi bay ra, lượn quanh trong bóng tối yên tĩnh, như thể bị thương, như thể đau khổ. Nếu thượng thiên quả thật hữu tình thì sẽ phải rơi lệ, nếu hạ địa quả thật linh thiên thì sẽ phải động dung. Trong phút chốc, tiếng sáo kia lại thể lương dị thường, như sấm sét phá vỡ bầu trời đêm, như lãnh tiễn đâm vào ***g ngực, như băng tinh tan vỡ, lưu chuyển khắp vô biên, hận hải oán thiên. Phảng phất bên trong, nhìn thấy một thiếu niên đứng thẳng giữa đại dương, bất chấp cuồng phong cuồng vũ, vẫn một mực tức giận chỉ thiên, không ngừng trách mắng. Như thế nào là thiên đạo? Như thế nào nghịch thiên? Ta càng muốn yêu. Người sợ hãi rồi, không thể ngăn trở nữa, nên chỉ có thể muốn ta chết sao? Chết có gì sợ! Ta chết, người vẫn không thể ngăn cản lòng ta! Ta muốn chân tình này tồn tại mãi đến hậu thế, xem người phải làm thế nào để có thể làm phai mờ ánh sáng của nó.

Trong Dương Vương Cung, mưa rơi tí tách bên ngoài Tử Tiêu Điện, nhẹ nhàng cọ rửa mái ngói, sau đó rơi xuống trong hậu viện, tạo ra âm thanh dầm dề. Chính trị xuân phân, mùa mưa ở Dương Quốc tới sớm hơn so với năm trước, đã trút xuống liên tục hai tuần lễ. Vân Đình quanh quẩn bên ngoài cửa điện lo âu, hẳn không có bản lĩnh bắt trời ngừng mưa, chỉ có thể mặc sẵn khôi giáp chiến bào, chuẩn bị tốt Khiếu Thiên, chờ đợi tin tức. Rốt cuộc, hẳn cũng nhìn thấy Đoạn Nhật giục ngựa đến. Vân Đình vội vàng tiến lên đón Đoạn Nhật, để cho hẳn không cần xuống ngựa.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa? Nhân mã có đủ không?”

“Hồi bệ hạ, thuyền đã chuẩn bị xong, nhưng chúng ta chỉ có ba ngàn nhân mã. Mấy ngày nay trời liên tiếp mưa to, đường xá lầy lội, phần lớn nhân mã đã được quốc sư mang đến Tây Vực, nhất thời không kịp trở lại.”

Vân Đình nghe lời ấy, liền vội vàng phóng người lên ngựa, hướng về Đoạn Nhật nói, “Ba ngàn nhân mã đủ rồi! Người nhanh chóng lệnh cho thủy quân lên thuyền, chúng ta lập tức khởi hành!”

Đoạn Nhật nghe lời nói của Vân Đình nhưng không vội hành động, hẳn kéo ngựa của mình ra trước ngựa của Vân Đình, nói bằng vẻ mặt khẩn thiết:

“Bệ hạ, lúc này nước sông đang lên, chảy xiết vô cùng, làm sao chiến thuyền có thể lưu chuyển? Đường thủy của chúng ta lại không thông, không thể nào đến được Khương Quốc! Chi bằng chờ quốc sư trở lại, tiếp tục thương nghị.”

“Ta không thể chờ lâu hơn! Trong vòng hai ngày, ta nhất định phải đến kinh đô! Nước sông dâng cao thật đúng lúc, ta sẽ cho nổ tung đê, khai mở đường!”

Đoạn Nhật nghe vậy liền cả kinh thất sắc, thì ra Vân Đình đã sớm có suy tính, muốn đem con đê này phá nát, làm thay đổi tuyến đường thủy, xông thẳng đến kinh thành Dương Quốc. Như vậy làm sao có thể? Hẳn nhất định phải ngăn cản!

“Bệ hạ! Bệ hạ nghe thần nói một lời, đường này không thể phá được! Thay đổi tuyến đường của sông, tất sẽ phá hủy đồng ruộng, thôn làng sẽ chìm ngập trong biển nước, bách tính thương vong, trôi giạt khắp nơi, người người sẽ oán trách! Mong bệ hạ suy nghĩ lại!”

Vân Đình thấy Đoạn Nhật ngăn cản trước ngựa, một mực không chịu nhượng đường, liền giận tím mặt, hẳn dùng trường thương chỉ thẳng mặt Đoạn Nhật, hét lên điên cuồng, “Ta nói lập tức lên đường! Người nếu còn dám nhiều lời, quân pháp xử phạt!” Ngay sau đó, Vân Đình dùng trường thương đẩy Đoạn Nhật sang một bên, gấp rút giục ngựa, chạy như bay ra khỏi cửa cung.

Đoạn Nhật đứng lặng trong mưa, hai mắt nhắm chặt, để mặc nước mưa chảy xối xả lên tóc, rồi hẳn ngửa mặt lên trời thở dài. Sau đó, Đoạn Nhật quay đầu ngựa, một đường chạy theo Vân Đình.

Hắn biết, chuyến đi này bấp bênh, tất gặp thiên oán!

oOo

Ti bạch: sợi tơ vải

Chưởng thượng minh châu: hòn ngọc quý trên tay, kiểu như là con cưng

Phong loan trùng điệp: một dãy các đỉnh núi nối dài, chồng chéo lên nhau

9. Chương 9: Huyết Thệ Ngôn

Sắc trời âm mai, mây đen giăng đầy, không tìm thấy ánh mặt trời. Một khối cỏ hoang hỗn loạn trước sườn núi đá, một cột gỗ thấp đứng thẳng, có vài dấu vết đã biến thành máu đen trên ấy. Nếu không phải bốn phía là tường thành cao ngất, phi thiềm được che phủ bằng đồng ngói huy hoàng thì chắc chắn sẽ không ai dám tin đây chính là nội cung của Khương Quốc.

Từ xa vang đến tiếng chuông, có thể nghe được tiếng huyền não ồn ào, nhưng nơi này lại an tĩnh như thế, chỉ có thanh âm của chuỗi xích sắt chậm rãi tiến vào, người nọ bị chốt ở hai chân, từ từ đi về phía cộc gỗ, mắt cá chân bầm đen, hiện đầy vết máu, bước chân tuy mệt mỏi nhưng vẫn thản nhiên như cũ. Đạo bào khô bạch đã tả tơi, vài sợi tóc như mực lay nhẹ theo gió, phiêu tán trên vai. Y ngẩng đầu nhìn trời, mi tâm cau vào nhau lại từ từ giãn ra, cười nhạt, thủy mâu thanh lương minh triết, làm nổi bật xuất vân quyền phong. Thương thiên thật trêu cợt mỹ thiếu niên này, để cho y rơi xuống phạm trần, nhưng cuối cùng cũng dành cho y một chút thương hại khi đưa mây đến nơi đây thật nhiều.

Theo sát thiếu niên kia là một đại hán vạm vỡ bán ***, trên vai khiêng cây đại đao. Một ngực tốt nhỏ gầy đi phía sau, kéo theo bao tải, nón nóng bất an nhìn về đầu bên kia cung, có lẽ tiếng huyền não ồn ào phá vỡ đi không gian yên tĩnh đã khiến hắn khó chịu.

Thiếu niên quỳ gối trước cộc gỗ, hai tay đặt lên ngực, thư của y, sáo của y, tất cả vẫn còn ở đây, chúng sẽ theo y đến một thế giới khác. Y nghiêng mặt sang một bên, kề sát vào cộc gỗ trơn bóng lạnh như băng, không biết có bao nhiêu người đã hồn phi phách tán ở nơi này.

Đại hán kia quan sát thiếu niên từ phía sau, hần thô lỗ dùng tay vén mái tóc đen sang một bên, làm lộ ra da thịt trắng ngần như tuyết, khoe miệng hần không khỏi dâng lên một tia cười gằn.

“Nhanh lên một chút!” Người gầy kia khẩn trương thúc giục đại hán.

“Được! Được! Một đao sẽ xong ngay!”

Thiếu niên nhắm mắt lại, y có thể nghe được tiếng gió vù vù sau lưng mình, thấy được cả thanh đao sừng sững. Y chỉ chờ thời khắc huyết kia phun ra, để cho tim y hoàn toàn ngừng nghỉ. Y cố gắng nghĩ đến nơi yêu thương trong trí nhớ, như sợi tơ lượn quanh chân trời, y muốn linh hồn mình bay đến nơi đó.

Bỗng nhiên, một mũi tên nhanh chóng đánh bay lưỡi đao, có vài âm thanh tuyệt vọng bị thấm vang lên, một trận vó ngựa như điên chạy đến, tiếng gào thét làm phá vỡ cả bầu trời.

“Lưu Phương!”

Trong khoảnh khắc kích động, Lưu Phương chỉ có thể nghĩ đến hai chữ “Long Dương”! Y ngẩng đầu lên, tìm kiếm phương hướng của thanh âm kia.

Là tư niệm mang người đến sao? Là trời cao cuối cùng đã cảm động tình yêu của ta nên để cho ta chờ được người quay về sao? Long Dương! Long Dương! Ta ở đây! Ta còn sống!

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, nỗi khát khao như ngọn lửa trong chốc lát đã theo tử vân tiêu tán đi, trong mơ hồ, dường như có một tảng đá lớn đè nặng lên tâm trí. Bỗng nhiên, có người giống như phát điên xông về phía y, gọi tên y, bảo rằng hắn đã tới chậm. Người đó phi thân xuống ngựa, cơ hồ đến trước mặt y, liều lĩnh ôm lấy y, hần là ai? Lưu Phương không cách nào đoán ra, chỉ biết hần là người xa lạ. Xiềng xích ngăn cách trước ngực Lưu Phương khiến y sắp không thể thở được, chỉ mơ hồ cảm nhận được cơn đau. Người khóc thút thít bên tai y, dường như đã từng quen biết. Ngày đó, hần cũng ôm lấy y, cũng khóc như thế này, y đã an ủi hần, rồi lại hoảng hốt khi thấy bóng lưng Long Dương rời đi. Đó là ở... Dương Vương Cung.

Tiếng sấm ầm ầm, mây đen翻滚 cuộn trên bầu trời, có rất nhiều người quỳ trước Trường Minh Cung. Tiếng khóc của nữ nhân xen lẫn tiếng mắng chửi của nam nhân, họ đang bị một đội quân thanh y xua đuổi. Một hàng phía bên trên đều là thi thể của những chiến sĩ đã hy sinh. Một lão thần đột nhiên bò trên đất, gào khóc thật lớn, sau đó đâm mạnh vào ngực, hô to, “Mất nước! Mất nước rồi!” Rồi lão đập đầu vào đất, ngay lập tức não vỡ toang mà chết.

Trường Minh Cung là tấm cung của Long Dương, màn che tấm ti ngọc gấm tầng tầng lớp lớp, xa hoa đường hoàng, buông thật dày trên đất. Ngồi trên bảo tọa kim long là một người vận ô kim khôi giáp bên trên tử y, khoác ngoài chiến bào màu tím đen với hoa văn như vân uốn lượn, ánh mắt lăm lăm, hàn khí bức người.

Đó chính là Dương vương Vân Đình.

Có lẽ bị những tiếng gào khóc ngoài điện làm bức mình, Vân Đình nghiêng người, khuỷu tay đặt trên đầu gối, không ngừng xoa nắn nhả ngọc trên tay, mắt nhìn chăm chăm vào trường màn, dường như có điều suy

ngĩ.

“Bệ hạ, chúng thần đã giải tất cả hoàng thân quốc thích trong kinh đô đến, đây là danh sách, xin bệ hạ xem qua.”

“Người đọc ta nghe!” Vân Đình không nhìn lấy Đoạn Nhật một cái, vẫn buồn bực ngồi nghiêng trên bảo tọa, lòng có vẻ không yên.

“Tuân lệnh! Khương quốc vương cung Thượng hoàng, Vương hậu, Công chúa, Vương tử, Vương phi, phi tần cung nữ cùng quan viên, bảy trăm người, Quốc Cữu Phủ, tám trăm người, Đông Tấn Vương Phủ, sáu trăm người, Hoài Giang Hầu, năm trăm người, Ngũ Đô Hầu, bảy trăm người, Thượng Thư Viện, chín trăm người...”

Vân Đình chỉ nghe đến đây thì đã không còn bình tĩnh, hấn lên tiếng ngắt lời Đoạn Nhật, “Được rồi, người bắt nhiều người như vậy làm gì? Khẳng định đều là hoàng thân quốc thích?”

Đoạn Nhật trông thấy Vân Đình bất mãn, liền vội vàng trả lời, “Thần khẳng định, tất cả bọn họ thần đều nhất nhất xem xét, tổng cộng sáu ngàn bảy trăm người, kể cả gia quyến, tất cả đều đang ở trong cung. Ngoài ra, có nhiều binh lính đã hàng phục chúng ta, ước lượng khoảng ba ngàn người.”

“Ha ha ha!” Thật sự là ngoài dự liệu của Vân Đình, không ngờ lại có đến ba ngàn binh lính đầu hàng trong khi hấn bắt quá chỉ dẫn theo ba ngàn nhân mã, mặc dù là đội quân tinh nhuệ nhưng dấu sao vẫn không nhiều lắm, ngờ đâu căn bản không cần đánh mà nhân số quân sĩ ngược lại tăng gấp đôi.

“Long Dương xứng làm Quốc vương gì chứ! Ngay cả quân đội cũng không ra đánh, hấn chỉ toàn nuôi một đám sợ chết!”

“Bệ hạ nói rất đúng! Thần vốn tưởng rằng lần này xuất chinh, quân ta ít người, hấn sẽ xảy ra một tràng ác chiến, không ngờ rằng lại thuận lợi như vậy, chỉ trong một ngày đã chiếm được vương cung! Có thể thấy được bệ hạ liệu sự như thần!”

“Hừ! Người còn cho là quân sĩ Khương Quốc ai cũng giống như Thương Kiêm?” Vân Đình không khỏi thương tiếc khi nghĩ đến Thương Kiêm, Xem ra rất khó để Long Dương tìm được một trung đảm chi thần như vậy.

“Nhưng bệ hạ có dự định giải bọn họ về Dương Quốc?”

“Ta cần những phế vật đó làm gì?” Vân Đình không ngờ đến lại bắt được nhiều người như vậy, hấn cũng không suy tính đến phải xử trí thế nào. Hơn nữa, hấn chỉ cần nghĩ đến những thứ kia cùng nhau nịnh nọt trước mặt Long Dương, nhưng trong bóng tối lại âm thầm gia hại Lưu Phương là đã cảm thấy ghê tởm. Hiện tại trong lòng hấn chỉ có Lưu Phương. Hấn vốn tưởng rằng Lưu Phương nhìn thấy hấn đến cứu y thì sẽ cảm kích hấn, sẽ nguyện ý cùng hấn trở về Dương Quốc, không ngờ rằng lại bị y một tiếng cự tuyệt, ánh mắt y nhìn hấn không giống như hấn đã cứu y mà ngược lại là đang hại y. Tại sao phải như thế? Hấn ngàn dặm xa xôi tới, liều cả mạng, bỏ luôn bách tính, thế mà ngay cả một câu trấn an cảm kích hấn cũng không nghe được sao?

Ta không có được Lưu Phương thì cần đám người kia để làm gì?

Vân Đình đã không còn nghe được những gì Đoạn Nhật nói, hấn thuận miệng hỏi, “Theo như kinh nghiệm của Đoạn tướng quân, trước kia phụ vương ta thường làm gì trong những tình huống như thế này?”

“Tiên vương từng đánh bại dân tộc Tiên Bi, tướng lĩnh dẫn đầu hàng phục thì được đến Dương Quốc làm nô lệ, không hàng phục thì lập tức bị diệt môn. Thái tử năm đó đã từng nuôi ba trăm quân gia nô hàng phục, ai ngờ sau đó bọn họ lại tạo phản, kết quả đều bị giết, cho nên Thái Tử không còn muốn nhận bọn tù binh làm nô lệ.”

Vân Đình rất không cao hứng khi nghe Đoạn Nhật nhắc đến Thái Tử, hấn khinh bỉ nói, “Ý của người là muốn ta giống như Văn Tiều, hoặc giữ bọn họ làm nô lệ, hoặc giết tất cả?”

Đoạn Nhật vội vàng nói, “Thần không phải có ý đó! Thần cảm thấy nếu như bệ hạ đã phải mạo hiểm như thế mới đoạt được vương cung, lại còn bắt được nhiều quý tộc như vậy, đây là lúc bệ hạ nên cùng quốc sư trong ứng ngoài hợp. Chúng ta có trong tay toàn bộ người thân của Long Dương, không sợ hấn không hàng

phục. Đến lúc đó, chúng ta sẽ chiếm được cả lãnh thổ Khương Quốc, bệ hạ chính là khai quốc chi quân rồi, sau đó muốn giết họ hay bắt làm nô lệ sẽ do bệ hạ toàn quyền định đoạt!”

Đoạn Nhật vừa nói xong thì nghe sau vi trưởng phát ra tiếng leng keng, tựa hồ có ai đó làm ngã đồ, hần liền vội vàng muốn xem xét, nào ngờ Vân Đình nhanh chóng vung tay lên, không cho Đoạn Nhật cử động. Ánh mắt Vân Đình nhìn chăm chăm vào trưởng mạn kia, vẻ mặt tràn đầy biểu lộ khó thể suy đoán, tựa hồ vừa hưng phấn mong đợi vừa sầu não đau đớn. Hần nhất định phải có được trái tim của y, cho dù dùng phương thức như thế nào thì hần cũng muốn y tự nguyện thuận theo mình.

Vân Đình đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt trở nên âm tà, giọng nói đầy giễu cợt, “Đúng thế, Đoạn tướng quân nhắc nhở rất đúng! Làm sao mà ta lại không nghĩ đến! Ta chiếm được nơi này, xem như đã có được một nửa Khương Quốc, ta hôm nay chính là Khương vương! Nghe nói Long Dương đã bị thương, không thể động đến vũ khí, nếu hần nhìn thấy ta đem phụ mẫu đệ muội của hần bắt làm nô lệ thì sợ rằng chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, dập đầu xưng thần với ta! Hắc hắc, ta là khai quốc chi quân, còn hần là vong quốc chi nô!”

Vân Đình nói đến đây, liền thấy trưởng mạn kia kịch liệt run rẩy, rốt cuộc nghe một tiếng va đập, có người nặng nề quỳ xuống đất, khàn giọng nói, “Bệ hạ, thần cầu xin bệ hạ khai ân, thần... Nguyện ý.”

Vân Đình nghe nói xong, vội vàng đứng dậy, tiến hai bước đến trước màn che, hần muốn tự tay kéo trưởng mạn ra nhưng rồi cánh tay lại đông cứng giữa không trung. Hần biết mình uy hiếp y như thế sẽ làm y đau lòng, nhưng chỉ một lần thôi, hần thật sự mong có được nhiều hơn như thế, hần không muốn đổi mất kia nhìn hần tràn đầy oán hận, hần sợ bản thân không chịu đựng được đau lòng, sẽ lại buông tay ra.

Vân Đình đứng ở trước mạn, nhẹ giọng nói, “Người chịu cầu xin ta sao? Rốt cuộc chịu đáp ứng quy thuận ta, cùng ta trở về?”

“Thần đáp ứng, thần nguyện ý, cầu xin bệ hạ khai ân, thả mọi người trong cung ra, lập tức triệt binh.”

Giờ phút này Đoạn Nhật mới hiểu được, người sau trưởng mạn kia chính là Cố Lưu Phương. Những gì Vân Đình làm đến giờ phút này, tất cả đều chỉ vì y. Cái gì khai quốc chi quân, vong quốc chi nô, sợ rằng đều trở thành lễ vật trao đổi.

Vân Đình không nghĩ như vậy, hần tràn đầy mâu thuẫn vuốt ve màn che tơ lụa, làm thế nào cũng không có dũng khí kéo nó lên.

Lưu Phương, nếu là vừa rồi, ta sẽ rất vui sướng, cho dù người nói lập tức phải rời đi, ta cũng không có nửa điểm do dự. Nhưng bây giờ, ta biết người chỉ vì hần mà khuất phục, người muốn ta tin tưởng như thế nào? Người có biết ta đã phải bỏ ra bao nhiêu mới cứu được người hay không?

Trong lòng Vân Đình ngay lập tức trở nên tàn nhẫn, hần đè thấp âm vực, cứng rắn, chậm rãi nói, “Ta không biết người là thật lòng hay chỉ giả vờ toan tính. Triệt binh hay thả người đều có thể, chỉ cần người đáp ứng ta ba điều kiện, nếu không, ta liền một ngày giết một người.”

Vân Đình trông thấy màn che run lên rồi hạ xuống, liền biết người ở bên trong nhất định đang kinh hãi. Hần tiếp tục nói:

“Thứ nhất, người vĩnh viễn không được tự sát, không được một lần nữa dùng cái chết uy hiếp ta, bức bách ta thả người đi. Thứ hai, khi ta không cho phép thì người không thể rời xa ta, không thể để ta tìm không được người. Thứ ba, người đã cho Long Dương thứ gì thì sẽ phải cho ta thứ đó. Nếu người làm được ba điều kiện này thì ta liền tin tưởng người là thật tâm theo ta”

Người sau màn che im lặng, y đã hiểu được những gì Vân Đình muốn, hần không chỉ cần người của y mà hần còn muốn cả trái tim y, dù y có chết thì hần cũng sẽ không buông tha... Nhưng bây giờ, y đã không thể dùng cái chết để giải thoát.

Hai người cứ như thế giằng co trước trưởng mạn, ai cũng mang nỗi đau của riêng mình, tuy nhiên không người nào muốn lui về phía sau một bước.

Vân Đình đột nhiên cao giọng nói, “Đoạn Nhật, người đi mang đầu của Công chúa Long Quỳnh đến gặp ta!”

“Không! Bệ hạ khai ân! Thần đáp ứng, điều kiện gì thần cũng đáp ứng!” Tiếp theo, thanh âm phát ra giống như đâm rách vải lụa, chẳng khác nào xuyên thủng trái tim.

Tầng màn kia rốt cuộc cũng bị Vân Đình kéo lên, hần gắt gao ôm lấy Lưu Phương, lệ như suối trào, “Tha thứ ta, Lưu Phương, ta không phải cố ý, ta rất sợ lại mất đi người, người đáp ứng ta, ta tin tưởng người! Chúng ta ngày mai sẽ trở về!”

Vân Đình cảm thấy thân thể Lưu Phương cứng đờ, chẳng khác nào là người đã chết. Hần cẩn thận buông y ra, không dám nhìn vào biểu lộ của y, càng tránh né ánh mắt của y, nhưng vẫn nhìn thấy được huyết ấn của tù tội khảm trên đầu gối của người đối diện. Tim của hần trở nên cuồng loạn, hần không muốn nghi ngờ gì nữa, Lưu Phương chắc chắn không lừa gạt hần, chỉ cần hần giữ y ở bên cạnh, thời gian trôi qua, y tự nhiên sẽ quên Long Dương mà yêu hần.

Vân Đình vội vàng phân phó thị vệ, sau đó hần tự mình chuẩn bị y phục mới, còn đích thân thay cho Lưu Phương. Hần bảo Đoạn Nhật an bài chu đáo cho những người trong hoàng tộc, không được thất lễ, tối nay hần muốn thiết yến ở Tuyên Đức Điện, mời các hoàng thân quốc thích cùng đại thần đến dự, hần muốn qua bữa tiệc làm giảm đi nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

Phía trong Tuyên Đức Điện tráng lệ, đèn đuốc sáng trưng, cửu long trên đỉnh trụ, tượng trưng cho vương quyền cao nhất.

Đây là nơi Long Dương thượng triều, quan lại quý tộc thường ngày đều đến đây bái kiến quân vương, chẳng qua là tối nay, tất cả mọi người đều hết sức lo lắng, nơm nớp lo sợ. Đám quan to hiển quý này thường ngày trong mắt chẳng có ai, chỉ biết ức hiếp người yếu thế, sợ hãi kẻ mạnh hơn, khi bị tịch thu nhà cửa và bản thân trở thành tù binh thì bọn họ đã cho rằng sẽ bị chém đầu, trong lòng ai cũng không ngừng lo sợ. Ngờ đâu, không lâu sau lại nghe Dương vương cố niệm tình cảm huynh đệ trước đây, muốn cùng Khương Quốc nói lại tình xưa, thiết yến bồi tội, mong muốn quần thần cùng nhau đến dự. Tất cả mọi người đều không đoán ra trong hồ lô Dương vương tốt cùng chứa đựng điều gì, nhưng rốt cuộc cũng không dám không đến.

Đi tới Tuyên Đức Điện, chỉ thấy tứ môn mở rộng ra, xuất hiện tia sáng lưu ly kỳ dị, mơ hồ còn có âm thanh tấu nhạc, hài hòa khôn tả. Ghế kim long trong điện trống không, phía tay trái bên dưới xếp đặt một long vị, là nơi an tọa của Vân Đình, sau đó là các tướng quân hần mang tới từ Dương Quốc, lấy Đoạn Nhật là người dẫn đầu. Tuy không nhiều người nhưng sau lưng họ có mười mấy tên thanh y hộ vệ, tất cả đều cầm binh khí, xếp thành một hàng, gương gương mắt hổ, khiến cho người ta không khỏi sợ hãi mà đứng dậy. Bên phải bày mấy hàng án tử, rượu và thức ăn đã xếp đặt đầy đủ, hiển nhiên là chuẩn bị cho các đại nhân Khương Quốc. Vương hậu Ly Mộng mang thân phận vương thất, được sắp xếp ngồi bên phải Vân Đình, rất là tôn kính.

Hai quan thượng thư an vị bên nhau, thấy cục diện như vậy thì không hiểu nội tình ra sao, bèn âm thầm thảo luận:

“Ngài nói, rốt cuộc Dương vương muốn làm gì? Hần đã chiếm toàn bộ vương cung, bắt được Thượng hoàng, Vương hậu cùng tất cả gia quyến, nếu bây giờ muốn nắm giữ bệ hạ thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? Nhưng nghe nói ngày mai hần sẽ triệt binh.”

“Ta không biết, chuyện hôm nay ta đã cho chép lại rồi, nghe nói chúng ta đến đây để dùng một bữa cơm. Hần với bệ hạ là huynh đệ kết nghĩa, có thể thật sự đã niệm tình xưa, ta nghe nói hần tới nơi này chẳng qua là vì một người quan trọng.”

“Người nào thế?” Thượng thư kia hạ cằm xuống, chỉ tay về phía bên cạnh của Vân Đình, ngồi gần hần là một vị công tử anh tuấn nho nhã, trên đầu mang ngọc sức ngân ti găm vóc, người mặc bạch sắc hoa trù cẩm phục, ống tay áo bên hông cũng điểm tơ vàng, hoa văn bay lượn, trông vô cùng hoa mỹ. Chỉ là công tử này tựa hồ tái nhợt, có điểm tiêu tụy, lông mày cau lại, đôi mắt rũ xuống, y không nhìn lấy mọi người xung quanh, chỉ tập trung nhìn vào án tử, dường như đang phác họa cái gì đó.

“Đó là ai thế?”

“Ngài không nhận ra sao? Hãy nhìn kỹ chút đi, chính là Cố đạo trưởng trước kia thường xuất nhập tẩm cung của bệ hạ. Là người mà bệ hạ sủng ái nhất...”

“Có phải là người theo bệ hạ đi tuần? Nghe nói hần đã sớm là người của bệ hạ...”

“Chính là hần! Lần này Dương vương đến đây cũng là vì hần!”

“Chẳng lẽ hần đã quy thuận Dương vương?”

“Còn không phải sao, nếu không thì làm thế nào có thể ngồi cao như vậy?”

“Hừ! Nịnh nọt, tiểu nhân vô sỉ!”

Hai người vừa nói vừa ném ánh mắt khinh bỉ nhìn Lưu Phương. Không lâu sau đó, quan viên Khương Quốc liền thảo luận âm ỉ, rất nhiều người cũng đã nhận ra Lưu Phương.

Đoạn Nhật ngồi phía sau Vân Đình và Lưu Phương, mắt nhìn chằm chằm vào sắc mặt của đám người Khương Quốc kia, khí trong người hần không nằm yên một chỗ. Bọn người này mới vừa rồi còn khóc đến chết đi sống lại, bây giờ lại ở nơi này đường hoàng thuyết tam đạo tứ. Hần vốn lo lắng Vân Đình tập kích sẽ thất bại, đồng thời làm dân chúng kêu ca. Giờ đây, đã trải qua thiên tân vạn khổ[1], tử thương vô số, may mắn công chiếm được vương cung, đúng lúc có cơ hội nhất cử diệt quốc thì Vân Đình lại muốn triệt binh, còn phải thiết yển an ủi bọn người ngu ngốc này. Kể từ ngày quyết chiến ở Dương Vương Cung, Đoạn Nhật đã biết Vân Đình đối với Lưu Phương chính là tình thâm nan xả[2]. Ngày qua ngày tư niệm, hồn bất thủ xá, không ngừng thu thập tình báo khắp nơi ở Khương Quốc. Ngày đó, sau khi nhận được một phong thư mật, Vân Đình giống như phát điên, cấp tốc đến Khương Quốc cứu Lưu Phương. Bây giờ, người cũng đã cứu rồi, Vân Đình lại vì còn vì y mà từ bỏ cơ hội tốt chiếm lĩnh non sông Khương Quốc. Đoạn Nhật không khỏi liếc nhìn Lưu Phương, hần cảm thấy người này cho dù ở bên Vân Đình thì cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Có thể nói trong Tuyên Đức Điện này, người duy nhất vui vẻ chính là Vân Đình. Hần ôn nhu nhìn Lưu Phương, y đang nhanh chóng vẽ ra một bức mưu đồ. Lưu Phương đã từng vẽ mưu đồ xã tắc giang sơn cho Long Dương, Vân Đình đã bảo với y là hần muốn có một bức mưu đồ như thế, cốt ý chỉ để thăm dò Lưu Phương, ngờ đâu y thật đã bắt đầu vẽ cho hần. Lần đầu tiên, Vân Đình cảm thấy hạnh phúc như thế, mặc dù hần không muốn nghĩ đến việc Lưu Phương bởi vì điều gì mà chấp nhận vẽ cho hần. Nói chung, Lưu Phương đang làm một chuyện vì hần, hơn nữa còn là do y nguyện ý.

Vân Đình biết có nhiều Khương Quốc đại thần nhận ra Lưu Phương, nhưng hần không hề ngại, ngược lại còn rất đắc ý, hần chính là muốn bọn người này nhìn thấy y, những gì Long Dương không thể cho Lưu Phương, Vân Đình hần đều có thể cho y. Giờ đây, Lưu Phương đã quy thuận hần, cho dù sau này Long Dương có chủ ý gì thì những người ngu ngốc này cũng sẽ không ủng hộ.

“Vương hậu bệ hạ, Vân Đình lần này tới đây là để tìm Lưu Phương, không phải muốn cùng đại ca đối địch, không có ý định chiếm lấy quốc thổ Khương Quốc, mong rằng bệ hạ chờ đại ca trở lại, thay Vân Đình giải thích rõ. Cũng xin người thăm hỏi Thượng hoàng bệ hạ giùm Vân Đình, lần này Vân Đình đã để cho lão nhân gia sợ hãi.”

Ly Mộng mặc dù ngồi ở đó nhưng sắc mặt cũng không được tốt, người càng phần hận khi thấy cách Vân Đình đối xử với Lưu Phương. Việc Vân Đình làm thế nào biết Lưu Phương sẽ bị xử tử, Ly Mộng không thể nào nghĩ ra. Nhưng hần cứ nhiên mang binh xông vào vương cung bắt người, giết rất nhiều quân sĩ, bây giờ lại còn mặt mũi gọi Dương Nhi là đại ca! Đây rõ ràng là đùa cợt người, mặt mũi của vương thất Khương Quốc để ở đâu? Người chẳng những hận Vân Đình mà càng thêm hận Lưu Phương, thậm chí người còn hoài nghi những gì Quốc cự nói là thật.

Người này, ta vốn còn từng không đành lòng, cho là người đối với Dương Nhi là một mảnh thâm tình, không ngờ rằng người đã sớm đầu phục Vân Đình. Người không sợ chết chính là bởi người biết có người sẽ đến cứu người! Hừ! Người như người quả là hạ tiện, có thể nào xứng với Dương Nhi, thật thua thiệt cho Long Dương khi hần đối với người là quyến luyến không quên!

Vân Đình cũng chẳng lấy làm bất ngờ khi Vương hậu không để ý đến hần. Hần đột nhiên đứng lên, giơ ly rượu trong tay lên, cao giọng nói:

“Các vị, hôm nay Vân Đình mời các vị đến đây là muốn nói đôi lời. Một là, Vân Đình mang binh xông vào cung, làm mọi người kinh sợ, Vân Đình ở đây tạ lỗi, ta đảm bảo sáng sớm ngày mai sẽ triệt binh, không

làm khó các vị, xin hãy yên tâm.”

Nói xong, Vân Đình uống cạn rượu trong chén, quần thần Khương Quốc cũng ríu rít nâng chén cùng uống. Dẫu sao, đao vẫn đang gác trên cổ, triệt binh vốn có thể giữ được tính mạng.

“Thứ hai, ta muốn tuyên bố một tin, mời các vị đến đây chính là để làm chứng!” Vân Đình vừa nói vừa hướng người về phía Lưu Phương, hần đột nhiên quỳ một chân xuống đất, nâng chén cao giọng nói, “Dương vương Vân Đình ta hôm nay phong Cổ Lưu Phương làm Ân vương. Từ nay về sau, ta với Ân vương cùng chung triều cương, đồng tâm đồng đức, cùng sinh cùng tử, nhật nguyệt đồng huy[3], thiên địa làm chứng!”

Vân Đình nói xong lời thề hùng hồn thì liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu của mình. Nhất thời, trong điện yên lặng như tờ. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Lưu Phương, có người tức giận, có người chán ghét, có người cười trộm, có người sầu não tổn thương, tất cả những tâm tình này đều bị không gian yên tĩnh vùi vùi vàng đề lại, không cách nào buông thả.

Lưu Phương vốn là đang vẽ nhanh ngọn núi cho bức mưu đồ, nhất thời cũng dừng bút giữa không trung, không hề có lấy một chút vui sướng hay kinh ngạc, trên gương mặt kia thậm chí còn không xuất hiện bất kỳ biểu lộ nào, y chỉ chớp mắt một cái, sau đó lại tiếp tục vẽ.

Ánh mắt khẩn thiết của Vân Đình lại một lần nữa thất thủ, nỗi chán chường ẩn hiện bên trong. Lời nói của hần hùng hồn là thế, vẫn không chiếm được nửa điểm hồi âm. Nhưng sau đó hần lại tự an ủi mình, ngày hôm nay hần đã lấy được quá nhiều, phải biết hài lòng, những gì hần làm cho Lưu Phương, ngày sau y tự khắc sẽ hiểu, không cần phải so đo nhất thời.

Vân Đình lập tức đứng dậy, cùng mọi người nâng chén, nhưng lại không thấy ai cử động, tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau, vô cùng lúng túng.

“Thật chúc mừng Ân vương điện hạ!” Thanh âm của một nữ tử xinh đẹp vang lên, rốt cuộc không khí khẩn trương ở nơi này cũng nổi lỏng đi một ít.

“Phù Dung!” Ly Mộng cơ hồ gầm lên giận dữ, mắt nhìn chăm chăm vào Vương phi, người chưa từng có lúc chán ghét nữ nhso6 trước mặt như thế này.

Vương phi lại mẫn bất tại hồ[4], người nâng chén rượu lên, cảm kích nhìn Vân Đình, sau đó cùng hần đối ẩm một chén. Đoạn, Vương phi nói, “Vương hậu thật đúng là hẹp hòi, Vân Đình là huynh đệ của bộ hạ, năm ấy, thời điểm ngài đến nơi này, không phải Vương hậu luôn tán dương ngài hiểu chuyện, hiểu thuận? Hay là nhanh như vậy mà đã quên? Vân Đình nếu còn tôn trọng bộ hạ là vì huynh, tôn kính Vương hậu cùng Thượng hoàng là trưởng bối thì không phải chúng ta cũng nên vì hòa khí của hai nước mà hạ dáng vẻ xuống. Dù sao lần trước ở Dương Vương Cung, bộ hạ cũng đã sinh nhiều thị phi. Bây giờ, nếu Lưu Phương đã được tấn phong Ân vương, hai nước hòa hảo, không động đao thương, chẳng phải là điều gì cũng tốt sao? Hần nên chúc mừng mới phải!”

Ly Mộng không khỏi kinh hãi khi thấy Phù Dung đem chuyện tình ở Dương Vương Cung nói toẹt ra, lòng thầm lo lắng Vương phi sẽ còn tiếp tục nói bậy bạ gì đó.

Phù Dung trông thấy Ly Mộng im lặng, càng cảm thấy thêm đắc ý, người hướng về Vân Đình, nói, “Vân Đình, ta biết ngài từ ngàn dặm xa xôi tới đây không phải là vì muốn cùng Khương Quốc ta đối nghịch mà chính là vì cứu Ân vương, đúng không? Vậy sao ngài không hỏi qua một chút, Ân vương điện hạ tại sao phải ở trong Khương Vương Cung? Hơn nữa còn bị bí mật hành hình!” Phù Dung nói xong thì nghiêng đầu khinh miệt nhìn Quốc cữu bên cạnh mình. Giờ đây, lão đang run lấy bầy, toàn thân co quắp lại với nhau, trên gương mặt Ly Mộng cũng đã phủ một tầng hồng sắc.

“Mẫu thân, người nói có kẻ muốn giết đạo trưởng ca ca?” Long Tường ở bên trên không nhận được nên đã mở miệng. Vương phi liền kéo hần, nói, “Cái gì đạo trưởng ca ca, sau này con phải gọi Ân vương điện hạ!”

Vân Đình có chút hứng thú khi thấy biểu lộ của những người này, đây chính là người một nhà mà Long Dương luôn miệt nói? Hần tất nhiên biết ai là người muốn giết Lưu Phương, chỉ là hần không biết người đã báo tin cho hần là ai. Người này tựa hồ đối với chuyện tình Khương vương cung nhất thanh nhị sở[5]. Nhưng Vân Đình nào chỉ có một người báo tin, hần có thể từ rất nhiều phương diện để biết Lưu Phương đang ở nơi nào, làm cái gì, cho nên thời điểm Quốc cữu mang Lưu Phương đi, có mấy người đã báo tin cho

hắn. Vân Đình vốn cho rằng khi Long Dương và Lưu Phương xa rời nhau thì tình cảm sẽ nhạt dần, hắn có thể chờ cơ hội khuyên Lưu Phương trở lại. Không ngờ rằng những kẻ tàn ác này lại muốn giết y, hơn nữa, bọn chúng còn dùng đến thủ đoạn bẩn thỉu, hèn hạ như thế.

“Vương phi biết là người nào?” Về mặt Vân Đình lộ rõ vẻ khinh thường, hắn mỉm cười xấu xa, sau đó quay trở lại ngồi bên cạnh Lưu Phương, chờ xem kịch vui.

“Ta? Ta dĩ nhiên không biết, điều này hãy hỏi Công chúa! Long Quỳnh, người không phải là một mực đưa tin cho Ân vương sao?”

Lúc này, Long Quỳnh đang ngậy người cúi đầu, đột nhiên lại nghe Phù Dung nhắc đến tên mình nên liền cuống quýt nói, “Ta? Ta không biết, cái gì ta cũng không biết!”

“Người không biết? Còn không nói thẳng ra!” Phù Dung từng bước ép sát Long Quỳnh, “Người tất nhiên không dám tin rằng có người lợi dụng người muốn gia hại Ân vương?”

Long Quỳnh ngẩng đầu nhìn Lưu Phương, nước mắt ngưng tụ trên má. Nàng có thể cảm nhận được bề ngoài bình tĩnh lạnh nhạt kia chỉ là để che đậy cho nỗi thống khổ dây dưa cùng dần vất. Nếu thật sự việc Lưu Phương bị xử tử là do nàng khai báo với mẫu thân về lá thư của Long Dương thì... Nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho bản thân! Nhưng nàng làm sao có thể nói ra đây? Đó là mẫu thân của nàng! Hơn nữa nàng vốn không tin mẫu thân có thể làm như vậy! Biết đâu còn có những người khác muốn hại y cũng nên, mặc dù nàng không nghĩ ra được là ai, nhưng vô luận như thế nào, chắc chắn không phải là mẫu thân! Long Quỳnh biết Lưu Phương yêu Vương huynh sâu đậm dường nào, hôm nay y ngồi ở đây, mặc cho mọi người cười nhạo y, miệt thị y, chấp nhận quy thuận Vân Đình, nhất định là có nỗi khổ tâm không thể nói ra. Long Quỳnh tin tưởng tình yêu của Lưu Phương, cũng giống như sự kiên định tin tưởng dành cho mẫu thân.

“Không có ai muốn gia hại ta!” Lưu Phương cuối cùng mở miệng, y ngừng bút, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn lên, chỉ là bình thần nói, “Tất cả đều là lựa chọn của ta!”

Lưu Phương nói không sai, mọi việc xảy ra đều là do y lựa chọn. Vương hậu vốn cũng cho y một con đường sống, là y muốn lựa chọn tình yêu với Long Dương, muốn dùng cái chết để minh chứng cho ý nguyện của mình. Ngờ đâu, ngay cả cơ hội này mà ông trời cũng không cho y. Hôm nay, y vận y phục sang trọng thể này, ngồi ở đây để Vân Đình phong vương chính là dùng thanh kiếm vô hình cắt đứt tín niệm của y và Long Dương. Nhưng y không còn lựa chọn nào khác, y không thể để cho Vân Đình giết chết những người chí thân của Long Dương, càng không thể để hắn dùng những người này uy hiếp Long Dương, vũ nhục và hành hạ Long Dương! Tư vị sống không bằng chết đau đến cỡ nào, y đã thử qua một lần, làm sao có thể để cho Long Dương chịu đựng? Không bằng tất cả đau khổ hãy để một mình y gánh chịu.

Lưu Phương bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm là làm cho Vân Đình hài lòng, để hắn có thể khắc thủ lời hứa lui binh.

Cuối cùng, không ai nói thêm một câu nào nữa.

Vân Đình nheo mắt nhìn đám người chẳng khác nào rác rưởi kia, không nghĩ ra được lý do tại sao Lưu Phương phải che chở bọn họ, cũng chỉ bởi vì Long Dương? Vân Đình hạ lệnh mọi người phải quỳ xuống mời rượu Ân vương, ai không tôn kính thì đừng nghĩ đến chuyện rời đi, hắn sẽ ở bên trên, nhất nhất thay Lưu Phương uống cạn. Vân Đình chính là muốn để những thứ người xem thường Lưu Phương phải cúi lạy dưới chân y, dập đầu trước y và gọi y một tiếng Ân vương điện hạ. Hắn đã đáp ứng Lưu Phương không giết bọn họ, cũng không bắt làm nô lệ, nhưng không thể nào để bọn họ cứ tùy nghi như vậy.

“Điều này... Điều này là sao? Chẳng phải là vương hầu của Khương Quốc, tại sao muốn mời rượu?” Vị thượng thư lúc này lại tiếp tục nói thăm, người bên cạnh kéo tay hắn một cái, nhỏ giọng nói,

“Ngài vẫn chưa hiểu rõ? Mọi người đều đã nói muốn nhật nguyệt đồng huy, đây chính là rượu mừng! Ân vương là ai có quan hệ gì? Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, uống xong là có thể đi!”

Người nọ mặc dù không muốn, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì vẫn xếp hàng trong đội mời rượu.

Vân Đình thấy chiêu này quả nhiên có hiệu quả, điện đường mới vừa rồi còn vắng ngắt, bây giờ đã trở nên náo nhiệt hẳn lên. Bọn chúng quỳ lạy Lưu Phương không nói, có kẻ còn trắng trợn nịnh hót y, nói y tướng

mạo phi phạm, trong lòng mang bao quang đại, cùng Vân Đình nhị vương tịnh giá[6], chính là bỉ dực song phi[7], thiên chi kiều tử[8], rường cột nước nhà.

Vân Đình tuy biết đám người kia có thói quen a dua nịnh hót, nghĩ một đằng nói một nẻo, hơn nữa lời lẽ văn hoa ấy hẳn là thêu dệt nên diễn đạt chẳng hề lưu loát. Nhưng có tới bây giờ, hẳn vẫn chưa từng nghe qua những lời đó, lại đúng với suy nghĩ trong lòng hẳn, cho nên vô cùng hài lòng, không khỏi phiêu phiêu dục tiên. Hắn lập tức trọng thưởng người này, cho phép cả nhà hắn xuất cung. Người nọ quả là mừng rỡ, sau khi vạn tạ thiên ân thì ngay lập tức bỏ chạy như làn khói.

Chứng kiến những gì vừa diễn ra, mọi người thật sự đã tin lời nói của Vân Đình, chỉ cần bọn họ tán dương Lưu Phương thì sẽ có thể rời đi. Nghĩ thế, trong lòng ai cũng thêm hăng hái, đội mời rượu trong nháy mắt đã dài gấp đôi.

Vương hậu Ly Mộng chỉ biết cắn răng nghiêng lợi tức giận, dù thế, cũng không thể làm khác hơn. Quốc cữu thì hận mình không thể chui xuống dưới bàn rượu, lão lo sợ sẽ có người nhớ đến việc lão đã bắt Lưu Phương. Mọi người trong vương thất đều than thở, chỉ có Vương phi là hân hoan, người vội vàng kéo tay Long Tường, muốn dẫn hắn đi mời rượu. Ai ngờ Long Tường tỏ ý không chấp thuận, Vương phi nhanh chóng trách mắng, “Hài tử ngọc, chúng ta cùng Vân Đình không thù, con đi kính Ân vương một chén đầu có sao. Một khi Vân Đình cao hứng thì sẽ có ánh nhìn khác đối với con, con muốn bị Long Dương liên lụy đến chết sao?”

“Con không đi! Cái gì là Ân vương chứ, đạo trưởng ca ca căn bản không cần!”

“Làm thế nào không cần? Sau này hẳn chính là dưới một người, trên vạn người! Thử hỏi ai có thể không động tâm? Hừ, tốt hơn ở nơi này làm tử tù!” Vương phi vừa nói vừa liếc Ly Mộng một cái, sau đó lại tiếp tục khuyên nhủ Long Tường, “Con xem, hẳn hôm nay đã thay đổi hoa phục, nhiều người như vậy mời rượu hẳn, con cũng nên làm hẳn cao hứng mới đúng, ngoan, đi kính Ân vương một chén.”

“Không đi! Con không đi!” Long Tường hiếm khi nổi giận nhưng lần này cũng phải lớn tiếng nói, “Người cho rằng đạo trưởng ca ca vui vẻ sao? Liệu có ai biết trong lòng y đau khổ? Vương huynh đối với y tốt như thế nào, làm sao y có thể quên? Hôm nay y ngồi ở chỗ này đều là bởi vì các người ngày đó đem y đuổi ra khỏi cung! Nếu Vương huynh trở lại mà nhìn thấy thấy đạo trưởng ca ca bị buộc phải rời đi thì huynh ấy sẽ khổ sở rất nhiều! Các người căn bản không hề thương Vương huynh!”

Lời Long Tường vừa dứt thì Long Quỳnh bên trên đã òa lên một tiếng, nàng gục đầu lên án tử mà nước mắt nức nở nghẹn ngào. Tiếng động mời rượu ồn ào đã bị âm thanh khóc nức của Long Quỳnh làm kinh trụ. Có người thấy Công chúa khóc, tựa hồ muốn lùi bước, nhưng nghe được ở hàng ngũ phía trước vẫn tiếp tục ca tụng công đức, khiến Vân Đình vui vẻ cười to, thì lại lập tức khôi phục nụ cười lấy lòng, không còn ai để ý tới bọn người Long Quỳnh.

Vân Đình vì chuyện dấy binh mà đã hai ngày hai đêm không chớp mắt, lại vừa uống một vòng mời rượu, bây giờ có chút mệt mỏi. Nhưng hôm nay hẳn quả thật rất cao hứng, cho nên luyện tiếu không nỡ kết thúc bữa tiệc. Vân Đình gắng gượng mở to mắt, muốn nhìn Lưu Phương lâu một chút, hôm nay y rất đẹp, đẹp đến mức có phần hư ảo, hẳn sợ nếu mình chìm vào giấc ngủ thì sẽ không còn nhìn ngắm được y. Vân Đình mơ hồ thấy Lưu Phương chẳng buồn động đũa, hẳn không khỏi đau lòng, liền dựa vào vai Lưu Phương, ôn nhu hỏi, “Lưu Phương, sao ngươi không ăn? Những thứ này đều là thức ăn chay, ta đặc biệt sai người làm cho ngươi.”

Một trận chua xót tràn vào lòng của Lưu Phương, y cau mày đẩy Vân Đình ra, chậm rãi nói, “Bệ hạ, ta chỉ muốn mau chóng về xong, ngài như thế, ta không cách nào về được.”

Vân Đình nghe được thanh âm của Lưu Phương đối với mình, mặc dù giọng nói nhạt nhẽo nhưng đã không còn chán ghét, hẳn cảm thấy toàn bộ tâm cũng lay động đến không trung, mềm mại, cực kỳ thoải mái. Hắn liền ngồi thẳng lên, chấp tay hướng về phía Ly Mộng, “Vương hậu bệ hạ, Vân Đình ngày mai lên đường, quyết không nuốt lời! Ta bây giờ... Muốn đi ngủ.”

Mọi người nghe Vân Đình nói như thế thì không biết là có còn phải mời rượu hay không, thế là tất cả đều đứng ngăn ra ở một bên.

Vân Đình không để ý tới đám người bên cạnh, chỉ ngây ngốc nhìn Lưu Phương, tay chân hần lúống cuống giống như phụ tá của y, hần chẳng dám đụng vào y, nhưng lại không muốn cứ phải ngồi nhìn y như vậy mãi. Hần chờ đợi đến nửa ngày, rốt cuộc cũng nói ra được một câu:

“Lưu Phương... Không bằng... Người đi theo ta đến trước giường mà vẽ tiếp?”

Ngay lập tức, có người trong đội mời rượu cười ra tiếng, những người khác đều liếc mạt che miệng.

“Muốn tìm cái chết sao?”

Đoạn Nhật bỗng nhiên đứng lên dùng đao hướng vào kẻ vừa cười nhạo, nét mặt nổi giận. Hần đã nhìn rất lâu, thật muốn một đao chém chết mấy người này.

Mấy đại thần vương gia Khương Quốc vốn không tin tưởng Vân Đình thật sẽ thả bọn họ, nay thấy Đoạn Nhật quả nhiên nói muốn chém là chém thì cũng không còn nhìn nổi, cả bọn rồi rít đứng lên, muốn cùng hần liều mạng, dù sao cũng là một lần chết, không bằng hợp sức. Thanh y thị vệ thấy Đoạn Nhật rút đao sáng bóng ra khỏi vỏ thì liền nhanh chóng vây lại, đem đao hướng vào xung quanh Vương hậu, bốn phía nhất thời kiếm bạt nổ trưưng[9]. Phù Dung Vương phi sợ hãi kêu to, “Đừng có giết ta! Đừng có giết ta!”

“Đoạn tướng quân bớt giận!”

Lưu Phương thấy tình cảnh này, trong bụng liền đại loạn, chỉ sợ hần sẽ một đao đi xuống. Trước tình thế khó thể xoay chuyển này, y liền cuống quýt nói với Vân Đình:

“Bệ hạ có lệnh, phải về cung nghỉ ngơi, ta... Ta nghe bệ hạ an bài.”

Lưu Phương nói xong thì ôm lấy tự án trước mặt, bước về hướng Trường Minh Cung. Vân Đình thấy vậy, liền vội vàng nhìn Đoạn Nhật khoát tay một cái, dù không có một câu nói minh bạch nhưng đủ để Đoạn Nhật hiểu Vân Đình muốn hần lui ra. Sau đó, Vân Đình lão đảo nghiêng ngả đi theo bóng lưng của Lưu Phương.

Đoạn Nhật nhìn Vân Đình, không nói ra được sâu não, lửa giận trong lòng phút chốc hóa thê lương. Hần hy vọng Vân Đình ngày mai ngủ dậy, sẽ tỉnh táo suy nghĩ, thay đổi tâm ý. Dù sao cũng đã bỏ ra quá nhiều như thế, Lưu Phương cũng chưa chắc thật lòng với Vân Đình, tội tình gì lại muốn cùng y chung nắm chính quyền, dẫn đến thiên hạ nhạo báng? Hần nhất định phải khuyên giải Vân Đình. Đoạn Nhật sau đó thu đao về, ra lệnh thị vệ lui ra, y theo phân phó của Vân Đình, nhất nhất đem vương thất Khương Quốc quay về, đêm nay xem như kết thúc tại đây.

oOo

[1] – Thiên tân vạn khổ: trăm cay nghìn đắng

[2] – Tình thâm nan xả: tình sâu khó mà buông bỏ

[3] – Nhật nguyệt đồng huy: mặt trời và mặt trăng tỏa sáng như nhau

[4] – Mãn bất tại hồ: chẳng hề để ý, thờ ơ như không, bình chân như vại đứng đưng

[5] – Nhất thanh nhị sở: một rõ hai ràng

[6] – Nhị vương tịnh giá: hai người ngang bằng nhau

[7] – Bỉ dực song phi: đôi chim liền cánh

[8] -Tthiên chi kiều tử: con cưng của trời, có nghĩa là được thiên sủng

[9] – kiếm bạt nổ trưưng: gươm tuốt vỏ, nổ giương dây, sẵn sàng nghênh chiến

10. Chương 10: Nỗi Đau Ly Biệt

Một luồng ánh nắng chiếu vào mặt của Vân Đình, hơi nóng phả ra khiến hắn vô cùng khó chịu. Hắn dùng tay khua qua khua lại nhưng thế nào cũng không thể đuổi cái dương quang đáng ghét này đi.

Hắn không thể làm gì khác ngoài việc mở mắt ra, lười biếng nhìn xung quanh, nguyên lai mùa xuân lại tốt đẹp như vậy, khó trách nơi này gọi Trường Minh Cung. Tà lựa mông phấp phới bay theo gió, ánh mặt trời thẩm thấu vào phòng, vẩy lên người một tiên nhân, y đang đứng trước giường hắn, tận tâm vẽ một bức trường quyền. Ngoài Lưu Phương ra, còn có thể là ai sở hữu nét uyển chuyển kỳ diệu như thế, bao giờ cũng vậy, y luôn khiến người hắn phải say lòng.

Hắn đuổi người, ôm lấy gối, say mê nhìn Lưu Phương.

Hình ảnh này thật đẹp, giống như khi mẫu thân ở bên cạnh, tốt nhất thời gian có thể dừng lại thêm đôi chút, để ta đem thân ảnh của người khắc sâu vào đầu, vĩnh viễn cũng không muốn quên.

“Lưu Phương, người đã vẽ một đêm sao?”

Vân Đình nhẹ nói dù hắn biết sẽ không có đáp án, nhưng hắn muốn cùng y trò chuyện. Hắn lắc đầu một cái, muốn cho mình thanh tỉnh hơn, nào ngờ nghe thấy thanh âm leng keng. Lúc này hắn mới phát hiện, hôm qua vừa đặt lưng xuống giường thì đã ngủ say, ngay cả khô giáp cũng không tháo ra. Như vậy cũng tốt, xem ra hắn không có tử huyệt vô đức, làm chuyện khinh bạc Lưu Phương.

Vân Đình nghĩ đến đêm qua Lưu Phương chính là như vậy ở trước giường nhìn hắn ngủ, trong lòng không sao nói ra hết nỗi ám áp cùng thỏa mãn. Chỉ mong y sẽ không chê hắn nhếch nhác, bộ dáng khi ngủ không được đẹp. Nghĩ tới đây, Vân Đình có chút ngượng ngùng, gò má hơi phồng hồng, hắn vội vàng đứng xuống đất, sửa sang lại y trang.

Lưu Phương vẫn còn miệt mài vẽ, y không để ý tới Vân Đình muốn nói gì, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ còn cách tập trung nhìn vào mưu đồ giang sơn xã tắc. Mưu đồ này đã gần hoàn thành, phía trên núi và khe suối, thành trấn hương thôn đều được ghi rõ ràng, thậm chí còn có một vài đặc sản dân gian.

Vân Đình nhìn mưu đồ, cổ họng không nói ra được cảm động. Lưu Phương không bởi vì hắn bức bách mà làm qua loa cho xong, y thật sự tận tâm tận lực vẽ, có phải y đã thật lòng muốn đi theo hắn? Điều này không phải là ảo tưởng, đúng không?

“Lưu Phương, người xem, nơi này là Nam Sơn bên ngoài Lâm Đô, chính là nơi người đã cứu ta mười năm trước, người còn nhớ không?”

Vân Đình thấy Lưu Phương vẫn không đáp nên cũng chẳng hỏi gì thêm nữa, hắn lại tiếp tục quan sát mưu đồ, khi nhìn đến nơi cùng Long Dương học nghệ thì không khỏi nhú mày, hạ mi, ánh mắt lại quét qua biên thành:

“Cổ Dương Sơn...? Lưu Phương, ta chưa từng nghe nói qua có nơi như thế này, có phải người đã vẽ sai rồi? Cổ...”

Vân Đình chợt thấy tay bút Lưu Phương có chút run rẩy, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, nơi đây là Cổ Dương Sơn, không phải hôm đó Long Dương trong cơn say đã nói ngọn núi này ở biên quan Tây Vực sao? Long Dương cùng Lưu Phương đã ở trong núi đó... Hừ! Cư nhiên dùng tên cả hai đặt cho nó, Cổ Dương Sơn... Lưu Phương đem núi này vẽ vào mưu đồ chính là muốn vĩnh viễn nhớ nơi đó? Trong lòng Vân Đình dâng lên một cổ hận ý, hắn cố gắng khắc chế để nó không bộc phát ra ngoài. Hắn buông mưu đồ xuống, xoay người sai gia nhân chuẩn bị nước súc miệng và bữa ăn.

Nhanh sau đó, thức ăn đã bày ra trước mặt Lưu Phương, chỉ có vài món ăn cùng với cháo trắng. Vân Đình ăn một mình, hắn thấy Lưu Phương vẫn không có dấu hiệu động vào, liền nói:

“Lưu Phương, người một đêm không ngủ, lại không ăn gì, thế nào chịu được đây? Dừng vẽ nữa!”

Một khắc trôi qua, Vân Đình thấy Lưu Phương vẫn không chịu đặt bút xuống để dùng cơm, trong bụng liền có chút tức giận, hắn ném đũa xuống bàn, kêu lên:

“Ta bảo ngươi không được vẽ nữa! Ăn cơm!”

“Thần phải hoàn thành ngay, mong bệ hạ nhớ lời cam kết với thần, hôm nay lui binh.” Khẩu khí Lưu Phương vẫn nhàn nhạt nhưng rõ ràng đang nhắc nhở Vân Đình, cũng không đáp ứng việc y nhất định phải ăn.

“Ngươi! Ngươi muốn dùng cách tuyệt thực uy hiếp ta?” Lửa ghen trong lòng Vân Đình đã trở nên dữ dội, y đây là có ý gì? Không để cho y chết thì y cứ như vậy phản kháng hần sao? Khi nhìn thấy ba chữ Cố Dương Sơn kia thì trong đầu hần đã nhanh chóng lướt qua hình ảnh Long Dương và Lưu Phương ở nơi đó, cả hai nhất định là đã cùng nhau trải qua khoảng thời gian vui vẻ nhất, Long Dương còn nói y rất là trắng, chính là Cố Dương Sơn đáng chết này, thế mà y còn dám vẽ cho hần!

“Ta không sợ! Ngươi không ăn, ta có biện pháp bắt ngươi ăn!”

Vân Đình đứng dậy, tiến lên phía trước, hần đưa tay ném đi họa bút của Lưu Phương, sau đó nắm lấy cằm y, tay còn lại bưng chén cháo, muốn rót vào miệng Lưu Phương. Lực tay Vân Đình rất lớn, đầu ngón tay hần bấm vào trong da thịt Lưu Phương, xương hàm của y bị vạy đến nỗi nghe cả tiếng kéo kẹt, tựa hồ sắp vỡ nát ra. Nhưng Lưu Phương vẫn cắn chặt răng, hai tay liều mạng chống đỡ Vân Đình, làm thế nào cũng không chịu mở miệng, nước cháo từ trong kẽ răng chảy ra, hần là một hạt cháo cũng không thể đi vào.

Đột nhiên, Vân Đình lại thấy ánh mắt phần hận của Lưu Phương, trong lòng có chút kinh hãi, hần từ từ buông lỏng tay ra.

Xung quanh có mấy thanh y thị vệ, bọn họ bất ngờ nhìn thấy Vân Đình như thế, cũng có chút giật mình, cho là bệ hạ bị mạo phạm, vội vàng tiến lên kéo Lưu Phương ra. Vân Đình lập tức nổi giận, hần dùng chân chân đạp lật những người kia, hét lớn:

“Không được chạm vào y! Y là Ân vương diện hạ! Không cho phép các ngươi vô lễ với y! Cút cho ta!” Sau tiếng của Vân Đình là nước cháo đổ đầy đất.

Lưu Phương ho khan bò dậy, y không để ý tới việc Vân Đình đánh chửi thị vệ như thế nào, chỉ vội vàng xem lại mưu đồ y vẽ, cũng may, bức họa không bị nhiễm bẩn. Y cẩn thận lau đi vết cháo trên người, sau đó lại cầm bút lên, di chuyển đến nơi sạch sẽ và tiếp tục vẽ. Chỉ còn một chút nữa thôi, trời cũng đã vào trưa, việc y không ăn cơm đã đắc tội với Vân Đình, phải như thế nào mới có thể làm cho hần lui binh? Y không muốn nhượng bộ nhưng rồi lại không thể không nhượng bộ.

Long Dương, ta phải làm như thế nào thì mới có thể chịu đựng được?

Đoạn Nhật ở hành lang bên ngoài nghe thanh âm mắng chửi, vội vàng đi vào nhìn xem chuyện gì. Hần trông thấy Vân Đình nổi giận, liền tiến lên nói:

“Bệ hạ, thần thấy hôm nay đã qua giờ Ngọ, quân sĩ hai ngày qua cũng quá mệt mỏi, không bằng chúng ta hôm nay hãy nghỉ ngơi để hồi phục một chút, ngày mai sẽ lên đường?”

“Không được!” Vân Đình lại nhìn qua Lưu Phương, sau đó lại như suy tính điều gì, hần bảo Đoạn Nhật ra ngoài điện, nhẹ giọng hỏi, “Long Dương đã đi đến đâu rồi?”

“Đã qua cửa khẩu.”

“Có bao nhiêu người?”

“Chưa đầy hai ngàn người, đều là kỵ binh.”

“Nói như vậy, không cần hai canh giờ thì sẽ đến kinh đô rồi?”

“Thưa vâng!”

“Ngươi để cho thủ vệ kinh đô rút lui đến Tây Môn, để binh lính Long Dương đi vào. Chuẩn bị thuyền bè đầy đủ ở bờ Lâm Giang, tuy ta đáp ứng Lưu Phương hôm nay sẽ lên đường triệt binh nhưng Long Dương hần muốn đến chỗ chết thì ta cũng không có biện pháp.”

Hần không muốn để cho Lưu Phương nghe được một câu nào về Long Dương... Hôm qua uy hiếp y như vậy, hần cũng rất đau lòng, hần sợ Lưu Phương sẽ chịu đựng không được mà rời khỏi hần. Nhưng hần lại nghĩ, nếu như có thể có một chút cơ hội ép buộc Long Dương rời đi mà không để cho Lưu Phương biết, vậy có

phải y sẽ không oán hận hần? Thật ra thì Vân Đình không dám thừa nhận, hần chiếm vương cung của Long Dương, theo tính cách của người một thời được hần xem là đại ca thì sẽ không có chuyện bị dồn ép rời khỏi, cuối cùng chỉ có thể là một trận huyết chiến mà thôi.

Vân Đình lại quay đầu lại nhìn Lưu Phương, hần không khỏi nghĩ ngợi khi thấy y vừa nhăn mặt vừa khai triển bức mưu đồ.

Chẳng lẽ người thật cho là ta sẽ vì một tờ mưu đồ mà tha cho bọn họ? Lưu Phương, tại sao người lại ngốc như thế? Người hãy xem thử bọn người bên cạnh Long Dương là thứ người gì, người cho rằng bọn họ sẽ cảm kích người sao? Nhưng mà, cũng bởi vì người hiền lành như thế nên ta mới quyến luyến không rời, thế gian này hết thấy đều bản thủ, nhưng cũng không thể ô nhiễm được người. Vân Đình à Vân Đình, rốt cuộc là y uy hiếp người hay là người uy hiếp y đây?

Đoạn Nhật nghe Vân Đình an bài như vậy, trong lòng liền mừng rỡ, vậy là Vân Đình đã nghĩ kỹ lại, vừa muốn Lưu Phương quy thuận hần, vừa muốn bắt giữ Long Dương, Khương Quốc kia tất nhiên cũng nằm trong tầm tay, đúng là nhất tiễn song điêu. Hần vội vàng rỉ tai mấy câu cùng Vân Đình, Vân Đình nghe xong thì mặt không biến sắc, chỉ chậm rãi gật đầu một cái.

Dưới cửa khẩu, bên ngoài kinh đô, một thân hồng bào khí thế hùng hực, lướt mã băng ngàn, cuốn lên cuộn cuộn hoàng sa[1], bỏ xa thị vệ sau lưng mình. Long Dương một tay cầm dây cương, cả người nghiêng về phía trước, gần sát Kỳ Lân, hần hận hai tay mình không thể dài ra để bay thẳng đến vương cung.

Từ biên thành Tây Vực đến kinh đô nhanh nhất cũng mất một tuần lễ, do vai hần bị thương nặng nên Uất Trì đặc biệt chiếu cố, lộ trình đi luôn muốn được ổn thỏa. Không ngờ rằng ngày hôm qua nghe thám mã đột ngột tình báo, xảy ra thảm họa mưa to, Lâm Hà một đêm đổi đường, xông thẳng đến bên ngoài thành kinh đô, hơn nữa thuận sông mà đến, lại là binh mã của Vân Đình. Hần chỉ dùng một ngày là đã công chiếm được vương cung, bắt tất cả vương công đại thần, hoàng thân quốc thích. Nhưng điều làm Long Dương đau lòng nhất chính là thám mã nói rằng Vân Đình còn xếp đặt bữa tiệc ở cung nội Khương vương để sắc phong một Ân vương, nghe miêu tả lại tướng mạo thì người đó rất giống Lưu Phương.

Không thể nào! Tất cả đều là hồ ngôn! Lưu Phương đang sống thật tốt ở Huyền Đạo Quan chờ ta trở lại, làm thế nào lại bị Vân Đình phong vương? Chẳng lẽ hần đến Phụng Minh Sơn bắt Lưu Phương? Hần làm sao biết y ở nơi nào? Nhưng hần không chỉ bắt Lưu Phương, còn công chiếm cả vương cung. Phụ vương, mẫu hậu, Long Quý, Long Tường, nhiều người như vậy đều đang ở trong tay hần, hần đây muốn diệt quốc?

Long Dương phóng ngựa như điên, một khắc cũng không ngừng suy nghĩ về những việc đã xảy ra, nhưng lại chẳng thể tìm ra đầu mối. Ngoại trừ diệt quốc, hần bây giờ không nghĩ ra được lý do nào khác. Cho dù lần đó đánh một trận ở Dương Vương Cung, huynh đệ trở mặt nhưng hần thủy chung không ngờ rằng Vân Đình có dã tâm thâm thâu tóm Khương Quốc, đáng lẽ ra hần phải nghĩ tới việc này sớm hơn. Vân Đình giết huynh giết cha, còn muốn chiếm đoạt Lưu Phương và lấy đi mạng của hần, nếu không phải là Thương Kiêm liều chết cứu giúp thì làm sao hần có thể thoát được?

Thì ra là, Vân Đình đã sớm muốn diệt ta, cái gì mà huynh đệ ôn chuyện, tất cả đều là cái bẫy! Bởi vì không thành công nên lần này liền thừa dịp hồng thủy đánh lén, tiểu nhân nham hiểm, hèn hạ vô sỉ!

Cuối cùng Long Dương đã tới bên ngoài kinh đô, hần thấy cửa thành mở rộng ra nhưng cứ nhiên không có binh sĩ canh giữ, điều đó khiến hần không khỏi có chút nghi ngờ, hần kéo Kỳ Lân đi vòng quanh cửa thành. Qua hồi lâu, bọn người Uất Trì mới từ phía sau hỗn hển chạy tới. Đường phố bên trong thành vắng lạnh, bởi vì chiến loạn nên tất cả cửa hiệu đều đóng cửa, khắp nơi yên tĩnh, không có một người.

“Uất Trì, người đi dò xét tứ môn, xem chuyện gì xảy ra.”

“Tuân lệnh, bệ hạ.”

Uất Trì dẫn theo vài người đi tra xét, lát sau trở lại bẩm báo, hần phát hiện Dương vương đã dừng thuyền ở bờ Lâm Hà bên ngoài Tây Môn, binh lính đang lên thuyền, phòng thủ lỏng lẻo, nhìn dáng dấp có vẻ muốn lui binh.

“Lui binh?” Long Dương không thể tin được, Vân Đình bắt được nhiều người như vậy, sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

“Bọn chúng có bắt người của ta không?”

Uất Trì lắc đầu một cái, hắn chỉ biết hôm nay cửa cung đóng chặt, không có tin tức. Long Dương hít vào một hơi, nếu như Vân Đình dùng người nhà của hắn uy hiếp hắn, khi đó hắn phải làm thế nào đây? Nhất là Lưu Phương...

Lưu Phương... Ta phải làm sao đây? Ta có thể nhìn y chết đi, nhìn y bị hành hạ sao? Nhưng ta... Ta là vua một nước, có thể nào khuất phục trước hắn?

Giờ phút này, Long Dương đã tâm phiền ý loạn, hắn tản bộ quanh thành hai vòng, cuối cùng vẫn không vào hành. Hắn mang binh mã đến bờ Lâm Hà bên ngoài Tây Môn, chuẩn bị cùng Vân Đình quyết nhất tử chiến[2].

“Bệ hạ, thần vẽ xong rồi, xin bệ hạ lập tức lên đường.”

Lưu Phương quỳ xuống trước mặt Vân Đình, hai tay nâng tranh vẽ lên. Vân Đình còn đang ngăn người thì nghe thấy thanh âm của Lưu Phương, hắn vội vã tiếp tranh và đỡ y đứng dậy.

“Người đừng như thế! Sau này ta không cần người quỳ!”

Vân Đình lúc này mới nhìn thấy trên hai má Lưu Phương có khối máu ứ đọng, là do lúc này hắn đã bám vào. Vân Đình ngay lập tức hối hận, tại sao hắn không thể nhịn một chút? Y hiện giờ bị bức bách, tâm tình không tốt nên không muốn ăn, đáng lẽ hắn đừng miễn cưỡng y mới phải.

Ta là tới cứu y, không phải tới làm tổn thương y! Y cũng đã đáp ứng quy thuận ta, tại sao ta còn đòi hỏi nhiều như vậy?

Vân Đình ngay sau đó ôn nhu nói:

“Còn đau không? Tha thứ ta... Nếu người không muốn ăn thì ta sẽ không ép người!”

Lưu Phương không đáp lời, chỉ thể hiện bộ dạng phục tùng như cũ. Vân Đình thở dài, nói:

“Yên tâm, ta đã đáp ứng người thì nhất định sẽ làm được.” Vân Đình lên tiếng gọi thị vệ, “Người đâu, chuẩn bị ngựa! Nói với Đoạn tướng quân, ta cùng với Ân vương lập tức lên đường!”

“Tuân lệnh!”

Lưu Phương đi ra bên ngoài cung thì nghe được tiếng ngựa kêu quen thuộc, một bạch mã vui mừng nhảy lên những nấc thang, khi nhìn thấy Lưu Phương thì ngay lập tức sáp vào, thân mật dựa đầu lên vai y, mặc y vuốt ve.

Ánh Tuyết?

Lưu Phương không thể tin được, y cho rằng trong trận chiến ở Dương Vương Cung ngày đó, Ánh Tuyết sau khi lao ra ngoài thì đã đi mất, không ngờ nó lại xuất hiện ở chỗ này. Chẳng lẽ Vân Đình tìm nó về và một mực mang theo bên người?

Vân Đình vẫn còn hối hận, hắn nhất thời xung động, đối với Lưu Phương thô lỗ, không biết trong lòng y có ghi hận hắn? Lúc này, Vân Đình thấy Lưu Phương say sưa nhìn Ánh Tuyết, mâu quang phiếm hồng, trong bụng mới có hơi an ủi. Ánh Tuyết đích thực là do Vân Đình tìm về, hắn còn nuôi nấng nó chu đáo, lần này lại đặc biệt dẫn xuất chinh, chính là hy vọng Lưu Phương có thể hiểu được chân tâm của hắn.

Nhưng Vân Đình thật ra không hề biết, Lưu Phương nhìn thấy Ánh Tuyết, tựa như gặp được Kỳ Lân, gặp được Long Dương. Ánh Tuyết là ngựa Tây Vực, do Long Dương ở biên thành đặc biệt chọn cho y, nó và Kỳ Lân cũng giống như y và Long Dương, có đôi có cặp, tâm hữu linh tề[3]. Hôm nay thấy nó còn sống, nhưng lại muốn mang y cùng Long Dương trời nam đất bắc, nghĩ tới đây, y không thể nói ra được đau lòng.

Lưu Phương ngồi lên Ánh Tuyết, cùng Vân Đình đến Tây Môn. Đi qua cửa cung, y trong thấy Đoạn Nhật đang để cho các đại thần cùng gia quyến lần lượt xuất cung, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm. Dọc theo đường đi, mặc dù vẫn có người hô to, Dương vương và Ân vương hồng phúc tề thiên, nhưng sự cười nhạo cùng ánh mắt khinh bỉ lại nhiều hơn.

Lưu Phương yên lặng không nói tiếng nào, y theo Vân Đình đi tới cửa thành, trông thấy hai sườn đồi tả hữu nằm bên ngoài thành, ở giữa là một đại lộ, đối diện cửa sông.

Ven sông, đã có mấy chục chiến thuyền với tinh kỳ phấp phới tung bay, phía trên đều có binh sĩ. Đến gần bờ sông, thấy một hàng chiến thuyền khác hẳn với các thuyền khác, mỗi cái đều có ba tầng lầu, cánh buồm treo cao, dường như chuẩn bị khởi hành.

Lưu Phương cho là Vân Đình muốn ngồi vào thuyền lớn, ai ngờ Vân Đình kéo Ánh Tuyết, nói một câu, “Chúng ta ngồi thuyền khác.” Sau đó hấn thúc giục Khiếu Thiên, lượn vòng qua phía bên trái, đi về hướng sườn núi. Lưu Phương tuy không rõ tình hình nhưng buộc lòng phải đi theo. Hai người vừa mới trèo lên đỉnh núi thì đã nghe thấy tiếng đánh nhau vang lên bốn phía, từ bờ sông đến cửa thành, một đội nhân mã lực lưỡng, đều là kỵ binh áo đỏ, người dẫn đầu đội nón trụ kim giáp, chính là Long Dương! Hấn đang đuổi giết một đội kỵ binh áo xanh.

Hấn đã trở lại! Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong Lưu Phương. Long Dương, trong lòng y mặc niệm rất nhiều lần cái tên này. Sở dĩ y có thể ở đạo quán viết sách, sống lây lất trong lao tù, chịu đựng được bao ánh mắt khinh bỉ, tất cả là vì hai chữ kia. Hấn có khỏe không? Lưu Phương cố gắng nhìn rõ mặt hấn, nhưng ở khoảng cách này, y chỉ có thể nhìn thấy cánh tay trái của hấn tựa hồ buộc vào trong giáp, hấn phải dùng cánh tay còn lại huy kiếm, cùng mọi người đánh giết, hấn quả thật trọng thương.

Không, hấn cần ta! Long Dương, chờ ta một lát, ta tới ngay!

Lưu Phương không chịu được nữa, y mãnh liệt giành lấy Ánh Tuyết, tách khỏi Vân Đình, lao ngựa xuống núi. Chỉ nghe được sau lưng vang lên thanh âm những tiếng có thể xé rách cổ họng, điên cuồng gào thét:

“Lưu Phương! Trở lại, không được đi! Người đừng có ép ta!”

Vân Đình nghe được tiếng ngựa hí, vậy là Long Dương sắp đến. Hấn biết Long Dương nhất định sẽ tới cửa sông, hấn vốn là muốn đưa Lưu Phương lên thuyền trước, không nghĩ tới việc Long Dương tới nhanh như vậy. Chứng kiến Lưu Phương không thể tự kiềm chế bản thân khi nhìn thấy Long Dương, lúc y vội vã đi xuống mà không một lần quay đầu lại, tim hấn giống như bị dao cắt. Hấn không thể để cho y cứ như vậy rời khỏi hấn, tuyệt đối không thể!

Vân Đình giơ roi ngựa lên cao, dùng sức vung xuống.

Một tiếng còi chói tai vang lên, trong nháy mắt như có hoa nổ tung giữa không trung. Chỉ thấy hai bên trái phải của sườn núi đột nhiên xuất hiện mấy trăm cung thủ, đứng thẳng ở cổng thành là chữ “Dương” nổi bật trên đại kỳ phấp phới, những mũi tiễn đã ở trên dây.

Giờ phút này, chiến thuyền cao vút của Vân Đình đã kéo vũ khí ra khỏi cửa sổ, trên mỗi tầng lầu đều là một hàng nỏ pháo to lớn, phía trên còn có hỏa dược. Lưu Phương chợt nhớ tới, lúc còn ở Dương Vương Cung, Long Dương đã từng chơi qua những mô hình kia, thì ra Vân Đình đã sớm tạo ra vật thật. Sau đó, đội quân thanh y đi vòng qua sau đồi, tiếng la giết nhất thời nổi lên tứ phía, là binh lính của Uất Trì bị chặn ở sau núi.

Lưu Phương xoay đầu, giận dữ nhìn Vân Đình, tất cả các vũ khí này đều là hấn đã sớm thiết lập, tất cả đều là cái bẫy. Hấn chính là muốn giết chết Long Dương, giờ đây, thuận theo hay không thuận theo hấn còn có ý nghĩa gì? Lưu Phương nhất định không quay về, y càng thêm liều mạng thúc giục Ánh Tuyết, hướng phía dưới phóng tới, y bây giờ chỉ muốn gặp Long Dương!

Long dương! Ta ở đây, ngươi có nhìn thấy ta không? Ta đến rồi, ta không có rút bỏ, cho dù có chết thì ta cũng muốn chết cùng ngươi!

Lại là loại ánh mắt này, sắc bén như thế, khó có thể chịu đựng được. Lòng Vân Đình bị nó làm đau nhói, y thật không chịu quay đầu lại sao?

Đợi một chút, không! Vân Đình, ngươi là một tên đại ngu ngốc, hiệu lệnh đã ban ra, ngươi đây là để cho Lưu Phương đi tìm đường chết!

Hấn chợt đạp Khiếu Thiên một cái, vọt nhanh xuống núi, đuổi theo phía sau Lưu Phương.

Thanh âm rầm rầm vang lên trên pháo thuyền, vô số tên nổ mang lửa phun ra, như một con hỏa long hung hãn bắn về đội quân áo đỏ, ngay sau đó, cỗ khô từ trên đồi nhanh chóng lặn xuống, tiếp xúc với lửa. Mấy tiếng nổ lại vang lên, cỗ khô hòa cùng hỏa được nhất thời nổ tung, binh lính không còn kịp tránh né, khắp người đều mang lửa, gãy cả tay chân, không ngừng kêu la thảm thiết. Long Dương thấy trúng mai phục, liền vội vàng cùng đội quân đi về phía trước, muốn đột phá cửa thành, nhưng trước cửa thành tiền trận dày đặc, thật khó có thể đến gần, đã có mấy chục thị vệ vì đỡ tên cho Long Dương mà chết thảm dưới ngựa, quân lính ngàn người, trong khoảnh khắc chỉ còn lại không tới trăm người. Long Dương lòng đầy phần hận, nhãn quang đầy sát khí, tay vung lên trường kiếm, hấn lao vào hỗn loạn mà không hề nhìn thấy Lưu Phương đang chạy từ trên sườn núi xuống.

Đoạn Nhật ở trên cổng thành thấy rõ Vân Đình giơ roi hạ lệnh, cho nên hấn mới ra tín hiệu toàn lực vây đánh, mắt thấy là có thể đem Long Dương cùng toàn bộ đám quân sĩ bắn rơi xuống ngựa. Nào ngờ lại thấy một bạch mã từ trên sườn núi chạy xuống, Vân Đình cũng đuổi theo ở phía sau, đó không phải là Lưu Phương sao? Không cần hỏi, Vân Đình chính là không đủ quyết tâm, không đủ tàn nhẫn, nên mới một lòng đuổi theo Lưu Phương.

Điên rồi, quả là điên rồi!

Đoạn Nhật tức giận giậm chân thật mạnh, việc cần làm ngay bây giờ là thu hồi tiền trận, để tránh ngộ thương Vân Đình.

Giờ phút này, cơn mưa tiền đột ngột ngừng lại, chiến trường nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Ánh Tuyết mang theo Lưu Phương vọt vào đám cháy, thể lửa hung mãnh khiến bước chân nó cũng kinh hãi. Một thanh âm bất chợt vang lên, Vân Đình ném Lâm Tinh Tỏa vào chân trước của Ánh Tuyết, nó liền hốt hoảng, thân bắn lên cao, đẩy Lưu Phương ngã xuống ngựa.

Lưu Phương va mạnh vào mặt đất nhưng vẫn không quản mọi thứ, y lập tức đứng dậy, chạy về hướng cửa thành. Vân Đình tin chắc hấn sẽ đuổi kịp Lưu Phương, nào ngờ Lâm Tinh Tỏa lại bị Ánh Tuyết cản chặt, nhất quyết không chịu nhả ra, có lẽ nó biết được tâm ý chủ nhân nên muốn ngăn cản Vân Đình. Vân Đình giận dữ, hấn muốn một kiếm giết đi Ánh Tuyết. Nhưng rồi nghĩ lại, nó bất quá chỉ là một con ngựa nhưng lại thông hiểu nhân tình, trân ái Lưu Phương như thế, cho nên hấn không đành lòng hạ thủ, cuối cùng đành phải cùng nó tranh đoạt.

Thi thể xung quanh Kỳ Lân đã chất chồng, đều là vạn tiễn xuyên thân, bọn họ đều là trung tử chi sĩ, chiến đấu đến giây phút cuối cùng, để rồi chỉ có thể dùng chính bản thân thay bộ hạ đón tiền. Long Dương mặc dù đã trải qua nhiều cuộc chiến nhưng chưa lần nào chứng kiến thảm cảnh ác liệt như vậy. Điều làm hấn càng căm hận chính là không thể cùng Vân Đình chính diện giao phong[4], vậy mà lại thua đến không còn manh giáp thể này.

Long Dương giờ kiếm hướng về phía thành lâu, phá khẩu đại mạ[5]:

“Vân Đình! Nếu ngươi là nam nhân thì mau lặn ra đây cho ta! Ngươi chỉ biết dùng loại quỷ kế này thì còn gì là anh hùng!”

Chợt, Long Dương nghe từ nơi xa vọng đến tiếng gọi của ai đó, là Lưu Phương?

“Lưu Phương! Ngươi đang ở đâu?”

Hấn nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy ánh lửa ngút trời, khói giăng khắp nơi, không thấy được ánh sáng. Hấn muốn đi về phía trước thì đột nhiên cảm giác được Kỳ Lân đang phát run, cúi đầu nhìn lại, hấn thấy trước ngực nó có hai mũi tên, máu nhỏ giọt chảy xuống, xem ra nó đã không thể chống đỡ, đi một bước cũng rất chật vật. Long Dương vội vàng nhảy xuống ngựa, mang theo kiếm, bước nhanh về hướng cửa thành, hấn nghe bên trong tựa hồ có tiếng la khóc.

Lưu Phương, ngươi có phải đang bên trong?

Cửa thành từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một đám người đông nghịt chen chúc nhau, gào thét, khóc lóc. Đám người kia đột nhiên nhìn thấy Long Dương thì giống gặp được thần tiên cứu mạng, họ nhanh chóng chạy ra, quỳ gối trước mặt hấn, lên tiếng khóc rống, “Bệ hạ, người trở lại rồi! Bệ hạ, cứu cả nhà thần!” Một số người nhìn thấy ngoài cửa thành thấy ngã đầy đất, chiến hỏa bay tán loạn thì liền bị dọa sợ đến không

nói ra lời, chỉ quỳ trên mặt đất, hoảng loạn dập đầu. Còn có một vài người chẳng khác nào trúng tà, cứ liều mạng kêu lên, “Dương vương cùng Ân Vương, nhị vương tịnh giá, nhật nguyệt đồng huy” Sau đó lại ngồi dưới đất không ngừng cuồng tiếu.

Tất cả những gì đang diễn ra trước mắt đã khiến Long Dương sợ ngây người, hắn cảm thấy so với trận ác chiến vừa rồi thì tình cảnh này còn kinh khủng và rợn tóc gáy hơn. Nam nữ lão ấu nơi này đều là người chí thân của hắn, thúc bá tôn trưởng, biểu thân tỷ muội, còn có vương công đại thần cùng vợ con quyến thuộc, mọi người đang rất sợ hãi, run rẩy trước hắn.

Tại sao có thể như vậy? Long Dương nghe những người này vừa kêu vừa khóc, chiến tâm nhất thời hoàn toàn biến mất, hắn có thể chết ở đây, nhưng không thể trơ mắt nhìn những người này chôn theo cùng hắn. Còn có nhiều lão ấu, phụ nữ ở nơi đây, bọn họ đều vô tội, hắn làm sao có thể cứu mọi người đây? Phải như thế nào mới có thể cứu? Trong cơn hoảng hốt, hắn thấy Long Quỳnh đang đỡ mẫu hậu chạy về phía mình, mẫu thân sắc mặt trắng bệch, tóc tai xơ xé, muội muội cũng một thân y phục bị xé rách.

Hai người cùng nhau gọi hắn:

“Dương nhi! Hải tử của ta!”

“Vương huynh! Vương huynh!”

Long Dương đột nhiên cảm thấy ngực mình nổi lên một trận đau đớn, vết thương ở vai vỡ toang, máu tươi mạnh mẽ bắn ra, trước mắt hắn tối sầm, thân thể lay động một cái thì ngã quỵ. Mọi người chứng kiến Long Dương té xuống thì cảm thấy giống như vận rủi đang đến, vội vàng di tản cuồng hét to. Long Dương là hy vọng sinh tồn cuối cùng của bọn họ, nếu hắn chết thì xem như thật phải làm nô lệ vong quốc rồi. Toàn bộ đám người phóng mạnh đến hướng Vương hậu lúc này đang ôm lấy Long Dương vào lòng, cứng rắn chắn ở cửa thành, ngay cả nước cũng không thể lọt vào.

“Long Dương! Long Dương!”

Lưu Phương mất thấy Long Dương ngã quỵ, lòng y cũng trở nên tê tâm liệt phế, y chạy như điên, lướt qua bao thi thể, kêu lớn tên của hắn. Vậy mà, tiếng gọi của y lại hoàn toàn bị bao phủ bởi tiếng la khóc, y muốn chen qua đám người này để bước vào trong, nhưng không ai chịu nhường đường, tất cả mọi người đều liều mạng gạt y ra, thậm chí không người nào ngăn đầu lên.

Chợt, một nam đồng tiến lên, đẩy mạnh Lưu Phương ra ngoài, điên cuồng kêu lên, “Ngươi là giặc bán nước! Ngươi giết bệ hạ của chúng ta, hại cả nhà của ta! Ta phải giết ngươi! Giết ngươi!” Nó nhặt một mũi tiễn từ dưới đất lên, hướng Lưu Phương ném tới.

Một tia chớp lướt qua, đem tiễn kia cuốn lên, rơi xuống trước mặt Lưu Phương. Vân Đình phóng ngựa đến bên Lưu Phương, dùng thương chỉ thẳng vào nam đồng kia. Lúc này, Đoạn Nhật cũng đã mang theo nỗ thủ tấn công, đứng xung quanh Vân Đình, đem đám người kia vây lại. Lưu Phương không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, y trông thấy ánh mắt căm hận của nam đồng kia, những người la hét điên cuồng nhưng bất lực. Trong sự hoảng hốt, y thấy Vương hậu ôm Long Dương khóc lớn, còn Long Dương thì nhắm mắt lại. Lưu Phương phảng phất nghe lại những lời trách mắng lạnh lùng của Vương hậu ở trong thạch lao ngày ấy, “Ngươi hại Dương Nhi như vậy còn chưa đủ sao? Ngươi tại sao còn phải dây dưa với hắn?”

Là ta! Là tại ta lao xuống núi, trong chốc lát, đã có rất nhiều người phải bỏ mạng! Tất cả, đều do ta tạo thành! Ta đã quyết định rời khỏi thì nên vì hắn chịu đựng, tại sao còn muốn gặp hắn? Để cho hắn bị hành hạ? Không có ta thì hắn vẫn còn có bọn họ, còn có rất nhiều người yêu thương hắn. Còn ta, chỉ có thể mang đến cho hắn thống khổ lớn hơn mà thôi. Lưu Phương, ngươi đã quyết định rồi, tại sao lại không có dũng khí đối mặt?

Nam đồng kia nhìn thấy Vân Đình, càng thêm tức giận, nó xông lên bắt lấy chân Vân Đình. Ngay lập tức, Đoạn Nhật ôm lấy thắt lưng nó, toan muốn ném vào lửa đỏ.

“Đừng! Đừng dẫm thương nó!” Lưu Phương nhanh chóng nói lớn, y kéo lấy ống tay áo Vân Đình cầu xin, “Bệ hạ khai ân, nó chỉ là hải tử.” Trong lòng Lưu Phương tràn ngập bao hối hận, vô địa tự dung[6]. Đứa nhỏ này nói không sai, y đã hại chết nhiều người như vậy, làm gì có tư cách mong nó tha thứ? Y căm hận bản thân mình, hận đến chết!

Vân Đình nhìn ánh mắt cầu khẩn của Lưu Phương, thật không thể nói ra nỗi đau trong lòng. Chẳng lẽ hẳn phải vĩnh viễn bị y bức bách thế này? Tại sao hẳn không thể một lần hạ quyết tâm cảm hờn?

Vân Đình lạnh lùng nói:

“Người nếu muốn rời khỏi ta, cần gì phải đi cầu ta?”

“Bệ hạ!” Lưu Phương thấy Vân Đình không chịu nhượng bộ, liền vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin, “Thỉnh cầu bệ hạ khai ân! Bệ hạ đã đáp ứng thần, thả bọn họ ra!”

“Ta... Ta đã đáp ứng người, nhưng người đáp ứng lại ta cái gì? Người đã quên thì tại sao ta phải thủ ước?” Vân Đình vừa hận vừa đau, đôi môi phát run, lần này, hẳn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, hẳn không tin mình không khuất phục được y. Vân Đình nghiêng đầu không nhìn Lưu Phương, mặc y dập đầu.

“Bệ hạ! Thần chống lại thánh lệnh, muốn chạy trốn, thần đã biết sai rồi! Thần, thần thật rất hối hận! Cầu xin bệ hạ khai ân, thần không bao giờ dám tái phạm! Nếu muốn trách phạt thì hãy trách phạt thần! Xin thả những người này ra!”

Vân Đình nghe Lưu Phương cầu khẩn như thế, lại còn bảo bản thân đã hối hận, cơn giận trong hẳn nhất thời lắng xuống. Hẳn làm sao có thể trách phạt y, chẳng qua là... Y thật sự có thể thủ ước sao? Hẳn không dám nghĩ đến, nhưng hẳn không muốn nghe thanh âm dập đầu kia nữa. Vân Đình tung người xuống ngựa, đỡ Lưu Phương đứng dậy. Hẳn đau lòng khi thấy y dập đầu đến chảy cả máu, liền vội vàng dùng ống tay áo thay y lau lên vầng trán xanh xao, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, tại sao nhất định phải như thế?

Vân Đình nâng Lưu Phương lên ngựa, sau đó cũng nhảy lên Khiếu Thiên. Hẳn kéo tay của Lưu Phương, ôn nhu trấn an, nói:

“Người yên tâm, hẳn sẽ không chết, ta đáp ứng người, sẽ không bắt bọn họ. Ta nói được làm được, người tại sao không tin ta? Nhưng... Người cũng phải nhớ đã đáp ứng ta cái gì, cùng ta trở về có được không? Chúng ta bây giờ đi ngay?”

Long Dương từ từ tỉnh lại trong lòng Vương hậu, hẳn xúc động nhìn đám người xung quanh mình, những gương mặt thân quen và xa lạ. Vừa rồi hẳn hôn mê, tựa hồ nghe được Lưu Phương gọi hẳn.

Là y sao? Y ở bên cạnh ta sao? Tại sao ta không nhìn thấy y?

Hẳn không thể ngã xuống, có rất nhiều người đang dựa vào hẳn, còn có Lưu Phương, cho dù phải chết, hẳn cũng muốn chết đứng! Long Dương đẩy tay mẫu thân ra, dùng kiếm chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn về cửa thành, làm thế nào lại không dám tin vào đôi mắt của mình.

Người hẳn nhìn thấy là ai? Bạch y trên bạch mã kia là thân ảnh ngày đêm hẳn tư niệm, còn có thể là ai? Lưu Phương! Là Lưu Phương! Chẳng qua là phục trang trên người y sang trọng hơn, lại còn cúi đầu ở bên cạnh Vân Đình, mặc cho Vân Đình xoa lên trán y, kéo tay của y, ôn nhu nói chuyện với y. Y không thoát ra, không chống cự, chỉ gật đầu một cái rồi cùng Vân Đình quay đầu ngựa lại, đi ra khỏi thành.

Y... Y đây là muốn rời ta sao?

“Lưu Phương!!!!!!”

Long Dương kêu lên một tiếng, ba người phía trước dừng lại...

Long Dương! Là hẳn đang gọi ta, hẳn rốt cuộc cũng nhìn thấy ta!

Lưu Phương vội vàng muốn quay đầu lại, nhưng ngay lúc đó, y có cảm giác bị ghìm xuống, thì ra Vân Đình đang mạnh mẽ ấn đầu vai y, y có thể nhận ra lực của bàn tay kia càng lúc càng lớn, đó là lời cảnh cáo của Vân Đình! Y không thể quay đầu lại! Y đã khiến cho nhiều người phải mất mạng oan uổng rồi, dù chỉ là quay lại nhìn hẳn một cái thì trong tức khắc cũng có thể làm máu chảy thành sông. Lưu Phương nhắm chặt hai mắt, từng giọt nước mặn đắng lăn dài trên má y, thân thể của y kịch liệt run rẩy trong hắc bào của Vân Đình, giống như có vật gì mãnh liệt đâm vào tim. Nhưng rồi y lại tự nói với chính mình...

Lưu Phương, người không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa, không phải người đã quyết định rồi sao, không phải người muốn một mình gánh chịu tất cả sao? Nỗi đau ly biệt này, người nhất định phải nếm trải, không bao lâu cũng sẽ qua thôi, người phải kiên cường hơn nữa, kiên trì hơn nữa.

Không có bất kỳ phản ứng nào từ người phía trước, thậm chí y không một lần quay đầu nhìn hần, Long Dương đứng lặng, trơ mắt nhìn Vân Đình ôm Lưu Phương, sánh vai nhau, dần dần cách xa.

“Lưu Phương!!! Lưu Phương!!!”

Long Dương vẫn tiếp tục gọi lớn tên y. Nhưng Lưu Phương thủy chung không quay đầu lại, cũng không chậm lại mà càng chạy nhanh hơn. Đôi mắt Long Dương đã bị nước làm mờ nhạt, hần không còn nhìn thấy rõ bóng lưng của họ.

Không! Hần không thể tin được! Đây thật sự là Lưu Phương sao? Tại sao ngay cả nhìn lại y cũng không nhìn? Tại sao chỉ một câu nói y cũng không thốt ra?

Sau đó, Long Dương nhìn thấy một người quỳ lạy phía sau lưng Vân Đình, cao giọng nói:

“Cung tiễn Dương vương bệ hạ! Cung tiễn Ân vương điện hạ! Nguyên cho nhị vương tại thiên bửu dực, tại địa thành đôi, phu thê ân ái, vĩnh kết đồng tâm!”

Một trận cười ầm từ phía sau vọng đến, những thanh y thị vệ thắng trận không khỏi vui mừng khôn xiết khi thấy đại thần Khương Quốc vì quá sợ hãi mà miệng đã đầy lời diên khùng, bọn chúng càng hân hoan, liền muốn tên đó học tiếng sủa của chó. Long Dương cảm thấy lửa giận dâng trào, hần cắn mạnh răng, ngưng thân nâng kiếm, hần muốn xung phong liều chết, không ngờ lại bị mẫu hậu gắt gao ôm lấy chân.

“Dương Nhi! Dương Nhi! Không được đi! Con bây giờ làm sao đánh lại bọn chúng! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Con không thể tự tìm đường chết oan uổng như thế! Nếu con chết, mẫu hậu phải sống thế nào?”

“Vương huynh! Không được! Cố đạo trưởng đã đi rồi, y nhất định hy vọng huynh được sống! Huynh phải sống, Vương huynh!”

Long Dương rốt cuộc đứng ngẩn ở nơi đó, không nói được lời nào. Lưu Phương đi rồi, hần vì cái gì mà phải chiến đấu? Giết chết mấy tên này, Lưu Phương có thể trở về sao?

Ta còn có mẫu thân, còn có muội muội, còn biết bao người cần ta, ta chết đi thì những người đó sẽ ra sao? Vua của một nước, ha ha ha, Long Dương, người thật là một kẻ buồn cười, người ngay cả đến người thân ái nhất của mình cũng không bảo vệ được thì còn nói gì đến giang sơn xã tắc! Vân Đình! Vân Đình! Nếu như ta không chết thì chắc chắn sẽ tìm người báo thù, ta muốn người nợ máu trả bằng máu!

Đám người bên trong gào khóc, tràng cuồng tiếu của Long Dương ầm ĩ truyền tới. Kỳ Lân nghe được tiếng cười của chủ nhân, thống khổ hí dài, trên đỉnh núi, Ánh Tuyết tựa hồ có điều cảm ứng, cước bộ chậm lại.

Rốt cuộc không còn thấy được Long Dương, Vân Đình lúc này mới buông vai Lưu Phương ra, hần biết y rất đau đớn, nhưng lại không biết an ủi y như thế nào, tiếng cười chất chứa bi thương kia, làm sao y có thể chịu đựng được?

“Bệ hạ có rượu không?” Lưu Phương cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói đã lấy lại bình tĩnh, “Thần nhận được trọng ân của Khương vương, hôm nay xa cách, khó có ngày gặp lại nhau, thần muốn từ biệt ở nơi đây.”

Vân Đình thấy Lưu Phương muốn uống rượu để ly biệt cùng Long Dương, trong lòng chẳng những không buồn mà ngược lại còn có chút thoải mái. Lưu Phương không phải là người bạc tình, nếu làm như vậy có thể giảm bớt nỗi đau trong lòng y thì hần cần gì phải ngăn cản. Thế nhưng... Long Dương kia vẫn còn ở trong tâm trí Lưu Phương, đối với Vân Đình, ký ức đó vẫn còn mới mẻ, vừa rồi, y đã mãnh liệt lao xuống chiến trường, muốn cùng Long Dương đồng sinh cộng tử! Vân Đình đây mâu thuẫn, nhưng rồi, khi nhìn thấy vết thương trên mặt Lưu Phương, hần vẫn phải gạt đầu một cái.

“Ngài ở đây đợi ta!”

Vân Đình không yên lòng, ánh mắt hần cứ chăm chú nhìn vào Lưu Phương, hần sợ y sẽ chạy tới một nơi nào đó tự vẫn, nếu như y chết, hần tuyệt đối không bỏ qua cho đám người kia, tuyệt đối sẽ không! Vân

Đình nắm chặt cây thương trong tay, hướng sang Đoạn Nhật gật đầu một cái, để Đoạn Nhật thả nam đồng kia ra. Khi nhận thấy xung quanh bốn phía hoàn toàn vắng lặng, hắn mới lấy rượu từ trong túi ra, rót đầy chén và đưa cho Lưu Phương.

Ở nơi xa, đã không còn thấy được mặt của Long Dương, chỉ có thể nhìn thấy đám người dưới thành, tiếng khóc của họ trở nên rất nhỏ, chẳng còn nghe rõ nữa. Lưu Phương quỳ trên mặt đất, hướng về phía Long Dương, hai tay nâng chén rượu trước ngực, mặc niệm...

Long Dương, người ta yêu nhất, hôm nay từ biệt, Lưu Phương sẽ không còn cơ hội nhìn thấy nụ cười và giọt nước mắt của người, cả những lúc người say sưa trong men rượu. Nhưng, người nhất định phải sống thật tốt, tự chiếu cố mình thật tốt, Lưu Phương không phải là người hữu dụng, người đúng hẹn trở về, nhìn thấy ta, nhưng ta lại không thể quay đầu mà còn phải rời đi! Ta nhất định đã làm tổn thương người rất nhiều! Đối với người, ta không hề vứt bỏ, thật sự không có, người sẽ hiểu, đúng không? Hôm nay, Lưu Phương rời đi, không thể lưu lại cho người đôi câu vài lời, chén rượu này chính là tâm của ta, dù thân xác ta không tồn tại bên người nhưng tâm ta sẽ theo người trọn kiếp! Vĩnh biệt!

Lưu Phương mặc niệm xong, liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, ngay sau đó, y đứng dậy lên ngựa, chạy về phía bên kia của sườn núi. Vân Đình thấy Lưu Phương quả nhiên không hề lưu luyến, nhất thời nhiệt lệ tràn ra từ khóe mắt, hắn phóng ngựa theo sát phía sau y, cao giọng ra lệnh, “Đoạn Nhật, truyền lệnh ta đến ba quân, thả mọi người ra, lập tức thu binh, giải hoàn hồi triều, không được sai sót!”

Mang theo nỗi sầu bi vội vã lướt trên sườn núi, gió thổi qua những ngọn cỏ thấp, bạch mã phía trước dù muốn nhưng không thể nào nhìn lại. Nó lưu luyến, bồi hồi không tiến, nó rất muốn quay đầu trở về nhưng chủ nhân nó đã nắm chặt dây cương, như một cái vòng nhốt nó lại, khiến nó chỉ có thể đi về phía trước, đem bãi cỏ dưới chân đạp thành bùn lầy, rốt cuộc, vẫn không cách nào phát ra được một tiếng rên rỉ.

Bạch mã thuận theo chủ nhân, vó ngựa vút lên, chẳng bao lâu sau đã biến mất giữa thiên thủy bao la.

“Thử Sinh Bất Hoán”

Thời gian không ngừng lưu chuyển từ những khoảnh khắc trong quá khứ

Điều khắc cốt ghi tâm đổi dời, nào đâu phải đã quá xa xôi

Cho dù một vạn năm có trôi qua thì thâm tình cũng vẫn không thay đổi

Tình yêu giống như một ngọn lửa mãnh liệt, triền miên không dứt

Ký ức là một sợi dây dài uốn lượn phía chân trời

Giữa dòng đời chìm nổi, ta ngỡ rằng tình thâm duyên cạn

Ngờ đâu người lại xuất hiện, khiến ta nhìn thấy lời thề

Ước hẹn giữa trời đất bao la

Quay đầu nhìn lại như chưa từng rời khỏi

Ánh mắt lưu luyến đó, cả đời này không đổi

Không thể quen với việc phân ly

Mọi suy tính cũng trở nên nan giải

Nhưng ly biệt càng khiến ta thêm dưng cảm

Nguyện cho tình yêu này đời đời kiếp kiếp

Quay đầu nhìn lại như chưa từng rời khỏi

Hoài niệm một người, lưu luyến đến quên về

Bao nhiêu giọt mồ hôi mới đủ ẩm áp? Người than khóc, ta kêu gào

Nghe rõ bên tai tiếng nói thì thầm

Đừng sợ hãi, gió đã nhẹ thổi, trời lại trong xanh

oOo

[1] – Hoàng sa: cát vàng

[2] – Quyết nhất tử chiến: quyết một trận sinh tử

[3] – Câu đầy đủ là “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông”: ý nói về tình yêu đôi lứa, chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra.

[4] – Chính diện giao phong: chiến đấu trực diện

[5] – Phá khẩu đại mạ: chửi như tát nước, chửi ầm lên

[6] – Vô địa tự dung: xấu hổ vô cùng, không chỗ dung thân

11. Chương 11: Túy Sinh Mộng Tử

(Sống Hoàn Toàn Không Mục Đích)

Nước sông Lâm Hà cuốn lên bùn cát, cuộn cuộn không ngừng, ba đào mãnh liệt. Dòng nước chảy xiết nguy hiểm, chẳng khác nào hung thần ác sát, nuốt trọn thảo mộc sơn loan, vốn là thương cổ phồn hoa, hôm nay chỉ còn lại một mảnh mệnh mỏng.

Vân Đình đứng trước mũi thuyền, trông thấy giữa sông nước bao la thỉnh thoảng lộ ra những mái hiên nhà, còn có cả tàn tích gãy đổ của cây cối, tường vách khắp nơi, chúng bị cuốn giữa dòng nước, để rồi rơi vào trong bùn lầy. Vân Đình còn nhìn thấy bên trong có mấy thuyền con của dân mắc kẹt, thân nhân họ bên ngoài không ngừng gào thét gọi tên, đau khổ thê lương.

Thời điểm đó, hắn chỉ một lòng muốn nhanh chóng đến Khương Quốc, không hề toan tính đến sức nước lại khủng khiếp như thế, ruộng đồng phì nhiêu bị nhấn chìm, chỉ sợ những con đường, những thôn trang cũng nằm trong biển nước, bách tính khắp nơi đều đã không còn hài cốt, thân xác sớm bị vùi chôn giữa hồng thủy cuộn cuộn này.

Vân Đình mơ hồ cảm thấy hối hận, hắn không muốn nhìn lại tình cảnh này, liền xoay người trở lại trong khoang thuyền. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy an ủi chính là Lưu Phương. Từ lúc lên thuyền, chân mày Lưu Phương đột nhiên co lại, y dùng tay che ngực, như có một nỗi đau đang xâm lấn toàn thân y, thậm chí còn không thể đứng vững trên boong thuyền. Y gắng gượng bước vào khoang thuyền, sau đó nhanh chóng ngất đi. Vân Đình hết sức lo lắng, nhưng khi xem lại thì thấy y không bị bệnh, chỉ là do mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi. Hắn không đành lòng đánh thức y, nghĩ đến việc y phải chịu bao cực khổ trong lao ngục, lại vừa trải qua một cuộc sinh tử biệt ly, nhất định là lao tâm quá độ, hôm nay cũng nên để y nghỉ ngơi thật tốt. Có lẽ cảm giác này có thể giúp cho Lưu Phương quên hết tất cả thống khổ cùng phiền não.

Lưu Phương cứ bất tỉnh như vậy, chìm trong giấc ngủ suốt hai ngày.

Hai ngày nay, Vân Đình chỉ lẳng lặng ngồi bên giường Lưu Phương, giúp y kéo lại chăn, dùng chất lỏng Tam Bộ Thiên thoa lên trán y để vết thương mau chóng liền lại, hơn nữa, hắn còn kết hợp thêm Ngọc Xà Tâm, có khả năng chữa lành sẹo. Hắn thấy mạch tượng Lưu Phương vững vàng, hơi thở đều đặn, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm. Trên bàn cũng đã đặt sẵn chén súp nóng, đợi y tỉnh lại, hắn sẽ bồi bổ cho y.

Nhìn Lưu Phương say ngủ, Vân Đình bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp sau này.

Y thích thuật trị quốc, ta liền mỗi ngày cầm tấu chương cùng y nghiên thảo, y thích vườn thảo dược, ta lập tức đem đủ loại dược thảo trồng khắp sườn núi cho y, y thích tu đạo, ta sẽ cho người lên Nam Sơn xây cho y một tòa đạo quan lớn nhất. Lưu Phương, mỗi ngày sau này, ta sẽ cùng người sánh bước, có người ở bên chính là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của Vân Đình ta.

“Bệ hạ, chúng ta sắp đến Nam Sơn.”

“Biết rồi, các người lui xuống đi!”

Sông Lâm Hà ở Nam Sơn sẽ chuyển hướng, nếu muốn về vương cung thì chỉ có thể xuống thuyền ở nơi này, sau đó đổi qua xe ngựa. Vân Đình mặc dù không đành lòng, nhưng vẫn phải đánh thức Lưu Phương, hẩn nhẹ nhàng lay vai y:

“Lưu Phương, tỉnh lại nào, chúng ta đã đến, xuống thuyền thôi.” Đấy nửa ngày, Lưu Phương cũng không có phản ứng, có phải y đã ngủ quá lâu? “Lưu Phương, Lưu Phương! Mau tỉnh lại, có nghe ta gọi không? Chúng ta cập bến rồi!”

Vân Đình tăng thêm vài phần lực, nhưng Lưu Phương vẫn không có phản ứng, hẩn bắt giắc có chút hốt hoảng, vội vàng kiểm tra mạch Lưu Phương, vẫn là rất tự nhiên, không có dị trạng gì. Nhưng y đã ngủ hai ngày, chẳng lẽ ngủ đến mê tâm sao? Vân Đình đỡ thân thể Lưu Phương ngồi dậy, dùng sức đè huyết đạo sau tai y xuống, huyết vị này nếu được bấm hạ thì người bình thường sẽ lập tức tỉnh lại. Nhưng Vân Đình đã nhấn mấy cái mà người trong lòng mình cũng không có phản ứng. Đầu Lưu Phương vô lực nghiêng sang một bên, hoàn toàn không cảm giắc.

“Lưu Phương, người... Người không được làm ta sợ, người mau tỉnh lại, người làm sao vậy?”

Vân Đình chỉ cảm thấy tâm hẩn như hóa điên, cuồng loạn không ngừng, hẩn có dự cảm mãnh liệt, Lưu Phương không phải là ngủ bình thường, mà hoàn toàn đã chìm sâu vào giắc ngủ, không cách nào có thể đánh thức.

Tại sao lại như vậy? Là có người đã hạ độc y? Có người muốn làm hại Lưu Phương của ta sao?

“Người đâu! Là kẻ nào chịu trách nhiệm hầu hạ Ân vương? Kẻ nào?” Vân Đình hét lên, tức giận điên cuồng. Ngay sau đó, có hai người lập tức quỳ gối đi vào.

“Người... Các người đã cho Ân vương ăn cái gì? Nói mau!”

“Bệ hạ... Tiểu nhân theo lời bệ hạ phân phó, đã nấu chén súp cho Ân vương điện hạ, nhưng Ân vương điện hạ một mực không tỉnh, ngài... Ngài vẫn chưa uống!” Thanh âm hai người kia run rẩy, Vân Đình thịnh nộ như thế, giống như muốn lập tức đem bọn họ ra xé nát.

Vân Đình lúc này mới nhớ tới, Lưu Phương không hề ăn gì, ngay cả cháo y cũng không chịu ăn, chỉ uống qua vài ngụm nước. Hẩn lại một mực bên cạnh y, với khả năng am hiểu dược lý của hẩn thì loại độc nào cũng có thể nhận ra, hai người này căn bản không có bản lãnh gian lận. Rốt cuộc, đâu mới là nơi có vấn đề? Cho dù bị trúng loại thần hương chi độc Đồng Linh Tán của Mông Cổ thì y cũng không thể không có chút phản ứng? Suy nghĩ của Vân Đình ngày càng trở nên rối loạn, rốt cuộc là ai muốn hại Lưu Phương? Tại sao hẩn không thể nào tìm ra đáp án?

Chẳng lẽ... Là y... Là chính bản thân y?

Trong giây lát, Vân Đình nhớ tới Trường Minh Cung, có những cây Thù Du, có cả Liên Hoa kiều diễm. Túy Tâm Liên! Những thứ ấy không phải là Túy Tâm Liên Long Dương đã đưa cho hẩn sao? Vân Đình cảm giắc lòng hẩn bị một cỗ hàn khí xâm chiếm, không phải là loại mê dược thông thường mà là Túy Tâm Liên, chất độc đứng đầu trong thiên hạ. Hẩn còn nhớ rõ hôm đó ở Dương Vương Cung, hẩn mang Lưu Phương đi thăm vườn thuốc...

“Đây là Liễu Hạ, có thể trừ đi độc tố, cái này là Phong Ngữ, cạnh bên là Sương Đề, rất hữu ích cho việc diên thọ kiện thể. Còn có cái này... Là Ngọc Xà Tâm sao?”

“Người nói đúng! Là Ngọc Xà Tâm, công chúng phía nam đã đưa đến cách đây hai tuần.”

“Kia là Túy Tâm Liên? Ở Khương Quốc cũng có loại này, đây là cực phẩm trong các loài hoa, hương thơm đặc biệt, có thể xua được côn trùng.”

“Cái này chính là Long Dương đưa cho ta, huynh ấy nói trong Khương Vương Cung trồng rất nhiều. Tuy nhiên, quốc sư nói cho ta biết, hoa này mặc dù có hương thơm kì diệu nhưng tuyệt đối không được đựng vào rễ cây. Nếu ăn nhầm rễ cây, phối thêm rượu mạnh, chất độc lập tức sẽ xâm nhập toàn thân, vĩnh viễn

không thể tỉnh dậy. Vì không có thuốc nào có thể giải được loại độc này, cho nên nó mới được gọi là Tủy Tâm Liên.”

“Sao? Ta thật chưa từng nghe Long Dương nói về chuyện này.”

“Người không cần phải lo lắng cho Long Dương, hoa này gặp thức ăn liền thay đổi, nếu như để cạnh thức ăn mỗi ngày, sớm liền khử độc, cho dù có đựng phải rượu thì cũng sẽ không hại. Huống chi có rất nhiều người bảo vệ huynh ấy, độc thì có ngàn loại, đầu nhất thiết phải dùng phương pháp này.”

Cho nên y không ăn bất cứ thứ gì, đêm đó, y ở trước giường mình đã lấy cấp Tủy Tâm Liên.

Giờ phút này, Vân Đình hối tiếc không kịp, thống triệt tâm can. Đây là cực độc, là chính hần nói cho y biết, y không ăn không uống chính là muốn dùng chén rượu mạnh kia cùng Long Dương ly biệt lần sau cuối, thế mà hần lại còn chiều theo y.

Lưu Phương, tại sao? Người tại sao phải như vậy? Cũng bởi vì người đáp ứng điều kiện của ta, không thể tìm đến cái chết, không thể rời đi, người đối với ta như vậy là muốn trả thù ta sao?

“Không!” Vân Đình đem Lưu Phương ôm vào trong ngực, liều mạng lắc mạnh cơ thể y, “Người tỉnh lại ngay! Mau mở mắt ra cho ta! Người không thể đối xử với ta như vậy! Không thể! Ta lệnh cho người mau tỉnh lại! Nếu không ta sẽ giết sạch cả nhà Long Dương, diệt hết tử dân của hần! Lưu Phương! Lưu Phương!”

Nước mắt Vân Đình trong phúc chốc đã trào ra, từng giọt, từng giọt chảy xuống mặt của Lưu Phương, rơi vào vết thương trên trán y, nhưng vẫn không thể làm y có chút cảm ứng nào.

Lưu Phương đã giao thân thể cho ta, nhưng đó là một thân thể không có trái tim, tại sao? Bởi vì ta bức bách y, để y thuận theo ta, để y yêu ta, để y trở mắt nhìn nhiều người phải vì mình mà bỏ mạng! Tâm của y sớm đã chết ngay tại thời khắc ly biệt cùng Long Dương. Lưu Phương! Là lỗi của ta, ta đã sai rồi! Ta đáp ứng người, ta nhất định sẽ làm được, ta sẽ không đi tìm Long Dương nữa, sẽ không giết người Khương Quốc nữa, nếu như người nghe được, có thể tỉnh lại hay không? Ta không muốn người trừng phạt ta như vậy, không để ý tới ta, không nhìn ta, không cảm giác được ta! Ta yêu người, Lưu Phương, ta thật sự yêu người, tại sao, người không thể cho ta một cơ hội?

Lưu Phương cứ an tĩnh như vậy, bình thản ngủ say, mọi thứ bên ngoài đều không cách nào làm phiền đến y, tim của y đã ở lại ngọn đồi kia, hướng về Long Dương, bảo vệ tình yêu của họ. Y đã từng có một hy vọng xa vời, đó chính là được chết trước mặt của Long Dương, nhưng y nào có cái quyền đó, chỉ còn cách dùng phương thức này để từ giã cõi đời. Chỉ mong khi y chìm vào giấc ngủ say, có thể ngăn chặn vó sắt của Vân Đình.

Rốt cuộc không còn bất kỳ thanh âm nào được phát ra, cổ họng Vân Đình đã khàn đặc, ruột gan hần quấn chặt vào nhau, đau đến khô kiệt, nhưng như thế nào cũng không thể đánh thức Lưu Phương. Hần ngơ ngác ôm lấy y, vuốt ve lên từng sợi tóc đen mượt, y vẫn không có phản ứng.

Lưu Phương đã không thể trừng mắt nhìn hần, không thể dành cho hần mâu quang căm hận, điều này không phải là thứ hần luôn muốn sao?

Vân Đình cứ ôm lấy Lưu Phương, đến khi mặt trời lặn ở phía tây, thuộc hạ hần mới thấp đèn lên, nhưng không một ai dám tiến đến quấy rầy. Cho đến giữa đêm, bên ngoài khoang thuyền bỗng vang lên thanh âm già nua.

“Bệ hạ, lão thần tới trước tiếp giá, nhưng sao bệ hạ vẫn không chịu xuống thuyền?” Nguyên lai là Thương Cổ quốc sư. Đoạn Nhật trông thấy Vân Đình ôm lấy Lưu Phương, vừa khóc vừa gọi tên y, sau đó lại một mực ngăn người, cũng đã sớm đoán ra giữa cả hai lại xảy ra chuyện. Hần đã dùng hết lời khuyên giải nhưng Vân Đình vẫn cứ ngậy ra suốt mấy canh giờ, vì lòng như bị lửa thiêu đốt nên Đoạn Nhật mới nhờ tới quốc sư. Lão đối với Vân Đình có ân, lời của lão, có lẽ Vân Đình có tiếp nhận được đôi câu.

Vân Đình trở lại hiện thực khi thấy Thương Cổ đi vào.

“Quốc sư không cần đa lễ, ta vẫn chưa muốn xuống thuyền.”

Thương Cổ có chút giật mình khi nhìn Lưu Phương, sắc mặt y tuy vẫn ôn hòa, bình thản nhưng lại không có chút cảm giác nào, chỉ nằm lặng yên trong vòng tay của Vân Đình.

“Ân vương điện hạ đây là...?”

“Y muốn vĩnh viễn ngủ như thế, không thể nào gọi y tỉnh lại rồi!” Vân Đình nắm lấy tay của Lưu Phương, vẫn là ánh mắt mê man, một chút sinh cơ cũng không có.

“Sao?” Thương Cổ vội vàng tiến lên, lão ấn vào tay của Lưu Phương, mạch tượng của y bình thản chậm rãi, quả là ngủ say. Lão vận lực, thúc vào lòng bàn tay y, muốn dùng sức mạnh để hóa giải, nếu chỉ là hôn mê thông thường thì cũng sẽ có chút phản ứng. Nào ngờ, Lưu Phương vẫn cứ như cũ, không hề cử động.

“Quốc sư không cần phí sức, ta cũng đã thử qua.”

Thương Cổ nghe Vân Đình nói thế nên cũng thu chưởng vào. Lão lại tiếp tục bắt mạch cho Lưu Phương, sau đó ngồi trong khoang thuyền ngẫm nghĩ, cuối cùng mới từ từ nói, “Đây không phải là một loại bệnh thông thường... Chẳng lẽ... Là trúng phải độc Túy Tâm Liên?”

Vân Đình nghe lời nói của Thương Cổ thì đột nhiên lại nhớ ra, đây là độc tính, quốc sư từng nói với hắn, vạn vật đều có sinh khắc, Túy Tâm Liên làm sao có thể vô giải? Nghĩ đến đây, lòng Vân Đình lập tức nổi lên hy vọng, hắn vội vàng nói:

“Quốc sư! Chính là Túy Tâm Liên! Túy Tâm Liên này, thật không có thuốc nào có thể chữa được sao?”

Tay Thương Cổ vuốt nhẹ chòm râu, lão nhắm hai mắt lại để an ổn suy nghĩ, sau đó lão thở dài, lắc đầu nói, “Theo như lão thần được biết thì không có một loại dược thảo nào có thể khắc chế kỳ độc này.”

“Nói như thế, Lưu Phương không thể cứu sao? Y sẽ vĩnh viễn ngủ như thế sao?”

Thần sắc Thương Cổ vẫn như cũ, vô khả nại hà[1]. Đoạn, lão thấy trong chậu sành có một chén súp còn ấm, khẳng định là Vân Đình chuẩn bị cho Lưu Phương. Như vừa nghĩ ra được điều gì, Thương Cổ đứng dậy bưng chén súp lên, đưa cho Vân Đình.

“Bệ hạ có thể cho Ân vương ăn súp hay không? Nếu Ân vương còn có thể ăn được thì may ra có khả năng xoay chuyển.”

Vân Đình nghe nói, vội vàng đặt Lưu Phương trước ngực mình, tay nhận lấy chén súp. Hắn múc nửa thìa súp, cẩn thận áp vào môi mình, khi thấy nhiệt độ không còn nóng thì mới đưa súp vào miệng Lưu Phương. Lưu Phương nghiêng đầu, thìa súp kia chỉ ở trong môi y được một chút thì đã lập tức tràn ra từ khóe miệng. Vân Đình thấy vậy, tâm hắn càng đau khổ, cổ nén nước mắt nghẹn ngào, hắn nhẹ nói, “Lưu Phương, người muốn cùng ta đối kháng đến khi nào đây? Xem như ta cầu xin người, người ăn một ít có được không?”

Ngày hôm đó, hắn liên tục dứt thức ăn cho Lưu Phương, nhưng tuyệt nhiên không có thứ gì có thể đi vào miệng y.

Vân Đình nhớ tới ngày hôm đó, hắn bắt Lưu Phương ăn cơm, khi y không muốn ăn thì hắn đã nổi giận, hắn còn nói nếu y không ăn, hắn sẽ có biện pháp bắt y phải ăn. Vậy mà hôm nay, hắn chỉ có thể làm được như vậy sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Đình không khỏi chua xót.

Lưu Phương, tha thứ ta! Cho dù chỉ có một chút cơ hội nhỏ nhoi thì ta nhất định cũng phải cứu người về!

Vân Đình lại múc một thìa súp khác, tay run rẩy bóp lấy hàm dưới của Lưu Phương, hai ngón tay hắn tiến vào trong miệng của y, dùng sức đẩy miệng y ra, sau đó nhanh chóng đổ súp vào trong cổ họng y. Lần này, y không còn phun ra nữa, Vân Đình vội vàng lấy khăn bọc quanh người Lưu Phương, găt gao ôm y vào lòng, tâm tư nói không ra thống khổ. Chẳng lẽ sau này chỉ có thể làm như vậy thì y mới chịu ăn sao?

Thương Cổ thấy Vân Đình bi thương như vậy, rốt cuộc cũng dứt được cho Lưu Phương một ít súp, lão thở ra một hơi thật dài, nói, “Bệ hạ, độc tố Túy Tâm Liên trong người Ân vương sẽ thông qua huyết dịch mà lan ra đến toàn thân, bây giờ ngài đã có chút thức trong dạ dày, tạm thời có thể giữ được ngũ tạng, không để độc xâm hại vào. Nhưng nếu muốn trừ độc, chỉ sợ không thể dựa vào những loại thuốc bình thường đi qua đường miệng mà phải từ da thấm vào huyết mạch, thúc bách tuần hoàn, như thế mới có cơ hội.”

Thương Cổ quả nhiên nói ra được biện pháp hóa giải, nỗi đau trong lòng của Vân Đình cũng vơi đi không ít, hắn cũng là người thông thạo dược lý, cho nên khi nghe qua lời nói của quốc sư, hắn đã cảm thấy có cơ sở để tin tưởng. Vân Đình vội trả lời:

“Điều này không khó, chỉ cần dùng thuốc để ngâm mình thì thuốc có thể từ da tiến vào, đúng không? Ta làm được. Quốc sư mau nói cho ta biết phải dùng thuốc gì mới có thể trừ độc đây?”

“Để tìm ra thuốc rất khó, chỉ có thể là... Dùng độc, dĩ độc công độc.”

“Người... Người nói là dụng độc... Là độc gì?”

“Bệ hạ, thần cũng chỉ là nghe nói, không nắm chắc mười phần. Tương truyền trên đất Ấn có một loại phạt hoa gọi là Mạn Đà La, có khả năng thấm vào ruột gan, khiến thần kinh trở nên chấn động, dân bản xứ thường dùng nó để đánh thức người ngủ say. Thần nghĩ Túy Tâm Liên cũng chỉ là loại độc khổng chế được tâm thần của con người. Vì vậy, có lẽ có thể thử một lần, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Hoa Mạn Đà La này thiên biến vạn hóa, nhiều hơn trăm loại, độc tính mỗi loại bất đồng với nhau, cho nên người bình thường không dễ dàng hái được. Thần không biết loại nào có thể kháng chế Túy Tâm Liên, hay là phải phối hợp mấy loại với nhau thì mới hữu hiệu.”

“Nói như vậy, người cũng không biết liệu cách này có thể thật sự giúp Lưu Phương tỉnh lại hay không?”

“Vâng, hơn nữa vì thần còn lo lắng hoa độc Mạn Đà La sẽ làm hại những người xung quanh, thậm chí cả Ân vương, bởi vì phải đợi đến khi hoa độc xâm thân, tiến vào bên trong xương cốt thì mới có thể tỉnh lại.”

“Làm hại như thế nào? Y... Y có đau đớn không?”

“Cái này thần không biết. Mạn Đà La không làm tổn hại người khác ở bên ngoài, mà là ở chính hương thơm của nó, người nào ngửi phải thì thần trí sẽ mê muội, sinh ra ảo giác, chỉ có những ai tâm như chỉ thủy, tính khiết tự nhiên thì mới có thể chống đỡ.” Thương Cổ dừng một chút, như có gì băn khoăn, nhưng mắt thấy Vân Đình đang chờ đợi nên lại tiếp tục nói, “Bệ hạ nếu nhất quyết phải chữa thương cho Ân vương thì... Tốt nhất phải để đồng nam đồng nữ chăm sóc ngài.”

Vân Đình sau khi nghe Thương Cổ nói thì điểm vui sướng trong lòng hẫng lại biến thành sầu não, Lưu Phương đã nhận lấy biết bao đau khổ, giờ đây nếu muốn cứu y thì phải thêm một loại độc vào người y. Nhưng... Hắn không thể nhìn y vĩnh viễn chìm trong giấc ngủ như thế, y còn quá trẻ.

Ta đã phải bỏ ra rất nhiều để có được ngươi, không dễ dàng gì để ngươi chấp nhận ở lại bên ta, chúng ta còn chưa bắt đầu, sao ngươi lại muốn ly khai ta? Không thể, cho dù chỉ có một cơ hội nhỏ nhoi thì ta cũng phải thử, độc Mạn Đà La tuy mạnh nhưng sẽ không thể làm ngươi đau đớn hơn, giờ đây còn có điều gì có thể khiến ngươi khổ sở hơn lúc này? Lưu Phương, ta nhất định phải cứu ngươi, chờ ngươi tỉnh lại, chúng ta sẽ bắt đầu một lần nữa!

“Hảo, cứ nghe theo những gì quốc sư nói, ta sẽ cho người mau chóng đi tìm tất cả hoa Mạn Đà La, ta nhất định sẽ làm cho Lưu Phương tỉnh lại!”

Vân Đình ngay sau đó truyền lệnh, nhân mã lập tức trở về đô thành, không được sai sót, Đoạn Nhật thấy quốc sư rốt cuộc cũng có thể khuyên bảo Vân Đình hồi cung, liền gấp rút tuân lệnh. Một đội xe ngựa như vũ bão vội vã chạy về phía Lâm Đô, tan biến dần trong màn đêm tịch mịch.

Thê phong khổ vũ, Khương Vương Cung ngày xưa phồn hoa tựa như cẩm tú, thế mà nay nơi nơi đều tràn ngập hoang cảnh tiêu điều, những mảnh lụa sa chi ly phá toái[2], vô lực phiêu đảng trong gió, trong viện trường Thanh Thạch còn có di thể của những chiến sĩ, máu tươi loang lổ.

Tại Trường Thọ Cung, nhiều thân ảnh quỳ khóc trước giường của Thượng hoàng Phục Ương, vì không chịu đựng được biến cố bất ngờ đánh tới nên bệnh tình lão đã trở nên nguy kịch, vô phương cứu vãn, sinh mạng chỉ còn trong một sớm một chiều. Cả cuộc đời lão, chưa bao giờ phải trải qua sự sỉ nhục như lần này, không bảo vệ được vợ con, để cho người ta đánh vào vương cung, ngồi lên cả ngai vàng. Giờ đây cho dù có chết đi thì cũng chẳng còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông. Lão cố gắng giữ lại một hơi thở chỉ vì muốn được nhìn thấy Long Dương, cũng may trời cao hiển linh, thật sự đã để cho hắn quỳ gối trước mặt lão. Phục Ương kéo tay con trai, từng giọt nước mắt không khỏi rơi xuống gò má già nua.

“Dương Nhi, con cuối cùng cũng trở về!”

“Phụ vương! Phụ vương! Hải nhi bất hiếu, hải nhi không có khả năng địch lại Vân Đình, để cho phụ vương và mẫu hậu bị vũ nhục, bách tính gặp nạn, thất xấu hổ là Quốc vương một nước.”

“Dương Nhi, con đừng nói vậy, con đi đánh giặc, quốc gia vốn do phụ vương chăm lo, ta chẳng những không thể nghênh đón con khải hoàn mà còn để cho con gánh chịu thất bại này.”

“Phụ vương!” Long Dương thấy phụ thân như thế, nước mắt của hắn cũng lăn dài. Hắn vội lau đi những giọt lệ ủy mị, cảm phần nói, “Vân Đình lần này đột kích, chẳng những làm nhục tôn nghiêm của chúng ta, giết đi nhiều người, lại còn cướp mất Lưu Phương! Con nhất định phải bắt hắn nợ máu trả bằng máu!”

Phục Ương nghe con trai nhắc đến Lưu Phương thì chợt ho khan mấy cái, ngay sau đó là một trận máu tươi phun mạnh ra làm mọi người hoảng sợ. Lão khoát tay áo một cái, ra hiệu cho những người xung quanh thoái lui, chỉ lưu lại Vương hậu cùng Long Dương.

Nhìn cánh tay thương tổn của Long Dương, máu nhuộm khắp bào phục, bộ dáng thiếu niên anh tư tràn đầy khí lực năm đó giờ chỉ còn lại một mảnh tang thương, lão có thể nào để cho hắn đi mạo hiểm nữa?

“Long Dương...” Hơi thở Phục Ương đã suy yếu, lão giữ lấy chút tàn dư, từng chữ, từng chữ thốt ra thật chậm, cố gắng nói cho con trai nghe những lời trong lòng, “Phụ vương... Sợ là không được rồi... Con phải đáp ứng ta một chuyện...”

“Phụ vương!” Long Dương biết đây là ủy thác của phụ vương, hắn bước lên hai bước, quỳ trước giường của Phục Ương, nước mắt thấm đẫm.

“Con... Con có thể không tìm Vân Đình báo thù?” Long Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, hắn không thể tin được phụ vương lại khuyên hắn từ bỏ việc báo thù, chẳng lẽ tất cả sỉ nhục đều xem như chưa từng phát sinh? Còn có Lưu Phương, chẳng lẽ cứ như thế, để Vân Đình cướp y đi từ trong tay hắn?

Phục Ương thấy Long Dương không có đáp ứng, cũng biết được giờ phút này hắn đang suy nghĩ không thông. Lão nhìn sang Vương hậu Ly Mộng, thấy nước mắt người đã rơi như mưa tuôn, không khỏi nghĩ đến năm đó người mang theo Dương Nhi cùng lão hưởng thiên luân[3], quả là bậc nào hoan hỉ.

Phục Ương lấy tay vuốt đầu Long Dương, tiếp tục nói:

“Thôi được... Phụ vương muốn con thề với trời... Vô luận như thế nào... Đều phải vĩnh viễn tôn kính mẫu hậu... Yêu thương người... Không bao giờ được bất kính với người!”

Ly Mộng chợt bật khóc khi nghe được lời của Phục Ương, người rốt cuộc cũng minh bạch, trạng phu của người thật sự yêu thương người. Lão thà để cho con trai từ bỏ ý niệm báo thù chứ không muốn cho hắn biết việc người đã làm như thế nào để bức bách Lưu Phương, từ đó mới dẫn đến chuyện Vân Đình ngàn dặm đến Khương Quốc tàn sát. Tai họa lần này nếu như để Long Dương phát hiện thì vô luận thế nào hắn cũng sẽ không tha thứ cho người. Vì thế, Phục Ương đã nói ra những lời ấy, bắt Long Dương phải thề, bảo vệ tình mẫu tử của cả hai.

Long Dương không hiểu tại sao phụ vương lại bắt hắn phải thề như thế, nhưng hắn từ nhỏ đã kính hiếu mẫu hậu nên cũng chẳng cần phải suy nghĩ nhiều mà lập tức nói:

“Hải nhi tuân lệnh! Hải nhi thề với trời nếu ngày sau con không thể hiếu kính, yêu thương mẫu hậu thì sẽ cho con tan xương nát thịt, thiên địa bất dung!”

“Dương Nhi!” Ly Mộng nghe Long Dương lập trọng thệ, trong lòng không khỏi xúc động.

Dù sao cũng là mẫu tử liên tâm, sau này nếu như Long Dương có biết được sự thật thì nhất định cũng sẽ tha thứ cho mình.

Phục Ương nhìn thấy Ly Mộng cuối cùng đã bỏ xuống được gánh nặng trong lòng nên cũng không tiếp tục sờ cầu Long Dương, lão mỉm cười nhắm hai mắt lại, cứ như vậy từ già cõi đời. Tin dữ truyền ra, Trường Thọ Cung phủ trùm nước mắt, chim bay giữa trời kinh hãi, tiếng chuông báo tang lay động, Thượng hoàng quy thiên, trên dưới cả nước không khỏi bi thương.

Xuân qua hạ đến, Khương Vương Cung đã không còn vẻ cấm tú phồn hoa như ngày xưa. Mặc dù cung đình đã sửa chữa, đổi mới hoàn toàn, thế nhưng bạch phiến lạnh lẽo phiêu đảng giữa không trung đã khiến nơi

này giống như trời đông giá rét, thê lương vô tình. Bên ngoài Trường Minh Điện, có một người đang quỳ trên những bậc thang, toàn thân đắm chìm trong men rượu, ngẩn người nhìn chăm chăm lên bạch thiên.

Người đó chính là Long Dương.

Hai nàng Công chúa đứng bên trên lo lắng nhìn hắn, một là Long Quỳnh, người còn lại là Tây Vực Công chúa Cầm Mộc Nhi.

Kể từ khi rơi vào tay Long Dương, Cầm Mộc Nhi đã được hấn và Uất Trì mang về kinh đô, không ngờ rằng Khương Quốc lại bị Dương vương Vân Đình tập kích, Long Dương dẫn binh chiến đấu, chẳng may trúng phải mai phục, nàng cũng thiếu chút nữa là bị giết, nếu không cùng với Uất Trì đánh một trận liều chết thì nàng đã không thoát khỏi sự bao vây của Dương quân. Cầm Mộc Nhi vốn muốn mượn cơ hội này trốn về Tây Vực, nhưng cuối cùng không hiểu vì sao nàng lại ở bên Long Dương. Hấn là bị nàng đâm trọng thương, cho nên mới phải dùng một cánh tay nghênh địch, phụ mẫu cùng mấy ngàn người thân bị bắt, Dương vương dùng họ uy hiếp hấn, làm sao hấn không đau khổ? Cầm Mộc Nhi mặc dù không hiểu Vân Đình vì sao lại đột nhiên triệt binh, nhưng nàng mơ hồ cảm giác được mọi chuyện dường như có liên quan đến vị Ân vương mới được sắc phong kia. Mắt thấy Long Dương cứ mượn rượu giải sầu, mỗi ngày đều túy sinh mộng tử, lòng của nàng càng thêm thất vọng, nàng không rõ rốt cuộc là do đồng cảm hay là hối hận, chỉ biết rằng nàng mong muốn được cùng hấn gánh vác những gì đã xảy ra, giảm bớt đi tội lỗi đang đè nặng.

Vương hậu mặc dù tức giận việc Cầm Mộc Nhi đâm Long Dương trọng thương, nhưng thấy Long Dương chẳng những không trách tội nàng, còn đưa nàng vào cung. Hơn nữa, Công chúa mỗi ngày đều quan tâm lo lắng cho Long Dương, vì hấn mà sắc thuốc, vì hấn trở nên đoan trang hơn, những việc nàng làm đều xuất phát từ mong muốn bù đắp sai lầm. Trải qua một thời gian, được đông đảo y quan chẩn bệnh, vết thương của Long Dương đã ngày càng hồi phục, cánh tay trái có thể cử động lại bình thường. Mặt khác, Cầm Mộc Nhi dù sao cũng là Tây Vực Công chúa, Khương Quốc vừa mới gặp nạn xong, không thể tiếp tục hứng chịu thêm tai họa, cho nên Vương hậu đã giữ Cầm Mộc Nhi lưu lại, để nàng ở cùng Long Quỳnh. Trong lòng người đang thầm hy vọng Cầm Mộc Nhi có thể cùng Long Dương lâu ngày sinh tình, để hấn quên đi Cố Lưu Phương, cùng Tây Vực hòa thân. Như vậy, sau này không cần phải lo lắng chuyện của Vân Đình nữa.

“Long Quỳnh, muội nói rượu này có thể giúp cho con người quên hết mọi thứ sao?” Long Dương lại như thường ngày, giờ chén rượu hướng về phía thái dương.

“Vương huynh, huynh đừng uống nữa! Tại sao huynh cứ muốn tự chà đạp bản thân mình?”

“Ha ha, chà đạp? Ta ư? Ta là ai? Ta là Khương vương, là vua một nước, là một tên hèn hạ vô năng, một Đại vương cực kỳ sợ chết!”

“Vương huynh, muội biết trong lòng huynh rất đau khổ, nhưng huynh không thể tiếp tục như vậy mãi. Mẫu thân đã quá vất vả vì huynh rồi, người vừa lo chuyện quốc sự, vừa phải chăm sóc huynh, huynh có biết người đã mệt mỏi không? Ngày mai phải làm lễ tế trăm ngày của phụ thân, huynh nhẫn tâm để mẫu thân một mình làm hết tất cả sao?”

Những lời này không biết Long Quỳnh đã phải nói đi nói lại nói bao nhiêu lần, có thể coi là một vạn lần, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể khiến Long Dương buông chén rượu xuống.

“Long Dương! Người là một tên oắt con vô dụng!” Cầm Mộc Nhi thấy Long Quỳnh mất cả ngày khuyên bảo nhưng lại chẳng thể đá động gì đến Long Dương, trong bụng liền nổi trận lôi đình. Bộ dáng Long Dương hiện giờ chẳng ra sao cả, mặc dù là đau lòng nhưng hấn không thể mãi trầm luân như thế.

Cầm Mộc Nhi một tay cướp đi rượu của Long Dương, cả giận nói:

“Nếu người còn là một nam nhân thì nên đứng lên đảm đương mọi chuyện! Mẫu thân và muội muội người quan tâm người như thế, nhưng người lại luôn làm họ đau lòng. Bản thân té ngã lại muốn người khác dang tay ra đỡ lấy, ta vốn tưởng... Ta vốn tưởng rằng người là một anh hùng, không ngờ người cũng chỉ biết mượn rượu giải sầu như kẻ hèn nhát. Ta thật là đã nhìn lầm người! Sớm biết như vậy, ta nên một kiếm giết chết người!”

Mọi người thấy Cầm Mộc Nhi nói chuyện như thế với Long Dương, không khỏi xanh mặt kết thiệt[4], Từ đó đến giờ, ai ai cũng thuận theo Long Dương, thậm chí ngay đến Thượng hoàng và Vương hậu cũng không

dám lớn tiếng khiển trách hắn, thế mà hôm nay Cầm Mộc Nhi lại cả gan làm điều mà chưa từng có ai làm.

Long Quỳnh vội vàng tiến lên kéo Long Dương, nàng sợ hắn bị chọc giận, sẽ gây khó dễ cho Cầm Mộc Nhi. Nào ngờ Long Dương sau khi nghe những lời của Cầm Mộc Nhi thì lại lặng lẽ đứng lên, hắn ném mạnh chén rượu xuống đất, nhất thời ngọc nát băng tan.

Long Dương gắt gao nhìn chằm chằm Cầm Mộc Nhi, hắn từ từ tiến lại gần nàng, khoảng cách cả hai hiện giờ chưa đầy một thước. Long Dương gần từng tiếng nói:

“Người nghe cho rõ, ta không phải là kẻ hèn nhát!”

Dưới chân núi Phượng Minh Sơn ẩn hiện tòa Huyền Đạo Quan quen thuộc, Long Dương một thân tố cảo[5] đẩy cửa bước vào. Trời đang vào hạ, một màu xanh miết phủ khắp khu vườn, chỉ là lá rụng đã rải đầy trên đất nhưng người quét lá thì chẳng còn hiện hữu ở nơi đây.

Hắn nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, khát khao tìm lại thân ảnh yêu thương.

Lưu Phương, ta đã trở về, nhưng sao ngươi lại không đúng hẹn đợi ta? Cây Bạch Quả sau hậu viện đã ra cành lá mới, nụ hôn của ngươi cũng như vừa mới hôm qua, chiếc cầu nhỏ kia, dòng nước chảy kia, vẫn nguyên vẹn như cũ, ngươi dựa vào vai ta, hứa sẽ chờ ta trở lại... Lưu Phương, hôm nay ta quay về như lời ước hẹn, nhưng sao cảnh còn mà người lại không còn? Nỗi đau mất phụ thân, mối nhục của đất nước, nhưng tất cả đều không bằng việc ngươi ly khai ta, ngươi có biết bóng lưng quay đi của ngươi đã khiến ta đau như thế nào không? Lưu Phương, cho đến thời khắc này, vẫn không một ai nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao ngươi lại bị Vân Đình từ nơi này bắt đi? Ta không tin lời bọn họ nói, ngươi không phải tự mình rời khỏi đúng không? Bọn họ chỉ muốn đem trách nhiệm đổ hết lên người của ngươi, ta biết ngươi nhất định có nỗi khổ tâm. Hôm đó ở Dương Vương Cung, ngươi đã nguyện ý cùng ta đồng sinh cộng tử, lời thề vẫn còn tồn tại, ngươi làm sao có thể vứt bỏ ta?

Long Dương chỉ cảm thấy cực kỳ bi thương, hắn điên cuồng chạy đến giữa hậu viện, trường kiếm trong tay vung lên, hắn muốn xua đuổi đi tư niệm trong lòng, Lưu Phương...

Một trận cuồng phong cuốn lên từng mảnh lá rụng, xoáy giữa không trung, uốn lượn theo kiếm như một điệu múa uyển chuyển. Ánh mắt Long Dương loáng thoáng nhìn thấy Lưu Phương, y ôm cây chổi, đứng lặng yên trong gió, tầm nhìn hướng ra cửa, đợi chờ hắn.

Lưu Phương, là ngươi đó sao? Là ngươi nhờ những chiếc lá rụng này nói cho ta biết nỗi tương tư của ngươi sao?

Long Dương muốn đưa tay bắt lấy y, nhưng cuối cùng chỉ có thể chạm vào lá... Cuồng phong gào thét, những chiếc lá kia bị thổi tứ tán điêu linh, Long Dương tựa hồ nghe được một tràng cười gần cùng những tiếng kêu la của Lưu Phương, không thể đốt, không thể đốt!

Lá rụng lướt nhanh khắp nơi, để lộ ra phiến đá bị cháy đen, rồi có một mảnh tàn giấy từ từ lay động trong tay Long Dương. Mặc dù bốn phía đã bị cháy nát không thể phân biệt, ba chữ bên trong cũng chỉ còn một nửa nhưng Long Dương vẫn nhận ra đây là Vạn Giản Thư.

Trang giấy trong tay Long Dương tựa hồ còn đang bị thiêu đốt, cuộn cuộn nóng lên, khiến tay hắn trở nên run rẩy, vô số ý niệm thoáng qua trong đầu... Đây là cái gì? Đây là cái gì? Tại sao có người lại ở chỗ này đốt sách?

Nét chữ này... Rõ ràng là của Lưu Phương, là sách do y viết sao? Chẳng lẽ y viết cho mình? Nhưng tại sao lại muốn thiêu hủy? Là Vân Đình làm sao? Hắn bởi vì ghen ghét mình nên muốn đốt đi sách của Lưu Phương? Không, không phải, một người chu đáo như Vân Đình nhất định sẽ bảo quản tất cả những gì của Lưu Phương, hắn không bao giờ nhẫn tâm đốt sách do Lưu Phương viết. Vậy là người nào? Người nào lại có thể hủy diệt tâm huyết của Lưu Phương?

Long Dương cầm trang giấy, từ từ trở về nội đường, hắn đi vào phòng Lưu Phương, lập tức mục trường khấu nai[6]. Nơi này trở nên lộn xộn, tất cả sách vở bị ném tứ tung, mực đổ đầy trên đất, tựa hồ đã có người tìm kiếm thứ gì ở đây, cây bút trên án tử còn đọng lại vết mực, chứng tỏ Lưu Phương đang viết sách ở đây. Chuyện này không giống do Vân Đình gây nên, hắn là người chính tề sạch sẽ, lại câu nệ đối với Lưu Phương, làm sao hắn có thể biến nơi này trở nên bẩn thỉu không chịu nổi như thế? Có lẽ... Có lẽ là Đoạn Nhật gây

ra, hắn đã bắt trói Lưu Phương và đưa y đi cũng không chừng. Nghĩ đến đây, Long Dương càng thấy mọi chuyện thêm rối rắm, bởi nếu chưa có lệnh của Vân Đình thì Đoạn Nhật sẽ không bao giờ dám đụng đến một ngón tay của Lưu Phương.

Long Dương vẫn còn suy nghĩ thì lại nghe được vài tiếng lạch cạch như có người đang đi vào viện. Hắn vội vàng nép mình sau cửa, muốn nhìn qua xem ai là người đang đi tới.

“Quỳ Nhi! Con tới nơi này làm gì?”

“Mẫu hậu? Làm sao người biết con đến đây?”

“Hừ! Ta không thấy con và Long Dương thì đã biết các con lại cùng nhau chạy đến chỗ này!”

“Vương huynh? Không có, con không ở cùng vương huynh, thật đấy!”

Ly Mộng đảo mắt một vòng trong viện, đúng là không nhìn thấy Long Dương. Lúc này người mới ôn nhu nói với Long Quỳ:

“Quỳ Nhi, hôm nay chúng ta vì phụ vương con làm tế tự, nơi này không có ai cả, chúng ta đến những nơi khác có được không?”

“Mẫu hậu... Nơi này, nơi này là chỗ ở của Cố đạo trưởng, Long Quỳ... Muốn ở đây... Lạy tế Thương tướng quân một cái.”

“Quỳ Nhi, sao con cũng không nghe lời như thế!” Ly Mộng nghe đến hai chữ “Lưu Phương” thì cũng giống như đang chạm vào nỗi đau lớn nhất trong lòng.

Long Quỳ quỳ xuống đất, kéo lấy Ly Mộng khóc ròng, nàng nói trong nước mắt:

“Mẫu hậu, nhi thần có một chuyện nghĩ mãi không thông. Nhi thần đem thư của vương huynh viết cho đạo trưởng đưa mẫu hậu, tại sao... Tại sao ngay sau đó đạo trưởng lại bị bắt đi? Còn bị phán tội hành hình trong cung? Nhi thần không tin những lời của Vương phi, nhi thần tuyệt không tin mẫu hậu ở phía sau ra lệnh. Nhưng sao mẫu hậu không để cho nhi thần nói hết với Vương huynh? Khó khăn lắm huynh ấy mới trở lại được, lại tận mắt chứng kiến đạo trưởng bị Dương vương cướp đi, huynh ấy hiểu lầm đạo trưởng... Huynh ấy có thể không thương tâm sao? Nhưng... Nhưng sự tình không phải như thế, có phải mẫu hậu đã đem chuyện này nói cho người khác biết? Có phải là cứu cứu hay không...?”

Long Quỳ vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Ly Mộng tát một bạt tai, cả người Vương hậu phát run, cái kính trách mắng:

“Người, người nói bậy gì đó! Cố Lưu Phương kia có yêu pháp gì mà có thể làm các người trở nên mê muội như thế? Hắn hại Dương Nhi còn chưa đủ khổ hay sao, bây giờ ngay cả người cũng thay hắn kêu oan? Nếu hắn thật có khí khái thì tại sao lại đi cùng Vân Đình? Tại sao không lấy cái chết để chứng tỏ chí nguyện của mình? Nếu không vì hắn thì chúng ta có thể lâm vào tình cảnh này ư, phụ vương của người có thể quy thiên sao? Ta... Trời ạ, ta ngày đêm vất vả là vì cái gì? Vì cái gì?” Nói đến đây, Ly Mộng cảm thấy chua xót, đau khổ vô cùng, không lời nào có thể diễn tả hết tâm trạng hiện giờ của người, rốt cuộc chỉ biết ôm mặt khóc.

Long Quỳ thấy mẫu thân khóc thì cũng hoảng hồn, nàng vốn tin tưởng mẫu thân, hôm nay người oán hận đạo trưởng như vậy, nguyên lai cũng vì chuyện phụ thân nàng qua đời mà thương tâm quá độ. Long Quỳ ngay sau đó không nói nữa, nàng an ủi Ly Mộng, không muốn mẫu thân mình phải bị thương nữa.

Long Dương ở sau cửa cũng nghe nhất thanh nhị sở[7], thì ra thật sự không phải do Vân Đình gây nên. Thư hắn viết cho Lưu Phương đã bị mẫu hậu lấy đi từ chỗ của Long Quỳ, vì vậy đã có người đến nơi này bắt Lưu Phương, đem y nhốt vào cung, người đó là ai? Là ai?

Long Dương biết trong cung có một thiên lao, là nơi giam giữ những người bị hành hình bí mật. Xưa nay, sự tồn tại của thiên lao này rất ít người biết, trừ phi là hoàng thân quốc thích, nếu không thì chẳng có mấy ai có thể đưa người vào.

Hắn từ từ hồi tưởng lại tất cả những gì đã diễn ra, cảm giác giống như vết thương đã khép lại của hắn đang dần nứt toác. Tại sao di nguyện cuối cuối của phụ thân là không muốn hắn báo thù? Tại sao mẫu hậu yêu

thương hấn nhất lại thống hận Lưu Phương như thế? Hấn không tin mọi chuyện do mẫu hậu gây nên, người biết hấn quyền luyện Lưu Phương mà, từ đó đến giờ có lúc nào người không chiều theo ý hấn. Nhưng hôm nay, tại sao mẫu hậu lại nói Lưu Phương đã làm hại mọi người, chẳng lẽ đây cũng là quỷ kế của Vân Đình sao?

Mặc dù trong lòng Long Dương vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết vấn đề, nhưng hấn đã quyết định, bằng mọi giá hấn phải đưa mọi chuyện ra ánh sáng. Hấn không làm người hèn nhát nữa, sẽ can đảm đối mặt với tất cả, hấn phải bắt kẻ đã cướp mất Lưu Phương, bức y đi vào ngõ cụt bời hoàn cả vốn lẫn lời, hấn sẽ khiến kẻ đó trả giá thật lớn!

oOo

[1] – Vô khả nại hà: không biết làm thế nào, đành bỏ cuộc

[2] – Chi ly phá toái: tan tành, vụn nát

[3] – Thiên luân: quan hệ, thứ tự trong một gia đình, có thể hiểu ý trong câu này là quan hệ phụ tử, phụ thê

[4] – Xanh mục kết thiết: ghen hòng nhìn trôn trời

[5] – Tổ cáo: y phục làm bằng lụa trắng đơn sơ

[6] – mục trừng khẩu ngại: ngẩn người, giương mắt mà nhìn

[7] – Nhất thanh nhị sở: một rõ hai ràng

12. Chương 12: Mạn Đà La Chi Thương

Vườn thuốc trên sườn núi có rất nhiều loại Mạn Đà La đang nở rộ, hoa có hương thơm thanh nhã, dễ làm lòng người trở nên vui vẻ, thoải mái. Từ xưa đến giờ, Dương Vương Cung chưa từng xuất hiện nhiều loại hoa xinh đẹp như vậy, nhưng Vân Đình đã hạ lệnh không cho bất kì kẻ nào được phép hái hoa, mọi người chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, hưởng thụ mỹ sắc thái của những đóa hoa kiều diễm kia, giống như đang tìm đến thanh xuân của chính mình, chỉ nhìn một lần thì cũng có thể huyền hóa ra mộng cảnh đẹp nhất của nhân gian.

Chăm sóc Mạn Đà La đều là những hoa đồng vận thanh y. Mỗi ngày, bọn chúng sẽ tưới nước, bón phân cho hoa, sau đó hái những cánh hoa nở rộ, phân ra từng loại màu sắc khác nhau, bỏ vào trong rổ. Hoa có rất nhiều màu, từ màu đỏ tươi, sắc tím diễm lệ, đến màu như lụa trắng, thiên thanh, vàng nhạt, mỗi loại đều mang sắc thái rực rỡ riêng. Chỉ là những hài tử này không hề có nụ cười, mồ hôi nhỏ giọt, mặt lộ sầu khổ. Máy tháng qua, mỗi ngày bọn chúng đều phải làm công việc này, phân kiểm những cánh hoa, ngăn ra từng loại, không biết đến lúc nào mới có thể về nhà.

Hoa đồng xách theo một cánh hoa màu lam đi vòng qua hành lang, tập trung ở bên ngoài Từ Ân Các. Vân Đình đứng ở nơi đó, sau khi hấn nhất nhất xem qua mỗi cánh hoa thì mới cho phép đi vào. Bên trong cũng có mấy thanh y nữ đồng, tất cả đều mang bộ dạng nơm nớp la sợ. Hôm trước, có một nữ đồng không biết tại sao lại bị Vân Đình đánh chửi, vết thương vẫn còn chưa lành, mọi người đều cảm thấy Dương vương càng ngày càng trở nên đáng sợ, càng ngày càng nóng nảy hơn, động một chút là muốn huy kiếm giết người. Những nữ đồng chỉ có thể thủ tại chỗ này để hầu hạ một người, đó chính là Ân vương. Y ngủ ở đây, mỗi ngày đều dùng những cánh hoa để tắm rửa, nhưng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

“Tốt lắm, hôm nay lấy những cánh hoa này.” Vân Đình hướng những hoa đồng hạ tay xuống khiến bọn chúng như trút được gánh nặng, tất cả đồng loạt lui ra.

Vân Đình đứng dậy đi vào trong các, hấn cẩn thận ôm lấy người đang nằm trên giường, xoay lưng đi xuống những bậc thang sau bình phong. Một năm trước, sự việc cũng diễn ra như vậy, hấn giờ đèn ***g dẫn y đến đây tắm rửa thay y phục. Hấn nhớ là y đã không đồng ý, y nói khắp người đều dơ bẩn, có thể nào nghỉ ngơi

trong phòng của mẫu thân hắn. Hắn đã khuyên y, rồi y cũng thuận theo hắn, thả mình vào dòng suối của mẫu thân... Một đêm mỹ hảo đường nào, đó là khoảnh khắc đẹp nhất của Lưu Phương mà hắn được nhìn thấy.

Vân Đình lại nhìn Lưu Phương đang nằm im trong ngực hắn, thương thế của y đã lành, khí sắc hồng nhuận, làn da trắng ngần, óng ánh như ngọc, đôi môi phủ nhẹ một lớp phấn hồng, mái tóc đen mượt như màu mực mới, buông thả xuống thắt lưng. Y cứ như vậy, an nhàn nằm trong lòng hắn, ngủ say. Mấy tháng trôi qua, vết thương trên thân thể y đã khép lại, nhưng sao trái tim đó vẫn không nguyên vẹn lại?

Vân Đình đi tới bên suối, nhẹ nhàng thả Lưu Phương vào trong nước, y phục bằng lụa trắng như tuyết của Lưu Phương xòe ra tựa cánh chim, thân thể Lưu Phương được nâng lên giữa dòng suối, mái tóc phiêu tán, uyển nhược tiên tử. Vân Đình buông tay Lưu Phương ra, khi thấy cơ thể y đã phiêu giữa suối thì hắn mới xoay người đi đến góc xa nhất, sau đó ngồi xuống xếp bằng, ngưng thần vận công. Những nữ đồng thấy bệ hạ đã an tọa, ngay lập tức rải những cánh hoa xuống suối, giỏ hoa trên tay mỗi người đều khác nhau. Dòng suối cuộn cuộn chảy, các cánh hoa xoáy lại với nhau, hương thơm vốn là thanh tân đậm nhã, trong nháy mắt lại trở yêu diễm nồng liệt, tựa hỏa tựa đề[1].

Vân Đình nhắm mắt đề khí, dùng sức ngăn cản hương hoa xâm nhập vào cơ thể. Quốc sư từng nói mùi thơm của hoa này rất độc, có thể gây hại cho con người. Mặc dù hắn đã theo lời quốc sư tìm đồng nam đồng nữ hầu hạ Lưu Phương, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào yên tâm, cho nên mỗi lần Lưu Phương ngâm mình, hắn đều ở bên cạnh giám hộ. Với võ công cao cường của hắn, vận lực kháng độc cũng có thể miễn cưỡng chịu đựng ngày qua ngày, chỉ là do hắn quá khổ tâm với Lưu Phương mà đã hoàn toàn xao lãng quốc sự, triều chính hiện giờ đều do một tay quốc sư xử lý.

Vân Đình đang vận công thì nghe được nên ngoài nổi lên một trận đại loạn, có thứ gì đó màu trắng xông vào trong suối, phía sau là một nữ nhân đang gấp rút đuổi theo. Nữ nhân thở hổn hển la to:

“Người là con mèo chết tiệt! Dám ăn trộm cá của ta à, xem ta thu thập người thế nào! Ai nha!”

Bỗng, chân nữ nhân kia bước hụt khỏi thềm đá, cả người ngã xuống, mũ phượng trên đầu cũng rơi bên cạnh. Cú ngã khiến móng nữ nhân đau điếng nhưng vẫn một mực cầm quạt đuổi đánh con mèo. Nữ đồng nhận ra Thái hậu, biết người bị điên, nên vội vàng tiến lên ngăn cản, ngờ đâu lại bị người đẩy ra. Vân Đình thấy Thái hậu trở bệnh, dám ngang nhiên xông vào suối, gây trở ngại cho việc chữa thương của Lưu Phương, bất giác nộ khí xung thiên. Mắt thấy Thái hậu muốn nhào về phía con mèo đang đứng bên bờ suối, trong bụng Vân Đình quýnh lên, hắn nhảy lên mấy bước, nhanh tay kéo Thái hậu lại, ai ngờ Thái hậu nhất định không buông tha con mèo, người gơ cây quạt ném vào nó, con mèo đang ngâm cá chợt nhảy vào trong suối, hơn thế nữa, nó còn bổ nhào lên người Lưu Phương.

Lưu Phương vốn là đang nổi trên mặt nước, nhưng đột nhiên lại bị con mèo nhảy lên nên đã mất đi trọng tâm, cả người y lập tức bị cuốn vào trong suối. Con mèo kia cũng rơi vào rối loạn, nó ngã xuống trong nước, quào khắp bốn phía, sau đó chui vào ống tay áo của Lưu Phương.

“Lưu Phương!!!”

Vân Đình thấy cơ thể Lưu Phương đang chìm dần xuống, chẳng kịp suy nghĩ gì đã tung người vào suối, hoa độc yêu nhiều[2] trong phúc chốc đánh tới, hắn cảm thấy ruột gan mình như sóng cuộn cuộn dâng trào, đầu choáng váng, mắt hoa lên, chưa bao giờ hắn cảm thấy hốt hoảng như lúc này, nước trong suối vốn không sâu, nhưng tại sao hắn không thể nào bắt được Lưu Phương. Hắn ngoi đầu lên mặt nước để hô hấp, rồi lại bằng hoàng nhận ra Lưu Phương đã chìm xuống đáy con suối, thân ảnh bạch y như bay lơ lửng trong gió, vô lực lay động. Lòng Vân Đình đau đớn, cổ nhiệt bùng lên, hắn vội vàng hít một hơi dài, cúi người lặn xuống. Đường như trong suối có vô số cánh tay đang kéo hắn lại, khiến hắn vô phương tiến về phía trước, Vân Đình liều mạng vùng vẫy, bằng mọi giá, hắn phải thoát khỏi sự trói buộc này.

Lưu Phương, ta không thể không có người, người sẽ không chết, ta sẽ không để cho người chết!

Thái hậu sững sờ đứng trên bờ suối, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là khi nhìn thấy Lưu Phương thì trong đầu lại như có điều suy nghĩ. Nữ đồng thấy Vân Đình cùng Lưu Phương vật lộn giữa dòng nước, liền lớn tiếng gọi.

Cuối cùng, mặt nước bị phá vỡ, Vân Đình ra sức ôm lấy Lưu Phương, cố gắng đưa y vào bờ. Nữ đồng vội vàng tiến lên đỡ lấy Vân Đình nhưng đã bị hấn đẩy tay ra.

Vân Đình bước đi lảo đảo, hấn quỳ xuống, gắt gao ôm chặt Lưu Phương, tay run run đưa lên mũi y, may mắn thay, y vẫn còn thở. Lòng Vân Đình cuồng loạn không ngừng, sự việc vừa rồi đã khiến hấn tiêu hao tất cả khí lực, nhưng thấy Lưu Phương không sao, rốt cuộc hấn cũng yên tâm. Vân Đình cúi đầu, khẽ vuốt nước trên mặt Lưu Phương, mâu quang ảm nồng.

Cho dù người không thể tỉnh lại thì ta cũng không để cho người có bất kì tổn thương nào.

Chợt, trong ngực Lưu Phương tựa hồ có thứ gì đó đang run lấy bầy, Vân Đình vén y phục của Lưu Phương lên xem, nguyên lai là còn mèo kia. Nó hiện giờ trông rất thảm hại, mao dãn chặt vào người, ánh mắt hoảng sợ nhìn Vân Đình, thân thể nó co tròn lại, trong miệng còn ngậm cá khô.

Vân Đình tức giận vô cùng, quả thật muốn kéo nó ra khỏi người của Lưu Phương, nhưng con miêu nhi này liều chết dùng móng vuốt bấu chặt áo choàng của Lưu Phương, như thế nào cũng không chịu xuống. Vân Đình đang tính cho con mèo này một chưởng chí mạng thì lại thấy trong ngực run lên, Lưu Phương đột nhiên ho khan mấy tiếng rồi phun ra một hớp nước suối.

“Lưu Phương!” Vân Đình vừa mừng vừa sợ, hấn vội vàng đỡ y dậy, tay vỗ vào lưng y, nhất định vừa rồi đã bị sặc nước nên mới có tri giác trở lại.

“Lưu phương! Người nghe thấy ta không? Nghe thấy không? Người mau tỉnh lại!”

Chỉ thấy Lưu Phương chậm rãi lắc đầu, mơ mơ màng màng nỉ non, “Người là ai?”

“Ta... Ta là Vân Đình!” Vân Đình thấy Lưu Phương rốt cuộc cũng có lại tri giác, không ngăn được những giọt lãnh dài, hấn chẳng biết phải làm như thế nào mới đúng, bao nhiêu chua ngọt, thống khổ trong lòng hấn đều bùng lên. Hấn đã khổ cực chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có được hồi báo, y rốt cuộc cũng đã chịu tỉnh lại.

“Vân... Đình...? Là người... Đã cứu ta sao?”

Lưu Phương cảm thấy đầu đau nhức, tất cả mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, y chỉ nhớ là mình tiến vào dòng nước, nước chảy xiết, tựa hồ cả người bị cuốn đi, ngay lúc đó có người đã kéo y lại, người ấy ôm lấy y, đưa y lên bờ. Người đó còn vác y lên vai hấn, cười lớn bảo rằng đã bắt được một con cá to, phải đi về nhà... Người đó... Thì ra gọi là... Vân Đình.

“Là ta! Là ta! Lưu Phương, người rốt cuộc cũng nhớ đến ta rồi!” Vân Đình vốn lo lắng Lưu Phương sau khi tỉnh lại vẫn căm hận hấn, thật không ngờ câu nói đầu tiên của y lại là như vậy, y thật đã chịu thừa nhận chính hấn là người đã cứu y ở pháp trường hôm đó?

Lưu Phương sau khi nói xong hai câu thì lại chìm vào giấc ngủ mê man như trước, Vân Đình hoảng hốt, vội vàng bế y rời khỏi suối, ra lệnh cho người mời quốc sư đến gặp.

Bên trong Từ Ân Các đã thay đổi hoàn toàn, ngoại trừ bức họa của Vương phi, những vật phẩm khác đều được đổi thành gỗ Tử Đàn, còn có bàn văn chương, thư điển họa tự, ở cửa ra vào còn trồng một hàng Bách Diệp Thanh. Bên trên giường, Lưu Phương vẫn nhắm chặt mắt, gần đó còn có một con mèo đang ngủ, tiếng thở khá to.

Vân Đình đang ngồi bên giường chải tóc cho Lưu Phương, nhìn thấy con mèo làm nũng với y, nụ cười bất giác nở ra. Nếu không phải nó một phen hoạt náo thì Lưu Phương làm thế nào khôi phục tri giác, đây nhất định là do trời cao an bài. Quốc sư cũng đã đến đây, lão nói Lưu Phương đã có lại tri giác, mấy ngày nữa sẽ tỉnh lại, chỉ là không biết lúc nào mà thôi. Vân Đình thật hy vọng hấn chính là người đầu tiên Lưu Phương nhìn thấy khi tỉnh lại, cho nên hấn đã ở bên cạnh y, một tắc cũng không rời. Hấn còn nhớ rõ hôm trước, Lưu Phương trong mơ hồ đã nói hấn là người cứu y, những lời đó làm cho tim hấn tràn đầy hy vọng, trong lòng y nhất định có hấn, cho nên mới có thể nói như thế.

Giờ đây, hấn đành phải chăm sóc con mèo này. Nhìn kĩ thì nó cũng rất đẹp, toàn thân trắng như tuyết, lam nhãn to tròn, chóp mũi màu đen, ở bên cạnh Lưu Phương, nó tất nhiên sẽ vô cùng thoải mái tự tại, có ăn

có uống, sẽ không sợ bị người ta đuổi đánh. Lát sau, con mèo như có cảm ứng, nó đuổi người, cong lưng lên, móng vuốt gãi gãi, đuôi dựng thẳng, bắt đầu cọ vào lưng của Lưu Phương.

Thật là thoải mái...

Lưu Phương từ từ tỉnh lại. Y mở mắt ra và thu trọn vào nhãn quang một đôi tuần mâu hiện lên tia máu, mang theo cả tha thiết đợi chờ của người nam nhân khô ngô bất phàm nhưng lại tiêu tụy hao mòn trước mặt mình, gương mặt hần nhìn y tràn đầy nhu tình quyến luyến.

Vân Đình xúc động, hần run rẩy nắm lấy tay của Lưu Phương. Vốn dĩ trong đầu hần đã suy nghĩ rất nhiều về câu đầu tiên sẽ nói với y, hần muốn cho y biết là hần nhớ y rất nhiều, yêu thương y rất nhiều, nhưng sao bây giờ tất cả đều quên hết, một chữ cũng không nói ra được.

Hần chỉ nhìn chăm chăm vào mắt của Lưu Phương, mâu quang y vô cùng trong suốt và ấm áp, không hề có cảm hận, cũng chẳng có tức giận, chỉ có nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt tuần mỹ, quả thật giống như là một giấc mộng đẹp.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, không hề hé môi lấy nửa lời, Lưu Phương thấy người đối diện có dung mạo giống như kẻ ngốc tử đã lôi kéo y không buông nên bất giác đỏ mặt thẹn thùng, vội vàng rút tay về. Y kéo lại góc chăn, cúi xuống mỉm cười ngượng ngùng, không tiếp tục nhìn Vân Đình nữa. Nụ cười vừa thoáng qua của y đã rơi vào mắt Vân Đình, quá ngây ngất, quá mê người, hần còn muốn ngắm nhiều hơn, một cái, rồi một cái nữa...

Bỗng nghe rầm một cái, nhìn lại thì đã thấy con mèo kia ngã chổng vó trên sàn nhà. Lưu Phương chưa từng thấy qua con mèo thú vị như thế, cứ nhiên đi đi, sau đó quay đầu lại nhìn y, rồi cứ như thế lăn xuống giường? Lưu Phương bị con mèo chọc đến bật cười, y cúi cười bế con mèo vào lòng, vuốt ve cảm nó, nhẹ nhàng nói, “Người thật thú vị, tên là gì?”

Lúc này, thần trí Vân Đình mới quay về, hần ngỡ là Lưu Phương hỏi mình nên vội vàng nói:

“Vân Đình!”

Lưu Phương tựa hồ không ngờ tới, y nhìn Vân Đình bằng ánh mắt có chút nghi ngờ, khi thấy dáng vẻ của hần rất khẳng định thì y liền sờ vào đầu miêu nhi, nói:

“Vân Đình? Người tên là Vân Đình? Mới vừa rồi té có đau hay không?”

Thật là một gậy đánh vào đầu! Thì ra là Lưu Phương hỏi tên con mèo. Mặt Vân Đình bỗng đỏ lên, hần vội vàng giải thích:

“Cái này... Không phải vậy! Vân Đình là tên ta, nó... Nó không có tên.”

“A?” Lưu Phương nghe thế thì nét mặt cũng liền ửng đỏ, hai người lại nhìn nhau, rốt cuộc không nhịn được, cùng nhau cười to. Đường như đã rất lâu rồi Lưu Phương chưa được cười, khóe mắt như sắp trào ra nước, y khoát tay, cố gắng giữ gò má lại, cốt ý ngăn chặn tràng cười này tiếp tục, nhưng làm thế nào cũng không ngừng lại được, quả thật rất thú vị, làm thế nào mà y có thể gọi con mèo này là Vân Đình? Vân Đình... Vân Đình... Cái tên này thật quen thuộc, dường như...

Hai người cười cho đến khi sắp không còn thở nổi thì mới chịu ngừng lại. Vân Đình chưa bao giờ thấy Lưu Phương vui vẻ như thế, cười lớn như thế, chỉ mới bấy nhiêu thôi mà hần đã cảm thấy thế giới này rộng mở hơn, sáng tỏ hơn. Hôm nay, y có thể nở một nụ cười với hần thì tất cả mọi đau khổ đã trải qua đều xứng đáng. Chỉ là dường như y không nhận ra được hần, khiến hần có chút lúng túng, nhưng cũng có phần thú vị, hần nhìn y nói, “Con mèo này cứ theo cạnh người, người đặt cho nó cái tên đi!”

“Cũng được, người ngốc như vậy, đi đường cũng không chịu nhìn phía trước, ta sẽ gọi người là Tiểu Ngai!”

Con mèo kia nghe được Lưu Phương cứ nhiên gọi nó là Tiểu Ngai, điều đó khiến lão đại nó không vui. Nó ngẩng đầu lên, quay một vòng, nhưng rốt cuộc vẫn híp mắt lại, nằm bên cạnh y thờ phì phò.

Giờ đây, cuối cùng Vân Đình cũng nhớ ra lời mình cần nói, hần vội vàng mở lời:

“Ta là Vân Đình, người còn nhớ ta không? Mười năm trước, người ở trên Nam Sơn đã dùng Bách Diệp Thanh để cứu ta. Người có nhớ ra?”

Lưu Phương nhìn Vân Đình, y cố gắng suy nghĩ, thoáng qua trong đầu y là một người thiếu niên mặc tử y, mi mục giống như nam tử trước mặt y, người đó bị rấn cắn, chính y đã dùng Bách Diệp Thanh giải độc cho hắn. Thì ra hắn chính là Vân Đình! Lưu Phương có phần cao hứng, rốt cuộc y cũng nhớ ra Vân Đình là ai, y vội hỏi:

“Nguyên lai là người! Ta nhớ rồi, thương thế của người không sao chứ?”

“Không sao, không sao, ta rất khỏe, chưa bao giờ khỏe như lúc này!” Một giọt nước chảy ra từ khóe mắt Vân Đình, hắn không thể nào tin đây chính là sự thật.

“Có phải vừa rồi khi ta rơi xuống nước, người cũng đã cứu ta?”

“Là ta! Là ta!” Vân Đình kéo Lưu Phương vào lòng, vì hắn quá kích động nên không nghe rõ lời của Lưu Phương. Lưu Phương bị Vân Đình gắt gao ôm lấy, y gần như đã không còn thở được, chỉ cảm thấy trong lòng rất sợ hãi. Vòng tay này không hề ấm áp, còn phảng phất mang theo một cỗ lạnh lẽo thấu xương, y vội vàng đẩy Vân Đình ra, người này mặc dù đã cứu y, nhưng sao y luôn cảm thấy cả hai không hề thân thiết, chẳng phải chỉ vừa mới gặp mặt sao? Vì có gì lại kích động như thế?

“Tại sao ta lại rơi xuống nước, tại sao ta không nhớ nổi thế này?”

Vân Đình thấy Lưu Phương đẩy mình ra, trong lòng có chút mất mát. Giờ đây, nghe Lưu Phương nói như vậy, hắn mới hiểu là y không thể nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhưng... Điều đó không tốt hơn sao?

Y nhớ ta, chỉ nhớ rõ một mình ta, như vậy đã quá đủ rồi! Y quên đi Long Dương, trong lòng chỉ có ta, dần dần, có lẽ sẽ yêu ta, đó không phải là cơ hội tốt mà trời đã ban sao?

“Người... Người ở trên Nam Sơn đã không cẩn thận mà ngã xuống sông, vì vậy... Có lẽ vì ngã quá nặng cho nên người không thể nhớ được một số chuyện.”

“Nguyên lai là như vậy! Ta thật đa tạ ân cứu mạng của Vân Đình!”

“Người... Người đừng nói như vậy, giữa ta và người đừng nói đến chuyện đa tạ làm gì.”

Lưu Phương cảm thấy Vân Đình đối với mình tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, vừa rồi hắn đối với y như thế, chẳng lẽ hai người đã quen biết từ lâu?

“Chúng ta... Rất quen sao?”

“Tất nhiên, chúng ta vốn ở cùng một nơi, người còn nhớ nơi này không? Người đã từng sống ở đây?”

Lưu Phương đảo mắt nhìn xung quanh, cảnh vật hoàn toàn xa lạ, nhưng y vẫn thấy được bức họa của Vương phi, dường như có chút thân thiết. Y lắc lắc thân thể, toan bước xuống giường, nhưng ngay sau đó đã thấy toàn thân bủn rủn, nửa điểm lực cũng không dùng được, chân mới vừa đứng lên thì đã ngã nhào, Vân Đình vội vàng tiến lên đỡ lấy y.

Tại sao có thể như vậy? Ta là người thế nào?

Lưu Phương cố gắng suy nghĩ, y đẩy Vân Đình ra, chân muốn bước về phía trước, nhưng rốt cuộc chẳng thể di chuyển.

“Lưu Phương, người không nên nóng vội, người chưa hoàn toàn khỏe đâu.”

“Lưu Phương? Người gọi ta là Lưu Phương?” Lưu Phương cảm thấy mình chẳng nhớ được gì, ngay cả đứng cũng không vững, y ngây ngô nhìn Vân Đình. Rồi y thấy một cấm phục nữ nhân đứng trước cửa nhìn y, trên đầu còn đội cả mũ phượng, nước mắt lưng tròng.

Người này là ai? Tại sao lại nhìn ta như thế?

“Tiêu Nhi! Tiêu Nhi của ta! Con rốt cuộc cũng tỉnh lại!” Thái hậu chạy vào trong phòng, ôm lấy Lưu Phương, bật khóc nức nở.

“Tiêu Nhi! Con có biết mẫu hậu nhớ con nhiều lắm không! Con làm ta sợ quá, ta còn cho là sẽ không được gặp lại con nữa! Tiêu Nhi!”

Mẫu hậu? Lưu Phương nghe tiếng khóc nghẹn ngào của Thái hậu, rõ ràng người rất chân thành, nỗi đau người đang gánh chịu cũng không có nửa phần hư giả.

Thì ra đây chính là vòng tay ôm ấp của mẫu thân, dường như ta chưa từng có được cảm giác này.

Vân Đình nghe được hai chữ “mẫu thân” thì cũng nhìn lên bức họa trên vách, bất giác, từ khóe mắt tuôn ra bao dòng lệ. Hắn biết vì Thái hậu bị điên nên đã xem Lưu Phương là Thái tử Vân Tiêu quá cố, nhưng hắn có thể hiểu được nỗi đau đó. Lưu Phương từ nhỏ đã là cô nhi, không cha không mẹ, cũng chẳng có huynh đệ tỷ muội, hôm nay coi như để cho Thái hậu yêu thương y vài ngày, điều đó cũng chẳng có gì là không tốt.

“Nhưng tại sao người gọi con là Tiêu Nhi? Còn hẳn gọi con là Lưu Phương?” Lưu Phương nhìn Thái hậu, có chút nghi ngờ.

Thái hậu điên đã nhận định Lưu Phương là con trai mình nên nghiêm nghị nói:

“Lưu Phương? Lưu Phương nhất định là biểu tự[3] Vân Đình đã đặt cho con, hẳn cũng không nói cho ta biết!” Vừa nói, Thái hậu vừa liếc qua Vân Đình một cái.

“VẬY... Nơi này là?”

“Đây là Dương Vương Cung. Tiêu Nhi, con quên rồi sao? Con từ nhỏ đã lớn lên ở chỗ này. Tiêu Nhi, con làm sao vậy? Con không được hù dọa mẫu hậu!” Vừa nói, Thái hậu vừa khóc lên, “Phụ vương của con đã qua đời rồi, giờ chỉ còn lại hai mẹ con ta cùng Vân Đình, vì có hẳn chiếu cố chúng ta nên hôm nay ta và con mới được đoàn tụ, con có nhớ không?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Thái hậu, Lưu Phương có thể cảm giác được biểu lộ chân tình của người. Mặc dù vẫn chưa hiểu hết sự việc, nhưng Lưu Phương cũng gật đầu một cái, sau đó y đỡ Thái hậu ngồi xuống giường. Thái hậu nắm lấy tay của Lưu Phương, vừa cười vừa lau nước mắt, không nói ra được niềm vui trong lòng.

Vân Đình chẳng thể nào ngờ được Thái hậu lại có thể giải thích lung tung như vậy, nhưng rồi hắn cũng không đành lòng ngắt lời người, hoặc giả vì vậy mà Lưu Phương có được một ký ức tốt đẹp, quên hết những đau đớn đã từng trải qua, điều đó không phải rất tốt sao?

“Cho nên, người là mẫu hậu con, còn Vân Đình...”

“Hắn? Hắn là huynh trưởng của con! Các con từ nhỏ đã ở chung một chỗ, con quên rồi sao? Năm ấy, hẳn với con lên Nam Sơn, hẳn bị rắn độc cắn, sau đó nếu không phải là...”

“Nếu không phải là Lưu Phương dùng thảo dược cứu ta, Vân Đình đã sớm chết rồi!” Vân Đình nghe được Thái hậu nhắc tới chuyện năm đó, không khỏi lại phần hận, suy nghĩ trở nên rối loạn. Nếu không phải bởi vì đáp ứng Lưu Phương thì hẳn hà có gì phải phụng dưỡng Thái hậu. Nhưng như đã nói qua, hôm nay Thái hậu xem Lưu Phương là Vân Tiêu, có lẽ sau này sẽ đền bù lại cho Lưu Phương những tình cảm mà từ trước đến giờ y không hề có được, điều đó không phải không có khả năng.

Điều này chính là do trời cao đã an bài, ngài muốn Lưu Phương ở lại bên cạnh ta.

Lúc này, dường như Lưu Phương đã hiểu được tất cả.

Thì ra Vân Đình kích động như thế khi thấy ta tỉnh lại là bởi vì chúng ta là huynh đệ. Cho nên Vân Đình mới nói giữa hai người không nên dùng từ tạ ơn. Trước kia, ta chính là ở nơi này. Người trước mặt ta là Dương vương, hẳn đã chữa bệnh cho ta, giúp ta tỉnh lại, cho nên ta mới có thể cùng mẫu thân đoàn tụ.

Lưu Phương nhẹ giọng an ủi mẫu hậu, không quên cảm kích nhìn Vân Đình, thì ra là y có mẫu thân, có huynh trưởng, mọi chuyện thật sự tốt đẹp. Cho dù bây giờ có vài thứ không thể nhớ nổi, nhưng y cũng đã có lại tri thức.

Lại một tháng trôi qua, Lưu Phương vẫn không đi lại được, y chỉ có thể ngồi một mình trên giường, và Tiểu Ngai đã trở thành người bầu bạn tốt nhất của y. Mỗi ngày, nó vênh váo trần giữ ở cửa, mắt híp lại, kiểm tra từng người. Hoặc giả sau khi ăn đầy một bụng cá nhỏ, nó sẽ ngáy ngủ trong lòng Lưu Phương, tất nhiên, thỉnh thoảng nó còn cố ý té từ trên giường xuống, để cho Lưu Phương được một phen cười lớn.

Vân Đình sợ Lưu Phương quá buồn bực nên đã đặc biệt làm một cái y xa[4] nhỏ cho y, mỗi ngày hẩn đều đẩy y đi dạo xung quanh. Lưu Phương thích nhất là vườn thuốc trên sườn núi, và cả biển hoa Mạn Đà La xinh đẹp. Vân Đình nói cho y biết, những bông hoa kia chính là để chữa bệnh cho y, tuy rằng mỹ lệ, nhưng tại sao lại có nhiều hài tử đến chăm sóc như thế? Lưu Phương bây giờ khó thể tiếp nhận chuyện này, với lại sức khỏe của y đã tốt hơn rất nhiều, cánh hoa chỉ cần đủ để ngâm chân là được, không nhất thiết phải dùng nhiều người như vậy, thế là y kiến trì muốn Vân Đình cho bọn trẻ về nhà.

Vân Đình không thể nói cho Lưu Phương biết sự thật, nếu như y biết được độc của hoa này thấm tận tâm cốt, khó thể giải trừ, thì nhất định sẽ rất thống khổ. Tuy rằng hiện giờ y mỗi ngày đều bị mùi hương này vây quanh, nhưng chung quy cũng khó phát hiện. Vì vậy, Vân Đình quyết định tự mình chuẩn bị nước ngâm chân cho Lưu Phương, hẩn sẽ dùng ít cánh hoa, không để cho bản thân lâm vào mê loạn như ngày hôm đó ở trong suối. Thế là hẩn thuận theo Lưu Phương, để cho những hài tử được về nhà.

Nhưng mà, Vân Đình đã đánh giá thấp độc tính của Mạn Đà La. Ngày hôm đó, hẩn chỉ thả một nắm cánh hoa vào trong chậu thì ngay lập tức đã cảm thấy đầu óc choáng váng. Nếu như hoa chỉ sinh trưởng ở nơi bụi rậm bình thường thì còn có thể miễn cưỡng chịu đựng độc khí của hoa. Nhưng nếu hoa gặp nước thì lập tức trở thành bách độc chi vương, càng hoang mang sợ hãi thì nó càng xâm nhập vào ngũ tạng như phiên giang đảo hải[5]. Nhưng tại sao, Lưu Phương không hề có nửa điểm bị khí hoa sở nhiễu? Vân Đình cố nén cảm giác choáng váng xuống, hẩn âm thầm đề khí, mãnh liệt đối kháng với hoa độc, cho nên đã thanh tỉnh lại một chút. Hẩn không muốn để Lưu Phương nhìn thấy bộ dáng thất kinh của mình.

“Vương huynh, sắc mặt huynh không tốt, hãy để cho ta tự làm!” Lưu phương nhìn thấy trên trán Vân Đình đổ rất nhiều mồ hôi hột, lòng y có chút bồn chồn. Nếu không phải y để cho những hài tử kia đi thì Vân Đình cũng không cần đích thân chăm sóc y, hẩn đối với người đệ đệ như y thật sự là quá chiều cố.

“Không, không cần, ta không sao.”

“Vương huynh đối với Lưu Phương thật quá tốt ta... Ta phải làm như thế nào mới có thể hồi báo?”

“Ta không cần ngươi hồi báo!” Vân Đình nghe được thanh âm ôn nhu cảm kích của Lưu Phương thì nổi vui sướng kia đã sớm lấn át đi sự xâm hại của hoa khí. Hẩn ngẩng mặt lên, liền trông thấy ánh mắt quan tâm của Lưu Phương dành cho mình, giống hệt mẫu thân ngày đó. Lúc hẩn còn bé, hẩn thường tựa sát vào mẫu thân, giúp người ngâm chân, và mẫu thân cũng sẽ từ ái nhìn hẩn như vậy.

“Vương huynh, huynh làm sao thế, có phải quá mệt mỏi hay không?” Lưu Phương thấy Vân Đình ngẩn người nhìn mình, trong lòng có chút ngưng ngừng. Y cuốn ống tay áo lên, toan muốn giúp Vân Đình xoa đi mồ hôi trên trán, ngờ đầu cánh tay lại bị Vân Đình nắm lại.

“Lưu Phương, so với ngày đó ta gặp ngươi, ngươi đã đẹp hơn rồi.”

“Cái gì?” Lưu Phương lập tức kinh hãi khi nhìn thấy ánh mắt Vân Đình khác thường, bọn họ không phải là huynh đệ sống bên nhau từ nhỏ sao? Cái gì mà hôm đó gặp nhau? “Vương huynh?”

“Đừng gọi ta là Vương huynh, gọi ta là Vân Đình có được không?”

“Vì... Vì sao?”

“Bởi vì trước kia ngươi luôn gọi ta như thế, ngươi đã quên rồi?”

“Điều này sao có thể? Huynh là huynh trưởng, nếu ta gọi thẳng tên của huynh thì thật trái với lễ nghĩa...”

Lưu Phương còn muốn nói điều gì, nhưng lại nhìn thấy Vân Đình đem tay y đặt ở gần môi, tựa hồ muốn hôn lên.

“Đừng!” Lưu phương kinh hô một tiếng, y liều mạng rút tay về, thân thể mãnh liệt lui về phía sau. Y không biết Vân Đình có ý gì, cũng không hiểu tại sao mình lại hoảng sợ như thế.

Tiểu Ngai vốn là đang thờ to say ngủ bên cạnh Lưu Phương, bỗng chốc lại bị thức tỉnh. Nó thấy Vân Đình quấy rầy mộng đẹp của mình nên đã trừng mắt nhìn hẩn, miệng còn phát ra thanh âm “meo meo” như cảnh cáo.

Lúc này, Vân Đình mới hiểu rõ chuyện đang xảy ra với hắn, chính hoa khôi kia đã khiến hắn mê tâm. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thất kinh của Lưu Phương, trong lòng hắn lại xuất hiện một mảnh thê lương.

Hắn vốn hy vọng Lưu Phương có thể ở bên cạnh hắn, có thể tỉnh lại, có thể quên đi thù hận đối với hắn, tất cả đều là trời cao đã ban cho. Nhưng tại sao, đến cuối cùng Lưu Phương vẫn không thể yêu hắn? Nguyên lai là lẽ nghĩa! Lưu Phương cho rằng hắn là ca ca, kính trọng hắn, quan tâm hắn, nhưng điều đó không phải là tình yêu! Hắn nhìn thấy bức họa của mẫu thân, người đã từng nói với hắn, Lưu Phương nhất định sẽ trở về bên hắn, giữa hai người có duyên phận ràng buộc, nhưng tại sao huynh đệ không thể yêu nhau? Huynh đệ, hừ, hai chữ này ở trong lòng của Vân Đình không đáng giá một đồng, hắn không cần huynh đệ gì hết, cái hắn muốn là yêu, chân chân chính chính yêu!

Lưu Phương thấy Vân Đình mang nét mặt hoang mang từ từ rời khỏi các, dường như bị đá kích rất lớn, bỗng nhiên có thêm chút đau lòng.

Vân Đình quân tâm, yêu mến ta như vậy, ngay cả quốc sự cũng để qua một bên, tại sao ta lại đối xử với hắn như thế?

Lưu Phương sờ vào Tiểu Ngai bên cạnh mình, hướng về phía bóng lưng hắn mà độc thoại.

“Thật ra thì, hắn đối với ta cũng không có gì thất lễ, không phải sao? Hắn là huynh trưởng, hành động có chút thương yêu cũng là tự nhiên mà.”

Tiểu Ngai vô cùng thoải mái khi được Lưu Phương gãi gãi cơ thể, nó nghiêm túc gật đầu một cái, Lưu Phương thấy thế thì mỉm cười, suy nghĩ trong lòng cũng tạm gác xuống. Chẳng qua là y còn chút nghi vấn nhưng không muốn nói cho Tiểu Ngai biết, rốt cuộc, tình cảm giữa huynh đệ sống cùng nhau thật sự là gì? Lê nào trước kia y đã gọi hắn là Vân Đình? Y thế nào cũng nghĩ không ra...

Đêm hôm đó, Lưu Phương lại nằm mơ thấy một người. Hồng y thiếu niên giơ đèn ***g lên cao, đặc ý nói với y, “Người nhất định phải trả lời được, ta muốn làm đệ nhất!” Sau đó, y thấy Vân Đình vỗ vào vai người nọ, hắn còn cười nói, gọi người nọ là đại ca. Hồng y nhân kia cũng cười hì hì, “Lưu Phương, người hãy gọi đệ ấy là Vân Đình đi!” Trong nháy mắt, bọn họ lại đến Yên Hà Cung, hồng y thiếu niên kia dùng áo choàng của hắn quấn quanh người y, ôm y vào lòng, khóc ròng nói, “Lưu Phương, ta sai rồi, người nhất định phải tha thứ ta! Người là Lưu Phương của ta, bất cứ ai cũng không thể cướp người từ tay ta!” Ở trong một nông trại hoang phế, hai người bọn họ đã có cơ phu chi thân, ôn nhu triền miên, cảm giác thân thiết như vậy, y thật sự không muốn buông tay. Lại thấy trên một cây cầu nhỏ, y tựa đầu vào vai hắn, “Ta nhất định sẽ chờ người trở lại!” Bỗng nhiên, hỏa lực bay khắp trời, Vân Đình ở phía sau liều mạng gọi tên y, “Lưu Phương!” Hắn chính là muốn lao vào lửa, nói với y, “Ta đến rồi!” Hắn liều mạng la to, nhưng cuối cùng lại chẳng thể nghe được rõ ràng, hắn đang gọi tên y, mọi chuyện rốt cuộc là sao? Tại sao y không hiểu gì hết?

Lưu Phương lập tức tỉnh lại từ trong giấc mộng, y cau mày nghĩ ngợi, những gì y nhìn thấy chắc chắn không phải là mơ, đó là ký ức mà y đã đánh mất. Hồng y thiếu niên kia vì sao lại thân thiết đến thế, khiến cho y động tâm đến thế, nhưng y lại không thể nào nhớ ra tên của hắn. Lưu Phương nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ một lần nữa.

Là hắn để cho ta gọi thẳng tên, là hắn khóc nức nở cầu ta tha thứ, là hắn hôn ta, là hắn muốn thân thể của ta, là hắn nói hy vọng ta chờ hắn trở lại. Mặc dù ta không thể nhớ ra tên của hắn, nhưng âm dung tiêu mạo kia đã khắc cốt ghi tâm, vô luận hắn tên gọi là gì thì hắn cũng nhất định là người mà ta yêu!

Lòng Lưu Phương rốt cuộc cũng ổn định trở lại, mất đi ký ức đối với y cũng không còn là điều thống khổ, bởi vì y biết, y có một ái nhân.

Trong Tử Tiêu Điện, Vân Đình chậm rãi thu lại khí lực trong người. Hắn hối hận việc hôm qua đã có chút thất lễ với Lưu Phương, y mới khôi phục lại một ít ký ức, chân cũng bất tiện, hắn cần gì phải cố chấp với cái gọi là tình yêu. Dù sao, y muốn gọi hắn là gì thì cứ để y gọi, như thế cũng đã quá tốt rồi.

Y xem ta là ca ca, cho ta quan tâm đến y, yêu mến y, đó đã là ân tứ lớn lao, tại sao ta lại muốn thay đổi tâm ý của y? Ta không phải hy vọng y ở bên cạnh ta, và ta sẽ mang cho y hạnh phúc sao? Nếu như ta làm ca ca của y, ta có thể giúp y vui vẻ, vậy thì ta làm ca ca cũng có gì là không tốt.

Vân Đình thâm hạ quyết tâm, sau này hắn tuyệt đối sẽ không vô lễ với Lưu Phương nữa. Nghĩ thế, hắn

cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hắn rời khỏi Tử Tiêu Điện, chậm rãi đến Từ Ân Các để xem Lưu Phương, mỗi ngày hắn đều đẩy tiểu xa, đưa y tản bộ.

Thế nhưng, trên giường của Từ Ân Các không có một bóng người, Vân Đình lập tức khẩn trương, y sẽ không phải vì tức giận hắn mà rời đi? Nhưng tiểu xa vẫn còn đây, y làm sao có thể biến mất? Ngay cả Tiểu Ngai cũng không thấy... Vân Đình hoảng sợ, hắn hô to, “Lưu Phương, Lưu Phương!”

“Ta ở đây!”

Vân Đình nghe thấy thanh âm sau lưng, hắn vội vàng xoay người, thoáng sửng sốt khi thấy Lưu Phương khoác trên người một áo choàng trắng, ngọc quan buộc cao, cầm gấm tung bay, mỉm cười đứng ở cửa nhìn hắn. Hoa mỹ tôn quý, ôn nhuận hào phóng, đó không phải là ân tứ chi vương mà Vân Đình ngày đêm khao khát? Y phục này rất đắt tiền, thường ngày Lưu Phương cũng không muốn mặc, tại sao hôm nay lại đặc biệt thay đổi?

Vân Đình đột nhiên nhớ tới điều gì, hắn vội vàng kéo hạ bào của Lưu Phương để quan sát, y... Y quả nhiên là đứng ở nơi đó! Lưu Phương thấy Vân Đình như thế, biết là hắn không tin nên y liền rời khỏi nơi đang đứng, bước đến trước mặt Vân Đình, xoay hai vòng, cười nói, “Vương huynh! Ta thật có thể đi lại rồi! Huynh xem!”

Vân Đình nhìn nụ cười rục rịch của Lưu Phương, bất giác cảm thấy xúc động, nước mắt vui mừng tựa hồ muốn rơi ra, hắn mở miệng, nhưng lại không thể nói ra lời nào, cảnh tượng này đối với hắn đã quá mức tốt đẹp rồi.

“Cho nên... Cho nên người cứ như vậy đi ra ngoài?”

“Đúng vậy! Ta thật có chút không quen khi mặc y phục vương giả này. Chẳng qua vì ta muốn đến thỉnh an mẫu hậu, nên cũng quyết định cố gắng một lần. Với lại Lưu Phương... Muốn cho Vương huynh một kinh hỉ, ha ha!” Lưu Phương nhìn bộ dạng của Vân Đình, biết được hắn rất thích.

“Thật sự là quá tốt! Lưu Phương, ta thật sự cao hứng!” Vân Đình rất muốn ôm lấy y, nhưng lại nhớ tới phản ứng hôm đó, rốt cuộc vẫn dè dặt lại tình cảm, không bước chân lên.

Lưu Phương cũng đại khái minh bạch được vài điều khi thấy Vân Đình dừng lại những lời muốn nói.

Vân Đình là yêu thương mình, hôm đó là do mình quá nhạy cảm mà thôi.

“Vương huynh... Huynh đến tìm Lưu Phương để tản bộ?”

“Vâng, đúng vậy!” Vân Đình liếc mắt nhìn tiểu xa, hắn là Lưu Phương không còn cần đến nó nữa, bỗng nhiên hắn lại có cảm giác mất mát.

Lưu Phương nhìn thấy suy nghĩ của Vân Đình, y mỉm cười, nói với hắn:

“Hôm nay Lưu Phương không cần Vương huynh chiếu cố, nhưng mà, chúng ta vẫn có thể cùng nhau tản bộ!”

Vân Đình thấy Lưu Phương như thế, trong lòng rất là cảm động, y đã thật sự thiếp tâm[6] với hắn.

Thái dương dần buông xuống, hai người vẫn đi tới vườn thuốc trên sườn núi như mọi ngày, những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn phủ khắp cả một vùng rộng lớn, biển hoa Mạn Đà La được bao bọc bởi thứ ánh sáng màu vàng, tạo nên mỹ cảnh say mê lòng người, hơn nữa còn có Lưu Phương bầu bạn, thật là tiên cảnh của nhân gian. Hai người đắm chìm vào không gian tuyệt đẹp, vai sánh vai, cùng nhau ngồi ở trên sườn núi.

“Vương huynh?”

“Có chuyện gì?”

“Ta có chuyện muốn nói với huynh, huynh... Huynh có thể đừng nói cho người khác biết?”

“Là chuyện gì đây?”

“Ta... Ta vừa nhớ lại một người...”

Lòng Vân Đình vốn đang vui vẻ, bỗng nhiên lại hạ xuống, hắn không trả lời Lưu Phương, chỉ ôm lấy Tiểu Ngai bên cạnh, vuốt ve lông của nó. Lưu Phương thấy Vân Đình như thế nên cho là hắn không có chú ý lắng nghe lời của mình, y vội lên giọng, tiếp tục nói, “Có phải... Người đến vương cung vào Trung Thu năm ngoái chính là... Hắn... Có phải là đại ca kết nghĩa của Vương huynh?”

Tiểu Ngai đột nhiên kêu lên một tiếng, nó tức giận nhảy ra khỏi ngực của Vân Đình, tựa hồ Vân Đình đã làm đau nó.

“Người muốn nói gì?”

“Ta... ta muốn... Vương huynh có thể nói cho ta biết tên của hắn không?”

Vân Đình biết người Lưu Phương muốn hỏi chính là Long Dương, mặc dù y không nhớ được tên của hắn nhưng vẫn không thể quên đi những gì đã cùng hắn trải qua sao? Trong lòng Vân Đình bỗng dâng lên một tia ghen ghét, hắn lạnh lùng nói:

“Người tại sao muốn biết tên của hắn?”

Lưu Phương không nhận ra thanh âm của Vân Đình đã thay đổi, y vẫn si ngốc nhìn ánh nắng chiều, nét mặt tràn đầy e lệ cùng hạnh phúc.

“Bởi vì... Ta nghĩ, ta cùng với hắn đã tư định chung thân... Hôm đó, ta rơi xuống suối cũng là vì hắn... Nhưng ta lại không thể nhớ nổi tên của hắn.”

Vân Đình thấy Lưu Phương như thế, trong lòng lại bắt đầu lo lắng, y thật đã nhớ lại tất cả sao? Lẽ nào, y sẽ không bao giờ vứt bỏ?

“Lưu Phương! Người... Người hồ đồ, giữa người và hắn chưa từng có gì, làm sao lại tư định chung thân? Không thể nào có chuyện đó!”

“Không, ta không sai!” Lưu Phương thấy Vân Đình không tin mình nên vội vàng giải thích, “Ta thật nhớ ra, Vương huynh, ta không dám nói cho người khác biết, bởi vì hắn không muốn để cho ai biết chuyện này, nhưng Lưu Phương đã cùng hắn... Ở chung một nơi, ta chắc chắn không nhớ lầm, ta có thể cảm giác được hắn đang nghĩ về ta. Vương huynh, hắn muốn ta chờ hắn trở lại, nhưng ta không thể nhớ ra tên của hắn!”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Vân Đình không muốn thừa nhận, nhưng Lưu Phương quả thật đã nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc bên Long Dương. Có lẽ y vẫn chưa nhớ ra những thống khổ kia, nhưng sớm muộn gì y cũng sẽ nhớ. Lòng Vân Đình lại trở nên rối bời, tại sao thời điểm hắn cảm thấy hạnh phúc nhất thì Long Dương lại dùng đủ mọi phương thức để xen vào giữa hắn và Lưu Phương?

“Ta... Từ trước đến giờ ta chưa từng có huynh đệ, không có!”

Lưu Phương thấy Vân Đình nói chuyện trước sau mâu thuẫn, trong lòng càng thêm hoài nghi, có phải Vân Đình biết mọi chuyện nhưng không muốn nói với y?

“Huynh khẳng định biết tên của hắn, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Huynh nói cho ta biết đi! Tại sao hắn không đến gặp ta?”

Vân Đình càng thêm lo lắng thấy Lưu Phương nhìn ra sơ hở của mình, hắn kéo người Lưu Phương, ôn nhu nói:

“Lưu Phương, chẳng lẽ... Chẳng lẽ có ta, người vẫn chưa cảm thấy đủ?”

Lưu Phương kinh hãi khi nghe những lời của Vân Đình, y vội vàng giãy giụa khỏi hắn, giọng nói đầy tức giận, “Điều này... Làm sao có thể giống nhau. Người là huynh trưởng của ta, còn hắn... Hắn là ái nhân của ta, ta... Ta yêu hắn!”

“Không!!!” Vân Đình nghe được ba chữ đó thì cũng giống như có người đang rạch nát vết thương vừa mới khép lại của hắn, lòng hắn thống khổ, không phải là vì tên của Long Dương mà chính là vì Lưu Phương mặc dù không nhớ ra tên của hắn nhưng cũng có thể khẳng định là y yêu hắn.

“Người không yêu hắn! Người người yêu là ta! Người trong lòng người chính là ta! Là ta!” Vân Đình đã không chịu đựng được nữa, hắn mạnh bạo ôm lấy Lưu Phương, còn muốn hôn lên môi y. Trong khoảnh

khắc đó, sấm sét bỗng nhiên vang dội, trời đổ mưa to. Hoa Mạn Đà La được nước mưa cọ rửa, vô vàn độc khí diễm lệ khác nhau tỏa ra, mùi hương nồng đặc tứ phía.

“Người buông ta ra!” Giờ phút này, Lưu Phương đã hiểu ra mọi chuyện, đặc biệt là cái ôm của Vân Đình, hai cánh tay cường lực của hắn giống như xiềng xích trói buộc y, hàn khí bức người. Y uất hận nhìn Vân Đình, từng chữ, từng chữ được nặn ra, “Người không phải huynh trưởng của ta!”

“Ta không phải! Từ trước đến giờ đều không phải!”

Vân Đình rốt cuộc không muốn che đậy tình cảm của mình nữa rồi, hắn chẳng thể nào làm ca ca của Lưu Phương, mặc dù hắn đã cố gắng làm điều đó. Làm sao hắn có thể nhìn y tư niệm Long Dương?

“Lưu Phương, ta không phải cố ý gạt người, nhưng ta thật yêu người, chẳng lẽ người không cảm nhận được sao? Người cũng yêu ta, có phải hay không?”

“Không! Không thể nào, ta không yêu người! Người là ai? Người...!”

Lưu Phương mượn những tia nắng cuối cùng của ngày, dốc sức suy nghĩ, thân ảnh tử bào này, tựa hồ có ấn tượng.

Ngày đó... Ta muốn chạy về phía người kia... Cũng là ánh lửa ngất trời, có rất nhiều người chết, có người giờ roi lên. Là hắn! Là hắn!

Y nhớ tới lúc mình quỳ rạp dưới chân Vân Đình, dùng sức dập đầu, cầu xin hắn thả những người đó, mong muốn hắn triệt binh. Còn hồng y thiếu niên kia là ái nhân của y... Hắn đang điên cuồng gào thét, “Lưu Phương! Lưu Phương!”

Vân Đình chính là Dương vương tàn bạo, hắn muốn giết chết người kia, uy hiếp mình, muốn mình nhượng bộ hắn. Hôm nay, hắn còn lừa gạt mình, nói là huynh trưởng của mình?

Lưu Phương chỉ cảm thấy người trước mình quá đáng sợ, y điên cuồng hét lên, “Là người muốn giết hắn! Là người hạ lệnh bắn tên!”

Vân Đình cảm thấy tất cả những gì tốt đẹp đều đã tan thành mây khói, thực tế lại tàn khốc như lúc đầu.

Lưu Phương vẫn là chiến lợi phẩm mà mình đã có được, là chim Hoàng Yến trong ***g, y vĩnh viễn cũng không tha thứ cho việc mình đã uy hiếp y, và sẽ không bao giờ quên đi những nỗi đau kia. Ánh mắt Lưu Phương nhìn mình đã trở lại như trước kia, là nỗi căm thù quen thuộc. Vân Đình, người nên tỉnh mộng đi!

“Ha ha ha...” Vân Đình ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mưa cọ rửa gương mặt của hắn, bỗng một tia chớp xẹt qua, khiến thần sắc hắn trông càng tà ác dữ tợn. Hắn vừa quỳ vừa tiến lại gần Lưu Phương, nhẹ giọng nói, “Người nhớ lại hết rồi sao? A? Nói đi! Thế... Người có còn nhớ rõ đã đáp ứng ta những gì không?”

Lưu Phương thấy Vân Đình ép sát mình, liền vội vàng đứng lên, y muốn rời khỏi đây. Nào ngờ, đột nhiên lại cảm thấy hông bị siết chặt, là Vân Đình đã ôm lấy y từ phía sau. Y liều mạng giãy giụa, bỗng cảm thấy cổ tay mình như bị ngân liệm[7] quán lấy, Vân Đình nắm chặt hai tay y, dùng sức bẻ ngược về phía sau, xích sắt nhất thời khóa vào nhau, khiến y không cách nào giãy giụa.

“Người đáp ứng ta, chỉ cần ta thả người, người sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, người đã cho Long Dương thứ gì thì cũng phải cho ta thứ đó!”

Long Dương! Đúng vậy! Long dương! Hai chữ này, tại sao ta lại có thể quên!!!

Lưu Phương bị Vân Đình đẩy ngã vào bụi hoa, đúng lúc y vẫn còn đang nhớ đến Long Dương, cho nên tất cả ký ức lập tức tiến vào đầu của y.

Long Dương vì ta bị thương, vì ta chịu nhục, vậy mà ta lại ở nơi này, cùng cừu nhân sống chung một chỗ, lại còn xem hắn là thân nhân! Tất cả những tình cảm kia, toàn bộ đều là nói dối! Ta không có huynh trưởng, không có mẫu thân, ta duy nhất chỉ có người, thế mà ta lại ly khai người. Tại sao phải cứu ta tỉnh lại, để ta hiểu rõ mọi thứ? Không, Long Dương, ta không có phần bội người, không có phần bội tình yêu của chúng ta, trong lòng của ta chỉ có người, bất luận kẻ nào cũng không thể có được ta!

Lưu Phương liều mạng vùng vẫy, y muốn chạy trốn. Nước mưa đã khiến bụi hoa trở nên thất linh bát lạc[8], y chỉ vừa chạy vài bước thì đã trượt chân vào nước bùn. Vân Đình một mực theo phía sau Lưu Phương, hần nhìn thấy y ngã nhào, rồi lại ngồi dậy, sau đó tiếp tục ngã nhào, điều đó khiến hần tâm thần đại loạn, toàn thân bị một cỗ nhiệt khí xâm chiếm, giống như đang ngồi trên đồng lửa, hần vứt bỏ bào phục, tháo cả đai lưng, mất dán chặt vào thân ảnh lúc sáng lúc tối của Lưu Phương, trận bão đang che giấu tất cả kia lại như dấy lên dục vọng trong hần.

Thân thể này, ta đã từng ôn nhu ôm vào lòng, nhiều lần như vậy, ta không nhẫn tâm có nửa điểm khinh nhờn, nhưng hôm nay, ta đối lại được cái gì? Ta tôn thờ người, nâng niu người trong lòng bàn tay mình, nhưng người vẫn nhất mực yêu người khác! Tất cả chỉ vì người và hần đã cơ phụ chi thân? Coi như ta không có được trái tim của người thì ta cũng muốn in lại một dấu ấn trên người người, nó sẽ vĩnh viễn khảm sâu vào lòng người, để người mãi mãi không thể xóa đi!

Vân Đình tung người nhảy một cái thì đã chắn trước mặt Lưu Phương, khiến y ngã ngồi trên đất, nhưng y vẫn cương quyết chống cự, dùng sức duỗi chân lui về phía sau, ngọc cầm lùa mỏng sa vào bùn đất, triền miên dây dưa, khiến quang hoa mất đi, không còn màu sắc. Nỗi sợ hãi đang ăn mòn tâm khảm y, y thấy rõ những làn gân xanh nổi lên trên khuôn ngực không che đậy của Vân Đình, cả vết sẹo như đám mây của hần cũng đỏ như máu, tựa hồ có thể vỡ ra bất cứ lúc nào. Y luôn cố gắng bảo vệ sự trong sạch của mình, luôn chân ái và không tha thứ bất luận kẻ nào ô nhục y, nhưng nam tử này giờ đây lại muốn đem y xé nát ra.

Vân Đình cúi người, ánh mắt nhìn Lưu Phương có chút sợ hãi, hần mở lòng bàn tay ra, khiến cho những cánh hoa Mạn Đà La theo nước mưa rơi thẳng vào người Lưu Phương.

“Những cánh hoa này đều là ta chuẩn bị cho người, tất cả là tâm ý của ta, người còn chưa xem qua một lần, lòng người chẳng hề có chút lay động. Ta chính là bọn chúng, chịu đựng sự dằn vặt, chịu đựng bao đau đớn, phải như thế nào người mới có thể hiểu được? Ta sao người không nhìn thấy sự tồn tại của ta? Bọn chúng là độc, là vết thương của ta, cũng là vết thương của người! Hoa độc này đã vĩnh viễn tiến vào da thịt, xương tủy của người, đó chính là tình yêu của ta, người làm sao có thể nói nó không tồn tại! Người là Lưu Phương của ta, đây chính là bằng chứng! Bắt đầu từ hôm nay, người vĩnh viễn không có quá khứ, không có ký ức, chỉ có ta, chỉ có thể có một mình ta! Ta sẽ làm cho người hoàn toàn thuộc về ta, mỗi một phiến tâm, mỗi một tấc da thịt, đều chỉ thuộc về ta!”

Thân thể Lưu Phương kịch liệt run rẩy, vì sợ hãi, vì hối hận... Thì ra thân thể của y đã mục nát, không còn như trước nữa rồi. Y cố nén nỗi đau, không để cho bản thân nghẹn ngào, từ khóe mắt y chẳng có một giọt lệ nào rơi xuống.

Chợt, có một khối hình tròn màu trắng chạy đến bên cánh tay của Vân Đình, mãnh liệt cắn một cái, cảm giác đau nhói nhất thời truyền đến, Vân Đình liền buông Lưu Phương ra.

“Tiểu Ngai!” Lưu Phương nhìn thấy Tiểu Ngai liều lĩnh cắn vào tay Vân Đình, khiến máu từ giữa ngón tay hần chảy xuống. Vân Đình hét lớn một tiếng, hần dùng một tay nắm lấy cổ họng của Tiểu Ngai, chỉ nghe “rắc” một tiếng, đầu của Tiểu Ngai đã ngoẹo sang một bên, miệng trở nên buồng lỏng.

“Tiểu Ngai! Đừng mà!!!” Lưu Phương thấy Vân Đình giết chết Tiểu Ngai, sau đó ném xác nó vào trong bụi hoa.

Lúc này, Vân Đình đã bị chọc giận, hần cuồng tiếu, chân giẫm lên ống tay áo của Lưu Phương, sau đó dùng sức xé rách vải lụa trước ngực y, băng lại vết thương của mình. Hần liếc mắt nhìn mâu quang bi thê của Lưu Phương, y vẫn nhìn vào thi thể của Tiểu Ngai, điện quang chợt thoáng qua, gương mặt tuần mỹ kia như đang nhẹ nhàng khơi gợi dục vọng trong hần. Hần khế cười, muốn nhìn thân thể của y lâu hơn, bào phục bị kéo đến thắt lưng, khiến làn da trắng như tuyết ở bên trong bị gió táp mưa sa, không thể nào trốn tránh.

Vân Đình chế trụ tảo cốt[9] của Lưu Phương, chống đỡ khớp xương, áp đảo thân thể y, khiến y chỉ có thể miên cưỡng xoay người, mỗi một lần tiếp xúc, cũng giống như dùng kim châm xuyên qua lửa, sau đó in dấu lên cơ thể. Tay Vân Đình mơn trớn bờ vai y, luồn vào mái tóc y, kéo rơi ngọc quan, khiến mái tóc giống như thác nước buông dài tăn mạn. Lưu Phương liều mạng lắc đầu, y muốn thoát khỏi sự khống chế của Vân Đình, chỉ là mái tóc dài thấm đẫm nước mưa đã dính chặt vào tay của hần. Hần dùng đầu ngón tay cuốn

những sợi tóc lên, nhẹ nhàng cọ vào đầu nhũ của y và cảm nhận rõ nhịp tim y tăng mạnh, cả người đông cứng lại, còn những sợi tóc kia vẫn phiêu như trên chọc đầu nhũ của y.

Lòng của Vân Đình đã vô hạn ái dục, hần thấp giọng nỉ non, “Lưu Phương, người biết không, vô số lần ta vuốt ve những sợi tóc của người, ta đều tự ảo tưởng sẽ làm cho chúng quết vào người người thế này. Nếu như người không yêu ta thì tại sao lại có phản ứng như thế?”

Vân Đình đem đầu nhũ đã đổ ửng của Lưu Phương ngậm vào trong miệng, dùng sức mút thỏa thích, cảm giác được Lưu Phương đã bị môi hôn của hần làm nhảy cảm thần kinh. Y giãy giụa thân thể, kịch liệt né tránh, toàn thân run rẩy, nhịp tim đập mạnh liên hồi. Tất cả những phản ứng của y càng kích thích Vân Đình hơn, hần chỉ muốn chiếm lấy y, để y là của riêng hần mà thôi, hần nhất định phải xâm phạm y, cảm thụ một khắc điên cuồng. Vân Đình dùng tay mơn trớn eo của Lưu Phương, đường cong duyên dáng, bụng dưới trơn nhẵn, da thịt săn chắc, trong nháy mắt, tay hần đã trượt vào giữa đùi y, bắt đầu thao túng lấy vùng nhạy cảm, hần có thể cảm giác được Lưu Phương ngày càng run mạnh hơn.

Người sợ sao? Sợ tình yêu của ta sao? Lưu Phương, chẳng lẽ ta không thể khiến cho người quên đi Long Dương?

“Không, không được! Ta van xin người, Vân Đình, đừng đối xử với ta như vậy!” Lưu Phương rốt cuộc cũng chịu mở miệng, y run rẩy cầu khẩn. Giờ đây, dù chỉ là vuốt ve da thịt thì y cũng khó thể chấp nhận, thế thì làm sao y chịu đựng được sự xâm lấn của hần? Nơi đó chỉ thuộc về Long Dương. Cho dù những gì đã xảy ra đều là giả dối và y thừa biết hy vọng của mình quá xa vời, nhưng y thực tâm mong Vân Đình sẽ còn tư niệm một chút tình cảm huynh trưởng ngày ấy mà bỏ qua cho y...

Vân Đình? Người cuối cùng cũng chịu gọi tên ta, cũng chịu nghĩ đến ta rồi sao?

Vân Đình dừng tay lại trong giây lát.

Y đầu hàng sao? Lại tiếp tục khẩn cầu ta bỏ qua cho y. Vì những lời cầu xin này mà ta đã bỏ qua bao nhiêu lần, cho y bao nhiêu cơ hội rồi? Thế mà rốt cuộc y chưa từng có nửa điểm cảm động, chỉ có cừ hận ta. Ta... Tại sao ta phải chờ đợi, để cho Long Dương vĩnh viễn chiếm đoạt trái tim của y?

Vân Đình liếc mắt nhìn Lưu Phương, trong đầu hần đã không có bất cứ tia cảm tình nào, huynh đệ gì chứ, hần bây giờ chỉ muốn có được y. Hần thì thầm:

“Lưu Phương, người không biết mình có nhiều thứ rất tuyệt mỹ sao, ta đã sớm muốn làm như thế này, chúng ta có thể...”

Hần vừa nói vừa cởi y phục của Lưu Phương, cứng rắn khai mở hai chân của y, đã không còn gì có thể ngăn cản nữa.

“Người sẽ rất thoải mái, hãy để cho ta tan ra vào thân thể của người, đừng cự tuyệt ta.”

Đau, từng trận đánh tới... Nhưng so với nỗi đau xác thịt thì cảm giác tuyệt vọng càng khiến y đau hơn.

Run rẩy biến thành kinh luyện[10], thân thể của y đã phản bội trái tim của y. Dưới sự dẫn dắt của Vân Đình, hương thơm dần dần tản ra, hưng phấn cùng si mê trỗi dậy. Lưu Phương cố gắng duy trì thanh tỉnh, y căm hận chính mình, cảm thấy xấu hổ và ô nhục, y không muốn có loại cảm giác này, đây không phải là người thuộc về y, y không yêu hần!

Long Dương! Long Dương! Người đang ở đâu? Cứu... Cứu ta...

Lưu Phương muốn la lên nhưng tim y lại truyền đến một trận đau đớn, từ cổ họng y phun ra thứ chất lỏng nồng đặc ngai ngái, nhưng vô luận thế nào cũng không có một thanh âm phát ra.

Máu... Trào ra từ khoe miệng y.

Lưu Phương như cánh hoa bị mưa chôn vùi giữa cuộc đời, tất cả ảo ảnh đều tan vỡ...

Áo choàng của Lưu Phương đã hoàn toàn bị khai mở, thân thể không một mảnh vải che thân lộ ra dưới mắt Vân Đình. Nhịp thở của Lưu Phương trở nên dồn dập, khuôn ngực trắng như tuyết của y khê pháp phồng, từng giọt mồ hôi kết tinh trên gương mặt tái xanh, không ngờ cánh hoa sa vào giồng bao lại có thể tuyệt mỹ như ngọc châu, tỏa ra thứ ánh sáng chói chang lộng lẫy như vậy. Mùi hương nồng đặc mị người của Mạn

Đà Là xông thẳng vào mũi Vân Đình, một lần nữa quấy nhiễu tâm can hắn. Hắn dựa người lên ***g ngực của Lưu Phương, đầu dúi vào cổ y, tùy ý điên cuồng hôn, lưu lại trên làn da trắng ngần từng vết ấn ký đỏ sẫm. Hắn không còn ôn tồn như vừa rồi mà mãnh liệt dùng sức đánh thẳng vào thân thể Lưu Phương, hắn muốn ấn ký này phải khảm sâu hơn nữa.

Tâm đầu như xát muối, sông núi hóa thành sa mạc hoang vu. Thân thể bị trối kia làm sao có thể chống cự lại dục hỏa đang thiêu đốt? Tất cả hoàn toàn sụp đổ, mọi thứ đều là giả dối! Phản bội! Không ai có thể giải thoát được thiên sang bách khổ[11] trong lòng y.

Lưu Phương không còn lên tiếng nữa, chân mày thắt chặt vào nhau, hai mắt nhắm lại, tự cắn lấy môi mình đến bật máu.

Yên lặng chấp nhận...

Vân Đình điên cuồng phát tiết thú tính, hắn đã không cách nào tự kiềm chế, không thể kiểm soát được tâm ma, cuối cùng, hắn dùng một khắc kia, đem hết toàn bộ lực trút ra, để cho tất cả yêu thương và oán hận cùng nhau bộc phát. Hắn đổ trên người Lưu Phương, rất lâu sau, hắn buông lỏng tỏa cốt của y ra, lặng yên lắng nghe tiếng rên rỉ thống khổ của người mà hắn yêu thương nhất.

Vân Đình giờ đây đã tỉnh bị lực tấn[12], mưa đã không còn rơi nữa, Mạn Đà La lúc này cũng chẳng yêu diễm nữa rồi, chúng khôi phục sự thanh nhã, dần dần tản mạn. Vân Đình không thể nhìn rõ gương mặt của Lưu Phương, chỉ cảm thấy y tựa hồ không còn run rẩy, hô hấp dần dập cũng từ từ suy yếu.

Không, Lưu Phương, đừng như vậy, ta yêu ngươi! Có phải ta đã làm ngươi đau?

Nét mặt Lưu Phương thống khổ, cảm giác này đối với y chẳng phải là một loại hành hạ? Vân Đình nhẹ nhàng hôn lên môi y, ngay lập tức một cỗ khí tanh tươi của máu xông thẳng vào miệng hắn. Khoảnh khắc ấy, tất cả dục vọng đều bị đánh tan, bằng triệt thấu tâm, toàn thân Vân Đình cả kinh run lên.

Ánh trăng dần lộ ra sau đám mây, soi rọi cảnh tượng thê thảm bên trong vườn hoa, toàn thân Lưu Phương không một mảnh vải che đậy, trên da thịt trắng nõn hiện ra bao vết thương do dục vọng của hắn ban cho, y miễn cưỡng khép chân lại, hai tay bị trối ra sau lưng, tóc xõa dài, áo choàng đã rách, chìm trong bùn đất, đã không còn nhận ra màu sắc. Gương mặt Lưu Phương trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, trên môi vẫn còn vết máu đỏ tươi, những cánh hoa tán lác bên cạnh cũng đã nhiễm vào huyết sắc.

Ta đã làm gì? Đã làm gì?

Vân Đình sờ vào thân thể trần trụi của mình, cảnh tượng xúc mục kinh tâm[13] vừa rồi lập tức tái hiện trong hắn.

Là ta xâm phạm y? Cường bạo y? Không! Lưu Phương! Lưu Phương của ta!

Vân Đình thất kinh bò dậy, cầm lấy áo choàng trên đất đắp lên người Lưu Phương, vội vàng cởi trối cho y, lòng hắn như dao cắt khi thấy cổ tay y hiện rõ ấn ký sâu hoắm cùng vết máu. Hắn ôm lấy Lưu Phương, cảm nhận rõ y đã trở nên vô lực, tựa như mất đi tri giác, hơi thở mong manh.

Không!

Vân Đình cảm thấy ruột gan hắn như đứt ra từng khúc, đau đến không muốn sống, hắn không thể mất đi Lưu Phương! Hắn đã từng nói sẽ đối xử tốt với y, sẽ làm y hạnh phúc, nhưng tại sao hôm nay lại muốn chiếm lấy y làm của riêng? Hắn điên cuồng tự đánh mình, hy vọng có thể giảm bớt một chút đau khổ, nhưng càng đánh thì bi thống càng chất chồng. Vân Đình gào khóc, cả người ngã trên mặt đất.

Nửa đêm ở Dương Vương Cung, tiếng kêu khóc phiêu đảng trong không gian, tựa như lệ quỷ phong ma xoáy vào lòng người, băng hàn thấu xương. Từ nơi xa, có một điểm sáng đang đến gần, đó là một cung nhân nghe được tiếng khóc nên đã vội vàng chong đèn đến tra xét. Nhưng khi tới nơi, cảnh tượng thê lương trước mắt khiến cung nhân không nỡ nhìn, ngập tràn trong màu quang Vân Đình đều là huyết sắc, miệng không ngừng kêu muốn giết người, khiến ai cũng sợ hãi không dám đến gần. Cuối cùng, có người đã đi thông báo cho Đoạn Nhật cùng quốc sư, hai người đến nơi cùng một đoàn thị vệ, họ cùng nhau khuyên giải Vân Đình trở về điện. Cảnh tượng diễn ra đêm nay không người nào dám hé môi lấy nửa lời, nhưng chẳng một ai trong số họ biết được, rốt cuộc đêm nay đã xảy ra chuyện gì.

oOo

[1] – Tựa hỏa tựa đồ: “đồ” có nghĩa là làm hại, câu này mang hàm ý như Mạn Đà La giống như hỏa, sẽ làm hại đến con người.

[2] – Yêu nhiêu: đẹp một cách ma quái

[3] – Biểu tự: ngoài tên của mình, còn có tên khác có liên quan về mặt ý nghĩa của tên chính, gọi là tên tự, thường thấy trong Bạch Thoại thời kỳ đầu

[4] – Ý xa: loại xe được thiết kế như ghế dựa, giống một dạng với xe lăn

[5] – Phiên giang đảo hải: dời sông lấp biển

[6] – Thiếp tâm: thân mật, thân thiết

[7] – Ngân liệm: dây xích bằng bạc

[8] – Thất linh bát lạc: nằm rải rác

[9] – Tỏa cốt: xương quai xanh

[10] – Kinh luân: co giật

[11] – Thiên sang bách khổng: trăm ngàn vết thương

[12] – Tinh bì lực tẫn: sức cùng lực tận

[13] – Xúc mục kinh tâm: nhìn thấy phải giật mình

====

13. Chương 13: Phù Sinh Viễn, Hận Vô Biên

Cứu, cứu ta... Long Dương...

Ánh mắt bất lực, tuyệt vọng chờ đợi, thân thể của y từ từ chìm vào vũng bùn, y đưa tay về phía hấn, gọi tên hấn...

Lưu Phương!!!

Long Dương giật mình tỉnh giấc, hai tháng qua hấn luôn như vậy, hàng đêm đều bị những cơn ác mộng đánh thức.

Lưu Phương, là người tư niệm ta sao? Tại sao ta lại thấy người thống khổ như vậy, ta phải làm như thế nào thì mới có thể cứu người...

Trời còn tờ mờ tối, chỉ vừa đến canh ba, sao Bắc Đẩu ngoài cửa sổ vẫn còn treo giữa trời cao, ánh trăng lung linh sáng tỏ, không gian rơi vào tịch mịch.

Ta làm sao có thể quên người? Mỗi một ngày trôi qua là nhớ thương càng thêm da diết. Thời gian không cách nào xóa đi tư niệm, ngược lại còn khảm sâu vào xương tủy. Người đang ở đâu, ta có thể cảm nhận được nỗi đau của người, Lưu Phương!

Khó thể nào đi vào giấc ngủ một lần nữa, hấn ngồi dậy, mở ra lá thư mà Lưu Phương đã viết cho hấn. Trong thư, y nói mình sống rất tốt, bảo hấn hãy yên tâm, y sẽ chờ hấn trở lại. Giờ đây, chỉ có phong thư này mới có thể giúp hấn bình tĩnh đôi chút, mặc dù hấn biết, tất cả đều là hư ảo, Lại một lần nữa, hấn rơi vào vụn thiên suy nghĩ, chờ đợi bình minh.

Long Dương không quan tâm đến sự phản đối mãnh liệt của quần thần, hấn hạ lệnh trưng binh, củng cố thêm quân đội, hấn phải báo thù, phải rửa nhục, càng phải cứu Lưu Phương trở về. Nhưng trận chiến ở

Tây Vực chỉ mới kết thúc, nơi này lại vừa trải qua kiếp nạn lớn, nhân tâm Khương Quốc lâm vào sợ hãi, nạn lụt ở phương bắc đã nhấn chìm hơn nửa thôn trang, hắn làm sao có thể không quan tâm đến khổ nạn của lê dân? Cho nên, mặc dù lệnh đã ban ra hơn một tháng, nhưng vẫn không cách nào thu thập đầy đủ người cho quân đội.

Nhưng điều khiến hắn khó quên nhất chính là cuộc đối thoại ngày đó của Long Quỳnh và mẫu hậu. Ngục tốt ở thiên lao mặc dù đã mất tích, thế nhưng trên xiềng xích rõ ràng vẫn còn vết máu, hắn biết, Lưu Phương đã bị thương.

Y ở trong thạch lao chịu khổ, chờ đợi cái chết đến gần, còn ta cho đến giờ vẫn chưa thể tìm ra căn nguyên của sự việc. Là Vân Đình đã chạy đến pháp trường để cứu y? Nếu vậy thì coi như... Coi như y thật quy thuận Vân Đình thì có gì là không thể? Rốt cuộc là ai phản bội ai? Có người đã hãm hại Lưu Phương, muốn đưa y vào chỗ chết, người này đang ở bên cạnh ta, hắn là ai?

Long Dương nhớ lại lời Long Quỳnh ngày hôm đó, chẳng lẽ là cữu cữu? Cữu cữu đã xin nghỉ nhiều ngày, chưa từng bước vào triều, hắn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mẫu thân lại luôn dùng mọi cách để ngăn cản.

Nhưng mà, cữu cữu từ nhỏ đã yêu thương ta, mặc dù cũng có lúc ngang ngược, nhưng người cùng Lưu Phương không thù không oán, tại sao lại muốn hại Lưu Phương? Không, có lẽ là những Vương hầu kia, còn có Vương phi, người còn dám lớn tiếng chúc mừng khi Lưu Phương được sắc phong Ân vương.

Long Dương bây giờ chỉ hy vọng Uất Trì có thể nhanh tay tìm được ngục tốt, tháo gỡ những mắc xích đang trói buộc lòng hắn.

“Bệ hạ, Uất Trì Tướng quân có việc gấp cần diện kiến!”

“Sao? Mau cho mời!” Long Dương vội cất phong thư, ngay sau đó thì Uất Trì nhanh chóng tiến vào cung, quỳ xuống đất hành lễ. Hắn đỡ Uất Trì đứng dậy, hỏi nhanh:

“Tướng quân đã tìm được người đó?”

“Thưa vâng! Thần tìm thấy và đã bắt hắn cung khai, chẳng qua là...”

“Chẳng qua là gì?”

“Chẳng qua là chuyện này liên hệ trọng đại, thần sợ sau khi bệ hạ hiểu rõ thì sẽ...”

“Uất Trì! Từ lúc nào mà ngươi trở nên ngập ngừng ấp úng thế? Ngươi đừng quên Lưu Phương có ân với cả nhà ngươi, ngươi muốn để y cứ như vậy mà chịu hàm oan? Nói mau!”

“Tuân lệnh bệ hạ! Thần điều tra được, Cố đạo trưởng quả thật đã bị giam trong thiên lao với tội danh thông địch mại quốc, là bị... Là bị Quốc cự đích thân mang đi, còn có...”

“Cái gì? Là cữu cữu?”

Lòng của Long Dương trầm xuống, mặc dù đã sớm hoài nghi, nhưng hắn vẫn không muốn tiếp nhận sự thật này.

Khó trách cữu cữu một mực né tránh, không dám gặp ta. thông địch mại quốc... Đó là tử tội! Tại sao cữu cữu lại muốn gia hại Lưu Phương?

Long Dương cảm thấy lòng quặn thắt, chẳng lẽ bởi vì hắn ở Tây Vực đã trách mắng cữu cữu vài câu, cho nên cữu cữu đem tất cả oán giận trút hết lên người Lưu Phương? Hắn hít một hơi thật sâu, không muốn suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục hỏi Uất Trì, “Còn có cái gì?”

“Còn có... Có người đã từng đến thạch lao, dường như là muốn ép đạo trưởng viết cái gì đó, nhưng đạo trưởng không chấp nhận, vì vậy người đó đã hạ lệnh hành hình đạo trưởng ngay ngày hôm sau... Bệ hạ!” Uất Trì đột nhiên quỳ xuống trước mặt Long Dương, dường như vô cùng sợ hãi, không muốn nói tiếp.

“Người đó là ai? Ngươi mau nói cho ta biết!”

“Bệ hạ! Thần cảm thấy bệ hạ đừng tiếp tục truy xét chuyện này nữa, có được không?”

“Hỗn đản!” Long Dương nắm lấy Uất Trì, hét to, “Ngươi muốn khi quân sao?”

“Bệ hạ! Thần không dám, thần... Thần không hỏi tên người đó, chỉ biết là... Là một nữ nhân...”

“Người nói cái gì?” Như tinh thiên tịch lịch[1] giáng xuống, triệt để đánh gục, Long Dương ngã ngồi trên ghế. Nữ nhân nào có thể đi vào thiên lao? Hẳn biết rõ, tất cả phi tần đều không có đặc quyền này, cho nên không thể nào là Vương phi. Chỉ có một người mới có thể làm được điều đó, chẳng qua là Uất Trì không dám nói ra mà thôi... Đó chính là mẫu hậu của hắn.

“Người... Tại sao lại đến đó?” Câu hỏi vừa bật ra thì trong đầu Long Dương lập tức xuất hiện những lời hôm đó của mẫu thân.

Người rõ ràng vô cùng căm hận Lưu Phương, cho nên... Tất cả mọi chuyện đều do mẫu thân an bài sao? Không thể nào! Tại sao người lại muốn hại chết Lưu Phương? Người biết rõ là ta yêu y mà! Không phải người đã nói với ta, Lưu Phương có thể trở lại cung sao? Vì cớ gì lại gạt ta? Không... Không thể... Mẫu thân yêu thương ta như vậy...

“Bệ hạ... Thần cảm thấy trong chuyện này vẫn còn...:

Uất Trì còn muốn giải thích điều gì đó, nhưng Long Dương đã đẩy hắn sang một bên, sau đó chạy như bay ra ngoài cửa cung, hét to:

“Chuẩn bị ngựa đi Quốc Cự Phủ!”

“Tuân lệnh!”

Trong hậu đường của Quốc Cự Phủ, trên mộc trác[2] hoa lệ làm bằng gỗ Đàn đã bày sẵn rất nhiều cao lương mỹ vị, nhưng Quốc Cự lại chẳng có tâm tình ăn, lão chỉ ngồi ở một bên than thở. Vương hậu thấy ca ca vẫn còn như thế thì liền hạ lệnh cho gia nhân lui ra, sau đó đến gần Quốc Cự an ủi.

“Huynh trưởng, huynh đừng lo lắng nữa, sức khỏe quan trọng hơn. Còn về chuyện kia, chỉ cần có ta ở đây thì sẽ không ai có thể làm khó được huynh. Lại nói, đã qua nhiều tháng rồi, Dương Nhi cũng không tìm ra được chứng cứ gì, ta nghĩ thời gian dài sẽ khiến mọi chuyện từ từ qua đi.”

Kể từ lúc Long Dương bắt đầu điều tra, Quốc Cự Phí Thế liền rơi vào thấp thỏm lo âu, cho nên lão đã tiêu tụy, già nua hơn trước rất nhiều. Nhưng lão luôn không cam lòng, Cổ Lưu Phương kia rõ ràng được Dương vương coi trọng, y chỉ cần xoay mình một cái thì đã trở thành Vương gia. Thế mà hôm nay, Long Dương chẳng những không phỉ nhổ người này, ngược lại còn lặn lội tìm chứng cứ minh oan cho y, khiến cho thân cữu cữu như lão phải khổ sở, cơn giận này quả thật nuốt không trôi.

Nghĩ đến đây, lão liền cảm thấy phẫn hận, khó có thể dụ đi tâm trạng.

“Sớm biết có hôm nay thì lúc đầu muội muội không nên để cho tên Cổ Lưu Phương đó trở về đạo quan. Người này đáng lẽ nên chết từ lâu rồi!”

Chợt, bên ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh lùng, “Cữu cữu muốn giết ai?”

Quốc Cự cùng Vương hậu nghe thấy giọng nói quen thuộc nên đều cả kinh thất sắc, người vừa lên tiếng cũng chậm rãi đi vào, trường kiếm nắm chặt trong tay, đằng đằng sát khí, không ai khác mà chính là Long Dương. Hắn bước vào phòng, nhìn thấy mẫu thân cũng không hành lễ, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Quốc Cự.

“Bệ hạ... Bệ hạ đến sao không ai bẩm báo thế này?” Phí Thế cuống quýt quỳ xuống, trán lão lúc này đã đầy mồ hôi hột.

“Nếu có người thông báo thì ta làm sao có thể nghe được những lời của cữu cữu, người hận Lưu Phương đến vậy sao?” Khẩu khí Long Dương tuy bình thản nhưng lại vô cùng băng lãnh, Phí Thế nghe xong cũng cả kinh, sống lưng lạnh toát.

“Bệ hạ đừng tin lời đồn, ta không có hại hắn!”

“Hừ! Thông địch mại quốc, dù gì cũng do cữu cữu nghĩ ra mà!”

Phí Thế nghe Long Dương nói ra bốn chữ kia thì hiểu ngay là hắn đã biết hết mọi chuyện, lão sợ đến nỗi nói không ra lời. Vương hậu thấy vậy thì vội vàng đứng dậy, người kéo Long Dương, ôn nhu nói:

“Dương Nhi, cữu cữu con không có làm gì sai, người đây là vì muốn tốt cho con, người không có hại ai cả...”

“Không có?” Long Dương nhìn sang mẫu thân, người lại che giấu, chẳng lẽ mẫu thân không biết Lưu Phương chính là tâm can của hắn? Vì sao người lại có thể tàn nhẫn như thế?

“Cữu cữu không có, vậy còn ngài thì sao? Mẫu hậu thân yêu nhất của ta, ngài đối với Lưu Phương vì có gì lại ác tâm như vậy, không phải là ngài muốn xử tử Lưu Phương?”

Vương hậu chưa bao giờ nhìn thấy một Long Dương đáng sợ như thế, nhãn quang hần hần lên tia đỏ, như có ngọn lửa oán hận đang thiêu đốt bên trong. Hắn hất tay mẫu thân ra, căn bản không muốn nhìn lấy người này một cái.

“Người... Người dám nói chuyện với ta như thế sao?” Lòng Vương hậu đã bị ánh mắt vô tình của Long Dương đâm vào đau đớn, người lại nghĩ đến di ngôn của trượng phu ngày ấy, hóa ra Thượng hoàng đã sớm đoán được tình cảnh hôm nay.

Long Dương không hề để tâm đến mẫu thân mình, hắn cao giọng nói, “Người đâu, Uất Trì, mau đem Quốc cữu trời lại, áp giải vào thiên lao!”

“Bệ hạ khai ân!” Quốc cữu không thể tin được Long Dương sẽ làm như vậy! Lão há to miệng, thiên lao cho tới bây giờ đều là hữu tiến vô xuất, chính là nơi lão đã giam giữ Lưu Phương.

“Ta dù gì cũng là cữu cữu của ngài! Coi như ta có phạm sai lầm, nhưng ngài không thể nghĩ đến thân tình mà giảm nhẹ tội sao? Ngài muốn giết ta chỉ vì tên Cố Lưu Phương đó?”

Vương hậu thấy Uất Trì mang theo thị vệ đi vào, người vội vàng dang hai tay ra, ngăn trước người huynh trưởng, nhãn quang mở to, cấu kính quát lớn:

“Có ta ở đây, ta xem các người ai dám bắt người! Dương Nhi, người điên rồi sao?”

Vương hậu giờ phút này đã rất tức giận, toàn thân run lên, người chỉ có duy nhất một ca ca, dù có ra sao thì người cũng phải bảo vệ lão.

“Dương Nhi, tất cả đều là chủ ý của ta, người muốn bắt thì hãy bắt ta! Mọi chuyện không liên quan đến cữu cữu người!”

Long Dương nhắm mắt lại, rốt cuộc mẫu thân hắn cũng đã thừa nhận, bắt giặc, lệ lặn dài trên má. Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, đèn nén lửa giận trong lòng xuống, run giọng hỏi, “Tại sao vậy mẫu thân? Tại sao? Tại sao người muốn hại Lưu Phương? Y đã làm sai điều gì?”

“Hắn không chịu đoạn tuyệt cùng người, nhất định dây dưa không buông, vì thế mới dẫn đến tai họa liên tiếp xảy ra. Người bị hắn quỷ mê tâm khiếu[3], nhất định không chịu thành thân cùng nữ nhân khác. Người là Quốc quân, là Khương vương! Sao có thể vì nghiệt tình này mà vứt đi trách nhiệm của mình? Ta đã cho hắn sinh lộ, là chính bản thân hắn muốn đi vào đường chết, ta chỉ thành toàn cho hắn thôi!”

“Đừng nói nữa!” Long Dương chỉ cảm thấy tâm can muốn nứt toạc, hắn không dám tin những lời nói như thế lại từ miệng mẫu thân thốt ra, hơn nữa, người còn bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ khi tự vấn lương tâm, người không cảm thấy hổ thẹn sao? Hắn liếc nhìn mẫu thân, gương mặt tức giận đã trở nên đáng sợ.

Người... Nữ nhân này... Có thật là mẫu thân từ ái của ta không?

“Người đã sớm biết y tà chết chứ không nguyện ý cùng ta đoạn tình, người cứ nhiên gọi đây là thành toàn?” Nói xong, hắn phá lên cười, đây quả là lời giáo biện vô sỉ nhất mà hắn từng nghe, ép một người đi tìm đường chết mà gọi là thành toàn?

Tiếng cười của Long Dương khiến Vương hậu không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, hắn nhất định đã bị ma nhập, tại sao hắn không thể hiểu đây?

“Người... Tất cả các người đều đã bị hắn lừa! Hắn... Hắn căn bản đã sớm thông đồng cùng Vân Đình, hắn biết Vân Đình sẽ tới pháp trường cứu hắn nên mới để cho chúng ta khuất nhục[4]! Người chẳng những không cùng hắn đoạn tuyệt, ngược lại còn đến đây bức bách cữu cữu người, người rốt cuộc có còn là hài tử của ta không? Người... Người là tên bất hiếu!”

Lời nói của đầy uy lực của Vương hậu khiến cho lá gan của Quốc cữu cũng tự nhiên lớn hơn, lão nói theo, “Không sai! Hẳn chính là như vậy! Ta không có vu oan hấn, ta có chứng cứ! Hấn và Vân Đình còn ở trong điện xếp đặt tửu tịch, thề non hẹn biển, Vân Đình còn đem một nửa giang sơn cho hấn, người đã bị hấn gạt mà không biết!”

“Ha ha ha...” Long Dương càng cười lớn hơn, chẳng qua là tiếng cười kia âm lãnh lạnh liệt, cực kỳ đáng sợ, “Chứng cứ thông địch mại quốc sao? Đang ở nơi nào?”

“Cái này... Hấn đã viết một báo cáo bí mật cho Dương vương... Không cẩn thận nên đã cháy rồi...”

“Là thứ này đúng không?” Long Dương ném trang giấy đã cháy gần hết vào mặt cữu cữu. Hấn run run như vào, ba chữ phía trên mơ hồ chính là... Vạn Giản Thư.

“Đây là giản ngôn sách y viết cho ta! Lưu Phương hy vọng phụ vương và mẫu hậu sau khi nhìn thấy sách này thì sẽ có thể khai ân, cho phép y một lần nữa vào cung cận kề thánh giá, không ngờ rằng lại bị người dùng một cây đuốc thiêu trụi. Như thế là thông địch mại quốc sao? Thật là quá buồn cười!” Long Dương nhắm mắt lại, phảng phất bên tai nghe được tiếng gào thét của Lưu Phương, y nằm trên đất, đau đớn, bị ai.

“Không thể đốt! Không thể đốt!”

Chợt, hấn xoay người, tay nắm lấy cổ áo Quốc cữu, điên cuồng hét lên:

“Người! Giả tạo tội danh, gia hại trung lương, theo như luật nên chém! Thời điểm người làm chuyện này, sao không nghĩ đến một chút tình cảm? Người cho ta là ai? Là hôn quan để cho người tùy ý hồ vi? Uất Trì, còn không mau động thủ?”

Vương hậu thấy những lời khuyên giải đã không còn hiệu quả với Long Dương, hấn dứt khoát muốn đưa Quốc cữu vào chỗ chết. Tâm thần Vương hậu giờ cũng trở nên đại loạn, người nhìn thẳng vào hấn, điên cuồng quát lên:

“Long Dương! Đây là cữu cữu của người, cùng người huyết mạch tương thông. Sao người có thể chỉ vì một sủng thần nô tài mà tuyệt tình như thế? Người muốn bắt cữu cữu, trừ phi giết ta trước!”

Hoang ngôn! Dối lừa! Tất cả đều là dối lừa! Hấn cuối cùng cũng hiểu rõ, thì ra mẫu thân hấn chỉ xem Lưu Phương là một sủng thần. Trong lòng người luôn chán ghét y, cho nên đã đem tất cả sai lầm trút hết lên người y. Đối với mẫu thân, mọi người bất quá chỉ là nô tài, muốn lưu thì lưu, muốn giết thì giết.

Người không ngại dùng cái chết uy hiếp Lưu Phương đoạn tình với ta, vậy mà hôm nay còn muốn cùng ta nói chuyện tuyệt tình? Long Dương, sao người lại có thể hy vọng vào bọn người này, mong đợi họ sẽ để cho Lưu Phương trở lại bên người? Thì ra họ đã sớm có kế hoạch hoàn hảo, bọn họ chính là muốn hại chết y! Tất cả đều là cái bẫy!

Tức giận, căm hận, như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, nộ hồng lao nhanh vào lòng Long Dương. Hấn nhắc trường kiếm lên, dùng sức kéo mẫu thân ra, một kiếm đâm xuyên người Quốc cữu. Trong nháy mắt, không gian bị đông đặc, tất cả mọi người sợ đến ngây người, theo sau đó là một tiếng hét chói tai vang lên, Vương hậu té nhào vào lòng huynh trưởng, gào khóc, máu từ tay người mãnh liệt trào ra.

Một kiếm này của hấn không chỉ vì Lưu Phương mà phát ra, hấn còn muốn đem những nhẫn nhục của bản thân triệt để cắt đứt. Rốt cuộc, hấn cũng minh bạch tại sao Vân Đình lại đối xử với mẫu hậu cay nghiệt đến thế, bởi vì hấn sớm hiểu rõ lòng dạ của nữ nhân! Long Dương có ngày hôm nay, vương thân quốc thích hủ bại vô năng như thế, tất cả đều bởi vì hấn đã quá dung túng. Bọn người này luôn khúm núm sợ hãi với Vân Đình, thế mà lại dám can đảm ở trước mặt hấn tùy ý hại người, không có một chút hổ thẹn, bọn họ mục vô vương pháp đều là do hấn mà ra.

Bởi vì hấn luôn nhẫn nhịn nên bọn họ cho rằng có thể man thiên quá hải[5], không ai cho rằng hấn sẽ thật sự giết người.

Long Dương rút trường kiếm về, lão đảo bước đi. Hấn không hối hận đã giết chết Quốc cữu, chỉ là... Dù có giết hết mọi người thì cũng không đổi lại được Lưu Phương, vẫn hồi tội lỗi của bản thân. Từng lời kêu cứu

của Lưu Phương trong giấc mộng chính là nỗi thống khổ của hắn. Những người này ý mạnh hiếp yếu, tham sinh úy tử, dung túng lẫn nhau, coi thường vương pháp, cũng bởi vì họ là thân nhân của hắn.

Long Dương không nhìn qua mẫu thân khóc rống như thế nào, hắn biết rõ mình đang làm cái gì, nửa điểm day dứt cũng không hề có, chỉ có nỗi căm hận trào dâng. Hắn nhớ đến lời đáp ứng cùng phụ thân ngày đó, phụ thân bắt phải tôn kính mẫu thân là vì người đã sớm biết mẫu thân sở tác sở vi. Vậy mà phụ thân chẳng những đồng ý, còn thay mẫu thân che giấu. Bọn họ nguyên lai cùng một phe, muốn chia rẽ hắn và Lưu Phương, muốn đẩy y vào chỗ chết. Còn dám nói là yêu thương hắn sao? Tất cả đều là âm mưu! Kết cuộc ngày hôm nay đều là do bọn họ gieo gió gặt bão mà thôi.

Lưu Phương, ta sai rồi! Ta hoàn toàn sai rồi! Ta nên sớm biết rõ người đã phải đau đớn như thế nào để ly khai cùng ta ngày hôm đó. Nếu không phải người nhẫn nhục như thế, Vân Đình làm sao chịu bỏ qua cho bọn họ? Nhưng bọn họ đối xử với người ra sao? Không có nửa điểm thương hại, chỉ có oán hận lạnh mạ. Còn ta... Ta cũng hoài nghi người, ta đã vì những người gọi là thân nhân này mà cứ nhiên không tiến lên đoạt người về, không cùng Vân Đình liều chết đánh một trận, cứ như vậy, trở mắt nhìn người rồi đi! Lưu Phương! Lưu Phương!! Là lỗi của ta! Lòng dạ ta quá yếu đuối như nữ nhân, không thể vứt bỏ thứ thân tình giả dối, vì thế mà đã hại người đến nông nỗi này. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ không hèn yếu như vậy nữa! Ta muốn vặn hỏi tất cả sai lầm, cứu người trở lại bên cạnh ta!

Chờ ta! Chờ ta! Chờ ta!

“Lưu Phương, người thay đổi sao?”

“Long Dương, không có, ta không có.”

“Vậy người vì sao trở thành Ân vương của hắn, để cho hắn có được người?”

“Long Dương, không phải là như người nghĩ, ta là trong sạch...”

“Trong sạch? Người bây giờ còn dám nói mình trong sạch? Người đón nhận hắn, dẫn dụ hắn, hắn mới chiếm hữu được người! Người đã phản bội tình yêu của chúng ta!”

“Không! Xin người tin tưởng ta! Ta không yêu hắn, thật không yêu hắn! Ta đã sai lầm khi ngỡ hắn là huynh trưởng...”

“Lưu Phương... Người làm tổn thương ta quá nhiều rồi! Người đã buông tay ta, không còn muốn nhớ đến ta nữa!”

“Long Dương, không muốn... Ta biết ta sai rồi, ta không nên quên người, người tha thứ ta, tha thứ ta!”

“Không, người đã không còn xứng đáng nói chuyện ái tình với ta! Trong lòng ta chỉ có Lưu Phương ngày trước. Còn người, là Ân vương của Vân Đình.”

“Long Dương! Long Dương! Đừng đi! Đừng bỏ lại ta! Ta vẫn là Lưu Phương, là Lưu Phương của người! Người không hiểu được lòng của ta sao?”

Lưu Phương bật khóc, từ trong ngực móc ra trái tim của mình, huyết sắc thắm tươi, đập thành thạch liên hồi. Ngờ đâu trong nháy mắt, quả tim biến thành những cánh hoa rực rỡ, tán lác khắp nơi. Long Dương liếc mắt nhìn, cười khổ, sau đó quay đầu biến mất trong bóng tối...

Lưu Phương liều mạng la lên, “Long Dương, trở lại, ta yêu...”

Nhưng những cánh hoa kia đã bay vào miệng của y, khiến cổ họng bị nghẹn lại, không cách nào phát được ra thanh âm.

Lưu Phương thức tỉnh, y cảm thấy yết hầu mình giống như bị hỏa thiêu, đau đớn không thể chịu được. Y đưa tay sờ vào cổ, cảm giác có một lớp vải thật dày đang quấn quanh nơi đó, ngay lập tức, y dốc sức xé rách lớp vải, y muốn hét lên, nhưng sao chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

Ta, ta sao thế này?

Lưu Phương vùng vẫy ngồi dậy. Sau khi đảo mắt khắp xung quanh, y mới phát hiện bản thân đang ở trong Từ Ân Các.

Vì vậy, đây không phải là cơn ác mộng, tất cả đều là thật! Y đã nhớ lại mọi chuyện. Ngày đó, y uống xong chén rượu ly biệt, đã tưởng rằng có thể vĩnh viễn ngủ đi, nào ngờ lại được Vân Đình cứu tỉnh.

Hắn dùng cánh hoa Mạn Đà La giúp ta tắm rửa, ngâm chân, lại còn tự xưng là huynh trưởng của mình, hẳn muốn ta mãi mãi làm Ân vương của hắn! Ta... Ta cứ nhiên đón nhận! Ta gọi hắn là Vương huynh, ta quên đi Long Dương! Ta với hắn tản bộ cùng nhau, trời mưa tầm tã, hắn đem ta... Không, không phải là thật!

Lưu Phương đứng dậy, nào ngờ chỉ vừa đi được hai bước thì cơn đau như kim châm muối xát từ hạ thân nhanh chóng truyền tới, hắn... Thật sự đã chiếm đoạt y!

“Tiêu Nhi!” Thái hậu bước vào phòng, nhìn thấy Lưu Phương đang đứng vịn vào bàn, mồ hôi đầm đìa, người liên vệt vàng đỏ y ngồi lên giường.

Lưu Phương cười khổ nhìn Thái hậu, sau đó lại đẩy người ra.

Đây không phải là mẫu thân của ta, người này đã không còn tỉnh táo, thế mà ta lại cho là thật!

“Tiêu Nhi!” Thái hậu rơi lệ nói, “Mẫu hậu biết con đã chịu khổ! Hải tử, mẫu hậu không thể cứu con, ngược lại còn làm hại con...”

Lưu Phương nghi hoặc nhìn Thái hậu, y không biết người nói thế là có ý gì. Lưu Phương toan hỏi lại, nào ngờ vừa mới mở miệng ra thì đã cảm thấy như nuốt phải gai nhọn, thống khổ ho khan một cái. Thái hậu vội vàng vỗ vào lưng y, người không muốn y tiếp tục chịu đựng nỗi đau này.

“Tiêu Nhi, con không cần nói, mẫu hậu biết con muốn hỏi gì. Ta sẽ cho con biết, nhưng con hãy đáp ứng ta, nhất định phải kiên cường, có được không?”

Lưu Phương chậm rãi gật đầu một cái.

“Tiêu Nhi, ta... Ta vốn cho là con không làm Thái tử, chỉ làm Ân vương, thì có thể sống cuộc đời bình an, không ngờ rằng lại mang đến cho con thống khổ lớn đến như vậy. Con đừng oán hận ta, thế gian này vốn chẳng tồn tại cái gọi là công bằng, có những người từ lúc sinh ra đã được định trước là phải chịu cay đắng. Nhưng Tiêu Nhi, con hãy đáp ứng mẫu hậu, sau này, vô luận có bao nhiêu thống khổ, con cũng nhất định kiên cường vượt qua, phải luôn quý trọng bản thân mình, có được không?”

Lòng của Lưu Phương đã bị lời nói này làm cho đau nhói, y muốn hét lên, nhưng tại sao nói chẳng nên lời? Y liều mạng nắm lấy cổ họng mình, dùng sức cào vào, dường như có thứ gì đang mắc kẹt trong này, y muốn moi nó ra. Thái hậu thấy Lưu Phương đau đớn như thế, rốt cuộc cũng không chịu đựng được, người ôm Lưu Phương vào lòng, tâm tựa hồ cũng đau theo y. Người khóc lớn, “Hải tử, con đừng tự gây thương tổn cho bản thân nữa, con... Giọng nói của con đã... Đã không thể như trước nữa rồi... Ta biết con rất đau khổ, ta biết... Nhưng ta muốn con phải tự yêu quý lấy mình... Giữa thế đạo điên cuồng này, nếu con không thương tiếc bản thân thì còn ai có thể yêu thương con?... Tiêu Nhi...”

Không!!!!!! Lòng Lưu Phương điên cuồng gào thét.

Cái gì gọi là không thể như trước? Ta chẳng còn nói chuyện được sao? Tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như thế! Chẳng lẽ đây là sự trừng phạt dành cho ta? Ta không không có phản bội, tại sao lại trừng phạt ta như thế?

Thống khổ, ủy khuất, sỉ nhục, hối hận, tất cả đang cùng lúc tấn công vào trái tim yếu ớt của Lưu Phương, y không thể kiên cường được nữa, đã không thể chịu đựng được quá nhiều tổn thương như thế, niềm tin của y đã hoàn toàn bị phá hủy, y chỉ muốn khóc, khóc thật lớn mà thôi.

Tê tâm liệt phế, chỉ có thể phát ra thanh âm nức nở khô khốc, Thái hậu ra sức vuốt ve Lưu Phương, nhưng không làm sao an ủi được lòng y. Y gập lưng lại, kịch liệt run rẩy, hô hấp gấp gáp, cố gắng phát ra thanh âm bi thống. Nhưng dần dần, y nghe được, đây chính là thứ âm thanh từ miệng y phát ra, giống như tiếng gào của quỷ lang, đau đớn thê lương.

Lưu Phương không còn khóc, đã không thể khóc nữa rồi! Đây không phải thanh âm của y, hoàn toàn xa lạ, giống như Long Dương đã nói trong giấc mơ, y thay đổi rồi. Vô luận y có nguyện ý hay không đều không còn quan trọng, Cổ Lưu Phương trước đây đã chết rồi! Y của ngày hôm nay đã không còn thuần

tình, đã mất đi khả năng để yêu thương, thế giới của y đã trở thành một mảnh hoang vu, y chỉ là một cô hồn dã quỷ ký sinh trên thân xác người mang tên Ân vương.

Lưu Phương lao nhanh xuống giường, y điên cuồng đập nát mọi thứ, ném đi án đài, xé rách tất cả sách, đập vỡ ngọc khí, đồ cổ, hết thấy đều nát tan dưới chân y. Những thanh âm keng keng nổ tung kia chính là tiếng gào thét của y, y muốn phát tiết tất cả, hủy diệt tất cả!

Vật dụng trong Từ Ân Các rốt cuộc đều bị đập phá tan tành, Lưu Phương ngồi phịch trên đất, nỗi đau đã chết lặng, giờ phút này trong lòng chỉ còn có tuyệt vọng. Giọng nói âm lãnh của Vân Đình dường như vẫn ở bên tai...

“Hoa độc này đã vĩnh viễn tiến vào da thịt, xương tủy của ngươi, đó chính là tình yêu của ta, ngươi làm sao có thể nói nó không tồn tại! Ngươi là Lưu Phương của ta, đây chính là bằng chứng! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi vĩnh viễn không có quá khứ, không có ký ức, chỉ có ta, chỉ có thể có một mình ta! Ta sẽ làm cho ngươi hoàn toàn thuộc về ta, mỗi một phiên tâm, mỗi một tắc da thịt, đều chỉ thuộc về ta!”

Không! Ta không thuộc về ngươi, vĩnh viễn sẽ không!

Lưu Phương thấy vết dây trên tay mình, đó chính là ấn ký nhục nhã. Y nhặt lên một mảnh vỡ, hướng thẳng vào dấu vết kia mà cứa vào.

“Đừng!” Keng một tiếng, mảnh vỡ kia bị một đạo điện quang đánh bay. Vân Đình đứng ở cửa, lệ rơi đầy trên má.

Lưu Phương nghiêng người nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình, y cười khổ, lại là hấn. Phải rồi, y đã quên mất, y là tù nhân, là Ân vương không có quyền được chết, tất cả đều là lời hứa của y, nếu hấn muốn, y nhất định phải cho, làm gì có cái gọi là không công bằng ở đây? Y vốn muốn trở thành hành thi tẩu nhục[6] sống bên cạnh hấn, y đã không còn xứng đáng với cái gọi là ái tình nữa rồi, kể từ khoảnh khắc lời cam kết kia bắt đầu thì kết cuộc của ngày hôm nay sớm đã được định trước. Thời điểm y tự mình uống cạn chén rượu kia thì cũng là lúc tình yêu trong y vĩnh viễn đóng băng.

Lưu Phương quỳ thẳng trên đất, mặt vô biểu tình.

“Lưu phương!”

Phác thông một tiếng, Vân Đình quỳ xuống trước mặt Lưu Phương, chậm rãi rút kiếm khỏi tay mình.

Thì ra hấn không cho ta được quyền chết là vì hấn muốn tự mình động thủ.

Lưu Phương nhắm hai mắt lại, thầm mong Vân Đình mau giết chết y, để cho y nhanh chóng được giải thoát.

Thái hậu thấy thế thì hoảng sợ kêu to, vội vàng chạy đến đoạt kiếm, nào ngờ bị Vân Đình một tay đẩy ngã xuống đất.

Lưu Phương chợt cảm thấy tay mình được kéo ra, y mở mắt nhìn, thu gọn trong mâu quang là hình ảnh Vân Đình đặt chuôi kiếm vào tay y, mũi kiếm hướng thẳng cổ hấn.

Hấn... Hấn là muốn để ta giết hấn?

Không thể được! Lưu Phương theo bản năng mà đấu tranh, y không biết tại sao mình không cách nào giết người, cho dù con người đó đã làm tổn thương y, chiếm đoạt y, hủy diệt đi giấc mộng của y. Vân Đình thấy Lưu Phương kháng cự, lực trên thân kiếm cũng giảm xuống. Thái hậu thấy thời cơ đã tới, liền nhào đến, đoạt lấy kiếm khỏi tay Lưu Phương.

Vân Đình rất thống khổ và hối hận, không lời nào có thể diễn tả được tâm trạng của hấn lúc này. Hấn vốn không dám gặp lại Lưu Phương, hấn chẳng có cách nào đối mặt với y. Khi Quốc sư nói với hấn Lưu Phương vĩnh viễn sẽ mất đi giọng nói thì hấn đã muốn tự giết chết bản thân mình, chính là Đoạn Nhật đã liều mạng kéo hấn lại. Sau đó, hấn đã quỳ cả ngày lẫn đêm bên ngoài Từ Ân Các, tâm trạng hỗn loạn rối bời, chờ Lưu Phương tỉnh lại, hấn sẽ để y đích thân xử phạt hấn. Rồi hấn nghe thấy nỗi bi thống không lời trong căn phòng này, thanh âm của những vật dụng bị triệt để đập nát kia chính là nỗi oán hận vĩnh viễn không có điểm dừng của y dành cho hấn.

“Ngươi... Không muốn giết ta?”

Vân Đình nhìn Lưu Phương, y chẳng lẽ không hận hấn ư? Hấn muốn chết dưới tay y, ngay cả như vậy y cũng không chấp thuận sao?

Lưu Phương không nhìn hấn, không có căm hận cũng không có đồng tình, mà chính là lạnh lùng!

Rốt cuộc ta cũng hiểu rõ, y không giết ta là bởi vì là người lương thiện, không thể trở thành đao phủ. Y đối với ta không có yêu, cũng chẳng có hận, chỉ có miệt thị mà thôi, triệt đầu triệt vĩ [7] là chán ghét!

“Lưu Phương... Ta biết, ta đã không có tư cách cầu xin người tha thứ một lần nữa... Ta biết, dù ta có làm điều gì thì cũng không cách nào đền bù những tổn thương mà ta đã gây ra cho người. Nhưng... Người giờ đây đã bị thương nặng như vậy... Xin hãy cho ta chiếu cố người... Ta nhất định sẽ bồi hoàn!”

Vân Đình nói xong thì nước mắt cũng chảy xuống, hấn cảm thấy mình là một kẻ không ra gì, hấn khinh nhờn người hoàn mỹ nhất trong lòng hấn, khiến y chịu thương tích khắp người. Chuyện đã tới nước này, hấn còn dám khẩn cầu y tha thứ ư?

Hấn nghe được tiếng cười khinh miệt của Lưu Phương, cái gì chiếu cố chứ, xem ra, vẫn là uy hiếp cùng vô hạn tổn thương. Y sẽ không tin tưởng hấn nữa, hấn đã lừa dối y, hạnh hạ y, uy hiếp y, giờ đây, đã không còn cách nào vãn hồi.

“Lưu Phương! Ta sai rồi! Ta quả thật sai rồi! Nói cho ta biết đi, ta phải làm gì thì mới có thể giảm bớt nỗi đau trong lòng người?” Vân Đình phủ phục trước mặt Lưu Phương, không ngừng dập đầu, thống khổ gào khóc. Hấn hội hận rồi! Thật sự hối hận!

“Bệ hạ!” Thái hậu đột nhiên quỳ rạp trước mặt Vân Đình, nghẹn ngào nói, “Nếu bệ hạ thật muốn đền bù thì hãy bỏ qua cho Tiêu Nhi, xin bệ hạ để cho nó được tự do!”

Đúng vậy, còn có tự do! Tại sao ta không nghĩ qua? Nếu như ta có thể cho Lưu Phương tự do sớm hơn thì y cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ.

Hấn cương quyết ép y ở lại bên cạnh mình, in ấn ký lên người y, đó không phải là yêu, mà là vĩnh viễn oán hận cùng đau khổ. Là hấn đã một tay phá hủy tất cả những gì tốt đẹp, đem người hấn yêu nhất đẩy xuống vực sâu. Hấn đã từng đến rất gần hạnh phúc, nhưng hấn lại không biết quý trọng, chính hấn đã tự tay bóp chết hạnh phúc của mình. Coi như hấn không thể lấy được một chút yêu thương từ Lưu Phương thì hấn cũng không nguyện ý vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng y. Đã vô số lần hấn hạ quyết tâm buông tay, rốt cuộc bây giờ cũng đã đến lúc đi đến đoạn cuối của con đường.

“Hảo... Hảo... Ta cho người tự do... Cho người tự do... Lưu phương, người không cần khắc thủ cam kết gì nữa, người có thể rời đi bất cứ lúc nào, không cần gặp lại ta...”

Lưu Phương chậm rãi nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng khóc của Vân Đình, tuy có kinh ngạc nhưng tuyệt không hề cảm thông.

Đây hết thấy đều là trò lừa của hấn, là một cái bẫy. Hấn đã đem mình ra ô nhục thì tại sao lại muốn buông tay? Những gì hấn khao khát, không phải đều đang ở trước mắt hấn sao?

Y đã không còn có thể cất giọng, điều này có lẽ chính là thiên ý, để cho y không cần tiếp tục làm những chuyện phản bác vô nghĩa, chẳng cần đáp lại, vĩnh viễn trầm mặc.

Vân Đình không cách nào chịu đựng sự lặng im đó, cảm giác dần vật mấy ngày qua đã giúp hấn minh bạch được rất nhiều, rốt cuộc hấn có thể hiểu được nỗi đau đớn mà Lưu Phương đang gánh chịu, đó là thống khổ khi phải vĩnh viễn cùng người mình yêu thương đoạn tuyệt, mãi mãi không có bất kì hy vọng nào. Y căm hận hấn cũng đúng thôi, hấn là kẻ đáng chết, nhưng y lại lương thiện như vậy, cuối cùng vẫn không ra tay giết hấn, thế thì hấn làm sao dám mong đợi xa vời nữa? Bây giờ khóc lóc hối hận thì có ích lợi gì? Nếu như việc rời khỏi hấn có thể giúp y dễ chịu hơn một chút thì hấn sẽ để y được tự do, đây là chuyện duy nhất hấn có thể làm cho y.

Rốt cuộc, Vân Đình cũng không còn khóc nữa, hấn cố nén nước mắt, mãnh liệt hướng về phía Lưu Phương xá lạy, sau đó đột nhiên đứng dậy, rời khỏi Từ Ân Các.

Lát sau, có mấy thanh y cung nữ đi vào, nhưng họ không phải đến quét dọn những mảnh vụn trên đất mà là đem những khay đồ đặt xuống trước mặt Lưu Phương, sau đó đồng loạt thối lui.

Thái hậu cũng đi ra ngoài, trong phòng chẳng còn thanh âm nào nữa. Lưu Phương từ từ mở mắt ra, mâu quang hướng về những món đồ trước mặt, ngay lập tức, cảm giác đau lòng nhanh chóng trỗi dậy trong y.

Một bộ đạo bào cũ, khiết bạch như mới, những mảng rách phía trên đã được tỉ mỉ khâu vá lại, còn có cây sáo nhỏ xanh biếc có khắc chữ “Dương”, và cả phong thư ngày đó... Lưu Phương dường như đang nghe lại được thanh âm của Long Dương, “Đừng vứt bỏ ta! Chờ ta trở lại!”...

Ngày ta bị ép buộc phải đáp ứng Vân Đình, hẳn đã lấy những thứ này đi, không ngờ rằng, hôm nay hẳn lại trả cho ta. Lẽ nào, hẳn thật sự để ta tự do?

Tự do... Tự do gì chứ? Ha ha! Lưu Phương bật ra tiếng cười nhạo trong lòng.

Dương vương Vân Đình, ta rốt cuộc đã được tự do rồi sao? Dùng tôn nghiêm của ta, tình yêu của ta, tín niệm của ta, thanh bạch của ta để chạm vào lòng thương hại của người, đổi lấy tự do? Ta cần phải cảm kích, cảm kích người đã để hẳn không còn là người duy nhất của ta, để vạn niệm trong ta tan thành tro bụi, khắc lên người ta ô nhục, ta đã trở thành phế nhân, đã không còn tư cách chờ hẳn trở lại... Không, cho dù ta muốn chết thì cũng không được chết ở Dương Vương Cung bản thủ này, ta phải trở về Khương Quốc, quay lại Cổ Dương Sơn. Long Dương, coi như ta không còn xứng để yêu người nữa, nhưng xin người hãy chấp thuận cho ta quay về, sau tất cả những gì đã xảy ra, đó chính là nơi mà ta lưu luyến nhất.

Cửa Từ Ân Các bị đẩy ra, Lưu Phương mặc lại xiêm áo cũ, ôm trong ngực cây sáo và phong thư, hướng thẳng cửa cung bước đi, không hề quay đầu lại.

Thái hậu la lên, vội vàng chạy đến kéo Lưu Phương, trên tay người là một vài món trang sức, người chỉ có những thứ này.

“Hài tử, con cầm lấy đi, vô luận con có đi đâu thì con vẫn mãi là Tiêu Nhi của mẫu hậu, mẫu hậu sẽ vĩnh viễn nhớ đến con! Con đáp ứng mẫu hậu, sau này phải học cách yêu thương bản thân, không được gây tổn hại cho mình, được không?”

Lưu Phương nhìn Thái hậu, mặc dù người không phải là mẫu thân y, mặc dù người không còn tỉnh táo, nhưng người luôn mang đến cho y ấm áp. Y gật đầu một cái, sẽ khắc ghi lời Thái hậu, không làm điều gì thương tổn cho bản thân. Nhưng y cự tuyệt những châu báu này, y không muốn có bất kỳ liên quan gì đến cung điện này nữa. Lưu Phương dập đầu với Thái hậu, xem như lời cảm kích trước tình thương của người dành cho y. Sau đó y đứng dậy, dứt khoát bước ra khỏi cung.

Hành lang ngoài Thiên Điện, Vân Đình nấp sau cột trụ, lặng lẽ nhìn bóng lưng Lưu Phương, nước mắt một lần nữa che khuất tầm mắt. Hắn vuốt ve mặt nạ hình ngựa trong tay mình, vẫn tinh mỹ hoa lệ như trước kia, đó là lễ vật Long Dương đã tặng cho hắn vào thời điểm lần đầu gặp lại nhau. Khoảnh khắc cuối cùng, hắn vẫn không cam lòng, hắn biết, từ nay về sau, tất cả chỉ còn là tưởng niệm.

oOo

[1] – Tinh thiên tịch lịch: sấm sét giữa trời quang, xảy ra những chuyện ngoài dự tính

[2] – Mộc trác: bàn gỗ

[3] – Quỷ mê tâm khiếu: mê hoặc tâm can

[4] – Khuất nhục: áp bức và lăng nhục

[5] – Man thiên quá hải: che mắt thiên hạ

[6] – Hành thi tẩu nhục: cái xác không hồn

[7] – Triệt đầu triệt vĩ: từ đầu đến cuối

14. Chương 14: Ân Tứ Chi Vương

Dương Quốc Lâm Đô có chút tiêu điều, đi dọc theo con đường sẽ nhìn thấy những người hành khất lang thang.

Mặc dù vẫn có thương nhân qua lại, nhưng ai nấy cũng đều mặt ủ mày chau, thỉnh thoảng còn thấy một vài phú nhân ở trên đường phát cháo miễn phí, có rất nhiều hành khất đến đó. Nơi đây đã mất đi vẻ phồn hoa của ngày xưa, phần lớn mọi người hiện giờ đều vội vã, không còn bận tâm đến xung quanh.

Lưu Phương đi quanh quẩn trên đường, bước chân lão đảo, có một bạch mã đi sát phía sau y, là Ánh Tuyết. Khi y rời khỏi Dương Vương Cung thì Ánh Tuyết cũng lập tức chạy đến, y không muốn để nó lưu lạc cùng mình, nhưng nó luôn không chịu ly khai y. Hiện giờ, trên người Lưu Phương chẳng có một đồng, nếu không tìm được lộ phí thì y phải như thế nào để trở về Khương Quốc? Vì vậy, y muốn tìm một vài công việc để làm, nhưng mấy người chủ quán vừa nhìn thấy y thì đã đuổi ra ngoài, bởi vì y không thể nói chuyện, căn bản là không ai muốn thuê y.

Chỉ có những hành khất cho rằng Lưu Phương cũng là người gặp tai họa lưu lạc nên đã nguyện ý lấy cháo mà mình xin được chia một phần cho y. Buổi tối, y cũng đi theo những người lang thang này ngủ ở góc đường. Đêm thu đã có chút lạnh lẽo, cổ họng của Lưu Phương vẫn còn rất đau, cả đêm không ngừng ho khan. Có người bị đánh thức vì tiếng ho ấy, họ mất hứng nên chửi mắng, y vội vàng che miệng lại, cố gắng không để tiếng ho của mình phát ra quá lớn, cứ như vậy, một đêm lại trôi qua.

Ngày thứ hai, Lưu Phương vẫn không bỏ cuộc, y hy vọng có thể viết chữ thuê cho mọi người, cho dù chỉ kiếm được hai đồng tiền thì cũng sẽ hài lòng, nhưng cơ hội như vậy thường rất ít.

Không lâu sau đó, đám hành khất đã có cách cư xử khác với Lưu Phương. Bọn họ phát hiện ra, luôn có vài người chủ động đưa một ít cơm nước cho y, mọi người thầm suy đoán, thiếu niên này anh tuấn nho nhã, tại sao lại thụ thương đến mất đi giọng nói, tại sao lại lưu lạc cùng bọn họ, y nhìn qua có vẻ tiêu tụy u buồn, có phải là cũng giống như họ, bởi vì nạn lụt mà mất đi gia đình. Một số tiểu hài tử khác thì không suy nghĩ nhiều như vậy, bọn chúng thích đi theo phía sau Lưu Phương, xin một ít đồ ăn ngon.

Hôm nay, lại có một phu nhân hảo tâm đưa cho Lưu Phương mấy cao điểm[1] trông rất bắt mắt, khiến những tên hành khất bên cạnh phải thèm thuồng.

“Đạo trưởng, bà bà[2] nhà ta thờ phụng tiên gia, phần này là một chút lòng thành, mong rằng đạo trưởng có thể nhận lấy, để cho nhà ta thêm được thiện duyên...”

Lưu Phương đa tạ hảo ý của phu nhân, y vốn không muốn tiếp nhận đồ bố thí của người khác, nhưng khi nhìn thấy vô số ánh mắt thèm khát xung quanh, y đành nhận lấy hộp cao điểm. Đám hành khất kia hiển nhiên quen thuộc với y, vừa thấy y nhận bánh là đã vội vàng tạo thành một vòng vây quanh y, những món điểm tâm kia thật rất tinh mỹ, vừa nhìn qua đã biết là thức ăn của những người rất giàu, bọn họ chưa từng được trông thấy. Lưu Phương từng chút từng chút, đem cao điểm phân phát cho đám hành khất. Có người cầm trong tay một cách trân quý, luyến tiếc không nỡ ăn, có người lăm bắm sẽ để dành cho tiểu tôn tử của mình. Phu nhân kia không hề tức giận khi chứng kiến Lưu Phương như thế, ngược lại còn sai hạ nhân mang cháo đến. Lưu Phương nhìn thấy mọi người đã có cái để ăn, vì vậy y cũng dùng chén cháo mà phu nhân đưa cho mình.

“Đạo trưởng, nhà ta ở phía trước, bà bà vì cầu trường thọ, đặc biệt xây dựng Phụng Thiện Đường, nếu đạo trưởng không chê thì có thể đến phủ của ta...”

Lưu Phương lắc đầu một cái, y hướng vị phu nhân thi lễ, sau đó tiếp tục lên đường cùng Ánh Tuyết. Y có phương hướng của riêng mình, không muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai, nào ngờ, phu nhân kia một mực khổ cầu y lưu lại. Lưu Phương bị phu nhân chặn đường, không biết nên làm như thế nào cho phải. Đúng lúc ấy, có một *** gia chạy đến, thoạt nhìn trong rất quen mắt, hắn vừa thấy Lưu Phương thì đã húng cao thể liệt[3] tiến lên thăm hỏi.

“Đạo trưởng? Ngài không nhận ra ta à? Năm ngoái ngài cùng một Long công tử đã đến bên ngoài Nam Sơn, các người chẳng những hỏi thăm nhiều chuyện từ ta, còn uống qua trà của ta, lại thưởng cho ta thật nhiều ngân lượng.”

Nguyên lai là người đã mở quán trà dưới chân núi Nam Sơn ngày ấy, hẳn rất nhiệt tình khi gặp lại Lưu Phương, hẳn nói, “Nhờ vào tiền mà Long công tử để lại, ta đã mở một cửa tiệm bán trà ở Lâm Đô, thỉnh cầu đạo trưởng quang lâm đến đó.”

Lưu Phương cũng rất cao hứng khi nhìn thấy hẳn, có lẽ...

Hắn sẽ nguyện ý thuê mình, mình không cần phải dựa vào cửa bồ thí để sống qua ngày.

Lưu Phương vội vàng ra hiệu với phu nhân, ý bảo mình muốn rời đi cùng chủ quán. Phu nhân kia thấy đã không còn cách ép Lưu Phương ở lại nên cũng đành từ bỏ.

Quán trà rất gần, đi vòng qua hai góc đường thì đã đến, cửa tiệm cao lớn khí khái, đã không còn là quán nhỏ ven đường năm đó. Chủ quán vừa bước vào cửa thì đã bảo Lưu Phương ngồi xuống, hẳn mang lên rất nhiều thứ chiêu đãi, còn pha trà nóng mời y. Lưu Phương không thể dần được cảm giác khó chịu nơi cổ họng, y không ngừng ho khan. Nào ngờ, vừa uống một hớp trà vào miệng thì lập tức cảm thấy vô cùng mát lạnh, nỗi đau đớn nơi cổ họng tức khắc được hóa giải. Chủ quán đã sớm thấy trên cổ Lưu Phương có vài băng, cũng thấy y từ nãy giờ không nói gì, thế nên hẳn nhanh chóng đoán được y đã bị thương, miệng không khỏi thở dài.

“Đạo trưởng, không ngờ rằng chỉ mới một năm mà sự vật và con người đều thay đổi. Vết thương nơi cổ đạo trưởng xem ra không nhẹ...”

Lưu Phương nghe chủ quán nói thế thì liền nghĩ đến Long Dương, khi đó vì để cho y thăm dò tình hình, hẳn còn đặc biệt đùa bỡn với chủ quán này. Mọi chuyện vẫn như vừa mới hôm qua, tái hiện rõ mồn một trước mắt. Nhưng những gì xảy ra sau đó, chủ quán này làm sao có thể hiểu được, chỉ có hẳn cho rằng y vẫn còn là người năm ấy... Lưu Phương không muốn nhắc lại nỗi đau đó, y gờ chén trà lên, chủ quán lập tức hiểu được ý của y.

“Đạo trưởng hỏi loại trà này à? Đạo trưởng không nhớ sao? Đây là trà năm ấy đạo trưởng đã uống ở chỗ của ta, ta còn đặc biệt gói cho đạo trưởng hai túi.”

À, Lưu Phương gật đầu một cái, nguyên lai là Vân Đình. Y cười khổ, hôm đó bởi vì y đánh giá Vân Đình trị thủy không đúng, dẫn đến việc Long Dương mất hứng, cho nên y đã mua hai túi trà cho Vân Đình, không ngờ rằng người này lại... Không, y không muốn nhớ đến hẳn nữa.

“Ta xem đạo trưởng uống trà này thì không còn ho khan nữa, trà này uống vào rất tốt cho cơ thể của đạo trưởng, để ta lấy thêm cho đạo trưởng vài túi!” Chủ quán nói xong thì chẳng quản Lưu Phương ngăn lại, đã sai người gói hai bao trà lớn, treo lên thân của Ánh Tuyết.

Lúc này, thức ăn chay đã bày ra khắp bàn, chủ quán kéo Lưu Phương ngồi xuống cùng hẳn. Mấy ngày nay ở bên ngoài, Lưu Phương cũng không có một bữa ăn nào trọn vẹn. Hôm nay, nhìn thấy hẳn thịnh tình như thế, nên y cũng không cự tuyệt nữa. Chỉ là Lưu Phương không hiểu tại sao chủ quán và mọi người đều không ăn.

“À, chúng tôi ăn rồi, những thứ này là chuẩn bị cho đạo trưởng... Đúng rồi, không bằng đạo trưởng ở lại nhà ta một thời gian, điều dưỡng thân thể...”

Lưu Phương nghe xong thì ngừng lại một chút, y không muốn ăn không ở không, vốn dĩ dự định sẽ xin làm việc ở đây. Nhưng giờ nhìn lại, tiệm này khá vắng vẻ, rõ ràng cũng cùng chung cảnh ngộ với các quán khác, buôn bán không được thuận lợi. Nếu như lúc này y nói muốn giúp việc thì so với bồ thí có điểm nào khác biệt? Rốt cuộc, Lưu Phương vẫn lắc đầu một cái.

“Đạo trưởng... Đang muốn đi đâu?”

Lưu Phương dùng tay thấm một ít nước trà, viết ra một chữ “Khương”.

“Đạo trưởng muốn đi Khương Quốc à? Ai nha, cái này có vẻ khó làm a” Lưu Phương không hiểu ý tứ của chủ quán, y còn nhớ loáng thoáng con đường từ Lâm Đô trở về Khương Quốc với Long Dương dạo đó, Kỳ Lân ngày đêm chạy như điên, mất một tuần lễ là đã hồi cung. Hiện tại dù là y đi bộ, xem như chậm một chút thì hơn tháng là có thể đến nơi.

Chủ quán nhìn thấy nghi vấn của Lưu Phương, vội vàng giải thích:

“Đạo trưởng có chỗ không biết a, hôm nay không thể so với một năm trước nữa. Thời điểm lũ lụt bùng phát vào đầu mùa xuân, Lâm Hà đổi đường, lộ trình ở Nam Sơn cũng bị nhấn chìm, tử thương vô số... Ai... Hiện giờ xung quanh bên ngoài đều là người chạy nạn, các cửa khẩu trọng yếu của hai nước đã hoàn toàn bị phong lại, đạo trưởng muốn đi, chỉ sợ là sơn cao thủy viễn a.”

Lưu Phương nghe chủ quán nói như thế, không khỏi sững sờ tại chỗ. Y đã quên mất, Vân Đình có thể tập kích thành công, tất cả đều dựa vào thiên tai này. Hôm nay, hai nước đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ, y như thế nào có thể trở về đây.

Trong lúc Lưu Phương vẫn còn bàng hoàng thì chủ quán lại tiếp tục huyền thuyên:

“Đạo trưởng nếu nhất định phải đi, có thể đến thị trấn Bàn Vân bên ngoài Nam Sơn xem qua một chút, nghe nói ở nơi đó có người có thể qua được trạm kiểm soát... Ấy chết, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Vì mãi mê nói nên chủ quán đã vô tình hất nước trà lên tay của Lưu Phương, hắt cả kinh sợ hãi, bình trà cũng rơi xuống đất, nước chảy ra tràn khắp mặt đất. Lưu Phương thoáng chút dao động, sau đó cũng nhanh chóng khoát tay, ý bảo chủ quán không nên để tâm chuyện này. Chủ quán kia vội vàng nắm lấy tay của Lưu Phương, để xem y có bị bỏng hay không. Đột nhiên, có một luồng hương thơm nồng nặc phả vào mặt, Lưu Phương cảm giác được tay của chủ quán ngày càng dùng sức, tựa hồ có một cổ lực đang dần dắt hắt, trong lòng y không khỏi cả kinh, ánh mắt hắt hiện giờ không còn thẳng thắn nhiệt tình như mới vừa rồi, mà đã trở nên ham muốn khác thường, nhân thần này... Rất quen thuộc. Lưu Phương không khỏi rung mình một cái, y mãnh liệt lay động bả vai chủ quán, muốn rút tay về, nào ngờ chủ quán kia ngược lại kéo giữ tay của y, đôi đồng tử hắt trở nên mê muội, thanh âm lạnh lùng thốt lên, “Tất cả đường đã bị niêm phong, đạo trưởng nếu chưa muốn đi thì hãy lưu lại chỗ ta thêm mấy ngày.”

Lưu Phương không hiểu được, người này mới vừa rồi còn thân thiết như vậy, tại sao đột nhiên lại thay đổi? Y vội vàng dùng sức đẩy chủ quán ra, lảo đảo hướng về phía cửa mà chạy. Chủ quán kia cuống cuống hô lên, gọi người đuổi theo y, Ánh Tuyết thì ngăn cản ở phía trước, nhất thời tạo ra một mảnh hỗn loạn, người hét ngựa kêu. Trong lúc bối rối, Lưu Phương lại va vào mấy ấm trà trước cửa tiệm, tức khắc tất cả nước đều đổ trên mặt đất, Lưu Phương cũng trượt chân té ngã, y sam ướt đầm.

Mùi hương kia lại tiếp tục phiêu đảng, rất nhanh sau đó, y đã bị một vòng người bao bọc vây quanh. Lưu Phương vội vàng bò dậy, y muốn rời khỏi nơi này, nhưng vòng người kia đều giống như chủ quán, ai cũng dùng ánh mắt âm u đáng sợ nhìn chằm chằm vào y, có người cười gằn, có người khóc thút thít, có người thét lên, còn có mấy người giống như phát điên, mãnh liệt bỏ nhào về phía y, giữ chặt y không thả. Lưu Phương liều mạng tách khỏi đám người, nhưng không hiểu sao người mỗi lúc một nhiều, rất nhanh sau đó đã đem y bao phủ ở giữa.

Bỗng nhiên, có vài âm thanh nổ vang, rồi một trận khói trắng nồng sặc bốc lên, khiến cho đám người kia rối rít tránh né. Một hắc y nhân mượn cơ hội này vác Lưu Phương lên, sau đó tung người thi triển khinh công, lao ra khỏi trùng vây. Ánh Tuyết thấy chủ nhân được cứu thì cũng theo sát phía sau. Người nọ vác Lưu Phương liều mạng chạy trốn, y có thể nghe thấy âm thanh thở dốc của hắc y, rốt cuộc thể lực không thể tiếp tục chống đỡ, hai người liền ngã vào một rừng cây.

Một lúc sau, Lưu Phương mới miễn cưỡng bò dậy, y không hề bị thương, chắc là do hắc y nhân đó đã dùng sức bảo vệ y, không để y va chạm vào mặt đất. Lưu Phương muốn hỏi hắc y nhân những chuyện đã xảy ra, hắc y là ai, tại sao lại biết y gặp nạn, tại sao phải cứu y. Nhưng y vô phương nói chuyện nên chỉ có thể bước nhanh về phía trước, muốn nhìn rõ gương mặt của hắc y. Hắc y nhân kia thấy Lưu Phương tiến lên thì cuống quýt lui về phía sau mấy bước, khàn giọng nói, “Ngươi... Ngươi đừng tới đây! Ở yên đó... Không được cử động!” Nói xong, tay phải hắc y ôm lấy ngực, ngã quỵ một gối trên đất, tựa hồ đã bị thương.

Ta không thể qua đó... Tại sao?

Lưu Phương ngây ngẩn cả người, giờ phút này, y mới có thể ngửi thấy mùi hương kia, dường như là phát sinh từ trên tay y, chuyện gì đã xảy ra thế này? Lòng Lưu Phương đột nhiên dâng lên đau xót, y đã mơ hồ hiểu được, chân vội vàng lui về phía sau vài bước, không dám đến gần người nọ. Hắc y nhân thấy Lưu Phương đã tránh xa mình, lúc này hắc y mới đề khí vận công, hít thở nhiều lần, dần dần đã có chuyển biến tốt hơn, nhưng hắc y tuyệt nhiên vẫn không dám nhìn Lưu Phương. Một hồi sau, hắc y nhân đứng lên, từ trong ngực móc ra một ti bào[4] màu trắng. Đoạn, hắc y nhanh chóng tiến lên hai bước, khoác áo lên người Lưu Phương,

hắn còn nhét vào tay y thứ gì đó, rồi ngay lập tức vội vàng nhảy ra xa, thở hổn hển nói, “Trên người người... Hoa khí, gặp nước sẽ hóa độc, chính nó đã khiến cho những người kia lâm vào mê loạn. Người... Sau này phải cẩn thận. Còn đây là băng tằm tuyết sương[5], có thể kháng cự các loại khí, nếu như người mặc nó thì người khác sẽ không ngửi thấy mùi hương... Còn lệnh bài này có thể thông qua phong tuyến của Dương vương, nếu người phải đi Khương Quốc thì... Từ nay trở đi, sẽ có một thuyền chở quan lương lên đường vào buổi tối, người đem lệnh bài này đưa cho bọn họ, tự khắc họ sẽ để người lên thuyền, trực đạt kinh đô.”

Sau khi nghe những lời của hắc y nhân, trong bụng Lưu Phương cũng hóa thê lương, quả thật chính là do hoa độc kia, mùi hương đó là thứ cảm dỗ người khác, là từ thân thể của y phát ra... Nhưng mà, hắc y nhân này tại sao lại hiểu rõ nhiều chuyện của y như vậy, hắn còn biết cả nơi y muốn đi, hắn là ai? Y lắc đầu một cái, đem ti bào kia cởi ra. Người nọ thấy Lưu Phương như thế thì vô cùng lo lắng, hắn biết y có lòng nghi ngờ nên vội vàng giải thích, “Người nhất định phải tin tưởng ta! Hoa độc kia sẽ làm cho con người mê muội, nếu như người không cẩn thận thì bọn họ sẽ làm thương tổn người! người... Không cần biết ta là ai... Nhưng người phải tin tưởng ta... Là Khương vương Long Dương, hắn... Hắn có ân với ta, là hắn bảo ta đi tìm người... Người... Bất luận kẻ nào cũng không được để dằn tin tưởng, mau rời khỏi nơi này!”

Lưu Phương nghe nói là Long Dương bảo hắn tìm mình thì trong nháy mắt những nghi ngờ vừa rồi đã biến thành cảm kích. Lòng y tràn đầy xúc động, còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn, nhưng hắc y nhân kia vừa nói xong những lời này thì liền thi triển kinh công, chỉ mấy bước là đã nhảy khỏi sơn lâm. Lưu Phương chạy theo phía sau, nhưng rốt cuộc vẫn không đuổi kịp hắn, chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn xa dần, không khỏi thất vọng.

Thật sự là Long Dương bảo người đó đến sao? Hắn có khỏe không? Thương thế đã tốt hơn chưa, tại sao hắn không nhắn gửi cho mình vài lời?

Lưu Phương nhìn qua lệnh bài cùng ti bào trong tay, nước mắt chực chờ muốn rơi xuống.

Long Dương thật đã biết hình dáng bây giờ của mình, hắn sai người này tới chiếu cố mình sao? Hắn... Đã biết mình là một phế nhân khắp người đầy hoa độc... Hắn vẫn còn nguyện ý để mình trở lại bên cạnh hắn sao?

Một trận chua xót dâng trào, ngũ vị tạp trần đồng loạt chảy vào lòng y. Vốn tưởng rằng khi nghe được tin của Long Dương thì y sẽ rất vui mừng, nhưng vì cái gì, ngược lại chỉ có đau lòng, nước mắt cứ muốn tuôn rơi?

Lưu Phương tựa vào cổ của Ánh Tuyết, đầu vùi vào lớp lông xơ của nó, đứng lặng rất lâu, rốt cuộc, tâm tình y cũng dịu lại đôi chút. Lưu Phương chậm rãi khoác ti bào vào người, cẩn thận cất giữ lệnh bài, sau đó kéo Ánh Tuyết rời khỏi cánh rừng.

Bên ngoài Lâm Đô, khắp nơi đều là người chạy nạn, quan binh canh giữ ở cửa thành chỉ cho phép xuất, không cho tiến vào.

Lưu Phương xuôi theo đoàn người đi ngược chiều, mất một ngày đường mới đến được độ khẩu[6] của trấn Bàn Vân. Nơi này quả nhiên có ba chiếc thuyền lớn ngừng lại, lương thực đang được vận chuyển lên, bên cạnh có rất nhiều quan binh hộ vệ. Xung quanh nơi đó tụ tập vô số dân chúng, họ đi theo sau lưng người vận lương, nhanh tay gom nhặt những hạt gạo bị rớt ra ngoài.

Có một người đứng trên thuyền, vóc dáng không cao, cầm y kim quý, toàn thân đầy ngọc ngà châu báu, vẻ mặt khinh thường nhìn những người khuôn vác, thỉnh thoảng còn hạ lệnh hỏi thúc bọn họ làm việc nhanh, sau đó phát ra trận trận cười to. Hắn chính là kẻ nổi danh buôn lậu gạo ở vùng này, Chu Đại Phúc. Dựa vào một vài mối quan hệ của mình, Chu Đại Phúc đã lôi kéo triều thần hai nước Dương Khương, đem lương thực xuống thuyền để buôn bán. Hiện giờ đang xảy ra đại tai họa, giá cả lương thực tăng cao, hắn lại có thêm một khoản tiền từ hành vi bất chính. Nhìn xuống những túi gạo được ngụy trang kỹ trên thuyền, tựa như hắn đang trông thấy bạc trắng lóa hướng mình chạy đến, so với chuyện này, khắp thiên hạ chẳng có điều gì có khiến hắn vui vẻ hơn.

Chu Đại Phúc đứng ở chỗ cao, sớm đã thấy Lưu Phương một thân bạch y, dắt theo bạch mã đến. Mi trung hắn nhú lại, lộ ra vẻ miễn cưỡng, nhưng vẫn sai hạ nhân đưa Lưu Phương đến bên thuyền dò hỏi.

Lưu Phương nhìn diện mạo của người này thì cảm thấy vô cùng chán ghét, một kẻ kiếm tiền từ quốc nạn như hần mà y lại muốn đi nhờ thuyền để trở về sao? Lưu Phương do dự, mặc dù y không muốn sống ở Dương Quốc, nhưng nơi này cũng đang bị tai họa như Khương Quốc, bách tính gặp nạn không sao đếm hết. Mấy ngày qua, y đã cùng những người hành khất sống chung, không khỏi để lại nhiều cảm xúc. Nhưng vạn nhất, nếu những gì hắc y nhân kia nói là thật thì Long Dương đang ở kinh đô chờ y trở lại, thuyền này chính là lựa chọn duy nhất của y lúc này.

Ta ngày nhớ đêm mong, không phải là muốn quay về bên cạnh hần sao?

Vừa nghĩ, y lại sờ vào lệnh bài trong ngực.

“Đạo trưởng là muốn lên thuyền? Có lệnh bài không?” Chu Đại Phúc thấy Lưu Phương mặc dù tiêu tụy u buồn, nhưng trên người lại khoác tuyết sương[7] óng ánh hoa mỹ, hần lập tức thay đổi sắc mặt, cúi đầu khom lưng nghênh đón.

Lưu Phương rất mâu thuẫn, y không nhìn vào mục quang của con người tham lam kia, đầu hơi cúi xuống, siết chặt dây cương trong tay. Nhưng đến cuối cùng, Lưu Phương vẫn gật một cái, từ trong ngực lấy ra lệnh bài.

Chu Đại Phúc thấy Lưu Phương quả thật có lệnh bài, hần cẩn thận xem xét y một lần nữa, lúc này mới cười nói, “Trước hết xin mời đạo trưởng vào khoang thuyền phía sau nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường.” Nói xong, hần phân phó người đưa Lưu Phương đến khoang thuyền, Ánh Tuyết thì được dẫn tới chuồng ngựa riêng biệt.

Mặc dù gian phòng trong khoang thuyền không lớn, nhưng cũng đơn giản và sạch sẽ, màn giường màu xanh, trên trác án còn có văn phòng tứ bảo[8], xem ra, chỗ này đã được tỉ mỉ dọn dẹp, hần là nơi đặc biệt để tiếp đón khách quý.

Mấy ngày qua, Lưu Phương khó có được cơ hội nghỉ ngơi, mặc dù vết thương trên người y đã đỡ hơn phân nửa, nhưng cổ họng vẫn không ngừng ho khan, cũng may khi nhai vài lá trà Vân Đinh thì có thể làm dịu đi không ít. Không biết tại sao, dù ở trong một nơi khá thoải mái nhưng lòng y không thể nào an ổn, tiếng la hét, gào khóc huyền não bên ngoài giống như từng trận trách mắng, khiến y khó thể nào chịu được, sớm đã tâm phiền ý loạn.

Lưu Phương còn nhớ rõ một năm trước, lúc y cùng Long Dương đi tuần, nếu như nhìn thấy quan gia hà hiếp dân chúng thì Long Dương nhất định sẽ quản, Thương Kiêm còn thường xuyên lo lắng bệ hạ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng giờ đây, tất cả đều thay đổi, kể từ lúc bị mọi người bao vây trên đường thì y đã bắt đầu sợ hãi, thậm chí có chút tự ti, y không muốn để người khác biết mình là ai, cũng không muốn giao tiếp với ai, y thật chỉ muốn ích kỷ một lần, để chiếc thuyền này vĩnh viễn mang mình lỵ khai nơi đây.

Lưu Phương ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, mặc niệm tịnh tâm, hy vọng có thể an tĩnh trở lại. Y cố gắng gọi thầm hai chữ Long Dương... Long Dương... Đã nhiều lần như vậy, trải qua bao nhiêu thống khổ, y đều dựa vào hai chữ này để vượt qua, hôm nay y sắp phải lên đường, thoát khỏi tất cả, một lần nữa trở về bên cạnh hần, y không thể từ bỏ cơ hội một lần nữa.

Lưu phương đang tĩnh tọa ở bên trong thì mơ hồ nghe hai thủy thủ nói tán gẫu với nhau, hình như họ đang uống rượu.

“Ai, người nói những gì đó? Thế nào không phải là thiên tai đây?”

“Ta biết người sẽ không tin, nếu không phải là Lưu Đại đưa ta đi xem mấy cái hố thì ta cũng không tin đâu!”

“Theo như người nói, có người đã phá vỡ đê? Điều này sao có thể đây? Là ai làm như vậy?”

“Hắc hắc, người suy nghĩ một chút, bệ hạ tại sao ngày đó lại xuất thuyền đi đánh Khương Quốc? Chẳng lẽ ngài biết trước con đê lớn này sẽ bị phá vỡ?”

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Ha, ta đã sống trên nước đã bao nhiêu năm, ta dám đánh cược, nếu con đê này không phải là do triều đình làm nổ thì ta sẽ không mang họ Vương.”

“Người đừng nói nữa, người uống say rồi, đây là những lời mang tội chém đầu đấy!”

Lòng Lưu Phương đã không còn bình tĩnh được, y biết người nọ mặc dù say rượu, nhưng lời nói rất có đạo lý.

Vân Đình như thế nào có thể biết được việc mình bị bắt? Cho dù là có người báo tin cho hắn, nhưng nếu muốn trong vòng hai ba ngày công phá được Khương Vương Cung thì chỉ có thể nhờ Lâm Hà đổi đường. Hắn lại còn mang theo chiến thuyền cùng mấy ngàn nhân mã, nếu không phải là có chuẩn bị từ trước, biết chắc rằng sẽ đi bằng thủy lộ thì là cái gì? Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, mình cũng chưa từng suy nghĩ tường tận về mọi chuyện, nhưng giờ đây nhìn nhận lại vấn đề thì sợ rằng chính Vân Đình đã một tay tạo ra nạn lụt này! Tử thương vô số, dân chúng lưu ly, tất cả là vì cái gì? Hắn không có tiêu diệt Khương Quốc mà chỉ lấy tính mạng của mọi người uy hiếp mình, cho nên... Chỉ có thể... Là vì mình... Thật sự hết thấy đều là vì mình?

Lưu Phương ôm lấy đầu, không để cho bản thân tiếp tục suy nghĩ. Y cố gắng nói với chính mình, hôm nay y đã không còn gì, ngay cả lời cũng không thể nói được, khắp người nhiễm phải hoa độc, y như vậy thì làm sao còn có thể quan tâm đến bách tính? Y thật rất muốn làm theo lời của Thái hậu, chỉ cần tự chiếu cố lấy bản thân mình là đủ.

Nhưng đến cuối cùng, Lưu Phương vẫn không sao nhần tâm được, y đứng dậy, nhìn ra cửa sổ. Những người hành khất kia nam có nữ có, trẻ có già có, tất cả đều gầy trơ xương, đói khát nhiều ngày, chỉ vì mấy hạt gạo mà phải khổ cầu bọn quân sĩ. Mọi người vốn là nên có một gia đình hạnh phúc, cơm no áo ấm, thế mà chỉ vì nạn lụt này mà bộ dáng đã hóa ra thê thảm, làm sao y có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Nghĩ thế, tầm mắt Lưu Phương lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

Là ta hại chết nhiều người như vậy, Thương Kiêm, thị vệ tướng sĩ, hôm nay còn có hàng vạn bách tính. Bọn họ không có lỗi gì, tại sao lại để cho họ vì ta chịu khổ? Nhưng... Có lẽ ta có thể làm một chút chuyện vì họ, giảm bớt nỗi đau trong lòng họ. Biết đâu, ta có thể cầu xin một chút tình, có được ít lương thực, để cho bọn họ có mấy bữa ăn no.

Lưu Phương nghĩ đến đây thì vội vàng đến trước án viết một phong thư, sau đó nhanh chóng đi ra trước khoang thuyền, tìm kiếm Chu Đại Phúc.

“Người muốn ta để lại lương thực?” Chu Đại Phúc rất kinh ngạc khi đọc thư của Lưu Phương, y cứ nhiên lại có ý nghĩ như vậy, “Đây là quan lương, không có mệnh lệnh, ta làm sao có thể tùy để lại đây?” Chu Đại Phúc có chút tức giận, hơn nữa, lương thực trên thuyền này trị giá nhiều tiền như vậy, làm sao có thể cho đám hành khất kia ăn chùa.

Hắn nói xong lời này thì chợt nhớ cái gì đó, vội vàng móc lệnh bài của Lưu Phương ra nhìn cẩn thận, quả nhiên góc bên phải trên mặt có một chữ “Thiên”. Hắn lập tức thay đổi khẩu khí, ủy khuất nói, “Đạo trưởng, không phải là ta không muốn để lại, ta cũng biết dân chúng khổ a, nhưng nếu muốn cứu trợ thiên tai thì phải có chỉ thị của bệ hạ mới được phép làm, ngài... Đã có thiên tự lệnh bài, sao không thỉnh đạo thánh chỉ đến đây?”

Lưu Phương nghe hắn nói thì cũng lấy làm kinh hãi. Y nhìn lệnh bài kia, chẳng lẽ vật này chỉ có Vân Đình mới có sao?

Nhưng... Người đó nói Long Dương đang đợi ta, chẳng lẽ là gạt ta? Hắn là ai? Hắn biết nhiều như vậy, lẽ nào là do người kia an bài?

Nghĩ như thế, tim của y trở nên đập nhanh hơn, có chút hoảng hốt.

“Đạo trưởng... Có khỏe không?” Chu Đại Phúc ho khan hai tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Lưu Phương, tiếp tục nói, “Ta là người làm ăn, lương thực này đã được các quan gia đặt tiền, nếu ta tự mình để lại lương thực mà không có tiền hoàn trả thì tội danh sẽ rất lớn, ta thật đáng sợ không nổi.”

Lưu Phương nghe được những lời của Chu Đại Phúc thì đã ngầm hiểu ra, chỉ cần có tiền là hắn sẽ để lại lương thực. Y vội vàng lấy giấy bút viết mấy chữ cho hắn.

“Ha ha, ngài muốn mua lại lương thực?”

Chu Đại Phúc thấy chuyện làm ăn tự đưa đến miệng thì mặt mày trở nên hớn hởi. Hắn nhìn Lưu Phương, nghĩ thầm, người này có thiên tự lệnh bài, lai lịch khẳng định không nhỏ, nói không chừng đúng là có thể trả giá cao. Hắn tính toán một chút, dao đầu hoảng não[9] nói, “Ta có ba thuyền, là gạo thượng hạng, tổng cộng hai ngàn cân. Theo như giá thị trường bây giờ thì ít nhất cũng phải phải một ngàn lượng bạc trắng. Ngài... Có thể mua không?”

Lưu Phương không nghĩ đến người này lại đòi hỏi nhiều như vậy, một lượng bạc trắng chỉ có thể mua hai cân gạo. Nhưng dù sao đây cũng là quan lương, hắn nguyện ý bán đã là tương đối khó khăn rồi, tuy rằng y không biết đi đâu để tìm nhiều tiền như vậy, nhưng vô luận thế nào, y cũng muốn thử một lần. Nghĩ xong, Lưu Phương gật đầu một cái.

“Hào! Nếu ngài có thể gom góp một ngàn lượng bạc trắng, ta liền ra lệnh cho người để lại lương thực... Bất quá.. Ngài phải cùng ta lập một văn tự.” Chu Đại Phúc dù sao cũng là người lăn lộn nhiều năm trên quan trường, hắn thừa biết không thể không đề phòng con người. Rất nhanh sau đó, Chu Đại Phúc đã khởi thảo xong văn tự, trên đó ghi rõ, Lưu Phương phải dùng tuyết sương trên người để thế chân và đổi được trăm cân lương thực, thuyền sẽ dời khởi hành lại ba ngày, nếu trong thời gian đó mà Lưu Phương không thể mang đến một ngàn lượng thì tuyết sương này sẽ thuộc về Chu Đại Phúc.

Lưu Phương nhận lấy văn tự, xem qua một lần, y không hề do dự nhiều, liền đặt bút viết tên của mình lên, sau đó cỡi tuyết sương giao cho Chu Đại Phúc. Dù là chỉ đổi được trăm cân lương thực nhưng y cũng cảm thấy an ủi, hưởng chi, y mơ hồ cảm giác được, chiếc áo lông cừu này và lệnh bài kia giống như nhau, sợ rằng đều thuộc về Dương Vương Cung.

Chu Đại Phúc thấy Lưu Phương đơn thuần như vậy thì liền cao hứng thủ vũ tức đạo[10], áo lông cừu này là bảo vật quý hiếm, ít nhất cũng trị giá năm trăm lượng, coi như đã đủ để đổi lấy tất cả lương thực, khoảng mua bán này, tính thế nào cũng không thua thiệt. Hắn nhận văn tự, vội vàng nói với Lưu Phương, “Đạo trưởng, tự bán quan lương vốn là chuyện phạm pháp, thỏa thuận hôm nay giữa chúng ta... Ngàn vạn lần cũng không thể nói cho người khác. Cho dù đạo trưởng không xoay sở được tiền thì cứ đúng hạn trở lại, ta vẫn có thể đưa ngài đến Khương Quốc.” Nói xong, hắn liền cao hứng quay về khoang thuyền, thưởng thức bảo vật của hắn. Lưu Phương cũng xoay người, một mình xuống thuyền, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể gom góp đủ một ngàn lượng bạc.

Khương Vương Cung, bên trong Thiên Điện cạnh Tuyên Đức Điện, các quan viên trong Thượng Thư Viện đang rất bận rộn. Nguyên là Khương Quốc Công Bộ, Nông Bộ, Binh Bộ, Hộ Bộ Thượng Thư, tất cả đều có chức trách khác nhau, thường ngày sau khi vào triều thì họ chỉ tập trung ở nơi này một lát, nhưng giờ đây, mỗi ngày bọn họ nhất định đều phải ở đây, vì chuyện thu thuế và trưng binh mà khổ sức. Các quan Thượng thư không thể trở lại phủ nha của mình, trong lòng sớm đã có bất mãn, tiêu cực lười biếng, tâm trạng bực tức.

“Thật không biết bệ hạ nghĩ như thế nào, trong hai tháng phải thu mười vạn binh, làm sao có thể chứ? Đã hơn một tháng trôi qua, xem thử đã được bao nhiêu người?”

“Đại nhân nói đúng, lũ lụt làm chết nhiều người như vậy, ngài còn muốn trưng binh, nhưng cũng đừng có mở kho phát lương thực chứ. Bây giờ quốc khố trống không, trông cậy vào ai giao nộp đây? Hừ, ta xem ngài vẫn còn quá trẻ tuổi.”

“Đúng vậy, quân đội không phải chỉ có người, còn có lương thảo, khôi giáp, binh khí, những cái đó không cần tiền à? Cho ngài mười vạn quân thì ngài có thể thắng Dương vương? Ôi chao, các ngài nói xem, Dương vương đó cũng thật kì quái, lần trước rõ ràng đã chiếm được Dương Vương Cung, thế mà lại cứ nhiên thả toàn bộ người, thật là chỉ vì cái tên họ Cố đó?”

“Đâu chỉ Dương vương! Ngài cho rằng bệ hạ hôm nay muốn dấy binh là vì báo thù rửa hận? Còn không phải là vì người kia sao? Ngài cùng Dương vương vốn là huynh đệ kết nghĩa, vậy mà chỉ vì một người lại đem hai nước đao binh tương kiến, than ôi...”

“Chẳng lẽ người này biết yêu pháp à?”

“Ha ha, các ngài không nghe nói sao, Dương vương kể từ lúc sắc phong Ân vương đó thì ngày đêm dấy dục, như keo như sơn, nghe nói người họ thích một loại yêu hoa, hắn liền trồng loại hoa đó khắp Dương Vương

Cung, cùng người đó tắm chung, đã mấy tháng không có thượng triều rồi. Khắp nơi đã sớm truyền tin, ân tứ chi vương, chằm hoa vi sàng[11], chắc là cái giường kia quá nồng nàn, không thể nhịn nổi... Ha ha!”

Mấy người vẫn đang tán gẫu bên trong thì thấy quan truyền lệnh từ ngoài cửa đi vào, tay cầm thánh chỉ, cao giọng tuyên đọc, mọi người vội vàng quỳ tiếp chỉ.

“Khương vương bệ hạ có chỉ, nay quốc nhục chưa rửa sạch, bách tính còn chịu tai họa, quân thần ta cần phải trên dưới một lòng, vì quốc phân ưu, trùng chính triều cương. Ta và mẫu hậu, Công chúa, Vương đệ cùng với các phi tần nguyên quyên ra mười vạn ngân lượng sung vào quốc khố. Nay ban lệnh, phàm là quan viên tứ phẩm trở lên thì phải quyên một năm bổng lộc, hoàng thân quốc thích thu vạn lượng bạc. Lệnh cho Thượng Thư Viện nhất định trong vòng một tháng phải hoàn thành mệnh lệnh thu thuế trưng binh, nếu không làm tròn trách nhiệm thì luận tội mà xử. Còn nữa, Quốc cữu Phí Thế mục vô vương pháp, giả tạo tội danh, hãm hại trung lương, khi quân vọng thượng, nên đã bị xử tử, tịch thu toàn bộ gia sản, sau này đại thần trong triều nếu dám coi thường thánh lệnh, tùy ý làm bậy thì đồng pháp xử trí! Khâm thủ.”

Các quan thượng thư nghe nói Long Dương đã giết cừu cừu của hần thì đều sợ đến trợn mắt há mồm, nói không ra lời. Họ vội vàng nhận lấy thánh chỉ, không dám có nửa câu nói thừa, chỉ tăng cường đốc thúc các nơi khẩn trương lên. Trong nhất thời, các quan viên đều cảm thấy bất an, rồi rút cùng Vương hậu và Quốc cữu vạch rõ ranh giới, để bảo toàn tính mạng, họ phải hoàn thành việc gia phú trưng binh, thế là càng cường bạo thu quân. Thật giả lẫn lộn, bách tính còn chưa kịp hồi phục sau nạn lụt thì lại gánh tiếp khó khăn này, tiếng oán than vang khắp mọi nơi, thống mạ Khương vương bạo ngược ngu ngốc.

Long Dương đang ở Trường Minh Cung cũng ăn ngủ không yên. Hần làm sao không biết thánh lệnh hạ xuống sẽ khiến lê dân bách tính phải chịu khổ. Bằng đồng tam xích, phi nhất nhật chi hàn[12], hơn ngàn quan viên Khương Quốc bàn căn thác tiết[13], dựa vào lẫn nhau, tham hủ đã trở thành xu thế. Cho dù hần giết đi một trăm người để răn đe, bọn họ không còn dám nói lỏng, lừa biếng, nhưng tất cả cũng đều chỉ là sợ chết, chứ nào phải chân chính trung quân, xông pha chiến trường, liệu có mấy người nguyện ý tiến lên bán mạng? Trận đánh ba tháng trước ở cửa thành kinh đô đã khiến hần khắc cốt ghi tâm, Vân Đình chỉ có mấy ngàn nhân mã, nhưng là một đội quân tinh cường, kết hợp thêm chiến thuyền hỏa nổ, còn có Đoạn Nhật thân kinh bách chiến, tử trung chi tướng, hần phải làm như thế nào để chống lại? Nếu như Thương Kiêm vẫn còn sống... Mỗi khi Long Dương nghĩ đến đây thì đều cảm thấy đau xót, hần thở dài một cái. Mặc dù hần đã cất nhắc Uất Trì thay thế chức vị của Thương Kiêm, trở thành thị vệ Tướng quân, nhưng Uất Trì đối nhân xử thế luôn dè dặt, chẳng muốn đắc tội với ai, vốn không thể bằng thân tín Thương Kiêm, luôn thấu hiểu tâm ý hần.

“Bệ hạ, Thanh Vi đạo trưởng cùng Hợp Dương đạo trưởng cầu kiến.”

“Sao? Mau mời vào!”

Long Dương rất cảm động khi nghe nói sư phụ tới, những suy nghĩ phiền loạn trong lòng cũng vơi đi rất nhiều. Sư phụ Thanh Vi đạo trưởng là Thục Sơn chuông môn, sẽ không dễ dàng gì hạ sơn, cho dù năm đó dẫn dắt hần và Vân Đình luyện công, nhiều nhất cũng chỉ là hai ba tháng, nhưng lão chỉ xuất hiện được một hai ngày, những thời điểm khác đều sử dụng phương pháp thiên lý truyền âm của Thục Sơn.

Phút chốc, một lão giả hiền từ vận tổ bào, râu tóc bạc trắng, đi vào Trường Minh Cung, theo phía sau là Hợp Dương đạo trưởng.

“Sư phụ!” Long Dương nhìn thấy Thanh Vi thì vội vàng muốn hành lễ, nhưng lại bị Thanh Vi ngăn lại.

“Bệ hạ không nên như thế, ta và ngài tuy có danh sư đồ nhưng đây là thế tục, ứng hữu lễ pháp, quân thần khác biệt.”

“Vâng, sư phụ.” Long Dương nghe Thanh Vi nói như thế, cho nên không hành lễ nữa. Hần nhìn qua Hợp Dương đạo trưởng, sắc mặt liền ngưng trọng, không khỏi lại nghĩ đến Lưu Phương. Lưu Phương là ái đồ của Hợp Dương, tình như phụ tử, bây giờ y bị Vân Đình bắt đi, lão nhất định vô cùng buồn phiền.

“Bệ hạ, có biết lần này bản đạo tiền lai là vì chuyện gì không?”

“Sư phụ không phải đến giúp đệ tử cứu Lưu Phương sao?” Long Dương cảm giác được Hợp Dương âm thầm thở dài.

“Đích thực là liên quan đến Cố Lưu Phương.” Thanh Vi thấy thần thái quan tâm của Long Dương thì liền nhíu hạ mi, lão dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói, “Ta lần này đến đây chính là muốn nói rõ với bệ hạ một chuyện, mong ngài có thể vứt bỏ nhi nữ tư tình, lấy quốc gia đại nghĩa, lê dân bách tính làm trọng, huyền nhai lạc mã[14], ngăn ngừa tai họa tái sinh.”

Long Dương nghe sư phụ nói như vậy, hiển nhiên là thoái lý hữu thoái[15], tâm hần liền trầm xuống, không nói gì nữa.

“Ba năm trước, ta từng tiên đoán được một thiên ý, nói rằng hai nước Khương Dương sẽ bởi vì một họa khởi nhân mà xung đột vũ trang, tạo ra họa kiếp cho bách tính, dân chúng lâm than. Ta vì vậy đã đồng ý thu nhận ngài cùng Vân Đình làm tục gia đệ tử, cũng là hy vọng hai người có thể trở thành huynh đệ hòa thuận, phá vỡ kiếp nạn này. Hai sư đệ Hợp Dương và Thương Cổ là được ta nhờ cậy đến phụ tá hai người, nhưng thật không nghĩ tới, thiên ý khó làm trái, tất cả vẫn xảy ra.”

Long Dương càng nghe càng kinh hãi.

Thì ra năm đó Thanh Vi sư phụ thúc bách ta và Vân Đình kết nghĩa là bởi vì đã sớm có kế hoạch, hết thảy là do lời tiên đoán kia. Mà người mang tai họa sư phụ nói là ai? Nghe khẩu khí của sư phụ, chẳng lẽ là... Không, sẽ không đâu!

“Theo như lời sư phụ thì họa khởi nhân...”

Thanh vi thở dài, chậm rãi gạt đầu một cái, tiếp tục nói, “Ta cũng chưa từng nghĩ đến, người khởi lên tai họa lại chính là đồ đệ của Hợp Dương sư đệ, Cố Lưu Phương.”

“Không thể nào!” Long Dương nghe được tên Lưu Phương, liền không giữ được thể diện sư đồ, điên cuồng hét lên, “Lưu Phương không có làm bất kỳ chuyện gì sai cả, y bị người hãm hại, phải vào thiên lao, Vân Đình mới nhân cơ hội này bắt y đi. Mọi việc đều do Vân Đình gây nên! Hắn từ lúc ở Dương Vương Cung thì đã muốn cưỡng ép y ở lại, còn hại chết Thương Kiếm! Sư phụ có thể nào đem tất cả trút hết lên đầu Lưu Phương!”

“Sư huynh nói không sai, Lưu Phương nó... Lỗi của nó chính là không nên yêu người không thể yêu! Nó luôn chấp mê bất ngộ, ta khuyên như thế nào cũng không được, cho nên mới có số kiếp này.” Mắt Hợp Dương đỏ nén nhiệt lệ, xúc động nhìn Long Dương, thật hy vọng hắn có thể hiểu, “Mệnh kiếp của Lưu Phương... Chính là bởi vì thiên khiến, ngài có hiểu không?”

Long Dương lắc đầu, hần không thể tin được lời của Hợp Dương.

Nguyên lai người đã sớm biết tình cảm của ta và Lưu Phương, cho nên mới bỏ lại Lưu Phương ở Huyền Đạo Quan để đi tìm Thanh Vi. Nói như vậy, cho dù Quốc cự không đến bắt Lưu Phương thì khi người và sư phụ trở lại cũng sẽ chia rẽ chúng ta! Người còn dám nói người yêu thương Lưu Phương giống như nhi tử! Cái gì là thiên khiến chứ, là người đã sớm vứt bỏ Lưu Phương!

“Người không nên yêu đó chính là ta! Lưu Phương vì giữ vững lời hứa đối với ta, liền mang tội trở thành người khởi nguồn của tai họa? Hoang đường! Hoang đường! Nếu như là như vậy thì ta cũng là người tạo ra tai họa, bởi vì ta đã khiến y chấp mê bất ngộ như vậy! Nếu có thiên khiến thì ta mới là người phải gánh chịu! Các người... Hôm nay đến đây không phải là vì muốn giúp ta cứu y, mà là muốn ta vứt bỏ y, có đúng không?”

Thanh Vi nghe Long Dương nói như thế, cũng không lấy làm ngạc nhiên, lão nghiêm mặt hỏi:

“Nếu nói như bệ hạ cũng không sai, hôm nay bách tính lâm vào tai họa, bệ hạ lại muốn dấy binh, để cho quân dân hai nước tuyết thượng gia sương[16], nỗi khổ không sao tả hết, điều đó chỉ khiến Lưu Phương tội càng thêm tội! Như thế nào nói là cứu nó?”

“Không nên nói nữa!” Lời của Thanh Vi đã chạm đến nhuyển lạc[17] đau đớn của Long Dương, hần làm sao không muốn trở thành hiền đức chi quân nhân hiếu, nhưng mà, hần một mực nhấn nhin, rốt cuộc kết quả ra sao? Hiện giờ, thậm chí ngay cả sư phụ của hần và Lưu Phương cũng cùng một dạng như mẫu hậu, đem tất cả sai lầm trút hết lên đầu một người! Cái gì lời tiên đoán, cái gì người khởi lên tai họa, nói cho cùng là không chấp nhận tình cảm của hần và Lưu Phương, cho rằng tình yêu ấy là đại nghịch bất đạo! Mỗi hận

trong lòng Long Dương tăng thêm ngàn vạn lần, trên thế gian này, có mấy người hiểu được bọn họ, hẳn căn bản không nên có hy vọng xa vời.

“Y không có tội! Chúng ta sớm đã có lời thề, sinh tử đều phải ở chung một chỗ! Ta đã để lỡ mất một lần, lần này tuyệt không thể phạm sai lầm nữa! Sư phụ, tâm ý ta đã quyết, hạ tuần phát binh, hai người các ngài không cần nhiều lời nữa!” Long Dương nói xong thì hùng hăng nhìn chằm chằm Thanh Vi, giống như hẳn từ trước đến giờ chưa từng biết qua người này, trong lòng chỉ có tức giận cùng chán ghét.

Thanh Vi thấy Long Dương vẫn là kiên quyết như thế, ánh mắt kia càng thêm giống như yêu ma. Lão thân là Thục Sơn chưởng môn, chuyện này liên hệ đến tai họa nhân gian, sao có thể để hắn hồ vi? Lão thở dài, nhẹ nói, “Vậy cũng đừng trách vi sư.”

Long Dương cả kinh, không biết lời của lão là ý gì. Thanh Vi đột nhiên sải bước về phía trước, phù trần[18] giương lên cao, trong nháy mắt đã điểm bốn đại huyệt của hắn, miệng không ngừng niệm. Long Dương nhất thời cảm thấy có một trận hàn khí đánh tới trong đan điền, toàn thân mỗi mọt, không thể đứng vững, hắn lập tức ngã quỵ trên đất. Long Dương không ngờ rằng sư phụ lại xuất thủ, hắn gấp rút vận công ở đan điền, muốn phản kháng, chỉ là công lực vừa mới cùng hàn khí kia đụng nhau thì trong nháy mắt liền tứ tán.

Thanh Vi nhìn thấy Long Dương vừa nôn nóng vừa lo sợ, lão cũng chậm rãi đi tới trước mặt của hắn, bình thản nói:

“Bệ hạ không cần thử nữa, đây là Tán Công Chú của Thục Sơn, ta đã phong toàn bộ công lực của ngài, nếu ngài không tiếp tục vận khí, bất động dục niệm, tâm như chỉ thủy, thì sẽ giống như người thường. Nhưng nếu một mực vận công chống cự, chỉ có thể gia tăng chú lực, càng thêm thống khổ.”

“Hỗn đản!”

Long Dương biết loại chú pháp này là thuật để trị yêu, theo như Thục Sơn môn quy thì không thể dùng trên cơ thể con người. Mà sư phụ lần này lại dùng thuật này với hắn, đã là không xem hắn là người! Hắn lại hai lần đề khí, ngũ tạng lục phủ giống như bị thứ gì đó chót lại, trói chặt lẫn nhau, đau đến cả người run rẩy, từng giọt, từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống gò má. Long Dương miễn cưỡng dùng tay chống đỡ thân thể, nổi giận mắng, “Tâm như chỉ thủy.... Hừ! Đạo trưởng muốn ta đối với Lưu Phương là tâm như chỉ thủy, là để ta vứt bỏ ý, không phát binh được sao? Thì ra đây chính là đạo pháp tự nhiên, ám toán đả thương người, hèn hạ vô sỉ! Ngài... Nếu không xem ta là người, căn bản cũng không xứng làm sư phụ ta!”

Thanh Vi không để ý tới lời chửi rủa của Long Dương, lão đã suy nghĩ kỹ trước khi đến đây, nếu Long Dương không nghe lão khuyên bảo thì chỉ còn cách kìm hãm hắn, coi như có phá giới cũng không ngại. Ma do tâm sinh, lão đã chứng kiến bao nhiêu người chỉ vì tình khổ mà hóa thành yêu nghiệt, bị giam cầm trong Tỏa Yêu Tháp, vạn kiếp bất phục. Huống chi, trên dưới Khương Quốc đang rung chuyển bất an, tai họa còn chưa giải trừ, lúc này dậy binh, chỉ sợ dân chúng hai nước tại kiếp nạn đào[19]. Vô luận thế nào, lão cũng phải hết sức ngăn cản.

Thanh Vi không giải thích nữa, lão chỉ hy vọng Long Dương có thể vì vậy mà tỉnh tâm, thoát ra khốn cảnh, sẽ để cho thời gian làm thay đổi tất cả. Thanh Vi hướng Hợp Dương gật đầu một cái, hai người đến giải thích ngọn nguồn với Vương hậu, lưu lại một quyển Tịnh Tâm Kinh, sau đó liền rời khỏi Trường Minh Cung.

Đêm khuya, từ Trường Minh Cung truyền tới từng trận gào thét khàn khàn trầm thấp, giống như Thần Long đang liếm láp lấy vết thương của mình, như tiếng khóc thút thít thê lương sâu não của nữ tử, không biết những đau đớn như thế phải đến lúc nào mới có thể giải thoát.

oOo

[1] – Cao điểm: bánh điểm tâm

[2] – Bà bà: mẹ chồng

[3] – Hứng cao thể liệt: cao hứng, hết sức phấn khởi

[4] – Ti bào: áo choàng bằng tơ tằm

[5] – Băng tằm tuyết sương: áo làm bằng lông cừu và tơ của băng tằm tuyết

- [6] – Độ khẩu: bến đò cửa khẩu
- [7] – Tuyết sương: áo choàng lông cừu màu trắng
- [8] – văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên
- [9] – Dao đầu hoảng não: gật gù đắc ý
- [10] – Thủ vũ túc đạo: khoa chân múa tay vui sướng
- [11] – Chằm hoa vi sàng: lấy gối hoa làm giường
- [12] – Băng đồng tam xích, phi nhất nhật chi hàn: băng dày ba thước không phải là chỉ để lạnh một ngày, có nghĩa là phạm chuyện gì cũng phải có nguyên nhân, quá trình diễn biến, không phải trong một sớm một chiều là có thể hình thành
- [13] – Bàn căn thác tiết: rắc rối khó gỡ, phức tạp
- [14] – Huyền nhai lạc mã: kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, khi đến bên bờ của sự nguy hiểm thì biết tỉnh ngộ
- [15] – Thoại lý hữu thoại: câu nói mang hàm ý khác
- [16] – Tuyết thượng gia sương: họa vô đơn chí, liên tiếp gặp tai nạn
- [17] – Nhuyễn lạc: xương sườn mềm
- [18] – Phù trần: cây phát trần
- [19] – Tại kiếp nan đào: tai vạ khó tránh

15. Chương 15: Sinh Hữu Đạo

Trần Bàn Vân biến người mù mịt, phần lớn đều là người gặp phải nạn thiên tai. Nơi này vốn là thị trấn đứng đầu Lâm Đô, có rất nhiều nhà đại phú thương sở hữu phủ đệ, hôm nay lại đầy rẫy những đoàn người lưu lạc, chỉ biết trông mong có được một ít của bố thí mà thôi.

Lưu Phương một mình đi trên đường, nhìn thấy nạn dân lâm vào đói khát, mà bản thân lại không có gì có thể cho họ, trong lòng y dâng lên chua xót. Lương thực đã gần ngay trước mắt, nhưng y phải đi đâu để gom góp đủ một ngàn lượng bạc trắng đây? Y đi tới trước cửa một hộ đại trạch viện, nơi đây được bao phủ bởi đám người dày đặc, bọn họ đang vây nhìn bảng cáo thị trên tường, mấy tên hành khất mặc dù chưa có đồ ăn vẫn không quên tán gẫu.

“Sớm biết thì ban đầu đã đi làm đại phu, như vậy hôm nay có cơm ăn rồi.”

“Đúng thế a, một ngàn lượng bạc trắng a! Mấy đời cũng xài không hết! Nhưng mà nghe nói, đã có nhiều đại phu đi vào đó nhưng đều chữa không khỏi bệnh của Đường tiểu thư!”

Lưu Phương nghe được ngàn lượng bạc trắng thì vội vàng tìm hai người kia để hỏi rõ sự tình, nhưng họ thấy Lưu Phương không thể nói chuyện nên rất không kiên nhẫn giải thích, họ chỉ chỉ cáo thị, để y tự mình đi xem. Lúc này, chợt nghe có người hô to, quan thuyền phát lương thực, đám người vây xem liền giống như thủy triều, tất cả đồng loạt xông về hướng độ khẩu[1]. Trong phút chốc, nơi này chỉ còn lại mỗi Lưu Phương.

Lưu Phương lúc này mới đi lên phía trước, cẩn thận xem qua cáo thị. Thì ra hộ gia này họ Đường, là phú thương, gia cảnh giàu có. Thời điểm đầu mùa xuân, gia đình con trai của Đường bảo chủ muốn về nhà mẹ đẻ, trong lúc vượt qua nạn lụt thì Lâm Hà vỡ đê, hồng thủy phiếm lạm[2], nhấn chìm thuyền giữa biển nước, phu phụ quan nhân tử vong, chỉ còn lại tiểu thư Đường Anh mười tuổi đang hôn mê bất tỉnh. Mặc dù mấy tháng qua đã có nhiều đại phu đến xem, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt. Đường bảo chủ lòng như

lửa đốt, lão dán bố cáo ở cửa, cầu xin danh y trong thiên hạ vì tôn nữ mà xem bệnh, lão nguyện ý dùng ngàn lượng bạc trắng để đền đáp.

Lưu Phương xem cáo thị xong, không hề suy nghĩ nhiều đã đưa tay gỡ xuống, y cũng có chút thông thạo y thuật, có lẽ bệnh của tiểu cô nương này, y thật sự có thể chữa khỏi. Hơn nữa, ngân lượng này sẽ giúp y đổi được nhiều lương thực. Gia đình thấy Lưu Phương gỡ cáo thị, lại là bộ dáng đạo sĩ, liền vội vàng đưa y vào nội đường, hướng bảo chủ bẩm báo.

Đường bảo chủ ước chừng trên dưới sáu mươi tuổi, râu tóc đều đã hoa râm, sắc mặt mệt mỏi. Lão thấy Lưu Phương tuy niên kỷ không cao, nhưng cũng là hình dung tuấn tú, trên người lại mặc đạo bào, chắc hẳn biết một chút phương thuốc cổ truyền, có lẽ y thật đủ khả năng chữa khỏi bệnh cho tôn nữ, nên vội mời y ngồi.

Sau khi ngồi xuống, bảo chủ cùng Lưu Phương chuyện trò đôi câu, lúc này mới lão mới phát hiện ra là y không thể nói chuyện, nhưng bảo chủ chẳng lấy thế làm hiềm khí[3], liền sai người chuẩn bị giấy và bút mực. Lưu Phương thấy Đường bảo chủ là người đôn hậu hòa nhã, lòng cũng sinh cảm kích, vì vậy chẳng ngại ngần viết rõ mục đích đến đây của mình. Y hy vọng nếu y chữa được bệnh của tiểu thư thì bảo chủ có thể khẳng khái mở hầu bao, mua quan lương cứu tế dân chúng. Bảo chủ gật đầu một cái, lão nhìn Lưu Phương bằng ánh mắt tán dương, một người trẻ tuổi như y, thân mang khiếm khuyết, nhưng lại còn có thể vì người khác mà suy nghĩ, hiện nay khó mà tìm được một tấm lòng như thế. Bảo chủ tức thì sai người đưa Lưu Phương đến nội thất, giúp tiểu thư chẩn mạch.

Lưu Phương đi theo vào nội thất, quả là khuê phòng của thiếu nữ, bố trí vô cùng khéo léo, còn có vài chùm lụa hoa xinh đẹp, ai cũng dễ dàng nhìn ra bảo chủ rất thương yêu tôn nữ. Trên giường là một hoàng y tiểu cô nương, nàng lẳng lặng nằm, sắc mặt như sáp, rơi vào mê man.

Lưu Phương kiểm tra mạch của nàng, mới phát hiện tiểu cô nương này không như vẻ ngoài yên ổn, mạch tượng nàng suy yếu hỗn loạn, không có trật tự, trên trán rịn ra mồ hôi, thỉnh thoảng có chút mê sảng, lớn tiếng quát tháo, dường như rất là hoảng sợ, nhất định là nàng không thể tỉnh lại từ trong cơn ác mộng của trận nạn lụt kia. Lưu Phương không khỏi nhủ mảy, y biết rõ cảm giác lâm vào giấc ngủ say, nơi đó giống như là một thế giới khác, rét lạnh và bất lực. Nếu muốn dùng thuốc thì thứ đầu tiên y nghĩ đến chính là hoa Mạn Đà La. Nhưng hoa này là cực độc, y đã bị nó làm thương tổn, sao có thể dùng trên người của tiểu cô nương này? Không, nhất định còn có biện pháp khác.

Lưu Phương tỏ rõ cùng Đường bảo chủ, tự y muốn lên Nam Sơn hái thuốc, tiếp tục thực hiện dự tính của mình. Bảo chủ nghe nói thì liền sai gia nô đi theo, cẩn thận hầu hạ.

Lưu Phương ở trên Nam Sơn hái được Tang Tầm Tử cùng Khu Ma Thảo, y dùng hai thứ thuốc nấu lên cho Đường tiểu thư uống, tinh thần nàng rất nhanh sau đó liền an bình, sắc mặt chuyển biến tốt, mồ hôi cũng không ra nữa. Bảo chủ thấy thuốc của Lưu Phương hữu dụng thì cao hứng vô cùng, cho rằng tôn nữ được cứu rồi. Nhưng nào ngờ đã qua hai ngày, tiểu thư vẫn không tỉnh lại, trong lòng bảo chủ có hơi thất vọng, lão không ngừng thúc giục cầu khẩn Lưu Phương, hỏi xem y còn có biện pháp nào khác hay không.

Không chỉ có mỗi bảo chủ nôn nóng sốt ruột, Lưu Phương cũng chẳng khác gì. Mất thấy hôm nay chính là ngày thứ ba, nếu không đưa đến ngân lượng thì thuyền lương thực phải khởi hành, lại sắp có bao nhiêu người sẽ chết đói đây? Đã dùng nhiều loại thuốc như vậy mà nàng vẫn không thể tỉnh lại, thật chẳng lẽ, chỉ có thể trông chờ vào Mạn Đà La sao? Y nhớ tới việc mình đã từng thả những hoa đồng kia, bọn trẻ đó cũng cùng dạng tuổi với Đường tiểu thư và tựa hồ không bị hoa độc quấy nhiễu, có lẽ... Có lẽ nàng cũng sẽ không chịu ảnh hưởng? Tiểu cô nương này là bởi vì kinh sợ quá độ mà hôn mê, so với việc y trúng phải Túy Tâm Liên chi độc thì nhẹ hơn rất nhiều. Nếu nàng cứ bất tỉnh như thế, gia gia của nàng khó thể tiếp tục chống đỡ, Đường gia cũng theo đó mà suy bại đi.

Lúc này, Lưu Phương không hiểu tại sao đột nhiên y lại nghĩ đến Vân Đình, trong lúc y ngủ mê man, có phải Vân Đình cũng khổ sở như y hiện giờ? Biết rõ hoa này có độc, nhưng vẫn phải sử dụng cho y, chỉ chờ mong y có thể hồi tỉnh.

Lưu Phương lấy lại bình tĩnh, trong lòng đã có đáp án. Y đến phòng bếp, một hồi sau, mang ra loại thuốc mới vừa sắc xong. Lưu Phương xin bảo chủ cùng gia nô thôi lui, y sẽ đích thân cho tiểu thư dùng thuốc, cho nên mong muốn được yên tĩnh. Bảo chủ đối với Lưu Phương không ngừng tin tưởng, lão liền cùng gia nô đứng ở ngoài sân, kiên nhẫn đợi chờ.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tựa hồ từ nội phòng bay ra hương thơm kỳ lạ, mấy gia nô chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, khua tay múa chân, hưng phấn dị thường.

Đường bảo chủ cũng đáp nhanh hơn thường ngày, không hiểu tại sao đột nhiên lão lại thông hận.

Dựa vào cái gì mà mình lại đi tín nhiệm một đạo sĩ lang thang hồ ngôn, lại để tôn nữ cùng hắn ở một chỗ, ví như hắn... Hắn vô lễ làm vậy thì mình cũng không biết được!

Nghĩ tới đây, lão vội vàng hất gia nô ra, lao vào trong nội thất, một cước đạp cửa, chỉ thấy tay của Lưu Phương đang kề sát môi tôn nữ, hai mắt nhắm chặt.

Quả nhiên, hắn dám làm như thế!

Bảo chủ xông lên, nắm lấy Lưu Phương ném xuống đất, Lưu Phương thấy vậy thì cũng hiểu được bảy tám phần, y vội vàng đứng dậy, muốn giải thích với Đường bảo chủ, tiếc rằng căn bản không cách nào mở miệng. Hương thơm kia đã khiến bảo chủ mất đi lý trí, lão không phân biệt được trắng đen, tức giận dùng chân đá vào Lưu Phương, miệng chửi ầm lên, “Dâm tặc! Người dám khi nhục ấu nữ!”

Mấy gia nô cũng chạy tới, nghe bảo chủ nói thế thì lập tức kéo Lưu Phương ra ngoài sân, quyền đâm cước đá. Lưu Phương nắm lấy vết thương trên cổ tay mình, máu tươi vẫn còn chảy ào ạt, y cũng đã hiểu là hoa độc trên người y đã làm cho mọi người bộc phát ma tính. Y không hề có phản kháng, cơ thể co rút lại, nén chịu, trong lòng chỉ cầu nguyện tiểu cô nương có thể tỉnh lại. Dần dần, ý thức y bắt đầu mơ hồ.

“Gia gia!” Bên trong nhà bỗng truyền tới tiếng kêu khóc.

Đường bảo chủ rung mình một cái, thanh tỉnh không ít, lão nghiêng đầu trông thấy tôn nữ của mình đang từ trên giường chống người đứng dậy, nước mắt lưng tròng nhìn lão.

“Anh Nhi!” Bảo chủ nhìn thấy cháu gái tỉnh lại, không kiềm chế được tâm tình kích động, liền ôm lấy nàng khóc òa lên. Lão đã nhiều tuổi như thế này, chỉ trong một đêm mà mất đi cả con trai và con dâu, tôn nữ này chính là người thân duy nhất của lão, là ký thác cuối cùng của con lão. Hôm nay trời xanh có mắt, đã để cho nàng tỉnh lại, đây chính là an ủi lớn nhất trong bất hạnh.

Hai ông cháu khóc hảo một trận thì mới dần dần bình phục. Bảo chủ vuốt lại tóc của nàng, cẩn thận nhìn ngắm dung nhan tôn nữ, lúc này mới để ý thấy bên mép nàng có vài giọt máu đỏ tươi đã khô. Đường bảo chủ vốn là người từ ái, chỉ vì quan tâm đến cháu gái nên mới xung động như thế, giờ đây thấy nàng không sao nên chợt nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, có phải do lão nhìn lầm? Không phải đạo trưởng kia muốn vô lễ với tôn nữ mà là đang dùng máu mình dứt cho nàng? Lão đã từng nghe nói qua, quả thật có người dùng máu làm được dẫn, nghĩ thế, trong lòng lão nhất thời đại loạn, vội vàng chạy ra sân. Cảnh tượng đập vào mắt lão là mấy gia nô đã đánh đến mệt mỏi, đồng loạt ngồi ở một bên thở hổn hển, Lưu Phương thì co rúc trên đất, nắm thật chặt cổ tay mình, máu đã ngưng tụ, hương thơm nồng nặc mới vừa rồi cũng theo gió tản đi.

Sai lầm rồi! Toàn bộ đều là sai lầm!

Bảo chủ hối hận vạn phần, lão vội vàng sai người mang Lưu Phương vào trong băng bó vết thương, cũng may Lưu Phương vẫn còn thở, chỉ không biết là có bị nội thương hay không.

Lưu phương rên rỉ khôi phục ý thức, toàn thân cuộn tới trận trận đau nhức, trong lòng, y tựa hồ nhìn thấy mâu quang ẩn ẩn của một tiểu cô nương, nàng đang nhìn y, thì ra là nàng đã tỉnh lại, thật quá tốt. Lòng Lưu Phương cảm thấy an ủi, đau đớn cũng vơi đi không ít, y lại nhẹ nhàng nhắm mắt.

Một lát sau, nơi đây vang lên thanh âm bình lặng và bồn chồn, dường như có cả tiếng nước chảy, rồi chợt nghe có người nói muốn rửa sạch vết thương,. Tim Lưu Phương run lên, y dốc hết sức lực lắc đầu, vùng vẫy ngồi dậy, né tránh.

Bảo chủ cùng bọn gia nô thấy Lưu Phương kinh hoảng như thế, cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không được đụng vào huynh ấy!” Đường Anh đột nhiên lên tiếng, bảo chủ và bọn gia nô cũng ngây ngẩn cả người.

Đường Anh chỉ vào Lưu Phương nói, “Gia gia, ca ca này nói bây giờ huynh ấy muốn ở một mình.”

“Anh Nhi, con đến đây từ lúc nào? Cũng không còn mê sảng nữa!” Bảo chủ nửa trách cứ nửa thương yêu nói, “Cái này... Gia gia trách lầm đạo trưởng, khiến y bị thương, bây giờ chỉ muốn chiếu cố y.”

Đường Anh nghe gia gia nói như vậy, liền nghiêng đầu nhìn Lưu Phương một cái, sau đó bĩu môi, kéo bảo chủ làm nũng, “Gia gia! Nếu ngài trách lầm ca ca thì tại sao vẫn còn ở nơi này, không để huynh ấy một mình nghỉ ngơi thật tốt đây? Bọn người kia vừa mới đánh ca ca, bây giờ lại muốn hầu hạ, thử hỏi ai mà không sợ a?”

“Cái này...” Bảo chủ bị cháu gái nói đến không thể giải thích được, nhưng lão thấy Lưu Phương cũng đã thanh tỉnh nên trong lòng cũng bớt lo lắng, lão và gia nô nghĩ sai về y, lại còn ra tay đánh y, giờ đây đứng ở chỗ này quả thật rất lúng túng. Lão lại ho khan hai tiếng, ngượng ngùng hướng về Lưu Phương, nói, “Đường mỗ ngày hôm nay... Quả thật đã xúc phạm đạo trưởng, cái này... Ta vô cùng hối hận... Đạo trưởng... Có bị thương ở chỗ nào không?”

Trong lòng Lưu Phương cũng biết đây không phải là chủ ý của bọn họ, hơn nữa, mặc dù cả người đau đớn, nhưng y biết đây chỉ là ngoại thương, thế là y dùng hết sức lực lắc đầu một cái. Thật ra thì y không sợ nổi đau thể xác này, chẳng qua là, nếu bảo chủ có thể mau chóng thực hiện cam kết một ngàn lượng bạc trắng kia thì thật tốt, chỉ sợ chậm chân, thuyền lương thực sẽ lái đi.

“Một ngàn lượng?” Đường Anh lại kinh hô một tiếng, lúc này tất cả mọi người đều ngây dại, bao gồm cả Lưu Phương.

Chẳng lẽ tiểu cô nương này biết mình đang suy nghĩ gì?

Đường Anh không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, vội vàng kéo lấy gia gia, sau đó la lên, “Gia gia có phải đã đáp ứng đạo trưởng, sẽ cấp cho y một ngàn lượng?”

“Đúng... Đúng vậy, đạo trưởng muốn dùng tiền kia để mua lương thực cho nạn dân...”

“Vội nhanh lên một chút a, nếu còn chậm trễ thì thuyền sẽ khởi hành đó!” Đường Anh kéo gia gia chạy ra ngoài, bọn gia nô thấy vậy liền nhanh chóng chạy theo.

Lưu Phương vội vùng vẫy đứng lên, không để ý tới đau đớn, liềm mạng hướng về phía cửa. Đúng vậy, thuyền sẽ nhanh chóng rời khỏi, y còn phải trở về Khương Quốc, Long Dương đang ở nơi đó chờ y. Tiểu cô nương kia nếu có thể nhìn thấu tâm ý của y, tại sao lại không đưa y theo?

Y mới vừa chạy ra tới cửa thì đã thấy bảo chủ cùng Đường Anh lên ngựa, phân phó hạ nhân phải chiếu cố đạo trưởng thật tốt, Đường Anh còn bồi thêm một câu, “Không được phép quấy rầy huynh ấy!” Ngay sau đó liền phóng ngựa đi.

Bọn hạ nhân thấy Lưu Phương không để ý đau đớn mà chạy ra đây, cho là y còn lo lắng vấn đề ngân lượng nên vội vàng giải thích với y về việc bảo chủ đã mang theo ngân phiếu, không có gì khác biệt cả, mong Lưu Phương yên tâm. Sau đó, họ đưa Lưu Phương trở vào trong. Những người này cũng không biết tại sao mới vừa rồi lại tàn bạo đánh Lưu Phương như thế, bây giờ thấy y đều vô cùng cung kính, họ bảo y đã bị thương, không nên ra cửa, chỉ cần chờ bảo chủ và tiểu thư trở lại thì hết thấy tự nhiên an bài thỏa đáng. Lưu Phương bị mấy người này vướng víu, không thể rời khỏi, lại chẳng có biện pháp nói rõ, chỉ có thể ở trong phòng tức giận. Bọn hạ nhân đích thực không hiểu lý do Lưu Phương muốn ra ngoài, chỉ sợ là y đi sẽ không trở lại, đến lúc đó bảo chủ lại cho rằng bọn họ đánh người chạy mất thì khổ. Cho nên tất cả dứt khoát thoái lui khỏi căn phòng, đem Lưu Phương khóa ở bên trong, còn bọn họ thì đặt mông ngồi ở trước cửa, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Trên độ khẩu, Chu Đại Phúc đắc ý choàng lên người tuyết sương.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, đạo sĩ kia vẫn chưa trở lại, xem ra không có tiền mua lương thực rồi. Theo như ước định, bảo vật này sẽ thuộc về mình.

Hắn đứng trên thuyền, tự mình thưởng thức áo. Chợt thấy có mấy con ngựa chạy như bay đến, một già một trẻ, đều vận y phục sang trọng, rõ ràng là đại phú hộ, chẳng lẽ chuyện làm ăn lại tự đưa tới cửa?

“Thuyền gia, khoan hãy khởi hành!” Bảo chủ ở trên ngựa cao giọng hô, “Thuyền gia là Chu đại quan nhân a?”

“Chính ta, chính ta!” Chua Đại Phúc vô cùng cung kính xuống thuyền, hướng Đường bảo chủ thi lễ, nói, “Vị lão gia này là?”

“Người không cần biết chúng ta là ai!” Đường Anh thấy dáng vẻ nịnh bợ của Chu Đại Phúc nên tỏ ra chán ghét, nằng công môi nói, “Có phải người đã cùng một vị đạo trưởng ca ca ước định, sẽ bán lương thực cho huynh ấy?”

Chu Đại Phúc thấy Đường Anh bất quá chỉ là một tiểu nha đầu mười tuổi, lại có thể tỏ ra ngạo mạn với hắn như thế, trong lòng cũng rất tức giận, nhưng dù vậy thì nụ cười vẫn treo trên mặt, hắn nói, “Nghe khẩu khí của đại tiểu thư thì tiểu thư cùng đạo trưởng kia có quen biết? Không sai, ta đã đáp ứng y, nếu y có thể mang đến một ngàn lượng bạc trắng thì ta sẽ đem ba thuyền lương thực bán cho y.”

“Hảo! Chúng ta đưa người một ngàn lượng, người mau đem lương thực chia cho nạn dân!”

“Anh Nhi!” Bảo chủ thấy tôn nữ quá mức thẳng thắn, chỉ sợ hạng người như Chu Đại Phúc khó lường, tốt nhất không nên đắc tội. Lão xuống ngựa, hướng Chu Đại Phúc chấp tay, nói, “Chu đại quan nhân, ta đứng là được đạo trưởng kia ủy thác, thay mặt y đến mua lương thực, đây là ngân phiếu một ngàn lượng, kính xin xem qua!”

Chu Đại Phúc nhận lấy ngân phiếu, cẩn thận nhìn qua một lần, quả thật không phải đồ giả, khó tránh khỏi tâm hoa nộ phóng[4], chẳng thể nào ngờ đến việc đạo sĩ kia quả thật có chỗ dựa vững chắc, đám người ấy còn nguyện ý thay y bỏ tiền. Hắn lại đảo ánh mắt ra phía sau lưng bảo chủ, hỏi, “Ngân phiếu đã đủ, chẳng qua là... Tại sao đạo trưởng không tự mình đến đây?”

“Cái này...” Bảo chủ có chút khổ sở, làm sao có thể nói Lưu Phương là bị lão đánh một trận, cho nên đã không tới được? Đường Anh nhìn thấy gia gia khó xử, cũng vội vàng nói, “Đạo trưởng ca ca... Huynh ấy mệt, đang nghỉ ngơi! Chúng ta tới là được rồi, người không phải là cần tiền sao?”

Chu Đại Phúc hừ một tiếng trong bụng, hắn đã gặp qua nhiều người rồi, hai người trước mặt rõ ràng đang nói dối. Bất quá hắn cùng đạo trưởng kia chẳng phải là ruột thịt gì, không nhất thiết phải quan tâm, chuyện này đâu đáng để hắn suy nghĩ nhiều, y không đến càng tốt, hắn cũng chẳng cần nói cho bọn họ biết chuyện áo lông cừu, vừa vận thu được bảo vật này.

Nghĩ tới đây, Chu Đại Phúc cũng không hỏi thêm nữa, vội vàng cắt ngân phiếu, cười nói, “Đại tiểu thư đã nói thế thì bây giờ ta sẽ cho người dỡ lương thực xuống thuyền!”

Chu Đại Phúc phân phó đôi câu, tất cả khuôn vác lập tức hét lớn, bắt đầu vận chuyển lương thực. Những người hành khất lang thang trên bến tàu nhìn thấy lương thực đột nhiên được chuyển xuống, liền hỉ tiểu nhan khai[5], cũng chủ động đến giúp một tay. Thời gian không tới một bình trà, gạo trên ba chiếc thuyền đều đã được vận chuyển xuống, chất đầy độ khẩu.

Bảo chủ cùng Đường Anh hết sức cao hứng, không nghĩ rằng người thật thật sự thủ tín. Tổ tôn[6] hai người vội vàng bảo hạ nhân duy trì trật tự, sau đó bắt đầu phát lương thực cho, năm người một túi. Nạn dân vô cùng vui mừng, trông ai cũng giống như đang đi chơi hội.

Chu Đại Phúc thấy vậy, liền cười lạnh hai tiếng, hắn không để ý đến nữa, truyền lệnh giường buồm ra khơi, chạy nhanh đến Khương Quốc.

Tịch dương dư huy, ráng chiều vẫn còn phẳng phát ánh sáng.

Trên sườn núi Nam Sơn, một hắc y nhân lặng lẽ nhìn về hướng Lâm Hà, trong tay nắm chặt thiên tự lệnh bài, hắn thấy được Ánh Tuyết đang ăn cỏ trên mũi thuyền, trên mạn thuyền còn có dáng người khoác tuyết sương đứng bồi hồi. Một trận gió đêm thổi đến, hắc y nhân thống khổ che ngực, tựa như đã không thể chịu đựng được nỗi chia lìa này, hắn dựa vào gốc cây bên cạnh, không muốn nhìn lại buồm ảnh kia, bàn tay từ từ vén khăn trùm đầu lên, một bộ tóc trắng như thác nước chảy xuống, phiêu tán trong gió.

Bên trong Tuyên Đức Điện, Long Dương thần thờ nhìn quần thần. Quốc khố hiện giờ tràn đầy, mười vạn đại quân đã có tám vạn người, Uất Trì đang khẩn trương thao luyện. Vẫn là ngày mai hắn sẽ phát binh, chỉ là bây giờ trùng phải Tấn Công Chú của Thanh Vi, đã là ngựa không thể cưỡi, kiếm không thể vung, như thế nào có thể làm soái lĩnh? Chuyện này trừ mẫu hậu và muội muội của hắn ra, những người khác

một mực không biết. Cho nên mỗi ngày hấn vẫn thượng triều như mọi khi, đến đêm thì nhẩn nại vận công, muốn phá vỡ thân chú, nhưng hấn cũng biết, phương pháp này chỉ có hy vọng mong manh.

Long Dương hiểu rõ, nếu như cứ dây dưa như thế thì mọi chuyện sẽ càng lúc càng rơi vào bế tắc, quân lương vừa mới tích góp trong quốc khố ước chừng chưa sử dụng được một tháng thì sẽ tiêu hao gần hết, khi đó, cũng chỉ có thể giải tán binh sĩ mà thôi. Ngày lại ngày trôi qua, chẳng lẽ thật như lời Thanh Vi nói, vứt bỏ tình yêu, để cho hấn đối với Lưu Phương tâm như chỉ thủy, vô dục vô cầu? Không, bất luận như thế nào, hấn nhất định cũng phải đẩy binh, cứu y trở lại!

Hôm nay thượng triều, mọi người thấy Long Dương vẫn không tuyên bố thời gian phát binh cụ thể, tất cả đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thâm tâm bọn họ đều mong muốn cuộc chiến này không bao giờ tới. Nếu có thể trải qua một ngày an ổn thì cần gì phải đại động can qua.

“Bãi triều!” Lệnh vừa vang lên thì chúng thần đều nhất loạt thoái lui, chỉ có Uất Trì vẫn còn lưu lại. Long Dương biết hấn có bí tấu, liền giải tán người bên cạnh.

“Bệ hạ, thần hôm nay đi tuần tra, phát hiện có người tự buôn bán quan lương, thần đã điều tra người này, hấn cùng với Quốc cữu có liên quan, tên gọi Chu Đại Phúc...”

Long Dương nghe xong, khoát tay áo một cái, nói, “Nếu là tự buôn bán quan lương thì mời tướng quân chuyển cho Hình Bộ thẩm lý đi.”

“Bệ hạ, thần ở trên người Chu Đại Phúc phát hiện một tờ văn thư, kính xin bệ hạ xem qua.”

Long Dương thấy Uất Trì cứ khẳng khẳng như thế, lòng cũng có chút nghi ngờ. Hấn nhận lấy văn thư, vừa nhìn qua thì trong bụng nhất thời dâng lên đau đớn cùng cực, tuy đây chỉ là một tờ văn tự mua bán bình thường, nhưng ba chữ ký tên kia lại không thể để cho lòng hấn yên tĩnh... Có Lưu Phương.

Uất Trì thấy Long Dương quả nhiên kích động, hai tay hấn run rẩy, giữ không nổi tờ văn tự, trên trán ngưng tụ mồ hôi, rất là kinh hãi.

Uất Trì vội quỳ xuống đất lễ bái, hấn nói:

“Bệ hạ! Thần đã lục soát qua thuyền kia, trừ văn tự và tuyết sương được nhắc đến trong đó, thần còn tìm thấy Ánh Tuyết, nhưng mà... Nhưng thần tìm mãi cũng không tìm ra đạo trưởng, thần không dám hỏi nhiều, kính xin bệ hạ định đoạt!” Lần này, Uất Trì đã tự quyết định chủ ý, giờ đây, hấn không nói thêm một lời nào nữa

“Người... Mau mang người nọ đến gặp ta... Nhanh lên!” Long Dương cố nén cơn đau do bùa chú mang lại, cố gắng thoát ra mấy chữ này, sau đó xoay người nấp vào tấm bình phong.

Đã bao nhiêu ngày trôi qua, rốt cuộc hấn cũng có được tin tức của Lưu Phương. Mỗi khi hấn nhớ tới chuyện Vân Đình từng ở chỗ này mở tiệc cùng đủ loại quan lại, bức bách Lưu Phương trở thành Ân vương của mình, hấn liền hận không thể dùng một cây đuốc rực lửa, đem cung điện này đốt thành tro bụi! Còn mấy thứ ô ngôn uế ngữ trên đường, cái gì là ân tứ chi vương, chấm hoa vi sàng, đều là nhất phái hồ ngôn!

Nhưng hấn cũng biết, Vân Đình sẽ không bỏ qua cho Lưu Phương, tiếng kêu gào của Lưu Phương trong cơn ác mộng mỗi đêm luôn ám ảnh hấn, thử hỏi hấn làm sao không đau lòng?

Tâm Long Dương đột nhiên cuồng loạn không ngừng, tại sao Ánh Tuyết ở trên thuyền, nhưng lại không thể tìm thấy bóng dáng Lưu Phương? Chẳng lẽ là y đã bị ngộ hại? Không... Không thể như thế! Long Dương cố gắng định trụ tinh thần, nỗi đau tê dại trong lòng đã trở thành một thói quen của hấn, mọi cảm xúc cứ dính chặt vào nhau, dây dưa ràng buộc. Hấn tự nhắc nhở bản thân, hấn không được hoảng loạn, Lưu Phương lập văn tự, tất nhiên phải đi tìm ngân lượng! Hấn lại đọc kỹ nội dung của văn tự kia, bên trong viết Lưu Phương dùng áo choàng của mình để đổi lấy lương thực, còn phải trong ba ngày gom góp đủ một ngàn lượng bạc ròng. Nếu y thật làm Ân vương, tại vì sao lại sa cơ như thế?

Hắc... Long Dương cười khổ.

Lưu Phương, tên ngốc này, lại còn có chuyện như vậy nữa, ngay cả buôn bán cũng không biết làm, một ngàn lượng bạc mới đổi được hai ngàn cân lương thực, vì bách tính, người phải như thế nào mới có thể tìm được nhiều tiền như vậy đây? Người... Chẳng lẽ lại đi ủy khuất bản thân, làm việc ngốc gì sao?

Long Dương cứ như thế, vừa khóc vừa cười, rồi lại ngẩn người ngồi trên long ỷ.

Đến giờ lên đèn, Chu Đại Phúc mới bị Uất Trì mang vào Tuyên Đức Điện, Uất Trì bảo hắn trả lời cẩn thận, còn mình thì thối lui ra ngoài điện phòng thủ. Chu Đại Phúc một mình đứng ở trong điện, hắn cảm thấy nơi đây âm trầm kinh khủng, nội điện rộng lớn chỉ có mấy ngọn cung đăng u ám, lại không còn ai khác ngoài hắn.

Thời điểm hắn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe một thanh âm lạnh như băng, nhẹ nhàng vang vọng trong điện:

“Người chính là Chu Đại Phúc?”

“Thưa vâng, chính là tiểu nhân!” Chu Đại Phúc nhìn quanh bốn phía, cũng chẳng thấy ai, hắn càng cảm thấy sợ hãi, hắn biết nơi này là vương cung, người này e rằng chính là Khương vương. Nghe nói sau khi bị Dương vương công phá đô thành, Khương vương liền trở thành một người bạo ngược vô thường, hôm nay liệu ngài có lấy mạng hắn không?

“Người biết tại sao hôm nay gọi người đến đây?”

“Không... Không biết, tiểu nhân chỉ là người làm ăn.”

“Người làm ăn? Hừ! Thời điểm xảy ra đại tai, người lại tự mình buôn bán quan lương, đó là tử tội, người biết không?”

“Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng!” Chu Đại Phúc sợ đến ngã quỵ xuống đất, mỗi khi tới đô thành Khương Quốc, hắn đều ỷ vào quyền thế của Quốc cự, nhưng lần này vừa đến kinh đô thì đã phát hiện gia sản của Quốc cự sớm bị tịch biên từ lâu, hắn không còn chỗ dựa, giờ đây chỉ cần có thể bảo toàn tính mạng.

“Nếu người muốn sống thì hãy nói thật với ta, chỉ cần có một chữ là giả, ta liền để cho đầu người chuyển chỗ, biết không?”

“Dạ! Dạ! Tiểu nhân hiểu!”

Chu Đại Phúc nghe được giọng nói kia dừng lại một chút, có vài thanh âm ầm trong đó, tựa như một thần thú đang giương giương mắt hổ nhìn hắn, muốn một hớp nuốt lấy hắn.

“Người có biết người cùng người ký kết văn tự mua bán lương thực này?”

“A? Sao?”

Chu Đại Phúc ngạc nhiên, hắn thật không ngờ chuyện người kia muốn hỏi lại là vấn đề này, thời điểm Uất Trì bắt hắn, tịch thu một ít đồ vật, nhưng chỉ nói hắn phạm tội tự bán quan lương, ngoài ra không có gì khác, lẽ nào, vị đạo sĩ kia chẳng những cùng Dương vương có quan hệ, ngay cả Khương vương cũng quen biết? Hắn hít một ngụm lạnh khí, hắn không mang đạo sĩ kia trở lại Khương Quốc, sợ rằng sẽ vướng phải phiền toái.

Chu Đại Phúc chuyển động con người, vội trả lời:

“Đại vương muốn hỏi Cổ đạo trưởng à? Tiểu nhân không quen biết y! Là chính bản thân y đến độ khẩu tìm tiểu nhân, nhờ tiểu nhân đưa y đến Khương Quốc. Tờ khế ước này cũng là y muốn tiểu nhân viết, bảo rằng muốn đem lương thực phân cho nạn dân. Ngài biết đó, cái ta vận chuyển chính là quan lương, ta cũng muốn cứu trợ thiên tai, nhưng quan gia không cho phép, tính mạng của ta và gia quyến đều nằm trong tay họ. Đạo trưởng hảo tâm, biết tiểu nhân có nỗi khổ, liền nói y có biện pháp, y cùng tiểu nhân ký khế ước này là vì che giấu tai mắt thiên hạ, để cho quan binh Dương Quốc nhìn thấy. Tiền này, một phần ta cũng không cầm, đều do bọn họ đoạt đi!”

Thanh âm kia phát ra một trận cười lạnh, hắn hừ một tiếng, rõ ràng không hoàn toàn tin tưởng những lời của Chu Đại Phúc, hắn tiếp tục hỏi:

“Người nói y nhờ người đưa y trở về Khương Quốc, có chứng cứ không?”

“Có! Có! Y có đưa ta lệnh bài thông quan!”

“Đang ở đâu?”

“A?” Lần này, Chu Đại Phúc thật sự lo lắng, vì hấn sợ Dương vương trách tội, nên thời điểm lệnh bài xuất hiện trên thuyền, hấn đã giao cho quan viên Dương Quốc. Bây giờ nghe khẩu khí thì hấn biết Khương vương đang hoài nghi lời hấn nói.

Hấn sợ đến phát khóc, nước mũi nước mắt nhất loại trào ra, khổ sở:

“Đại vương nhất định phải tin tưởng tiểu nhân! Cái mà đạo trưởng mang đến chính là thiên tự lệnh bài, là đồ của Dương vương, tiểu nhân nào dám cất giấu, khi có quan viên Dương Quốc đến hỏi, ta liền giao cho bọn họ. Nga, đúng rồi, quan viên kia thấy lệnh bài thì rất là kinh ngạc, còn nói muốn lập tức bẩm báo Dương vương bệ hạ.”

“Cái gì?” Chu Đại Phúc nghe thanh âm kia có phần vội vã, rõ ràng là rất quan tâm, hấn liền hiểu được vài phần, nhanh chóng nói tiếp:

“Đại vương, là như thế này, tiểu nhân vốn không bảo đạo trưởng xuống thuyền, nhưng y cứ khẳng khẳng đòi đi kiếm ngân lượng, còn nhờ tiểu nhân chiếu cố con ngựa, y nói trong vòng ba ngày nhất định quay lại. Ai ngờ đến ngày thứ ba, có hai người mang dáng vẻ hung thần ác sát đến tìm tiểu nhân, kiên định nói là đạo trưởng ủy thác bọn họ đến mua lương thực. Bọn họ bảo đạo trưởng quá mệt mỏi nên không thể tự mình tiền lai, điều này... Nhất định là đang nói dối! Tiểu nhân cùng bọn họ lý luận, nhưng bọn họ nhất định không chịu nói đạo trưởng ở nơi nào. Tiểu nhân nghĩ đến, đạo trưởng trạch tâm nhân hậu, y đã căn dặn tiểu nhân phải đem lương thực cứu trợ thiên tai, cho nên, tiểu nhân buộc lòng phải đem quan lương phát cho dân chúng. Quan binh kia sau khi nhận tiền, liền thúc giục tiểu nhân khởi hành, tiểu nhân không thể đợi đạo trưởng đến, đưa y rời đi, cũng thấy vạ phần hối hận.”

Mấy tiếng leng keng vang lên, Chu Đại Phúc tựa hồ nghe thấy thanh âm kiếm thiết va nhau, khiến hấn sợ đến phát run, người nọ chẳng lẽ muốn giết hấn? Hấn lại nghe thanh âm kia thở hổn hển, giống như mãnh hổ nổi giận sắp phát ra tiếng gầm thét. Qua hồi lâu, người nọ dường như đã bình tĩnh một chút, có phần mệt mỏi, tiếp tục hỏi, “Đạo trưởng kia... Y có khỏe không, có nói gì với người không?”

Chu Đại Phúc xoa xoa mồ hôi trên trán, giờ phút này hấn đã hiểu, Khương vương quan tâm đạo sĩ kia như vậy, nếu hấn muốn giữ mạng sống thì nhất định phải đẩy hết trách nhiệm lên đầu Dương vương, dù sao hai nước sớm đã có thù. Nghĩ đến đây, hấn lại nức nở, khóc ròng nói:

“Đại vương không hỏi thì tiểu nhân thật sự cũng không đành lòng nói. Bộ dạng bây giờ của đạo trưởng rất đáng thương, diện vô huyết sắc, hình dung tiêu tụy, bước chân lảo đảo, dáng vẻ gầy ốm, hơn nữa, y... Y đã không thể nói chuyện... Hấn là Dương vương tàn bạo, dùng cực hình gia hại y, y... Nhất định là trốn ra được!”

“A!” Chu Đại Phúc chỉ nghe được người nọ hét to một tiếng, theo sau đó là thanh âm ngọc khí vỡ nát. Phốc một cái, trên mạn thuyền trước cung dâng bắn ra tơ máu.

“Bệ hạ!” Uất Trì đang đứng ngoài cửa thì nghe được tiếng la, hấn vội vàng vọt vào trong điện, chạy đến phía sau màn, chỉ thấy vật dụng trên bàn đã bị hất lăn xuống đất, mảnh vụn vương vãi khắp nơi, bảo kiếm rơi một bên, Long Dương ngã trong vũng máu.

Trường Minh Cung vào đêm lại tràn ngập sầu não, Long Quỳnh ngồi bên cạnh Long Dương, âm thầm rơi lệ khi nhìn thấy gương mặt Vương huynh ngày càng gầy gò. Kể từ khi Thanh Vi đạo trưởng đưa Tấn Công Chú vào người Vương huynh nàng thì hấn không có lúc nào là không ở đây chống cự. Sau khi Quốc cự bị giết, mẫu hậu cũng bị Vương huynh nàng bỏ mặc, tuy rằng người rất muốn tới thăm, nhưng Vương huynh nàng luôn khước từ, hấn muốn bảo thủ điều bí mật này, cho dù chỉ có nửa điểm cơ hội, hấn cũng hy vọng tìm lại được ái nhân. Hôm nay, Vương huynh đã biết được tin tức của đạo trưởng, liệt hỏa lại công tâm, dẫn đến thổ huyết. Long Quỳnh cảm giác nàng có thể thấu hiểu được nỗi lòng của hấn, rất muốn thay hấn gánh vác một phần, nhưng không biết phải làm như thế nào. Vương huynh đau, tựa như chính bản thân nàng đau, nàng đã sớm cùng hấn cảm đồng thân thụ[7].

“Long Quỳnh, hấn... Có khá hơn chút nào không?”

Long Quỳnh nghe được thanh âm, ngẩng đầu lên thì trông thấy Cẩm Mộc Nhi đang đứng ở cửa. Long Quỳnh

trời sinh tính tình ôn hòa, không phải là người kiên cường, cho nên những muộn phiền gần đây nàng đều kể cho Cầm Mộc Nhi nghe, hai người cùng ở chung với nhau, đã sớm tình như tỷ muội, nàng biết trong lòng Cầm Mộc Nhi vốn luôn hối hận chuyện hôm đó đâm Vương huynh bị thương, cho nên đối với hắn rất quan tâm, e rằng... Còn có mấy phần ái mộ chi tình. Đã là nữ nhi, bao giờ cũng có chút trực giác.

Long Quỳnh kéo Cầm Mộc Nhi đi vào, mỗi người ngồi một bên, vậy lui tả hữu, dự định sẽ canh gác suốt đêm cho Long Dương.

“Những phù chú kia quả nhiên lợi hại, không có cách nào phá giải sao?”

Kể từ ngày Cầm Mộc Nhi được Long Quỳnh kể cho nghe sự tình về phù chú thì nàng vô cùng thống hận đạo sĩ này. Nàng tập võ từ nhỏ, khi nào cảm thấy muốn giết muốn đánh là sẽ liều mạng chân đao chân thương, như vậy mới xem là anh hùng. Cái lão đạo sĩ kia tự nhận là sư phụ Long Dương, thế mà lại muốn hãm hại cố dục vọng, thử hỏi làm sao mà có thể tỉnh tâm?

Mặc dù suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng Cầm Mộc Nhi không cho Long Quỳnh nói với Long Dương. Chỉ có điều nàng thật không nghĩ đến, ảnh hưởng của phù chú này lại khiến cho người ta thống khổ như vậy.

“Ừ...”

Long Quỳnh gật đầu một cái, nàng nhìn thấy ánh mắt ân cần của Cầm Mộc Nhi dành cho Vương huynh, không biết tại sao đột nhiên có chút xung động. Có mấy lời nàng đã nghĩ rất lâu, hôm nay nhất định phải nói cho Cầm Mộc Nhi biết.

“Cầm Mộc Nhi, nàng cũng đã biết tại sao Vương huynh phải như vậy?”

“Không phải nguyên nhân là do phù chú sao?”

“Phải... Là phù chú kia... Nhưng cũng không hoàn toàn là vậy. Nếu như Vương huynh có thể tâm vô dục niệm thì sẽ không bị thứ này hành hạ. Hôm nay, huynh ấy nghe được tin tức của Cố đạo trưởng.”

“Có phải là Cố Lưu Phương bị Dương Vương mang đi không?”

Giọng nói Cầm Mộc Nhi bình thản, mâu quang vẫn say sưa nhìn Long Dương. Thật ra thì nàng đã sớm có cảm giác, chỉ là bản thân không muốn tự thừa nhận, Long Dương làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí phải xuất binh báo thù, hẳn cũng là vì y.

“Nàng, nàng không cảm thấy khó chịu sao?” Long Quỳnh không nghĩ tới việc Cầm Mộc Nhi lại hồ hững như vậy.

Cầm Mộc Nhi lắc đầu một cái, sau đó hướng Long Quỳnh cười nhẹ, cảm kích sự quan tâm của Long Quỳnh. Nàng cách xa phụ mẫu thân nhân, vốn là thích khách, đáng lẽ phải trở thành tù nhân, không ngờ rằng Long Dương khoan hậu, Long Quỳnh còn xem nàng là tỷ muội tri tâm. Mặc dù, nàng dần dần hiểu trong lòng Long Dương đã có ái nhân, hơn nữa lại khắc cốt ghi tâm như vậy, vô luận ra sao, nàng cũng không cách nào thay thế, nhưng nàng vẫn nguyện ý cùng huynh muội họ trở thành bằng hữu tốt nhất.

“Lòng hẳn đã có nơi thuộc về, ta vì sao phải khó chịu? Ta quan tâm hẳn... Chẳng qua là xem hẳn như huynh trưởng!” Cầm Mộc Nhi nói đến đây thì chớp mũi cảm thấy cay cay, nàng biết là mình ngôn bất do trung[8], nhưng nàng trời sinh tính tình quật cường, chính vì vậy nàng không muốn Long Quỳnh đồng cảm với mình.

Long Quỳnh nghe Cầm Mộc Nhi nói như vậy, cũng không biết rốt cuộc nàng nghĩ như thế nào, nhưng bộ dạng trước mắt của Vương huynh mới là điều khiến tâm nàng đau nhất, vừa tiếp tục suy nghĩ thì nước mắt lại rơi xuống.

“Nàng đừng khóc nữa, dù nàng có khóc thì cũng không thể giảm bớt nỗi thống khổ của hắn, ngược lại chỉ khiến mình thương tâm hơn.”

“Ta thấy Vương huynh khổ vì tình như vậy, thật không biết có biện pháp gì có thể giúp Vương huynh thoát khỏi phù chú kia.”

“Long Quỳnh, nàng... Cũng nghĩ như vậy sao?” Cầm Mộc Nhi không nghĩ tới Long Quỳnh bề ngoài vẫn nhợt nhạt như vậy, lại có thể hiểu được tình yêu đầy táo bạo và phản nghịch của Long Dương.

“Ta...” Ngày thường Long Quỳnh luôn không dám nói, nhưng nàng ở trước mặt Cầm Mộc Nhi lại hết sức thẳng thắn, “Ta kính phục dũng khí của huynh trưởng! Ta biết họ thuộc về nhau, tâm ý tương thông, người nào cũng không thể sống thiếu đối phương! Hơn nữa, Cố đạo trưởng là một người thiện lương, ta không hiểu tại sao mẫu hậu, cứ cữu, còn có những người sư phụ của Vương huynh và đạo trưởng, tất cả đều không nguyên ý để họ ở bên nhau? Chẳng lẽ yêu một người là có lỗi sao?”

“Long Quỳnh!” Cầm Mộc Nhi kích động kéo tay của Long Quỳnh, lời nói này đã khiến nhiệt huyết trong lòng nàng sôi trào. Không sai, tại sao người tương ái lại không thể ở bên nhau? Tại sao cứ phải chịu đựng sự trói buộc của thế tục? Cả đời của nàng, nếu có thể gặp được một người giống như Long Dương đối với Cố Lưu Phương, vĩnh viễn không vứt bỏ nàng, thì cho dù có chịu nhiều khổ nạn hơn nữa, nàng cũng nguyện ý.

Long Quỳnh thấy Cầm Mộc Nhi cũng nghĩ như mình thì vô cùng cảm động, sở niệm sở tưởng của nàng, rốt cuộc cũng có người hiểu, từ nay nàng đã có người giúp nàng thổ lộ tâm tư.

“Long Quỳnh, chúng ta phải giúp Vương huynh nàng, để hắn đi tìm đạo trưởng trở về, có được không?”

“Hảo.” Long Quỳnh nhìn Cầm Mộc Nhi, nàng nhất định là có biện pháp, “Ta biết Vương Huynh vốn đã chuẩn bị khởi binh, nhưng... Nhưng huynh ấy hiện giờ đã bị phù chú áp chế, ngay cả ngựa cũng không cưỡi được, phải như thế nào có thể làm soái lĩnh đây?”

Cầm Mộc Nhi đi qua đi lại trong điện, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển liên tục.

Những lão đạo sĩ kia pháp lực cao cường, Long Dương còn không phải là địch thủ thì đừng nói chỉ là mình. Bọn họ dùng phù chú này là muốn hấn tâm như chỉ thủy, mất hết hy vọng đối với người sở ái, như vậy... Hoặc là thế này, có thể giúp hắn giải trừ.

Cầm Mộc Nhi cúi người, rỉ tai mấy câu với Long Quỳnh, ai ngờ Long Quỳnh nghe xong thì hoa dung thất sắc[10], liên tục nói không thể.

“Long Quỳnh, nếu không làm thế thì phù chú của Vương huynh nàng phải giải như thế nào?”

“Không, ta không muốn nghe! Nàng... Sao lại không suy nghĩ một chút, huynh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý! Hơn nữa, chuyện này sớm muộn cũng bại lộ, đến lúc đó phải làm thế nào? Sau này thì sao, nàng có nghĩ tới hay không?”

“Ta... Ta không nghĩ tới...”

“Cầm Mộc Nhi, đây chính là chung thân hạnh phúc của nàng, nàng... Biết rõ Vương huynh đã có người sở ái, thế mà con muốn gả cho huynh ấy, mặc dù, mặc dù là vì đánh lừa phù chú, nhưng nếu hành lễ thì sẽ trở thành sự thật, sau này như thế nào có hạnh phúc? Nàng là một nữ nhi còn thuần khiết, cái gì cũng chưa có, độc thủ không khuê[11], nàng biết không?”

Cầm Mộc Nhi sinh trưởng ở đại mạc, cho nên nàng không hiểu những quy củ trong vương cung Trung Nguyên, nàng cho rằng một khi đã thích thì liền ở chung một chỗ, không thích thì tách ra, mọi thứ rất là đơn giản. Mẫu thân của nàng cũng đã gả qua hai người, có chuyện gì xảy ra đâu.

Cầm Mộc Nhi đem những đạo lý này giải thích cho Long Quỳnh nghe, Long Quỳnh chỉ biết kinh hãi mục trừng khẩu ngai. Nàng từ nhỏ đã tuân thủ quy củ và đòi hỏi của phụ mẫu cùng các huynh trưởng, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc nhân sinh còn có chuyện một nữ nhân có thể hôn giá nhiều lần. Nhưng những lời nói của Cầm Mộc Nhi tựa hồ cũng hữu lý, tại sao muốn người không có cảm tình ở chung một chỗ, mà người tương ái lại phải xa nhau? Vương huynh yêu đạo trưởng, một nam tử, nhưng nội tâm nàng một chút chán ghét cũng không có, ngược lại, nàng rất cảm động trước tình yêu của họ. Như vậy, vì yêu mà liêu lĩnh, tự do phóng thích bản thân, thật sự có thể phải không? Long Quỳnh cảm thấy Cầm Mộc Nhi cùng Vương huynh khá giống nhau, đối với tình yêu đều rất điên cuồng, rồi lại mơ hồ, có một chút khao khát... Quan trọng hơn, nàng tin tưởng lời nói của Cầm Mộc Nhi, không bao giờ được vứt bỏ hạnh phúc, để cho bản thân phải đau khổ cả đời. Nàng biết Cầm Mộc Nhi mang tính cách của một nam tử ngay thẳng sáng khoái, có lẽ, nàng thật sự nắm chắc phần thắng, như vậy đây chính là biện pháp tốt nhất.

Cầm Mộc Nhi thấy Long Quỳnh không phản đối nữa, lại cùng nàng tiếp tục vạch ra kế hoạch, nàng rất điềm tĩnh, rất kiên quyết, kế hoạch này nhất định có thể thành công. Long Quỳnh nghe Cầm Mộc Nhi an bài, vừa có cảm giác khẩn trương bất an, lại vừa có chút hưng phấn mong đợi. Nàng nhớ tới việc Vương huynh tin

nhệm mình, hần đã ủy thác nàng mang thư cho đạo trưởng, nhưng nàng lại đem thư giao cho mẫu hậu, dẫn đến hàng loạt sự tình phát sinh, cho nên trong lòng nàng luôn một mực tự trách.

Nếu như việc giải trừ phù chú thật sự có thể giúp cho Vương huynh cứu đạo trưởng trở về thì coi như là ta đền bù cho hai người họ.

Cuối cùng, các nàng cũng thương lượng thỏa đáng, trời cũng đã sắp sáng, bây giờ chỉ hy vọng sau khi Long Dương tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ đúng như các nàng tính toán, phù chú được giải trừ, để tất cả đều thuận lợi hoàn thành.

oOo

- [1] – Độ khẩu: bến đò cửa khẩu
- [2] – Phiếm lạm: tràn lan
- [3] – Hiềm khí: nghi ngờ, ghét bỏ
- [4] – Tâm hoa nộ phóng: mở cờ trong bụng
- [5] – Hỉ tiểu nhan khai: mặt mày rạng rỡ, vui mừng hơn hở
- [6] – Tổ tôn: ông cháu
- [7] – Cảm đồng thân thụ: đồng cảm, cảm động lây
- [8] – Ngôn bất do trung: nghĩ một đằng nói một nẻo
- [9] – Văn nhược: nho nhã yếu ớt
- [10] – Hoa dung thất sắc: mặt mày biến sắc
- [11] – Độc thủ không khuê: vườn không nhà trống

16. Chương 16: Ái Vô Ngôn

Trong Trường Minh Cung, ngực của Long Dương giống như bị liệt hỏa thiêu cháy, có vô số cảnh tượng thâm quanh quẩn trong đầu.

Hắn nhìn thấy Lưu Phương mang theo một thân đau đớn, từ Dương Vương Cung trốn thoát, y tìm được một lương thuyền, muốn trở lại Khương Quốc, nhưng khi chứng kiến nạn đói của dân chúng thì y lại muốn cứu bọn họ... Y ở trên đường, nhìn về những người đang cầu xin bố thí, nào ngờ lại bị truy binh của Vân Đình phát hiện. Lưu Phương bị giải đến trước mặt của Vân Đình, hắn lập tức phẫn nộ tát y một bạt tai, cao giọng quát lớn, “Ta cho ngươi vinh hoa phú quý chưa đủ nhiều? Ngươi cứ nhiên muốn chạy trốn?”

Lưu Phương bị đánh ngã xuống đất, miệng phun tiên huyết, thống khổ thở hổn hển. Vân Đình xông lên phía trước, hung tợn bóp chặt cổ Lưu Phương, cười gằn nói, “Ngươi đừng tưởng rằng ngươi bị cầm thì ta sẽ thương hại ngươi! Với bộ dáng này, ngươi còn muốn chạy về tìm Long Dương sao? Ngươi đã quy thuận ta, là người của Ta! Vĩnh viễn cũng là của ta!”

Vân Đình không quan tâm đến việc đang ở trên đường lớn, hắn giữ chặt mặt của Lưu Phương, trao cho y một cường hôn. Sau đó, hắn xé rách y phục của y, có rất nhiều người vây quanh xem, liên tục khoa tay múa chân, bọn thị vệ thì ở một bên cười trộm, cảnh tượng này tựa hồ quá quen thuộc.

Long Dương rống to, hắn muốn xông lên phía trước, nhưng căn bản không sao chạm đến Vân Đình, cũng không có ai nghe được thanh âm của hắn. Hắn giống như một hồn phách vô lực, toàn thân trong suốt.

“Ngươi buông y ra!”

Long Quỳnh và Cầm Mộc Nhi bị tiếng rống giận dữ của Long Dương làm giật mình, hai nàng tỉnh giấc, vội vàng đi tới kiểm tra, chỉ thấy Long Dương mơ mơ màng màng gọi tên Lưu Phương, tay quào loạn giữa không trung, tựa hồ đang cùng người nào đó độ sức.

“Vương huynh! Vương huynh! Mau tỉnh lại!” Long Quỳnh biết, hẳn nhất định lại mơ ác mộng.

Long Dương tỉnh lại từ trong trận hô hoán, ngực hẳn đau nhói, giống như muốn vỡ tung ra. Cầm Mộc Nhi vội vàng đỡ hẳn ngồi dậy, để cho Long Quỳnh dứt hẳn uống chén thuốc an thần. Được lực dần dần có hiệu quả, tâm tình Long Dương cũng không còn kích động như vừa rồi, đau đớn đã giảm đi rất nhiều. Hai vị Công chúa thấy hẳn từ từ mình hẳn trấn tĩnh trở lại, liền thở phào nhẹ nhõm.

Long Dương mặc dù hiểu chuyện vừa rồi chỉ là trường mộng, nhưng lời nói ngày hôm qua của tên buôn lậu lương thực, hẳn lại tin tưởng không nghi ngờ. Nếu lần này Lưu Phương không trốn thoát thành công, một khi bị Vân Đình phát hiện, hẳn nhất định không bỏ qua cho y.

Không! Ta phải đi cứu y!

“Cho dù phải bò đến Dương Quốc, ta nhất định cũng sẽ cứu y!”

Long Dương hất tay muội muội ra, gần như lão đảo lặn xuống giường, bước ra ngoài cửa.

“Vương huynh!”

Long Quỳnh biết huynh trưởng lại muốn đi điểm binh, nàng lo lắng không biết phải làm sao, vội vàng nhìn về Cầm Mộc Nhi.

Cầm Mộc Nhi nhấn đầu vai Long Quỳnh xuống, không để cho nàng hoảng sợ, còn bản thân mình thì chỉ hai ba bước đã đứng trước mặt Long Dương, vung ra mấy chưởng, nghênh diện mà tới. Long Dương cả kinh, theo bản năng mà lui bước tránh né, nhưng vì lực đạo chưa đủ, đã bị Cầm Mộc Nhi đánh trúng, ngã ngồi dưới đất. Long Dương vô cùng tức giận, hẳn đứng dậy cùng Cầm Mộc Nhi giao thủ, nào ngờ không quá ba chiêu, lại bị nàng đánh lui, hẳn lão đảo một cái, suýt chút nữa là ngã quỵ.

Long Quỳnh vội vàng tiến lên đỡ lấy Vương huynh, nhẹ giọng an ủi, “Vương huynh đừng đánh nữa, huynh biết bây giờ mình không thể vận công...”

Cầm Mộc Nhi cũng không quản nhiều nữa, nàng trực tiếp nghiêm mặt nói với Long Dương:

“Người bị phù chú này kiềm chế, ngay cả ta cũng đánh không lại, còn nói gì đến chuyện làm soái lĩnh cứu người?”

Long Dương nghe Cầm Mộc Nhi nói như thế, rõ ràng là nàng đã biết hết mọi chuyện, hẳn cảm thấy xấu hổ, không khỏi dẩy muội muội ra, hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Long Quỳnh thấy vậy thì có chút sợ hãi, không dám ngăn đầu lên. Cầm Mộc Nhi thấy Long Dương muốn trách tội muội muội tiết lộ bí mật, nàng càng tức giận, phần nộ trách mắng, “Người là một đại nam nhân, khi bị người khác ám toán, không nghĩ ra biện pháp phá giải, liền muốn đem tất cả phát tiết lên đầu muội muội sao?”

Long Dương cười khổ một tiếng, Cầm Mộc Nhi nói không sai, hẳn không có bản lãnh phá vỡ phù chú, sao có thể trách người khác. Hẳn nhìn Cầm Mộc Nhi, tức thì chấp tay nói:

“Công chúa giáo huấn rất đúng, ta như thế, không xứng là trượng phu!” Nói xong, hẳn kéo muội muội lại, miễn cưỡng cười cười, coi như là bồi lễ.

Cầm Mộc Nhi thấy lòng dạ Long Dương thẳng thắn, biết sai liền sửa, còn mình ngược lại lộ ra vẻ vô cùng lỗ mãng, cho nên cảm thấy có chút ngượng ngùng, thanh âm cũng nhu hòa đi rất nhiều, “Thật ra thì... Muốn giải phù chú này, cũng không phải là không có cách...”

“Công chúa có biện pháp? Nhưng làm thế nào để phá giải?”

“À? Ta... Ta không biết cách giải, nhưng mà, chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp, để những lão đạo sĩ kia giải cho người...”

Long Dương nghe Cầm Mộc Nhi nói như vậy thì hy vọng vừa mới dấy lên của hẳn trong phút chốc lại tan vỡ. Sự phụ dùng chú pháp này là muốn để hẳn tử tâm đối với Lưu Phương, vô dục vô cầu, điểm này, bất

kể như thế nào hấn cũng không thể làm được. Long Dương hướng Cầm Mộc Nhi khoát tay áo một cái, về mặt tịch tịch bất lực.

“Vương huynh, bọn muội biết, vô luận thế nào huynh cũng không quên được đạo trưởng Nhưng mà, lời của Cầm Mộc Nhi Công chúa cũng chưa hẳn không phải biện pháp, chỉ cần... Chúng ta đánh lừa được Thanh Vi đạo trưởng, ngài tất nhiên sẽ giải chú cho huynh, đến lúc đó, huynh có thể điểm binh xuất chiến rồi.”

Long Quỳnh thấy nét mặt huynh trưởng đầy nghi ngờ, biết là hấn không tin, liền vội vàng giải thích:

“Là như vậy, chỉ cần Vương huynh thành thân, đem tân hôn, cái đó... Cái đó...” Mặt của Long Quỳnh đỏ lên, có chút không tiện nói ra, Cầm Mộc Nhi thấy vậy thì dứt khoát cướp lời, “Đem tân hôn, tất nhiên phải phu thê chi lễ, lão đạo sĩ kia dù có lý do cũng không dám không giải chú cho người!”

Long Dương kinh hãi trừng to hai mắt, tựa hồ không minh bạch, muội muội hấn xưa nay luôn tuân theo khuôn phép, còn là một tiểu cô nương, làm sao có thể nghĩ ra chủ ý như vậy? Nhưng ngay sau đó hấn đã nghĩ lại, phương pháp kia đúng là có thể man thiên quá hải[1], hấn chỉ cần có thể giải được phù chú thì sẽ lập tức phát binh, không để cho Vân Đình có cơ hội tập kích lần thứ hai. Đầu Long Dương có chút loạn, không biết là cao hứng hay là rầu rĩ, hoặc giả có chút hồ đồ cũng nên.

“Những lời hai người nói cũng... Có thể xem là một biện pháp, nhưng ta, ta, có thể nào tùy tiện...”

“Ai nha!” Cầm Mộc Nhi trấn định tâm tình, cố làm ra vẻ mãn bất tại hồ[2], vỗ vai Long Dương nói, “Người đừng dồng dài như thế, chỉ một câu thôi, người có muốn giải chú, cứu đạo trưởng trở về hay không?”

Trong lòng Long Dương vẫn còn một chút không tình nguyện, hấn cũng chẳng thích loại thủ đoạn này, hơn nữa còn là biến hôn[3], đừng nói đến chuyện không có nữ tử nào chịu gả cho hấn, nếu sau này Lưu Phương biết, y sẽ nghĩ như thế nào? Dù có ra sao, trong lòng hấn cũng chỉ có một ái nhân là Lưu Phương, không thể nào dung nạp thêm người khác. Nhưng Long Dương chợt nghĩ tới tình cảnh trong giấc mộng kia, Lưu Phương bị Vân Đình uy hiếp, sống không bằng chết, chắc chắn y đang mong đợi hấn.

Ta... Ta lại có thể nào bận tâm nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu y ly khai Dương Quốc thì cho dù có bị y oán giận cũng không sao, còn tốt hơn để y chịu khổ.

Long Dương nghĩ đến đây, lại nhìn sang muội muội và Công chúa, xem ra các nàng cũng đã cân nhắc rất lâu mới nghĩ ra biện pháp này, ngay sau đó, hấn gật đầu một cái.

Cầm Mộc Nhi thấy Long Dương do dự nửa ngày, cuối cùng cũng chịu đồng ý, nàng liền nổi lên cao hứng, vội vàng nói:

“Chúng ta hãy mau chóng thương lượng, làm thế nào bắt đầu thực hiện đây?”

“Chờ một chút!” Long Dương vẫn còn chưa yên tâm, thành thân không phải là chuyện đùa, nếu tùy tiện tìm người thì các sư phụ như thế nào nhìn không minh bạch? “Các người có nghĩ đến hay không, ai nguyện ý thành thân cùng ta mới có thể không bị phát hiện?”

Long Quỳnh nghe huynh trưởng hỏi như vậy thì có chút khản trương, nàng cắn môi, im lặng nhìn sang Cầm Mộc Nhi.

Chẳng lẽ là cùng nàng?

Lòng Long Dương nhất thời phiền muộn, hấn nhìn nàng với nhiều nghi vấn, sắc diện lộ ra khổ sở.

Cầm Mộc Nhi thẹn thùng đến đỏ bừng cả mặt, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra hiêu thắng, nàng nhìn chăm chăm Long Dương, nói, “Phải, chính là ta! Thế nào, sao lại nhìn ta như vậy, hay là ta không xứng với người?”

“Không, ta không phải có ý đó!” Mặt Long Dương bất giác cũng có chút phấp phồng, hấn không biết mình rốt cuộc là thế nào, nhưng quả thật hấn luôn cảm thấy không ổn, cho nên vội vàng nói, “Nàng... Nàng còn trẻ, lại là Công chúa, cần gì vì phải ta mà chôn vùi hạnh phúc cả đời... Hơn nữa, nàng biết rõ ta... Trong lòng ta...”

“Ta biết! Cho nên ta mới chịu giúp người!” Lòng Cầm Mộc Nhi đột nhiên đau xót, nàng rất muốn khóc, nhưng cuối cùng lại nén chặt vào, cố gắng cười nói, “Ta là thật tâm kính nể tình cảm của người và Cố đạo

trưởng, hai người dững cảm như thế, giữ chặt như thế, tại sao không thể ở cùng một nơi? Về phần ta người đừng lo, đã ở nơi này mấy tháng qua, ta sớm hiểu được rồi... Hơn nữa, nếu không phải lúc đầu là ta đâm người một kiếm, có lẽ người có thể trở về sớm hơn, cũng sẽ không cùng đạo trưởng chia lìa... Giờ đây, xem như người cho ta một cơ hội để đền bù cho người đi!”

Cầm Mộc Nhi dừng một chút, nàng xoay người, đưa lưng về phía huynh muội Long Dương, tiếp tục nói:

“Các người không cần lo lắng cho ta, khi nào người cứu đạo trưởng trở về thì phong ta làm Trung Nguyên Công chúa có được không? Ta tự nhiên sẽ đi tìm hạnh phúc của ta! Ta còn đáp ứng phụ vương, sẽ mang thật nhiều lễ vật Trung Nguyên về cho người, cho bách tính Tây Vực chúng ta, rồi mọi người sẽ quay tơ dệt vải, làm ruộng nuôi cá, sống những ngày sung túc ấm no.”

“Công chúa!” Long Dương nghe xong những lời của nàng thì vô cùng cảm động, hấn vốn cho rằng Cầm Mộc Nhi chỉ là một nha đầu điên với tính tình tùy tiện, nào ngờ nàng lại trượng nghĩa như thế, nguyện ý giúp hấn biến hôn giải chú. Điều này đối với một nữ tử mà nói, quả thật cần một dũng khí rất lớn. Nếu như hấn có thể cứu Lưu Phương trở về thì nhất định cảm tạ nàng, báo đáp nàng, giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.

Không quá mấy ngày, dân gian đã bắt đầu xuất hiện lời đồn đãi, Khương vương cùng Tây Vực Công chúa đã đính hôn, không bao lâu sau sẽ cử hành lễ cưới, còn có đại xá thiên hạ, cả nước cùng nhau chúc mừng. Tây Vực Quốc vương Đạt Tân ở nơi xa cũng phái ba trăm người tống hôn, mang theo dê bò ngàn con, các loại bảo vật danh quý, hạo hạo đặng đặng[4], đến Khương Quốc làm sinh lễ. Dân chúng truyền bá tin tức khắp nơi, Khương vương thành thần, kết minh cùng Tây Vực, sau này không còn sợ Dương Quốc xâm chiếm, những người bị trưng binh, có lẽ sẽ nhanh chóng được trở về nhà.

Đường Gia Bảo tại Bàn Vân Trấn

Lưu Phương ngồi yên trong phòng, bên ngoài thì rộn ràng nhộn nhịp, mọi người thấy bảo chủ mang lương thực trở về nên rất là vui vẻ, Đường Anh cũng hưng phấn nói chuyện cùng hạ nhân, nàng cảm thấy mình và gia gia vừa làm được một chuyện thật tốt.

Bọn hạ nhân thấy bảo chủ cùng tiểu thư trở lại, trước đó họ cũng đã lên mở khóa cửa, chẳng qua là Lưu Phương không còn muốn đi ra độ khẩu nữa.

Bởi vì y đã nghe người bên ngoài nói chuyện với nhau, thuyền... Khởi hành rồi.

Giờ đây, ngay cả Ánh Tuyết cũng rời xa y, y thật sự chỉ còn một mình, tồn tại giữa nơi xa lạ. Y còn có hy vọng gì nữa? Y đã bỏ lỡ cơ hội được trở lại bên cạnh Long Dương, y không biết, liệu mình còn có lần sau hay không.

“Đạo trưởng ca ca!”

Đường Anh rất vui vẻ bước vào phòng thăm Lưu Phương, nàng còn lo lắng về thương thế của y, khi nhìn thấy vết thương ở cổ tay người nọ đã được băng bó cẩn thận, nàng mới cảm thấy yên tâm. Chỉ là tại sao trông y lại ủ rũ chán chường như thế? Hay là y còn tức giận chuyện gia gia đánh y?

Lưu Phương nhìn Đường Anh thần thanh khí爽[5], do đã chạy một vòng xa nên trên má phiêu khởi hai khối hồng vân, rõ ràng đã hoàn toàn khỏe lại. Trong lòng Lưu Phương cảm thấy an ủi, mặc dù y không thể lên thuyền, nhưng có thể cứu tiểu cô nương này, còn phát được lương thực cho nạn dân, xem như cũng đạt được sở nguyện rồi.

“A? Thì ra là... Huynh muốn lên thuyền?” Đường Anh lại tiếp tục nói đúng suy nghĩ của Lưu Phương, điều này đã khiến y rất ngạc nhiên.

“Nga, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là ta vừa nhìn qua ánh mắt của ca ca thì giống như có thể nghe thấy huynh đang nói chuyện.”

Nguyên lai là vậy, Lưu Phương gật đầu một cái.

Bởi vì vừa rồi nàng không nhìn thấy nhân thần của ta, cho nên đã không biết ta muốn trở về Khương Quốc.

Đường Anh cúi đầu, nàng vốn tưởng rằng đã giúp đạo trưởng ca ca làm được chuyện tốt, không ngờ rằng lại xảy ra chuyện không may. Nhưng rồi, sau khi nghiêng đầu suy nghĩ, nàng lại cao hứng trở lại, nói

với Lưu Phương, “Đạo trưởng ca ca không nên lo lắng, nơi này của chúng ta thường có thuyền khởi hành, nói không chừng thuyền lương thực đó rất nhanh sẽ trở lại, lần sau ta sẽ nói gia gia đưa tiền chút tiền cho hần, nhất định giúp huynh lên thuyền, có được không?”

Lưu Phương nghe nàng nói có đạo lý, nên cũng gật đầu một cái, tinh thần đã trấn an rất nhiều. Chỉ là, y không muốn để Đường bảo chủ cứu tế.

“Ca ca đã cứu mạng ta, làm sao có thể nói là cứu tế?”

Lưu Phương lắc đầu một cái, cứu người vì muốn phát lương thực cho nạn dân, chuyện này không hề đồng dạng.

Đường Anh thấy y cố chấp như vậy, nhưng nàng lại rất hy vọng người ca ca này có thể lưu lại, thế là nàng vội vàng chạy đi tìm gia gia, để lão nghĩ ra biện pháp. Một lát sau, Đường bảo chủ quả nhiên đi vào, trên tay cầm một ít ngân lượng, nói với Lưu Phương:

“Đạo trưởng không nên hiểu lầm, những ngân lượng này không phải muốn tặng cho đạo trưởng. Thời gian gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho lão phu suy tư rất nhiều, nói thật, thế đạo ngày hôm nay thực sự rất hiếm thấy một người thiện lương như đạo trưởng. Đường môn bất hạnh, gặp phải tai họa, ta mất đi nhi tử và tức phụ[6], giờ đây chỉ còn lại tôn nữ này...”

Bảo chủ nói đến đây, không khỏi lão lệ tung hoành, giọng mang nghẹn ngào, “... Đạo trưởng nếu không để tâm hiềm khích lúc trước thì mong rằng có thể lưu lại, làm tiên sinh[7] cho Anh Nhi, giáo giáo nó đạo lý làm người, những ngân lượng này chính là thù lao của đạo trưởng, không biết ý đạo trưởng thế nào?”

Lưu Phương nghe được lời nói khẩn thiết của bảo chủ, mà bản thân y ngày hôm nay đích xác là không có chỗ để đi, nếu có thể làm một giáo thụ tiên sinh, không sống dựa vào cứu tế, âu cũng là điều tốt, vì vậy y đã gật đầu. Đường Anh thấy Lưu Phương đáp ứng lưu lại, cũng liền nín khóc mà mỉm cười. Nàng lại kêu la bảo là muốn cùng đạo trưởng ca ca nói đôi câu, nên bảo gia gia đi làm đồ ăn ngon cho mình, nàng muốn kính trà bá tử. Bảo chủ không biết cháu gái lại có cổ quái gì, nhưng cũng vui mừng hơn hở đi ra ngoài.

Đường Anh thấy tất cả mọi người đã ra ngoài, lúc này mới thần thần bí bí nhỏ giọng hỏi Lưu Phương, “Đạo trưởng ca ca, ta muốn hỏi huynh một chuyện, huynh... Tại sao sợ nước a?”

Lưu Phương giờ đây đã cảm thấy có chút sợ nha đầu trước mặt, dường như cái gì nàng cũng biết, nhưng hoa này... Y vừa nghĩ tới thì vội vàng nhắm mắt lại, không dám để Đường Anh nhìn thấy nhãn quang của mình.

“Hoa? Ồ... Khó trách ta cũng cảm thấy trong lòng rất thoải mái, máu ca ca đem cho ta có một mùi thơm đặc biệt, huynh không nghĩ thấy sao?”

Lưu Phương cả kinh, y vội vàng nhìn Đường Anh.

Nàng... Sẽ không trở nên giống như mình chứ? Nếu hoa khí này đã xâm hại nàng, mình thật sự đã mang tội không thể tha thứ!

“Hoa khí??? Ha ha ha, ta biết rồi! Trên người ca ca sở hữu một loại hoa khí trời sinh! Cho nên mới có được hương thơm đặc biệt này, tại sao huynh lại sợ ta giống như huynh?”

Đường Anh kéo tay áo của mình lên ngửi một cái, không có mùi hương gì cả, rồi nàng nháy nháy mắt, sau đó chạy sang bên cạnh rửa tay, rửa xong lại tiếp tục ngửi, vẫn không có mùi thơm gì. Nàng cúi đầu, rất là thất vọng.

“Ai... Tại sao ta không có đây?” Nàng lẩm bẩm, nếu trên người nàng có mùi thơm thì khẳng định sẽ khiến cho mấy đứa bạn hâm mộ đến chết.

Lưu Phương thấy Đường Anh không bị nhiễm hoa khí, liền thở phào một cái, có lẽ vì nàng là nữ đồng, cho nên không chịu ảnh hưởng.

“Cho nên... Ca ca sợ nước là vì sợ người ta biết trên người một nam tử như huynh lại có mùi thơm, huynh xấu hổ phải không?”

Đường Anh đối với phát hiện của mình rất đắc ý, nàng rót cuộc đã hiểu rõ. Lưu Phương bất đắc dĩ cười khổ, cứ coi như là vậy đi. Y nhìn Đường Anh, hy vọng nàng có thể bảo thủ bí mật giữ mình.

“Huynh yên tâm! Ta nhất định sẽ giúp huynh!”

Đường Anh thấy Lưu Phương tín nhiệm mình, có bí mật cũng chia sẻ cùng mình, cho nên vô cùng cảm động, tiếp tục nói, “Chẳng qua là ca ca phải tắm rửa như thế nào đây?”

Cái này... Lưu Phương thật đúng là không nghĩ tới.

Mình lưu lạc đã nhiều ngày, có phải trong mắt tiểu nha đầu này mình đã rất bẩn rồi?

Y không tự chủ vỗ vỗ lên áo ngoài, đúng là chẳng còn khiết bạch.

“Ca ca không phải sợ, ta có biện pháp!” Đường Anh đột nhiên nhảy lên, vui vẻ nói, “Ta nhớ ra rồi! Mỗi ngày sau này ta sẽ cùng ca ca lên Nam Sơn vào sáng sớm, Tiểu Lan và ta đã phát hiện ra một sơn động, bên trong có nguồn suối, ca ca tắm ở chỗ đó, khẳng định không ai biết!”

Lưu Phương nghe nói như thế thì vô cùng vui mừng, nguyên lai tiểu cô nương này lại có thể giúp y nhiều như vậy, chẳng những có thể cùng y giao tiếp, còn giúp y tránh được sự bất tiện của hoa khôi, y thật sự rất cảm kích nàng.

Đường Anh từ nhỏ đã có rất nhiều mưu ma chước quỷ, đặc biệt có hứng thú với những chuyện tình mang phần cổ quái. Hôm nay nàng giúp Lưu Phương giải quyết được vấn đề, làm y cảm kích, thì cũng vô cùng vui vẻ.

Ca ca này đã cứu mình, nhất định là người tốt, mình còn có thể hiểu được tâm sự của huynh ấy, cảm thấy hết sức thân thiết.

Đường Anh lại lôi kéo Lưu Phương ra đại sảnh dùng cơm, bảo chủ đã thu xếp xong một bàn thức ăn, ba người ngồi cùng nhau, tiếng cười không ngừng vang lên, thật giống như người một nhà. Rất lâu rồi, Lưu Phương không cảm thấy ấm áp như vậy, thậm chí y có phần quên đi đau đớn, gạt bỏ hết tất cả mọi chuyện, y không tự chủ mà suy nghĩ, hay là cứ ở nơi này làm một giáo thụ tiên sinh, sống hết quãng đời còn lại, có lẽ sẽ tốt hơn.

“À phải, ngài xem ta già nên hồ đồ rồi, còn chưa thỉnh giáo danh hiệu của đạo trưởng.”

Theo như tập quán bản địa, phàm là tiên sinh thì phải để lại danh thiếp, sau đó ghi vào gia phả đặt trong từ đường. Bảo chủ lúc này mới nhớ là chưa hỏi qua tên của Lưu Phương, lão đưa danh thiếp cho y.

Lưu Phương nhận lấy danh thiếp, biết đây là chuyện nghiêm túc. Y cầm bút lên, không hiểu tại sao lại do dự. Y... Còn là Cố Lưu Phương sao? Sau này, nếu như Đường Anh trưởng thành và biết rõ tất cả về Cố Lưu Phương, biết tiên sinh mà nàng tôn kính lại là một người bị thế nhân ghét bỏ, thì... Liệu nàng có thương tâm hay không? Huống chi, sư phụ cũng từng nói qua, y vốn không phải mang họ Cố.

Lưu Phương tránh né, ánh mắt nghi vấn của Đường Anh, trên danh thiếp viết hai chữ Long Phương. Trong lòng y, chỉ có cái tên này là hoàn mỹ hơn một chút.

“Nga, Long Phương, Long đạo trưởng...” Bảo chủ vâng vâng chòm râu nhìn Lưu Phương cười, sau đó gạt đầu một cái, “Họ Long không phải là họ của Dương Quốc, đạo trưởng là người nước nào?”

“Ca ca là người Khương Quốc!” Đường Anh nói chen vào.

“Anh Nhi! Thật không có lễ phép. Long đạo trưởng đã viết danh thiếp, giờ là lão sư của con rồi, sau này phải gọi là tiên sinh, biết không? Còn không mau kính trà cho tiên sinh?”

“Nga! Hi hi...” Đường Anh vội vàng rót chén trà, nâng lên qua đỉnh đầu, quỳ gối trên đất, cao giọng nói:

“Đường Anh kính trà cho tiên sinh, hy vọng tiên sinh sau này đối với ta... Khoan dung một chút, ngàn vạn lần đừng phạt ta học thuộc lòng!”

Lưu Phương thấy Đường Anh hành đại lễ này, bất giác cũng thấy ngại ngùng có lỗi, y vội vàng đứng dậy đỡ nàng, nào ngờ Đường Anh vừa ngẩng đầu thì đã hướng Lưu Phương nhãn mục, miệng nhô ra, mắt nhìn vào trà. Lưu Phương lúc này mới luống cuống tay chân, y nhận lấy trà, một hơi uống cạn, vì quá vội vàng nên

bị sắc nước, ho khan liên tục. Đường Anh kinh hãi, nhanh chóng vỗ vào lưng Lưu Phương, thay y thuận khí. Bảo chủ nhìn thấy cảnh này, vui mừng cười hô hô, tiểu tôn nữ này cư nhiên biết quan tâm người khác, xem ra mời tiên sinh này đến dạy chính là quyết định sáng suốt.

Đường bảo chủ lúc này lại hỏi đến thân thế Lưu Phương, thì ra y là cô nhi, từ nhỏ được sư phụ nuôi lớn, nhưng bởi vì một vài chuyện nên đã xung đột với sư phụ, dường như sư phụ không thu nhận y nữa, bản thân y thì không có lộ phí trở về Khương Quốc, cho nên mới lưu lạc đến đây.

Lão không khỏi nghĩ thầm, tuổi lão đã cao, tai họa lại ập đến bất ngờ, thế đạo trước mắt hỗn loạn như vậy, tôn nữ thì tuổi còn nhỏ, nếu ngày nào đó lão không còn ở đây thì Đường Anh phải nhờ ai chiếu cố đây? Cách đối nhân xử thế của Lưu Phương khiến lão rất yên mến, lại thấy y niên kỷ còn trẻ, dung mạo thì tuấn tú, cùng tôn nữ lão tựa hồ có thể tâm hữu linh tề[8], có lẽ, đây thật là thiên tứ lương duyên? Sư phụ Long đạo trưởng dù sao cũng đã không nhận y, xem như chính là hoàn tục, hôm nay y không có chỗ nương tựa, lại còn bị khiếm khuyết, cần gì phải trở về Khương Quốc. Nếu lão có thể lưu y lại vài năm, chờ Anh Nhi lớn hơn một chút, liền sẽ mai mối cho hai người, y nhất định sẽ nguyện ý. Như vậy, đã có người thừa kế gia nghiệp của Đường gia, lão cũng có thể an lòng hưởng晚年.

Đường bảo chủ quay sang phân phó hạ nhân, sau này đối với Long tiên sinh phải vô cùng lịch thiệp, không được có nửa điểm buông thả.

Hai ngày trôi qua, vết thương trên người Lưu Phương đã tốt hơn nhiều, chỉ còn chút máu ứ đọng, cũng không có gì đáng lo ngại. Mỗi sáng sớm y đều vào hang động trên Nam Sơn để tẩy rửa thân thể, Đường Anh thì ở bên ngoài giúp y thông khí, quả thật không có người phát hiện. Đường Anh còn biết cổ họng của y không tốt, phải thường xuyên ăn mọi loại trà gọi là Vân Đỉnh, cho nên nàng đã tự mình hái chúng, điều này khiến Lưu Phương vô cùng cảm động.

Hai ngày này, y đã dạy cho Đường Anh một chút thi thư dễ hiểu, trong đó nàng thích nhất một bài.

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.”

“...”

“Tiên sinh, y nhân là có ý gì?”

Chính là một nữ tử mỹ lệ, bài thơ này miêu tả hình dáng một nữ tử đứng cạnh bờ sông, lẳng lặng tư niệm, rất là xinh đẹp.

“Nàng tư niệm cái gì?”

Có thể là về luyện nhân của nàng.

“Cái gì là luyện nhân đây?”

Chính là người nàng sở ái.

Lưu Phương không nghĩ tới Đường Anh lại có nhiều vấn đề như vậy, thật sợ rằng nàng sẽ bắt y giải thích cái gì gọi là người sở ái.

“Ồ, ta hiểu rồi!” Đường Anh gật đầu một cái, làm như thật sự hiểu được vấn đề, rồi nàng nghiêng đầu cười, nhìn Lưu Phương nói, “Tiên sinh có phải là y nhân hay không? Ta thấy mỗi ngày huynh đều chạy ra bờ sông đứng một lúc lâu, có phải cũng ở đó tư niệm người sở ái của huynh đây?”

Lưu Phương đứng là mỗi ngày đều ra độ khẩu, để xem thuyền lương kia có trở về hay chưa, trong lòng y vốn luôn nhớ đến Long Dương. Nhưng giờ đây, y đã có chút do dự, chẳng biết rốt cuộc có nên lên thuyền, trở lại bên cạnh hắn hay không. Y luôn cảm thấy mọi thứ đã thay đổi, không còn giống như trước nữa.

Đường Anh thấy Lưu Phương lại lưỡng lự, tựa hồ nhớ tới một cái tên, trông y rất thương tâm, hốt mất trở nên đỏ ửng.

“Long Dương? Nàng là ai vậy? Là người sở ái của tiên sinh sao?”

A? Lưu Phương lại quên mất tiểu cô nương này có thể đọc được suy nghĩ của mình, không nên ở trước mặt nàng nghĩ đến những chuyện này.

“Có quan hệ gì đâu, tiên sinh thích Long Dương tỷ tỷ, tại sao lại sợ ta biết?”

Đường Anh thấy Lưu Phương có chuyện gạt mình, xem nàng là ngoại nhân, cho nên rất là không hài lòng.

Long Dương tỷ tỷ? Lưu Phương suy nghĩ hết nửa ngày mới hiểu được ý tứ của Đường Anh, y không nhận được nên đã bật cười. Nếu Long Dương biết có người gọi hắn là tỷ tỷ thì chẳng biết sẽ như thế nào đây.

Đường Anh thấy Lưu Phương chẳng những không chịu giải thích mà còn cười nàng, đột nhiên tính khí tiểu thư bộc phát, nàng trở mình đứng dậy, giậm chân xuống cỏ, “Tiên sinh không muốn nói cho ta biết, chính là xem thường ta, cho là ta còn nhỏ tuổi nên không hiểu sao? Huynh thích Long Dương tỷ tỷ, không gặp được nàng, cho nên cả ngày mới mặt ủ mày chau, nàng... Nói không chừng đã sớm có người khác rồi! Hừ!”

Đường Anh giận dữ chạy đến đồi bên kia, không hề quan tâm đến y nữa. Lưu Phương cũng không để ý, những ngày sống gần nhau, y đã biết tính cách của tiểu nha đầu này, chỉ một lát là tự nhiên tâm trạng nàng sẽ tốt trở lại. Nhắc tới Long Dương, y không khỏi lại sầu não, mấy tháng qua, hắn có tưởng niệm về y hay không, hy vọng Lưu Phương trong lòng hắn vẫn nguyên vẹn tốt đẹp như ngày nào.

“A! Quý a!”

Lưu Phương đang ngăn người thì chợt nghe Đường Anh kêu lên, không phải là nàng đã gặp chuyện nguy hiểm gì chứ? Nghĩ thế, Lưu Phương vội vàng xuôi theo tiếng hét mà chạy đến.

Đường Anh thấy Lưu Phương tới, liền nhanh chóng nép sau lưng y, vô cùng sợ hãi. Nàng dùng tay chỉ vào một bụi cây, tựa hồ có một cái gì tròn tròn đang co rúc lại, phía trên đã bị lá rụng bao trùm, có vài ngân ti[9] lay động qua khe hở. Lưu Phương cẩn thận quét đi lá rụng, giờ đây mới nhìn rõ khối tròn đó là một người, ngân ti kia là tóc của hắn.

Lưu Phương muốn ôm người nọ đến bãi cỏ, chỉ là thân thể của hắn dường như đã cứng đờ, hắn mặc hắc y, hai tay ôm đầu gối, vùi mặt vào phía trong, không biết là còn sống hay không. Lưu Phương nhờ Đường Anh giúp một tay, nhưng nàng sợ hãi không dám, chỉ đẩy hắn hai cái, chợt từ trong ngực người nọ có một thứ gì đó rớt xuống.

Rốt cuộc, hai người cũng đem được người nọ lên bãi cỏ, dương quang chiếu trên mái tóc bạch kim của hắn, tựa như tuyết trắng, nhưng thân thể hắn vẫn co lại, tay chân đã trở nên lạnh cóng.

Lưu Phương nhận lấy món đồ Đường Anh vừa nhặt lên, y lập tức thất kinh, đây là thiên tự lệnh bài. Chẳng lẽ hắn chính là hắc y nhân đã cứu y hôm đó?

Lưu Phương vội vàng vệt tóc của hắn ra, gương mặt niên khinh tuấn lãng hiện rõ dưới ánh mặt trời, diện mạo của hắn cùng mái tóc trắng toát kia không có lấy nửa điểm hài hòa. Đường Anh kinh thán một tiếng, lòng Lưu Phương thì lại xuất hiện ngũ vị tạp trần, ngã ngồi trên đất.

Là hắn!

“Huynh biết hắn?”

Vô số suy nghĩ vọt vào đầu y, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Đường Anh ngây ngốc nhìn Lưu Phương, chỉ cảm thấy mọi thứ trong đầu y rất loạn, nàng cũng nhìn không ra y đang nghĩ gì. Lưu Phương nghe Đường Anh hỏi như thế, liền vội vàng lắc đầu, y không biết người này, y dường như hy vọng là mình cho bây giờ chưa từng thấy qua hắn.

Đường Anh có chút nghi ngờ, nàng rõ ràng thấy được lệ trong mắt Lưu Phương, hai tay y còn run rẩy. Nàng lại nhìn sang người nam nhân này, dường như còn rất trẻ tuổi, tại sao tóc lại bạc đây? Cái này so với quỷ cũng không khác hơn là bao, đến giờ nàng vẫn còn rất sợ hãi, cho nên cẩn thận hỏi, “Hắn... Có phải đã chết rồi không?”

Lưu Phương lúc này mới thanh tỉnh được một chút, y vội kéo tay của người kia lên nhìn, móng tay đã biến thành màu đen, y sờ vào mạch, cảm giác như có như không, vô cùng yếu ớt, nhưng Lưu Phương nhận ra, hắn vẫn còn sống. Không biết hắn đã nằm ở đây bao nhiêu ngày, không ăn không uống, đôi môi khô nứt, thống khổ cau mày, hai mắt nhắm chặt.

Lưu Phương không có cách nào suy nghĩ nhiều hơn, y vội vàng nhét lệnh bài cho Đường Anh, bảo nàng đi tìm người.

“Huynh muốn ta đến độ khẩu tìm quan binh?”

Đường Anh không biết tại sao, nhưng nàng không muốn đi tìm mấy tên quan đó.

“Nếu hần không chết, chúng ta có thể nói gia gia nhận hần về nuôi trong nhà, không phải tốt hơn à? Làm sao lại muốn tìm quan binh đây...”

Lưu Phương mãnh liệt lắc đầu, y biết thân phận của hần, bây giờ nhất định có rất nhiều người đang tìm hần. Y vội vàng kéo Đường Anh lại, bảo nàng không cần nói cho người khác biết là y ở chỗ này,

Đường Anh thấy Lưu Phương lại không muốn giải thích, cho nên càng thêm phiền lòng. Nhưng nàng vốn nguyện ý cứu người, lại thấy Lưu Phương kiên trì, nên cuối cùng cũng nhanh chóng chạy xuống núi tìm người mà không hỏi điều thêm gì nữa.

Trên Nam Sơn, dương quang vô cùng ấm áp, gần đến cuối mùa thu, sắc cỏ đã ố vàng, Lưu Phương nhìn mái tóc trắng của hần tán lác trên cỏ, gương mặt quen thuộc mà xa lạ kia, y đã từng cảm hôn, sợ hãi, nhưng rồi lại không cách nào thoát ra được. Hần là Vân Đình, là cơn ác mộng của y, đây chính là báo ứng của hần! Trong đầu Lưu Phương xuất hiện một ý nghĩ, y không nên cứu hần! Nhưng lại có một thanh âm lớn hơn cứ quan quân bên tai y, phải cứu hần, không nên để cho hần chết như vậy, vứt bỏ hần, tựa như chính tay giết đi hần, người làm như thế, sẽ an tâm sao?

Rốt cuộc, Lưu Phương không thể cưỡng lại sự thúc đẩy của thanh âm kia, y đem Vân Đình ôm vào lòng, thân thể của hần lạnh như băng, Lưu Phương vòng tay siết hần thật chặt, hy vọng có thể cho hần một ít ấm áp. Y lấy ra túi nước từ trong bối nang[10], muốn cho Vân Đình uống một ít, nhưng miệng hần đã khép lại, dù chỉ một giọt nước nhỏ cũng không vào được. Không biết tại sao, Lưu Phương có một cảm giác là mình cũng từng rơi vào tình trạng này, thời điểm y ngủ mê man, phải như thế nào ăn cơm uống nước?

“Người không ăn, ta có biện pháp bắt người phải ăn!”

Tiếng gầm thét của Vân Đình còn vang vọng bên tai Lưu Phương, khi đó, y cảm hận người này dường nào, coi như phải chịu nỗi đau đoạn cốt thì y cũng không để hần rót vào miệng mình một giọt nước cháo. Nhưng tại sao bây giờ, y không còn cảm thấy tức giận và căm hận nữa?

Tay Lưu Phương run run áp vào môi Vân Đình, y dùng hai ngón tay đưa vào miệng hần, ra sức đẩy khớp hàm của hần ra, sau đó đem nước đổ vào bên trong. Nước chảy theo ngón tay của Lưu Phương, hương thơm nồng đậm phát ra, Mạn Đà La một lần nữa bị đánh thức, êm ái vô động. Miệng Vân Đình đột nhiên chuyển động, khẽ cắn lấy đầu ngón tay của Lưu Phương, mút thỏa thích dòng nước này tựa như sữa mẹ ngọt ngào. Lưu Phương cảm thấy dị động trong miệng của Vân Đình, nhưng y không hề rút tay về, hần cần nhiều nước hơn nữa, nếu có thể uống nước thì hần còn cơ hội cứu chữa.

Cả một túi nước, cuối cùng cũng uy xong, Lưu Phương cảm giác được hơi thở của Vân Đình dường như đã mạnh hơn rất nhiều, nhịp tim cũng ổn định, thân thể trở nên ấm dần. Y lúc này mới thấy yên lòng, hai tay nâng đầu hần lên, toan để người hần xuống.

“Đừng...” Vân Đình đột nhiên nắm lấy tay của Lưu Phương, tựa đầu vào ngực y, nhẹ giọng nỉ non, “Đừng rời khỏi ta, Lưu Phương... Ta sai rồi, người tha thứ cho ta được không?”

Một trận đau nhức đánh vào tâm Lưu Phương, y vô thức giữ lấy bàn tay đó, hần suy yếu vô lực như thế, cầu khẩn như thế, làm sao không khiến người khác sầu não, hần như một hài tử cô độc, không còn hy vọng. Y vỗ về đầu Vân Đình, tận lực cho hần một chút an ủi, y thật không muốn biết cái gì gọi là tha thứ, chỉ ao ước rằng hết thảy mọi chuyện chưa từng được phát sinh.

Chợt, Lưu Phương nghe được một trận cổ động mã kêu, dường như có rất nhiều người đang đến.

Không! Ta đang làm gì?

Lưu Phương lúc này mới nhớ ra, y đã bảo Đường Anh đi mời quan binh, còn người đang nằm trong lòng y hiện giờ không phải là một hài tử, hần là Vân Đình, là Dương vương! Sau khi tỉnh lại, liệu con người đó

có đưa y trở lại địa ngục? Ấn ký không thể phai mờ kia như một mũi tiễn xuyên vào tâm Lưu Phương, y không quên được nỗi đau cùng sỉ nhục kia, đó là tổn thương vô tận.

Lưu Phương cuống cuống buông tay Vân Đình ra, để hắn nằm lại bãi cỏ, sau đó vội vàng cầm lấy bối nang, chạy vào bụi cây bên cạnh ẩn nấp.

Không bao lâu, đã thấy mấy quan binh đi phía sau Đường Anh leo lên sườn núi, dẫn đầu là một trưởng giả, khoác trên người thanh sắc đạo sường, đó chính là quốc sư Thương Cổ.

Lão phát hiện Vân Đình nằm trên bãi cỏ, liền vội vàng đỡ hắn dậy và bắt mạch cho hắn, vẫn còn sống! Thương Cổ ôm lấy Vân Đình, toan muốn rời đi. Chợt, lão phát hiện chân mình đã giẫm lên thứ gì đó, nhìn kỹ lại là một túi nước. Chẳng lẽ nơi này còn có người khác? Lão nhìn sang Đường Anh, tiểu nha đầu này hết nhìn đông lại nhìn tây, dường như đang tìm kiếm ai đó.

“Cô nương, nơi này còn có người khác?”

“Không có... Không có a!”

“Như vậy túi nước này là của cô nương?”

Đường Anh thấy túi nước trên đất, vội vàng nhặt lên, lắp bắp nói, “Là của ta, thế nào? Ta thấy hắn sắp chết, cho hắn uống chút nước thôi!”

“Nga.” Thương Cổ gạt đầu một cái, lại nói, “Cô nương có nhận ra bệ hạ?”

“Bệ... Bệ hạ?”

Đường Anh thất kinh, nàng làm sao có thể ngờ, bạch đầu quỷ này lại là Dương vương? Thương Cổ thấy nàng ngạc nhiên như thế thì đã hiểu tám chín phần, nha đầu này không nhận thức được Vân Đình, làm sao có thể tự mình biết mang thiên tự lệnh bài tìm đến quan binh? Chỉ sợ rằng nơi này còn có người khác.

Lão thu hồi tiểu dung hòa ái, ngay lập tức nghiêm nghị nhìn Đường Anh, quát lên:

“Cô nương nếu không thể nhận ra, chuyện hôm nay tuyệt không thể tiết lộ nửa điểm phong thanh, nếu không... Ngươi tốt nhất nên cẩn thận!”

Đường Anh chưa từng thấy qua hạng người như thế, đã ra tay cứu mạng mà không có lấy mảy may cảm kích. Nàng hừ một tiếng, không hề tỏ ra sợ hãi, quật cường đứng ở nơi đó, không có nửa điểm lùi bước.

Thương Cổ cười lạnh, không nói thêm nữa, lão ôm chặt Vân Đình, cùng bọn binh sĩ đi xuống chân núi. Lưu Phương ở trong bụi cây đã chứng kiến tất cả, đợi đến khi những người kia đi khuất, y mới đi ra.

Đường Anh nhìn thấy Lưu Phương thì không thể khống chế tâm trạng lâu hơn nữa, nàng nhào vào ngực y, bật khóc. Lưu Phương biết, mới vừa rồi nàng thật ra đã bị Thương Cổ dọa sợ, chỉ là không có biểu lộ ra ngoài. Lưu Phương dỗ dành nàng, tất cả đều qua rồi. Sau đó, hai người cùng nhau hạ sơn trở về nhà.

Mấy ngày trôi qua cũng không thấy có người nào đến gây phiền phức, Lưu Phương dần dần cũng yên tâm. Nhưng Đường Anh không còn cười vui như ngày xưa, dường như nàng có tâm sự rất lớn, lúc nào cũng buồn bực không vui, nhưng lại không muốn nói ra. Nàng luôn ở bên cạnh Lưu Phương, mỗi ngày cùng y đọc sách viết chữ, thời gian trôi qua một cách yên bình, từ từ, hai người đã không còn đề cập đến chuyện xảy ra trên bãi cỏ ngày hôm ấy.

oOo

[1] – Man thiên quá hải: lừa dối, che mắt thế gian

[2] – Mãn bắt tại hồ: chẳng hề để ý

[3] – Biển hôn: thành thân giả

[4] – Hạo hạo đăng đăng: mệnh mông, ý trong câu này là rất nhiều sính lễ

[5] – Thần thanh khí sảng: tinh thần khoan khoái, tâm tình thoải mái

[6] – Túc phụ: con dâu

- [7] – Tiên sinh: thầy giáo
- [8] – Tâm hữu linh tê: ý hợp tâm đầu
- [9] – Ngân ti: sợi mỏng màu bạc
- [10] – Bối nang: túi đeo

17. Chương 17: Vĩnh Thương

(Mãi Mãi Chết Non)

Trung Thu lại đến, Khương Vương Cung giăng đèn kết hoa, không khí hết sức vui mừng. Hôm nay là ngày thành hôn của Khương vương cùng Tây Vực Công chúa, trên dưới nội cung lại khôi phục vẻ phồn hoa của ngày xưa, trời còn chưa sáng thì phi tần cung nhân đã vội vàng trang điểm, chỉnh đốn mọi thứ, kiểm kê lại lễ vật, treo lên hồng trường, ai cũng biết ngày hôm nay quan trọng đến bậc nào.

Thảm đỏ trải dài trong Tuyên Đức Điện, Ly Mộng đã thay đổi phục sức của Thái hậu, ung dung hoa quý, chính khâm nguy tọa[1]. Bọn quần thần thì vui mừng khôn xiết, Khương vương thành thân, hai nước liên minh, từ bây giờ sẽ không phải sợ Dương Quốc lai tập, giang sơn trở nên vững chắc, vinh hoa phú quý cùng cầm tú tiền trình của họ sẽ được bảo vệ.

Công sứ các nước, hoàng thân quốc thích cùng những đại thần cũng đã tập trung ở hai bên, chờ đợi giờ lành.

Thùng Thùng Thùng, ba tiếng trống xuyên tới, lệnh quan cất giọng hô to, “Giờ lành đã đến!”

Trong nháy mắt, dương cầm tấu vang, chung cổ tề minh[2], mọi người đều hướng mắt nhìn ra ngoài điện, cung nhân thị vệ đã sớm quỳ đứng ở hai bên thảm đỏ, tay nâng hoa biện hương lư[3] tay mang cát thú cầm trù[4], những vật phẩm này để cầu nguyện cho tân nhân cát tường như ý. Một trăm cặp văn phiên tùy phong lay động, tượng trưng cho trăm năm hảo hợp.

Từ đầu kia của thảm đỏ, một ngự liên chậm rãi đi tới, bên trên có hai người ngồi ngay ngắn, hồng bào gấm vóc, long phụng thêu tinh xảo, kim quan ngọc sức lộng lẫy.

“Bách quan quỳ xuống nghênh đón!”

Theo tiếng nói của lệnh quan, quần thần trong điện rối rít quỳ xuống, Ly Mộng đứng dậy đi tới trước điện, nhìn thấy trên thảm đỏ là Long Dương cùng Cầm Mộc Nhi đang chậm rãi đi tới, bọn họ xứng đôi như vậy, đi cạnh bên nhau quả là châu liên bích hợp. Người thật nằm mơ cũng không ngờ tới, trải qua nhiều chuyện như vậy, Dương Nhi rốt cuộc cũng chịu Công chúa làm thê tử, quên đi cái tên Cố Lưu Phương kia, nghĩ đến đây, người không khỏi hí cựa nghi hoặc[5]. Người đã đáp ứng con dâu, chỉ cần Cầm Mộc Nhi và Long Dương thành thân, người nhất định sẽ thuyết phục Thanh Vi đạo trưởng giải khai phù chú cho Dương Nhi, không để hấn gánh chịu đau khổ nữa, cũng để cho tân nhân được an tâm.

Long Dương nắm lấy tay Cầm Mộc Nhi, nét mặt bình thản, trong lòng không sao nói ra được phiền muộn. Hấn và Cầm Mộc Nhi không hề nghĩ đến việc thành hôn lại phải phô trương như vậy, làm cho cả nước vui mừng, nhưng hai người đã giả ân ái nhiều ngày, nếu lúc này muốn đổi ý thì cũng không còn kịp. Cũng may Long Quý đã cùng Uất Trì bàn bạc xong, chỉ cần hấn xuất cung thì Uất Trì sẽ mang binh tiếp ứng, đến lúc đó, đại quân nhất phát, sẽ không có con đường để quay đầu. Hấn hy vọng đường nào, giờ phút này, người mà hấn nắm tay chính là Lưu Phương, y cùng hấn sống vai, nói lên những lời thệ ngôn của bọn họ, chỉ như vậy thôi là đủ rồi, không cần phải làm cho bất luận kẻ nào xem.

Cầm Mộc Nhi bên cạnh thì tràn đầy hạnh phúc, nàng thật sự có chút ngây ngất. Hôn lễ của Tây Vực rất đơn giản, không có nhiều nghi thức long trọng xa hoa như vậy. Nàng cùng Long Dương trở lại chính tọa, quần thần chúc mừng, ca tụng công đức, khiến nàng không khỏi có chút lâng lâng. Những lời đó êm tai như vậy, dường như nàng cùng hấn thật sự đã trở thành phu thê!

Khoan đã, mình không phải là giả cho Long Dương ư? Có ai biết đây chỉ là giả, có lẽ...

Nàng lén lút liếc mắt nhìn Long Dương, điếm mật mấy ngày nay tuy là làm cho người khác xem, nhưng nàng quả thật rất vui vẻ, thậm chí đã hoài nghi, thời gian lâu ngày, có phải Long Dương cũng sẽ yêu mình?

Đủ mọi lễ tiết rườm rà, khô khan vô vị, mặc cho người khác nói thế nào, Long Dương liền làm như thế đó, hắn chỉ muốn mau chóng đến buổi tối, chờ sư phụ tới giải khai phù chú, sau đó có thể đi rồi. Hỉ yển bắt đầu, Long Dương ngay cả rượu cũng từ chối uống nhiều, hắn sợ mình say thì sẽ làm hư đại sự. Mọi người thấy hắn khấn trương như thế, còn tưởng rằng hắn bị chuyện động phòng hoa chúc dọa sợ, cho nên cứ vừa nói vừa cười mời rượu hắn. Ly Mộng thấy bộ dạng của Long Dương, liền nghĩ đến có phải do hắn bị phù chú kia khống chế nên dẫn đến đau lòng? Người vội vàng sai hạ nhân đi mời Thanh Vi đạo trưởng, còn bản thân mình đi ngăn trở đám đông, để hắn vào động phòng.

Long Dương cũng không nói nhiều, liền bước vào phòng. Cầm Mộc Nhi ngồi bên trong hỉ trướng, thấy hắn sớm như vậy đã vào thì bất giác đỏ mặt, tim đập liên hồi. Nhưng nào ngờ Long Dương vẫn chưa chịu đóng cửa, ngược lại là đứng ở cửa đảo mắt nhìn xung quanh.

Cầm Mộc Nhi lúc này mới hiểu được, hắn nhất định là đang đợi Thanh Vi tiền lai, giải chú cho hắn. Nghĩ tới phù chú này, nàng chợt thanh tỉnh rất nhiều...

Nếu như Long Dương đối với mình đã động tâm thì làm sao lại có thể bình tĩnh như vậy? Phù chú kia muốn khống chế ái niệm *** của con người, chính mắt mình đã thấy Long Dương chỉ vì ba chữ trên văn thư mà đã đau đớn gần như tử khứ hoạt lại[6]. Ha ha ha... Mình thật sự là quá ngu ngốc! tất cả mọi thứ hắn làm, đều chỉ vì muốn cứu Lưu Phương mà thôi.

Một giọt nước mắt rơi xuống tay của Cầm Mộc Nhi, nàng thoáng chút chấn động, thầm mắng mình không có tiền đồ!

Chủ ý biển hôn này vốn là cho ta nghĩ ra, làm sao lại kỳ vọng từ giả thành thật đây? Cái này há có thể là sở vi của ta? Ta kiếp này coi như là muốn yêu, cũng nhất định là chân tâm thật ý, không phải cái loại hư giả miễn cưỡng này.

Nàng nghĩ tới đây, trong lòng tựa hồ được giải khai, đã không còn thương tâm như lúc nãy.

Sau một lúc lâu, Thái hậu quả nhiên mang theo Thanh Vi đạo trưởng tiền lai, khắp bốn phía đều lui xuống, Thanh Vi đứng trong viện, Long Dương bước ra ngoài nghênh đón.

“Sư phụ! Đệ tử biết lỗi rồi, mong sư phụ có thể giải phù chú này cho đệ tử!” Long Dương quỳ trên đất, không dám nhìn Thanh Vi, hắn sợ nhan quang của mình không thể lừa dối lão.

“Hôm nay đệ hạ thành thân, ta lý nên tiền lai chúc mừng, ngài... Đã thật hiểu chưa? Sẽ không còn tưởng niệm Cố Lưu Phương nữa?”

“Vâng! Đệ tử hoàn toàn hiểu rồi! Ta đã thành gia, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm...” Hắn vốn muốn nói sau này sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với Cố Lưu Phương, nhưng không biết tại sao trong lòng lại dâng lên đau đớn, mồ hôi thấm đẫm trán, chẳng lẽ phù chú này hiểu rõ suy nghĩ thật lòng của hắn, cho nên vô phương nói dối sao?

“Dĩ nhiên sẽ không còn suy nghĩ về tên Cố Lưu Phương đó!”

Cầm Mộc Nhi từ nội đường vọt ra, ánh mắt lướt qua Thanh Vi, nói:

“Người nếu là sư phụ của hắn, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không tin sao? Hắn đã sớm cùng ta tuyên thệ, nếu không thì ta như thế nào chịu giả cho hắn? Hôm nay Long Dương là phu quân của ta, người lại hạ phù chú vào người hắn, làm hại phu thê ta không thể động phòng, người là thứ đạo trưởng chó má gì thế? Hừ! Trung Nguyên tiểu nhân, ta là quý Công chúa của một nước mà lại bị các người lừa dối, lừa gạt tới đây, người muốn ta sau này phải gặp người khác như thế nào?”

Nói xong, Cầm Mộc Nhi bật khóc.

Thái hậu Ly Mộng thấy tức phụ[7] nổi giận, lời nói lại khó nghe, chuyện này nếu như đồn đãi ra ngoài thì hoàng gia còn mặt mũi nào tồn tại. Người vội vàng an ủi Cầm Mộc Nhi, rồi lại quay sang năn nỉ Thanh Vi

nhANH chóng giải chú, làm thế nào mà Dương Nhi lại có thể đem chung thân đại sự ra làm trò đùa? Lòng Thanh Vi vốn có chút băn khoăn, nhưng quả thật là chịu không nổi sự ồn ào của nữ nhi, cho nên cũng cảm thấy phiền loạn, lão đồ Long Dương dậy, phù trần đảo qua, niệm động thần chú, rất nhanh sau đó, bùa chú đã được giải khai, lão cũng không nói nhiều, lập tức chấp tay cáo từ.

Cầm Mộc Nhi thấy đại công cáo thành, liền phá thế vi tiểu[8], cũng không quan tâm đến bộ dạng kinh ngạc của Ly Mộng, nhanh chóng kéo Long Dương trở về phòng, sau đó vội vàng đóng cửa lại. Ly Mộng ngăn người đứng trong viện, mất hết nửa ngày mới hồi phục thần trí, người cười khổ, thì ra nhi tử trong thiên hạ đều cùng một dạng, khi có nường tử rồi thì liền quên mất mẫu thân.

Sau khi vào phòng, Cầm Mộc Nhi vội vàng thổi tắt đèn, Long Dương thấy thế thì kinh ngạc. Nàng kéo hắn đến bên cửa sổ quan sát, chỉ thấy Thái hậu còn đứng trong viện, một lát sau, rốt cuộc cũng bắt đắC dĩ rời đi.

“Thái hậu đi rồi! Người mau vận khí thử xem!”

Long Dương nghe nàng nói thì cũng vội vàng đề khí, quả nhiên đan điền tràn đầy, nhiệt lực cuộn cuộn, tất cả đều đã khôi phục.

Giờ đây, Long Dương trở nên kích động, liền gấp rút đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Hắn cởi ra hỉ phục, khoác lên người khôi giáp đã sớm chuẩn bị trong rương gỗ, sau đó đội mũ sắt của thị vệ vào. Cầm Mộc Nhi không nói gì, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh giúp hắn một tay, đến nửa đêm, theo như ước định, Long Quỳ sẽ kiểm cơ để hắn xuất cung.

“Người hãy mang theo cái này!” Cầm Mộc Nhi không biết từ nơi nào lấy ra một thanh bảo kiếm.

“Đây là thép tinh luyện của Tây Vực, chém sắt như chém bùn, là ta... Nhờ người chế tạo, người mang theo nó ra trận, nhất định có thể kỳ khai đắc thắng!” Thật ra, nàng đã không nói sự thật, thanh kiếm này chính là của hồi môn phụ thân đã cho nàng, lai lịch không hề nhỏ, chính vì vậy nàng sợ Long Dương sẽ vì cảm thấy đây là đồ quý giá mà không chịu nhận.

Long Dương tiếp vật từ tay nàng, mượn ánh trăng, rút ra kiếm phong, liền thấy một đạo hào quang xuất hiện, nhuệ khí bức người. Hắn huy kiếm vài cái, cảm nhận được thân kiếm mặc dù dày nhưng lại rất thuận tay, đến mức uy vũ sinh phong, kiếm khí chỉ lướt nhẹ mà đã chém gãy hương lư, quả nhiên là thanh hảo kiếm! Hắn biết thép tinh Tây Vực vô cùng sắc bén, có kiếm này bên cạnh như là hổ mọc thêm cánh, sẽ không sợ thủ đoạn quỷ quái của Vân Đình, hắn nhất định cứu được Lưu Phương trở về.

Long Dương hưng phấn ôm chầm Cầm Mộc Nhi, hắn thật cảm kích nữ nhân này, nàng đã vì hắn mà bỏ ra quá nhiều. Chỉ là trong bóng tối, hắn không thể nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má Cầm Mộc Nhi.

Tiếng trống canh vang lên, đã đến nửa đêm, Long Dương lặng lẽ rời khỏi phòng. Hôn lễ khiến mọi người náo nhiệt một ngày, những cung nhân đã sớm ngủ say, rất nhanh sau đó, hắn cùng Cầm Mộc liền đi tới cửa hông của tử cung Long Quỳ. Long Quỳ đã đợi ở đó từ lâu, thấy ca ca đúng hẹn đến, phù chú cũng đã được giải, nàng thật sự quá đỗi vui mừng. Long Quỳ đã sớm lấy lệnh bài từ chỗ mẫu hậu, nàng kín đáo đưa cho huynh trưởng, bây giờ chính là thời điểm để sử dụng.

Cầm Mộc Nhi dừng lại ở đây, không thể tiếp tục đưa tiễn nữa, nàng nhìn về phía huynh muội Long Dương, họ đã đến cửa hậu cung, hai người chỉ nói vài câu thì thị vệ quan kia cũng không kiểm tra nhiều, liền để Long Dương xuất cung. Nàng biết, Uất Trì đã sớm chuẩn bị Kỳ Lân chờ đợi ở nơi nào đó, chỉ mong lần này tất cả đều thuận lợi, để hắn có thể cứu được đạo trưởng, bình an trở về.

Trung Thu chi dạ, minh nguyệt đương không, dân chúng Dương Quốc lại tổ chức hoa đăng.

Mấy ngày nay, thường xuyên có quan binh đến trấn Bàn Vân phát lương thực, còn xây dựng rất nhiều nhà lều, phân chia nông cụ cho mọi người, thậm chí còn cấp ngân lượng để bọn họ sống qua mùa đông.

Những nạn dân đều được an bài ổn thỏa, tất cả vô cùng cảm kích Dương vương nhân ái, quan tâm đến nỗi khổ của lê dân. Hơn nữa, còn có vài người tự cáo phần dưng[9], gia nhập đội ngũ tu sửa đê, hy vọng sau này nước sông Lâm Hà sẽ không tràn vào nữa.

Có người còn viết trên một thiên đăng rất lớn dòng chữ “Dương vương bệ hạ vạn thọ vô cương”, sau đó để nó bay lên giữa không trung. Những gì đã xảy ra đã làm bọn hạ nhân của Đường Gia Bảo rối rít nghị luận, họ nói vốn tưởng rằng Dương vương sủng ái Ân vương, hoang *** vô đạo, không quan tâm đến triều chính, không nghĩ tới ngài vẫn còn tâm niệm đến bách tính, sau này mọi người sẽ có thể sống những ngày an lành.

Duy chỉ có Đường Anh vẫn không thể nghe được hai chữ bệ hạ, nàng thống hận Dương vương, “Ta căm thù hấn! Còn có cái tên Ân vương ấy! Bọn họ làm nhiều chuyện xấu như vậy, giờ đây lại tới nơi này giả từ bi! Nếu không phải bọn họ muốn đi đánh trận thì cũng sẽ không xảy ra lũ lụt, cha mẹ ta cũng không rời bỏ ta! Tên Bạch Đầu Quỷ bại hoại này, sớm biết là người thì ta nhất định sẽ không cứu!”

Nàng nhần lâu như vậy, rốt cuộc hôm nay cũng nói ra những lời trong lòng. Lưu Phương nghe xong thì cũng tâm kinh nhục khiêu[10], y chưa từng thấy qua một Đường Anh tràn đầy oán hận như thế, nhất định là nàng đã dè nén bi thương rất lâu. Nàng.. Theo như suy đoán của y, chắc chắn sẽ không tha thứ cho Cố Lưu Phương, thậm chí là hận người đó tận xương tủy. Lưu Phương chợt sợ hãi, y thật hy vọng mình chính là Long Phương, chưa từng cùng Dương vương Ân vương kia có nửa điểm dính líu, y muốn che giấu việc này, vĩnh viễn không để cho người khác phát hiện.

Thấy Đường Anh đột nhiên bộc phát tính khí, bảo chủ vội vàng tiến lên an ủi nàng, nha đầu này vừa mắng cái gì mà Bạch Đầu Quỷ, đây chắc là ngoại hiệu của một người, cho nên lão cũng không quan tâm nhiều.

Nhưng mặc cho gia gia dụ dỗ thế nào thì nàng cũng không lấy lại được hứng thú, bảo chủ thật là không có biện pháp, cuối cùng đành ôn như nói, “Đừng nóng giận mà, ha ha ha! Hôm nay là đại lễ, không cần nhớ đến những chuyện buồn kia... Tới nay tập thị[11] náo nhiệt, không bằng con cùng tiên sinh đi xem hoa đăng đi, gia gia cho con tiền, muốn mua cái gì thì mua cái đó, có được không?”

Đường Anh nghe gia gia nói như vậy, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, nàng vội vàng nắm lấy tay Lưu Phương, miệng nở nụ cười, nàng thích nhất là cùng y đi ra ngoài, chỉ là Lưu Phương bình thời lại không thích đi dạo phố. Bảo chủ thấy vậy, liền nhanh chóng dẫn dò Lưu Phương đôi câu, y nghe xong thì nhất nhất gật đầu. Nhìn bóng lưng của hai người, bảo chủ bất đắc dĩ lắc đầu, trước kia nàng như là một hài tử, lão chỉ cần dụ dỗ một chút là xong, nhưng hôm nay trong lòng nàng, vị tiên sinh kia so với lão còn quan trọng hơn.

“Tiên sinh, ta có tiền nè, huynh muốn mua gì, ta sẽ mua cho huynh a?”

Đường Anh đến tập thị, nhìn thấy đủ loại lâm lang mãn mục[12], có ăn, có chơi, thế là nàng ái bất thích thủ[13], nàng kéo Lưu Phương một đường đi dạo, nhưng Lưu Phương cái gì cũng không muốn, thế là nàng dứt khoát không đi dạo nữa, la hét đòi ăn mì, hai người cùng nhau ngồi vào một quán mì.

“Ta muốn súp mì thịt bò, còn vị tiên sinh này thì một phần mì chay không súp không thịt!”

Điểm tiểu nhị kia nhất thời không hiểu, hần nhìn Đường Anh cùng Lưu Phương, trước giờ chưa từng nghe qua có người ăn mì như thế. Nhưng hần thấy Đường Anh xuất thủ hào phóng, nên cũng không hỏi nhiều, vội vàng đi xuống chuẩn bị, vừa đi còn vừa suy nghĩ, kết quả không cần thận mà té chúi nhủi. Lưu Phương thấy Đường Anh cười ha ha, đột nhiên lại nghĩ đến Long Dương. Mỗi lần ăn mì, hần đều nhất định phải ăn mì thịt bò, hần còn từng cười y, bảo y là người chỉ biết ăn hoa lá cây cỏ.

“Huynh lại nhớ đến nàng?”

Đường Anh nâng cằm lên, nàng nhìn thấy hoa đăng chiếu vào gương mặt của Lưu Phương, làm cho hai má y trở nên phỉếm hồng, thật là đẹp mắt.

Lưu Phương vội vàng thu hồi suy nghĩ, ngượng ngùng mỉm cười.

“Tỷ tỷ kia... Đáng đáp so với ta có đẹp hơn không?”

Tiểu hài tử đúng là thường ăn nói lung tung, Lưu Phương đối với hồ ngôn loạn ngữ của Đường Anh cũng đã thành thói quen.

“Coi như nàng so với ta có đẹp hơn thì khẳng định cũng không sánh bằng Tiểu Lan, chờ Tiểu Lang trở lại, ta sẽ dẫn huynh đi gặp một chút! Ai, không biết lúc nào Tiểu Lan mới có về đây, nàng bị cái tên Bạch Đầu Quỷ chết tiệt lừa gạt vào cung đã mấy tháng, cũng không có tin tức gì!”

Đường Anh nói xong thì khóe mắt đã ướt ướt, Tiểu Lan là bạn tốt nhất của nàng, nàng thật rất muốn để tiên sinh gặp gỡ.

Mì đã được bưng lên, Đường Anh lập tức chuyển dời suy nghĩ, nàng đang rất là đói bụng, thế nên liền há to miệng mà ăn một cách thỏa thích.

Lưu Phương nghe Đường Anh nhắc đến Tiểu Lan, dường như người đó cùng nàng không sai biệt nhiều lắm, nguyên lai là vào Dương Vương Cung. Y cố gắng suy nghĩ, dường như cung nhân trong Dương Vương Cung đều đã mười bảy, mười tám tuổi... Chẳng lẽ là những hoa đồng kia sao? Lòng y chợt trầm xuống, có chút hốt hoảng, Vân Đình rõ ràng nói với y rằng hắn đã đưa bọn trẻ rời cung, nếu như trong số đó có Tiểu Lan thì khẳng định giờ phút này phải trở về rồi...

Chẳng lẽ hắn lại gạt ta?

Tâm Lưu Phương hiện giờ rất loạn, mì trên bàn quả thật nuốt không trôi, nhưng y lại không muốn để Đường Anh nhận ra sự khác lạ của mình, nên vội vàng nghiêng đầu, giả vờ như đang nhìn ngắm hoa đăng trên bầu trời.

Từ vách bên cạnh bỗng truyền tới một trận cười vang.

Đường Anh còn nhét đầy mì trong miệng, nhưng cũng không quản nhiều, nàng chỉ nói vài câu úp úp mở mở là đã vội vàng kéo Lưu Phương đi, bảo là muốn xem náo nhiệt, nguyên lai là có người đang kể chuyện.

“Ha ha ha, các người đoán xem thích khách này là ai?”

“Người nào thế? Người nào lại có bản lĩnh lớn như vậy, dám ám sát Khương vương?”

Lưu Phương vừa nghe đến chuyện của Long Dương thì liền bị hấp dẫn, y nhớ là bả vai của Long Dương mang thương tích rất nặng, nhưng lại không biết lai lịch của thích khách kia.

“Ha ha ha, nói ra các người cũng không tin! Nguyên lai là một tiểu nương tử mười bảy tuổi!”

“Cắt! Người chớ có nói càn, sao có thể là một nữ hài tử đây?” Đường Anh đã sớm chen lên phía trước, không nhịn được mà xen vào.

“Vị tiểu thư này, người cho rằng nữ tử trong thiên hạ đều nhược bất kinh phong[14] như người à? Hừ, ta chưa bao giờ nghe điều gì, tiểu nương tử kia võ công cao cường, chỉ vài chiêu là đã có thể đâm Khương vương trọng thương, nàng không phải là người Trung Nguyên chúng ta, nàng là Tây Vực Công Chúa.”

“Ồ!” Mọi người đều gật đầu, có người la ầm lên, “Chẳng lẽ người vừa thành thân cùng Khương vương chính là Công chúa kia?”

Cái gì?

Lưu Phương cho là mình nghe lầm, Long Dương thành thân rồi? Còn là cùng Tây Vực Công chúa, điều này... Sao có thể chứ? Hắn đã viết rõ ràng trên thư, vì tình yêu của hai người, hắn đã cự tuyệt hòa thân cùng Tây Vực, hắn bảo y chờ hắn! Không! Y không tin! Đây nhất định là câu chuyện được thêu dệt ra!

“Sao lại như thế, Công chúa đó không phải đã đâm Khương vương à? Làm thế nào có thể gả cho hắn?”

“Hắc hắc, các người đúng là không biết rồi! Kỳ thực Khương vương vốn là không thích Tây Vực Công chúa, nhưng thấy nàng là nữ lưu nên cũng không trị tội, chỉ mang nàng trở về vương cung. Nào ngờ đụng phải bệ hạ chúng ta tập kích Khương Quốc, hắc hắc, ai cũng đều biết rõ, cuộc chiến này chỉ vì một người trong vương cung! Các người nghĩ một chút đi, người nọ đã khiến bệ hạ say mê như thế nào? Hắn ở Khương Vương Cung đương nhiên cũng sẽ được bội phần sủng ái. Có người như vậy ở bên, Khương vương làm sao coi trọng nữ nhân khác đây?”

“Hừ! Tiểu nhân vô sỉ, *** loạn cung đình! Nếu bệ hạ không phải là bị hấn đầu độc thì đã sớm phát lương thực cứu trợ thiên tai cho chúng ta rồi!”

“Đừng ầm ĩ nữa, nhắc đến người kia làm gì? Thật xui xẻo! Người mau nói đi, Khương vương tại sao lại cưới Công chúa?”

“Khương vương vốn là cùng đệ của chúng ta kết nghĩa huynh đệ! Cho nên đệ hạ đã nghĩ đến tình cảm mà không chiếm vương cung, diệt Khương Quốc của hần, xem như là ân đức to lớn rồi! Đệ hạ chỉ dùng ba ngàn thủy quân thì đã đem bọn họ giết không còn mảnh giáp! Khương vương thấy người kia quy thuận đệ hạ, trong lòng liền phiền muộn, cả ngày đắm chìm vào rượu, Tây Vực Công chúa lại ở bên cạnh bầu bạn, cùng hần chia sẻ ưu sầu, nhất là nhị khứ[15] thì sẽ nảy sinh lòng ái mộ, Khương vương rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, thay vì khổ tưởng một người như vậy, không bằng quý trọng hạnh phúc trước mắt.”

“Ai! Khương vương người ta thật phúc lớn mạng lớn, chẳng những bị đâm không chết, lại còn có thể lấy được Công chúa, có chỗ nào giống với đệ hạ của chúng ta, vì một yêu nhân mà đại động can qua!”

“Đúng vậy, người ta lưỡng quốc kết minh, sau này không còn giao chiến nữa, thật có bao nhiêu chuyện vui! Nghe nói hôm nay đã bãi đường rồi!”

Hừ! Đáng đời Bạch Đầu Quỷ! Có cái gì mà đáng tiếc chứ!

Đường Anh mắng thầm trong bụng, khi nàng quay lại nhìn Lưu Phương thì đã thấy sắc mặt y trắng bệch, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, căn bản không nhìn ra y đang suy nghĩ gì, chỉ cảm giác được tinh thần y đang hoảng hốt, thân thể lay động, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đường Anh vội vàng xuyên qua đám người, nàng đỡ lấy Lưu Phương, la lên, “Tiên sinh! Huynh làm sao vậy, có phải là bị bệnh hay không?” Đường Anh hô lên mấy tiếng nhưng y cũng không có phản ứng, nàng sợ hãi kêu to, “Có ai không, cứu với!”

Điểm tiểu nhị bên trên vội vàng đỡ Lưu Phương ngồi xuống, dồn sức véo vào người y, vừa làm vừa lẩm bẩm đây chính là người đã gọi món mì không thể ăn.

Một cỗ nhiệt khí tiêng vào lòng của Lưu Phương, khiến y trở lại hiện thực.

Không! Điều này sao có thể xảy ra?

Bất chợt, Lưu Phương cuống cuống ngồi dậy, y đẩy những người xung quanh ra, hướng độ khẩu mà chạy. Đường Anh thấy vậy thì cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Thuyền đâu rồi. thuyền đâu? Hần không phải là ở nơi đó chờ y trở về sao?

Lưu Phương chạy dọc theo bờ sông, ánh trăng sáng rực, nước sông liên tục vỗ bên bờ, rốt cuộc, vẫn không có lấy một chiếc thuyền. Y muốn gọi to, nhưng đến cuối cùng, lại chẳng thể phát ra thanh âm nào, không, Long Dương làm sao có thể vứt bỏ tình yêu của hai người, chẳng lẽ... Hần thật khinh bỉ y, nhanh như vậy mà đã yêu người khác sao? Tâm Lưu Phương tràn đầy thống khổ, ruột gan như xoắn lại với nhau, y ngã nhào trên bãi sông, hai tay ôm lấy đầu, lời của sư phụ ngày nào lại vang lên...

“Nếu người cứ chấp mê bất ngộ như thế thì sẽ gặp thiên khiển!”

Chẳng lẽ, đây chính là thiên khiển của ta sao? Ta đã trải qua biết bao đau khổ, cuối cùng lại bị hần vứt bỏ ư? Tại sao không cho ta gặp hần một lần? Tại sao? Có lẽ... Hần sẽ nguyện ý nghe ta giải thích... Ta... Ta... Ta không có quên hần, thật không có! Hần có thể tha thứ cho ta, nhưng... Hần sẽ còn yêu ta sao? Long Dương, người thật không còn yêu ta?

“Hần là quân vương, có người nào mà hần không thể yêu?”

Đúng vậy, hần là vua một nước, thành thân với Công Chúa, một người so với kẻ thấp hèn như y mạnh hơn gấp trăm lần, ngay cả dân chúng của Dương Quốc cũng đang ngưỡng mộ!

Ta ở trong mắt họ chỉ là một tên yêu nhân hạ tiện vô sỉ, ta có tư cách gì muốn hần thủ hộ tình yêu đã vỡ nát này? Lưu Phương, đến lúc người phải tỉnh rồi, hần căn bản không có chờ người ở kinh đô, tại sao đến giờ người vẫn còn tự lừa gạt mình? Lệnh bài kia rõ ràng ở trong tay Vân Đình, hần chính là hắc y nhân đã âm thầm giúp người, hần lừa người, chỉ là muốn để cho người sống! Hần làm sao có thể thật sự đưa người trở về bên Long Dương? Đến cuối cùng, tất cả đều là một giấc mộng dài! Người cũng không còn đường để quay lại nữa rồi!

Lưu Phương đắm đầu bờ dậy, hướng thẳng sông mà đi tới, y cho là mình có thể để xuống tất cả, mai danh ẩn tích, sẽ không còn bận tâm điều gì, nhưng thì ra y hoàn toàn không thể làm được, y là vì hần mà sống,

nhưng một chút hy vọng hư vô mờ mịt của y hôm nay cũng bị hủy diệt rồi, sao y còn phải tiếp tục ở nơi này?

“Tiên sinh!” Đường Anh thở hổn hển chạy tới, nàng kéo mạnh tay của Lưu Phương, dùng sức giữ y lại, “Huynh đừng làm thế, huynh quên là mình không thể chạm vào nước sao?”

Phải rồi, ta không thể chạm vào nước, không thể nói chuyện, cũng không thể có ái tình, cái gì ta cũng không thể, rốt cuộc ta là ai đây?

“Huynh... Huynh là Long Phương, là tiên sinh của ta!” Đường Anh bật khóc ôm lấy Lưu Phương, tại sao sau khi nghe xong những lời của người kể chuyện thì y liền trở nên thương tâm như thế, có phải Tây Vực Công chúa đó chính là Long Dương tỷ tỷ mà y ngày nhớ đêm mong?

“Tiên sinh, huynh... Coi như không có Long Dương thì vẫn còn có ta, còn có gia gia, chúng ta là người một nhà, sẽ vĩnh viễn sống cạnh nhau có được không? Tại sao nhất định phải có ái tình? Thứ đó nếu mang đến cho huynh thống khổ như vậy, chi bằng hãy vứt bỏ đi!”

Đường Anh căn bản không hiểu hàm nghĩa của ái tình, nhưng nàng cho rằng, phạm là thứ khiến tiên sinh thống khổ thì nhất định không phải là điều tốt.

Rốt cuộc, nước mắt Lưu Phương cũng rơi xuống, y ôm lấy Đường Anh khóc nức nở, những lời nàng nói đâu phải y chưa từng nghĩ qua, nhưng y phải vứt bỏ như thế nào, y đã đi quá xa, không thể tìm được đường để quay lại, tim của y chỉ vì Long Dương mà đập, vứt đi trái tim, y sẽ biến thành hình dạng gì đây? Y thật có thể giống như Đường Anh nói, cùng nàng và gia gia trở thành người một nhà sao? Cả đời không có ái tình, chỉ làm một người bình thường, sống một cuộc đời vô dục vô cầu? Những lời thề kia đã tan biến theo gió, không để lại nửa điểm dấu vết, đối với y hiện giờ, dù là sống hay chết cũng không có sự khác biệt.

Lưu Phương đứng lặng rất lâu, ánh trăng cũng nhô lên giữa đỉnh trời, đã đến nửa đêm, y không thể cứ tiếp tục như vậy, bởi bản thân còn có trách nhiệm trong người.

Mình mang theo Đường Anh đi xem hoa đăng, đã trễ thế này còn chưa trở về, bảo chủ khẳng định đang rất lo lắng. Đường Anh bảo vệ mình như thế, không chịu buông tay, mình làm sao có thể vì tư dục của bản thân mà để cho gia gia nàng lo lắng.

Lưu Phương cúi người nhìn đôi mắt sưng tấy vì khóc của Đường Anh, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, mong rằng nàng có thể hiểu được.

Đa tạ nàng, Đường Anh, ta đáp ứng nàng, sẽ thử vứt bỏ ái tình, ta... Sau này chỉ làm giáo thụ tiên sinh của nàng, có được không?

“Hào! Cảm tạ tiên sinh!”

Đường Anh nhoen miệng cười, lòng vô cùng xúc động! Nàng nắm lấy tay của Lưu Phương, cùng nhau rảo bước về nhà. Ánh trăng sáng tỏ, tinh tú lấp lánh giữa bầu trời, rực rỡ dễ chịu như vậy, tiên sinh của nàng sau này sẽ không còn thống khổ, chân mày cũng không thắt chặt vào nhau, cũng chẳng còn một mình sầu não nữa. Bọn họ sẽ trở thành người một nhà, vĩnh viễn sống cạnh nhau.

Bình minh dần xuất hiện, ánh nắng mai xuyên thấu sương mù, trong lúc bách tính Khương Quốc còn đang say sưa vui mừng trong mộng đẹp thì đại quân Khương Quốc đã lên đường một cách thần không biết quỷ không hay.

Uất Trì quả nhiên nghiêm túc tuân thủ mệnh lệnh, đã sớm an bài tiếp viện khắp nơi, binh cường mã tráng, thậm chí chuẩn bị cả khô giáp hộ thân cho Kỳ Lân, để nó không bị thương như lần trước. Long Dương cảm thấy vô cùng an ủi, hẳn thật không nhìn lầm người, Uất Trì cẩn thận tỉ mỉ, không phụ lòng hân coi trọng, trận chiến này chắc chắn phải thắng!

Thật ra thì Uất Trì cũng đã một phen nghẹt thở, hôm đó đánh một trận ở cửa thành, hẳn không thể hộ giá, nhưng Long Dương chẳng những không trách tội mà còn đưa hắn lên làm đại Tướng quân thống lĩnh binh lực, hẳn từ một Thủ bị biến thành nho nhỏ, lập tức biến thành thân tín của Long Dương, điều đó đã khiến bao nhiêu vương công đại thần cực kỳ phẫn nộ và ghen ghét. Vì vậy, hẳn hy vọng trận chiến này có thể vì Long Dương kiến công lập nghiệp, báo thù rửa hận, cũng là để chứng minh mình hoàn toàn xứng đáng là

người cầm binh. Cho nên, mặc dù hẳn biết Long Dương là biển hôn để trốn ra, nhưng chỉ cần binh quyền trong tay, đắc thắng trở về, Long Dương vẫn là vua một nước, những người khác có thể làm được gì?

Long Dương nhảy lên Kỳ Lân, hẳn đã được tự do, không còn phải giam cầm sở ái trong lòng, hẳn có thể phát tiết tư niệm một cách thỏa thích.

Lưu Phương, đợi ta một chút, lần này, ta tuyệt đối không để người phải ly khai ta nữa!

Bên ngoài kinh thành, trước một tháp cao, Long Dương kéo lấy Kỳ Lân, Uất Trì rút ra một cây vũ tiễn, đầu bọc vải dầu, nhanh chóng châm lửa, ngay lập tức vũ tiễn sáng rực. Uất Trì đưa mũi tiễn cho Long Dương, nói, “Bệ hạ! Thần y theo lời ngài, tiên khiển quân đã vào vị trí, xin bệ hạ phát lệnh!”

“Hảo!”

Long Dương giương rộng tay, kéo căng kim điều trường cung, tiễn nằm trên dây, hướng về phía tháp cao, một tiếng “vèo” nhanh chóng lướt gió, tiễn cắm ngay vào tâm bia được gắn giữa tháp, xung quanh lấp đầy rơm rạ, nhất thời yên hoa[16] bắn ra khắp nơi, rất nhanh sau đó liền dấy lên một làn khói trắng nồng nặc. Chỉ trong chốc lát, từ ngọn núi cao ở phía xa cũng dâng lên khói, một chỗ rồi lại một chỗ, phong hỏa mạn khai[17], trùng điệp trầm đậm.

Long Dương biết binh quý thần tốc, lần trước Vân Đình tập kích thành công cũng là vì xuất kỳ bất ý[18]. Hẳn lần này mượn cơ hội đại hôn, vừa đúng lúc làm cho thủ quân Dương Quốc lơ là. Hẳn đã an bài bốn đội tiên khiển quân, toàn bộ đều là kỵ binh, mỗi quân đều có ba ngàn nhân mã, đã sớm được điều đến biên cảnh một cách lặng lẽ. Bây giờ đốt lửa làm hiệu, toàn quân nghe lệnh, cùng nhau thẳng hướng biên cảnh tứ thành, quân bị Dương Quốc không có đề phòng, nhất thời đại loạn, thành trì rất nhanh sẽ bị công phá, bách tính hoảng sợ, vội vàng chạy thoát thân, chủ quân Long Dương còn chưa đi tới thì ưu thế cũng đã chiếm tuyệt đối.

Dương Quốc thủ quân cũng không còn mạnh như lúc trước, ngược lại chỉ một cuộc tấn công là đã không chịu nổi, binh sĩ bị bắt khai rằng, Dương vương từ lần đắc thắng trở về thì đã không còn thao luyện quân đội, quốc sự hoàn toàn giao cho quốc sư. Nhưng quốc sư vì bị chính vụ triền thân, cho nên cũng chẳng hỏi tới quân vụ, các tướng sĩ thấy vậy thì liền mừng rỡ thanh nhàn, không còn cố gắng như lúc trước, hoặc giả lười biếng, hoặc giả đánh bạc, hoặc giả cùng bang phái bản địa cướp bóc khắp nơi, quân kỷ trở nên hoang phế. Thời gian gần đây, Dương vương đột nhiên hạ lệnh cắt giảm quân phí, để cho một số lão binh trở về, nói rằng muốn cứu tế dân chúng, thậm chí một vài loại binh khí đã chế tạo trước đây cũng không còn sử dụng, quân sĩ tinh tráng đều bị điều đi Lâm Hà tu sửa đề.

Long Dương nghe xong thì trong lòng không khỏi buồn bã, Vân Đình nếu thật sự giống như lời nói ấy thì quả thật là rất giống với tính cách của Lưu Phương...

Không, hẳn chỉ làm ra vẻ như thế thôi, Lưu Phương ở chỗ của hẳn đã chịu biết bao đau khổ, mình đã phát đại quân, tuyệt đối không thể lùi bước!

Bắc phương Dương Quốc, gần Lâm Đô, cỏ cây khô héo, lại phải trải qua chiến loạn, chỉ còn một mảnh đất khô cằn phế tích.

Đại quân Khương Quốc thế như phá trúc[19], Long Dương nôn nóng đoạt thành, hận không thể ba ngày đánh giết đến Dương Vương Cung, vì vậy hẳn không để tâm đến chuyện binh lính cướp bóc dân chúng bản địa, chỉ cần có thể anh dũng tiến về phía trước thì người người đều có phần thưởng. Khương Quốc binh sĩ vì vậy càng thêm không chút kiêng kỵ, bọn họ vốn hận việc Dương vương tập kích, lại còn thêm chuyện thiên tai, nhân cơ hội này, vừa vắn đòi lại cả vốn lẫn lời.

Cho nên, bách tính Dương Quốc càng thêm khổ, vốn là thiếu trang phục và lương thực, bây giờ trên đường lớn đường nhỏ đều là quân đội Khương Quốc, tình kỳ treo cao bốn chữ “Báo Cừu Tuyệt Hận”[20], ai cũng cho rằng Khương quân muốn giết người, đốt nhà, cướp bóc, cho nên mọi người đều sợ hãi đến nỗi phải chuyển đi, tứ tán bôn đào.

Long Dương từ trên núi cao trông về thành Lâm Đô ở phía xa, có rất nhiều người đang chạy nạn, một lão hành khất lam lũ không thể tiếp tục đi, liền ngồi xuống đất lấy rượu ra uống, sau đó vừa cười vừa cất giọng hát vang:

Lang yên cổn, kim qua đoạn

Mã đề đạp qua thi cốt hàn

Đế vương nhất thanh si tình oán

Thiên vạn bách tính bất hồi hoàn[21]

Lại một phen bùi ngùi! Lòng của Long Dương sớm không còn biết cái gì gọi là đau khổ nữa rồi. Hắn cuối cùng đã đến được đây, nhưng sao lại không cảm thấy có bất kỳ vinh quang nào, ngược lại chỉ là mất mát, thậm chí chán ghét bản thân mình! Có lúc hắn tự hoài nghi, rốt cuộc có phải là hắn đã thật sự nhập ma, làm sao hắn lại thờ ơ trước nỗi khổ của dân chúng như thế?

Nhưng... Hắn không thể xem thường, một đường đắc thắng, nhưng lại không có điểm nào đáng để ăn mừng.

Dương quân không chống cự, Vân Đình cũng không ra nghênh chiến, mọi việc đều chẳng giống với sở vi của Vân Đình. Đại quân tiến đánh thần tốc, mất thấy đã sắp bước vào mùa đông, có phải là hắn đang có thủ đoạn gì, muốn vây khốn ta chăng?

Long Dương để mặc cho binh sĩ cướp bóc, cũng bởi vì bận tâm đến lương thảo, chẳng qua là không nghĩ đến nhiều chuyện phía sau, nào ngờ rằng nạn lụt ở đây lại nghiêm trọng như vậy, vượt xa tưởng tượng của hắn. Uất Trì tướng quân cũng có nói qua với hắn, nhưng hắn không muốn trả lời, hắn biết việc mình làm sẽ mang đến hậu quả gì, tuy nhiên hắn tuyệt đối không thể quay đầu lại, cho dù phải từ bỏ ngai vàng, không làm Khương vương.

Long Dương hiện giờ vô cùng phiền não, thật không muốn lo lắng nhiều nữa, hắn gọi Uất Trì Tướng quân:

“Người đưa thư khiêu chiến trở về chưa?”

“Vừa trở về thưa bệ hạ!”

“Hắn nói thế nào?”

“Hắn nói Dương vương đồng ý ngày mai cùng bệ hạ quyết đấu, địa điểm là bên ngoài thành Lâm Đô! Hắn còn nói... Dương vương mong bệ hạ niệm tình mà thương lấy nỗi khổ của sinh linh, đừng tiếp tục công thành!”

“Hừ!” Long Dương vung ống tay áo, cười lạnh một tiếng, “Hắn hôm nay phải làm hiền đức chi quân sao?”

Những thứ này chỉ là giả tạo, hắn là đánh không lại ta, sợ ta cứu được Lưu Phương, cho nên mới đồng ý như thế, giống như ngày đó ở Dương Vương Cung, bề ngoài huynh đệ ôn chuyện, trên thực tế là muốn bắt chúng ta! Vân Đình, ta sẽ không để người gạt nữa! Đợi ngày mai quyết chiến, ta muốn đường đường chính chính thắng người!

“Bệ hạ! Thần còn muốn nói...” Uất Trì lại toan mở miệng, nhưng Long Dương đã cắt ngang, “Người không cần nói nữa! Tâm ý ta đã quyết! Ta sẽ không quay đầu!”

Nỗi lo của Uất Trì đã lên đến cực điểm, hắn quỳ xuống trước mặt Long Dương, khóc không thành tiếng, “Bệ hạ, chẳng thể kéo dài nữa rồi! Thần xin bệ hạ lập tức cho phép thần mang binh phản tập vương cung, nếu để lâu hơn... Chị sợ Nhị hoàng tử sẽ xưng đế! Bệ hạ không vì bản thân mình thì cũng phải vì... Tính mạng thân gia của chúng vi thần, chuyện này trong quân đội đã được truyền lại! Bây giờ, chuyện biến hôn bị phát hiện, triều đình và dân chúng tạo phản, cầu bệ hạ có một câu trả lời hợp lý. Chúng ta bây giờ nắm đại quân trong tay, chỉ cần khải hoàn hồi triều, bọn họ nhất định không dám làm gì, bệ hạ!”

Long Dương nhìn Uất Trì cho giờ phút này vẫn thủ túc vô thố[22], không khỏi thở dài một tiếng.

“Ta không có kiến giải...” Long Dương vẫn là câu nói kia, nhưng lần này hắn dừng lại một chút, chợt động lòng trắc ẩn. Các tướng sĩ đã một đường theo hắn, cuộc chiến này thuận lợi giành phần thắng, nhưng vốn không phải là ý định ban đầu của hắn, nay lòng quân đã không ổn định, chỉ bằng để bọn họ trở về.

Hắn lấy ra một cái hộp từ trong ngực ném cho Uất Trì, “Nếu người lo lắng cho gia quyến thì hãy mang đội hộ vệ tiên phong hồi quốc, khi nào chưa tìm được Lưu Phương thì ta nhất định không trở về! Trận quyết

chiến ngày mai, nếu ta thắng và tìm được Lưu Phương, ta sẽ lập tức triệt binh, còn nếu ta... Thua, thì người hãy đưa ấn tín này cho Long Tường, ủng hấn vi đế!”

“Bệ... Bệ hạ!” Uất Trì không ngờ rằng Long Dương lại nói ra những lời như thế! Hấn... Vì người kia, ngay cả giang sơn cũng không cần? Còn là... Thật ra có phải hấn đã sớm không nghĩ đến việc trở lại Khương Vương Cung?

“Bệ hạ! Nếu như... Nếu như đạo trưởng đã không còn trên nhân thế... Bệ hạ phải tìm kiếm như thế nào?”

Lưu Phương, ta đã từng nói, chúng ta cùng nhau sinh, cùng nhau tử. Nếu như ta tới trễ, người đã ly khai, thì xin người hãy đi chậm một chút, chờ ta...

Long Dương không nói thêm nữa, hấn mang theo kiếm rời khỏi trưởng, chỉ còn còn một ngày, hấn phải có chút chuẩn bị, vì Kỳ Lân và cũng là vì chính mình. Hấn không có cách nào cho quần thần Khương Quốc câu trả lời về việc biến hôn xuất binh, bởi vì hấn biết những người kia sẽ không khoan dung thứ lỗi cho hấn và Lưu Phương, càng sẽ không như trước kia, để cho hai người ở cạnh bên nhau trong vương cung.

Thay vì để bọn họ dùng ô ngôn uế ngữ miệt thị Lưu Phương, không bằng hai người bọn ta từ đây thoái ẩn, ta không làm Khương vương nữa, chẳng còn liên quan gì đến thiên hạ thương sinh, Lưu Phương cũng không còn gánh nặng to lớn nào.

Đây là con đường mà hấn đã lựa chọn và cũng không có ý định quay đầu, sở dĩ hấn trì hoãn thời gian là vì muốn mượn tình hình nguy cấp của đại quân, ép Vân Đình xuất chiến. Qua ngày mai, tất cả mọi chuyện đều có thể được giải quyết rồi!

Uất Trì sau nhiều lần suy nghĩ, cân nhắc hai bên, cuối cùng đã dẫn một nửa binh mã khải hoàn hồi triều ngay đêm hôm đó.

Trấn Bàn Vân dưới núi Nam Sơn là nơi cách Lâm Đô gần nhất, mấy ngày nay đã có mấy vạn người chạy nạn hội tụ ở đây, trên tập thị đã chật kín người lưu lạc. Đường bảo chủ nhìn thấy như thế thì cũng hết sức khổ sở, trên dưới cả nhà lão mỗi ngày đều bố thí cháo cơm ở trước cửa, khiến cho đội ngũ xếp hàng dài đến độ khẩu.

Mỗi ngày Lưu Phương đều cùng bảo chủ và những hạ nhân bận rộn từ sáng sớm, y đã xem mình là một thành viên của gia đình này, bảo chủ nhân từ như vậy, trong lòng y vô cùng kính nể. Lưu Phương không có thời gian ngẫm nghĩ lý do vì sao Long Dương lại bỏ thê tử trong đêm tân hôn mà tấn công Dương Quốc? Có người nói, hấn đã sớm vạch ra mưu kế này, cử hành đại hôn chỉ vì muốn thủ quân lơ là, xuất kỳ bất bất ý.

Long Dương hấn tính tình cương liệt, giờ đây lại có Tây Vực Quốc tương trợ, có lẽ là hấn muốn báo thù, cũng phải... Đây cũng có thể là căn nguyên, hơn nữa... Hơn nữa hấn có lẽ rất căm hận việc mình quy thuận Vân Đình, không hề quay đầu mà đã ly khai hấn, điều đó đối với hấn mà nói, nhất định vô cùng nhục nhã.

Lưu Phương sớm đã nhận định Long Dương đối với y không còn quyến luyến, ngay cả y cũng tự chán ghét bản thân mình, huống chi là hấn...

Nếu hấn muốn lấy mạng của ta, ta nhất định sẽ cho hấn, chỉ sợ, ngay cả cơ hội gặp lại cũng không còn.

“Cho ta một chén!” Một tiểu cô nương chen đến phía trước của hàng người, mặt mũi đầy nước bùn, y sam lam lũ, Lưu Phương vội vàng múc cho nàng chén cháo, nha đầu kia không kịp thở đã một hơi uống cạn, sau đó, nàng lại đưa tay kéo Lưu Phương, nói, “Cho ta thêm hai cái màn thầu đi!”

Mọi người xung quanh bắt đầu không hài lòng, vì nàng đòi hỏi quá nhiều nên có người muốn lôi nàng rời khỏi, rồi dòng người bắt đầu xô đẩy nhau, đội ngũ có chút loạn. Lưu Phương vội vàng kéo tiểu nha đầu này ra phía sau mình, che chở nàng lui vào trong sân, y bảo nàng đợi một lát, sau đó liền chạy đi lấy một bọc màn thầu cho nàng.

“Tạ ơn tiên sinh! Tạ ơn tiên sinh!” Nha đầu kia rất cảm kích, nàng nhào vào ngực Lưu Phương, vừa khóc vừa nói. Nhìn kỹ, nha đầu này cùng Đường Anh không sai biệt lắm, Lưu Phương xoa nhẹ đầu nàng một cách từ ái.

“Tiểu Lan?” Người vừa lên tiếng là Đường Anh, nàng vốn muốn chạy vào xem tiên sinh đang làm gì, làm thế nào lại có cảm giác nha đầu lưu lạc này dường như chính là Tiểu Lan?

Nha đầu kia cũng sờ một chút, sau đó cuống quýt ôm lấy màn thầu chạy nhanh ra khỏi đại môn, không hề nhìn lấy Đường Anh.

“Tiểu Lan! Tiểu Lan! Ta là Đường Anh đây!” Đường Anh hô to, nàng cũng chạy ra ngoài, nhưng chỉ thấy khắp nơi đều là nạn dân, còn Tiểu Lan thì chẳng biết đã đi đâu.

Tại sao nàng không quay lại? Không nhận ra mình sao? Hay là... Nàng có khổ tâm gì?

Lưu Phương nhìn bóng lưng mờ mịt của Tiểu Lan, trong lòng bỗng có chút dự cảm chẳng lành. Y tựa hồ cảm nhận được có người đang nhìn mình, người đó vận y phục hoa lệ, đeo mặt nạ, cứ hướng thẳng vào y.

Lại là một ngày bận rộn, đội ngũ xin cháo trước cửa Đường gia không hề có dấu hiệu giảm bớt, nhưng mặt trời thì đã lặn xuống phía tây, cho nên bảo chủ cũng để mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, ngày mai sẽ tiếp tục bố thí. Một vài nạn dân tuy rằng thất vọng, nhưng cũng vô khả nại hà[23] họ dứt khoát ngủ lại trước đại môn, như thế thì ngày mai sẽ chiếm được vị trí tốt.

Đường bảo chủ thấy tình cảnh đó, cũng là vạn phần lo âu. Có nhiều người như vậy, chỉ dựa vào chút cháo gạo bố thí này thì chẳng khác nào bôi thủy xa tân[24], huống chi lương thực thừa đã không còn nhiều, cuộc chiến này chỉ vừa mới bắt đầu, nghĩ thế, bảo chủ không khỏi lẩm bẩm, “Nếu như trận chiến không kết thúc, cho dù thật muốn cứu tế bọn họ, chỉ sợ cũng là lực bất tòng tâm.”

Lưu Phương nghe rõ lời này, nhưng cũng không có thời gian để cảm khái, y vẫn ở ngoài cửa bắt mạch chẩn bệnh cho một vài lão nhân và hải tử, đem thuốc y hái trên núi phát cho bọn họ. Đường Anh cũng ở bên cạnh giúp một tay, thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh, để xem có tìm thấy bóng dáng của Tiểu Lan hay không.

“Ôi! Ta thật nghĩ không thông, Dương vương oai hùng vô địch ngày trước đi đâu rồi? Khương vương là bại tướng dưới tay, thế nào mà quân đội của chúng ta không chống cự nổi, thậm chí phải rút bỏ bốn thành đây?” Mấy người vô sự lại bắt đầu tán gẫu.

“Có vậy mà cũng suy nghĩ, chẳng phải là rơi vào trong ôn nhu hương đến nỗi không ra được?”

“Hắc, ta nghe nói dường như người kia đã chết! Dương vương bị thương đến độ tóc bạc trắng!”

“Nói vậy! Ta nghe bảo là yêu nhân đó đã bỏ trốn, là muốn đi tìm Khương vương!”

“Hắn không phải đã quy thuận bệ hạ chúng ta sao? Chẳng lẽ còn muốn trở về? Bệ hạ đi cứu hắn, còn cho hắn một nửa giang sơn!”

“Lời của thứ người như thế có thể tin sao? Chỉ có kẻ ngốc như bệ hạ của chúng ta mới tin! Hắn vừa thấy bệ hạ thất thế là đã bỏ chạy. Nói không chừng Khương vương tấn công chúng ta, chính là do chủ ý của người này!”

Đường Anh nghe xong liền tức giận, đột nhiên nói ra một câu, “Bạch Đầu Quỷ cùng tên yêu quái đó là một phe, bọn họ cấu kết với nhau làm chuyện xấu, các người đừng nghĩ cách gỡ tội cho hắn!”

Bọn người kia nghe Đường Anh nói xong thì trong bụng liền không vui, họ cho rằng Dương vương Vân Đình là thiếu niên anh hùng, là huyết mạch duy nhất của hoàng thất, quân sự cường thịnh, từ trước đến giờ chưa từng sợ hãi kẻ nào, nếu không phải do bị yêu nhân mê hoặc, Khương vương khẳng định đánh không lại. Những lời của Đường Anh chẳng khác nào là đang nói giúp địch nhân. Thế là song phương xảy ra cãi vã, bọn họ nhân thấy vậy, vội vàng đi lên khuyên can.

Tâm Lưu Phương đau xót vô cùng, y đứng lên toan rời khỏi, Đường Anh nhìn thấy, vội vàng ngừng trận chiến.

Kể từ đêm Trung Thu, tiên sinh đã không còn lộ ra nụ cười nữa, hôm nay nhìn thấy khổ nạn của dân chúng, tâm càng thêm lo lắng, ngày đêm luôn bận rộn, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Y không thích mình nói đến Bạch Đầu Quỷ, khẳng định so với chuyện Khương vương lấy đi ái nhân thì chuyện này càng đáng ghét hơn. Hôm nay ta còn cùng người khác cãi vã, tiên sinh chắc là rất phiền lòng...

“Tiên sinh muốn đi đâu? Ta... Ta có phải đã chọc huynh tức giận?”

Lưu Phương nhìn Đường Anh, có chút không đành lòng, thảo dược đã hết, y nghĩ nên lên núi hái thuốc.

“Tiên sinh, thời gian không còn sớm, ngày mai chúng ta hãy đi!”

Đường bảo chủ thấy tôn nữ lại loạn ngôn đắc tội với người khác, cho nên cũng vội vàng nói, “Hiện giờ nhiều người hỗn độn, tiên sinh cũng bận rộn một ngày, hay là cùng Đường Anh nghỉ ngơi cho khỏe trước.”

Lưu Phương biết bảo chủ xót lòng tôn nữ, cho nên cũng không kiên trì nữa, y theo lão trở lại nội đường.

Những người tranh cãi thấy Đường gia đóng cửa, thế nhưng họ vẫn không thuận theo, không buông tha, tiếp tục ở bên ngoài kêu la.

Mọi người đang âm ỉ thì chợt nghe thấy một trận ồn ào vang lên ở góc đường, có mấy chục người đang đi tới, còn kéo theo một chiếc ngư xa[25]. Đám người kia tuy rằng cũng là dân chạy nạn, nhưng đa số đều là hán tử tinh tráng, họ cầm đao côn, đi phía trước là một công tử trẻ tuổi, y phục tinh tế hoa mỹ, cùng những người khác có phần bất đồng, sau lưng hắn là một tiểu cô nương. Có người tinh mắt, liền nhận ra đây là nha đầu đã cướp cháo buổi sáng.

“Chính là chỗ này!” Nha đầu kia chỉ vào đại môn của Đường gia, đối công tử kia nói.

Công tử kia quan sát trên dưới một vòng, sau đó nhìn sang những người xung quanh, miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt, chấp tay về hướng người giữ cửa, nói:

“Xin bẩm báo Đường bảo chủ, tại hạ là con của Công Bộ Thượng thư Trương Văn Hiên, gia phụ cùng bảo chủ từng có chút giao tình, lần này tiền lai là vì lời mời của nạn dân tứ thành, muốn cầu một người đặc biệt trong Đường gia, xin phiền chuyển giao phong thư này!”

Người giữ cửa sớm đã có chút sợ khi thấy khí thế của đám người kia, lại nghe nói vị công tử này là thiếu gia quyền quý nên càng thêm không dám chậm trễ, hắn nhanh chóng trưng bộ mặt tươi cười, nhận lấy thư vào trong bẩm báo.

Mọi người tò mò, người này muốn tìm ai ở Đường gia? Cho nên, tất cả đều nhất loạt xông tới để xem náo nhiệt. Trương công tử thấy nhiều người vây quanh, càng thêm đắc ý, hắn mở ra cây quạt, cười nói:

“Các vị các vị, đợi một chút, đừng sốt ruột, nếu muốn biết thì cứ nghe lời ta, từ từ thôi!”

Trong nội viện Đường phủ, mấy hạ nhân nhỏ giọng thăm thì, trong khi Đường Anh tức giận đi tới đi lui. Gia gia gọi tiên sinh đi đã lâu, cũng không biết đang làm cái gì, tiên sinh không thể nói chuyện, thường ngày có chuyện gì cũng đều gọi nàng cùng đi, còn lần này thì cứ một mực không cho nàng vào, rõ ràng là đang giấu nàng chuyện gì đó! Nàng ghét nhất gia gia xem nàng như tiểu hài tử, rốt cuộc là có chuyện gì không thể cho nàng biết?

Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng thét giận dữ của Đường bảo chủ, “Ngươi... Sao ngươi có thể như thế!” Tiếp theo là tiếng vỗ bàn cực mạnh, tựa hồ vô cùng đau lòng. Đường Anh và bọn hạ nhân cũng sửng sốt, xưa nay bảo chủ chưa từng đại phát tính khí như vậy. Nhưng từ từ, bên trong nhà lại khôi phục yên tĩnh. Đường Anh áp tai vào cửa sổ, miễn cưỡng có thể nghe được mấy chữ, “... Đã như vậy... Ngươi đi đi...”

Cái gì? Gia gia muốn đuổi tiên sinh đi? Trong lòng Đường Anh cả kinh, nàng vội vàng chạy vào phòng, chỉ thấy Lưu Phương đang quỳ gối trước mặt gia gia, chẳng lẽ tiên sinh đã phạm sai lầm gì?

“Gia gia! Con không cho ông đuổi tiên sinh!”

“Con... Làm sao con lại vào đây? Con không hiểu đâu!”

Bảo chủ kéo Đường Anh, muốn đưa nàng ra ngoài, nhưng nàng đã nắm lấy tay của Lưu Phương, mãi không chịu buông.

“Đường Anh, con nghe lời của gia gia, gia gia không phải là muốn đuổi hắn đi, cái này... Đây là vì tốt cho hắn, con hiểu không? Những người bên ngoài đến đây là để gây phiền phức cho tiên sinh!”

“Tại sao? Tiên sinh đối với bọn họ tốt như vậy, y còn chẩn bệnh cho bọn họ, tại sao lại muốn gây phiền phức cho y? Chúng ta có thể bảo vệ tiên sinh mà! Hãy đuổi bọn họ đi là được!”

“Đường Anh!” Bảo chủ hiềm khi tức giận, nhưng lão phải như thế nào giải thích tất cả cho cháu gái của mình hiểu đây?

“Con không còn là tiểu hài tử, sao các người cứ luôn gạt con? Rốt cuộc đã phát sinh điều gì?” Đường Anh la to, bướng bỉnh nhìn gia gia.

Lưu Phương quỳ trên đất, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng là người duy nhất hiểu được suy nghĩ của y, y không thể tiếp tục trốn tránh nữa, người bên ngoài đã biết thân phận của y, bảo chủ mặc dù tức giận, nhưng cuối cùng không đành lòng, muốn y lên trốn đi.

Lưu Phương ngẩng đầu lên, y kéo Đường Anh, để nàng nhìn vào mắt mình, y đã nghĩ đến rất nhiều lần, rồi sẽ có một ngày y sẽ tự mình nói hết chân tướng với nàng.

Đường Anh, nàng thật sự đã không còn là một tiểu hài tử, ta sẽ nói cho nàng biết tất cả! Ta không phải là Long Phương, ta tên Cổ Lưu Phương, là Ân vương mà nàng hận nhất! Còn Long Dương... Hắn cũng không phải là tỷ tỷ gì, hắn là Khương vương, đã từng... Là ái nhân của ta. Ta rời Dương Vương Cung, đến nơi đây thay tên đổi họ là để chờ ngày trở về Khương Quốc, nhưng mọi việc không đúng như mong đợi. Ta làm tiên sinh của nàng... Chẳng qua là... Ta muốn che giấu thân phận khỏi tai mắt của người khác! Là ta lừa nàng cùng gia gia!

Đường Anh trợn to hai mắt, nàng không thể tin được, “Huynh là... Cho nên ngày đó huynh đã nhận ra Bạch Đầu Quỷ, cho nên mới bảo ta đi tìm người cứu hắn?” Lưu Phương gạt đầu một cái, tâm của Đường Anh chợt rung lên, hai tay Đường Anh giống như đang đụng phải lửa, nàng lập tức buông Lưu Phương ra, lùi về sau hai bước. Bảo chủ biết Lưu Phương đã nói tất cả với tôn nữ, lão sợ nàng không thể chịu đựng, nên vội vàng ôm nàng vào lòng.

“Tại sao lại gạt ta?” Thanh âm Đường Anh rất nhỏ, cơ hồ không ai nghe được.

Ta...

Lưu Phương không cách nào giải thích, y không hy vọng nhận được tha thứ của họ, hoang ngôn vốn chẳng thể trường cửu, đây là lời nói dối duy nhất trong đời y, chỉ là muốn sống ích kỷ một lần, không ngờ lại đưa tới tai họa cho bọn họ. Trong phong thư kia đã viết rõ ràng, nếu Đường gia không giao nộp người thì sẽ đem nơi này san thành bình địa, y làm sao có thể tiếp tục liên lụy đến người khác? Thay vì như vậy, không bằng để Đường Anh giống như mọi người, hận y, quên y, có lẽ như thế sẽ tốt hơn.

Đường Anh thấy Lưu Phương cứ rũ mắt không đáp, phần hận trong lòng lập tức như lũ dâng trào, nàng tín nhiệm y, tất cả bí mật đều nói cho y biết, thế mà y luôn giấu giếm nàng, đến bây giờ vẫn không chịu nói nhiều hơn, chỉ như vậy mà muốn nàng tiếp nhận sự thật sao? Tiên sinh trong lòng nàng là hoàn mỹ nhất, nhưng giờ đây chính y đã làm tất cả trở thành mảnh vụn rồi, hóa ra y chính là tên ác nhân vạn người phỉ nhổ. Đường Anh không rõ rốt cuộc là nàng hận thân phận Ân vương của y hay là hận việc y gạt nàng, hay là cả hai?

Chung quy là nàng hận y!

Đường Anh lấy ra thi từ trong ngực áo, đây đều là do tiên sinh viết cho nàng, nàng đã trân ái như bảo vật, nhưng nguyên lai những thứ này đều là lời nói dối! Nàng đem thi từ xé nát, bước đến trước mặt Lưu Phương, điên cuồng gào thét, “Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại ngươi!”

Lưu Phương nhìn bóng lưng lao nhanh ra cửa của Đường Anh, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, y sớm đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận thực tế tàn khốc này, nàng hận đến cực điểm, y cũng đau đến cực điểm. Nguyên lai y luyện tiếu cô nương này, cả ngôi nhà này, thì ra trên thế gian thật sự có loại thống khổ như khi mất đi tình yêu, giống như ốc sên bị tróc vỏ, đoạn cốt liên tâm.

Bên ngoài đại môn bắt đầu nổi lên âm ỉ, đám người nhất loạt kêu la, tựa hồ có người kịch liệt tranh luận cãi vã, hạ nhân vội vàng vàng đi vào bẩm báo, nói rằng đã có một số người đánh nhau ở cửa, Trương công tử kia không chờ được nữa, muốn xông vào bên trong. Bảo chủ nghe xong, vội vàng sai hạ nhân chuẩn bị ngựa ở hậu môn, lại an bài người đi lấy vũ khí, ra lệnh cho các nữ quyến mang theo Đường Anh trốn ở phía

sau. Mọi người nghe nói thế, cũng không hiểu là có chuyện gì, tất cả giống như đang chuẩn bị lâm địch, vô cùng hốt hoảng.

Không ai chú ý đến Lưu Phương, y bước nhanh tới đại môn, đẩy người đang gài then cửa sang một bên, mở toan cán cổng. Tiếng hô hào chửi bới nhất thời ngừng lại, tất cả mọi người đều nhìn vào y.

Tà dương như máu, ánh đỏ chiếu vào mặt của mọi người, bọn họ dùng vô vàn ánh mắt khác nhau ném vào bạch y thư sinh, hoài nghi, giễu cợt, đồng tình, oán hận, hoặc giả căn bản không nhìn ra được gì, chỉ là đều đang âm thầm cảm thán, người này anh tuấn phiêu nhiên[26], ôn văn nhã nhặn, quân tử phong độ, vốn dĩ chẳng có điểm nào giống với yêu nhân kia.

Lưu Phương đi ra mấy bước, bình thần mà kiên định, khiến cho lòng người sợ hãi. Rất nhanh sau đó, đã có người đem y vây vào giữa, chỉ là không ai dám tiến lên.

Không gian yên lặng chỉ diễn ra trong giây lát, Trương công tử kia ho khan hai tiếng, xếp quạt lại, cất lên chất giọng bán âm bán dương:

“Long tiên sinh, à không phải, Có Lưu Phương, Ân vương diện hạ, ngài... Có nhận ra ta không?”

Mọi người nghe được hai chữ Ân vương thì lập tức nổi lên một trận xôn xao, đủ loại ngôn ngữ lại bật ra, nhưng không có ai lớn tiếng.

Lưu Phương nhìn người nọ, hần đường như chính là Trương công tử ở Trung thu đăng hội năm ngoái, thế là y gạt đầu một cái.

Mọi người ngay lập tức huyền não ồn ào, y cư nhiên thừa nhận mình chính là Ân vương! Không khí tức giận cùng căm hận nhất thời khiến nơi này trở nên căng thẳng.

Trương công tử không ngờ tới việc Lưu Phương cư nhiên thừa nhận nhanh như vậy, nên cũng có chút không biết làm sao, hần híp mắt, đi tới đi lui hai lần.

“Hào! Vậy người cũng nhận ra phong thư này?”

Trương công tử từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư, vung lên trước mặt y, Lưu Phương kinh hãi, đó không phải là thư Long Dương viết cho y sao? Lưu Phương vội vàng sờ lên ngực, quả nhiên cây sáo và thư của y đã không còn, là rơi vào lúc nào? Một đôi mắt tinh anh có phần giễu cợt hướng vào y, chính là tiểu cô nương kia... Nàng là Tiểu Lan? Trong nháy mắt, mọi chuyện Lưu Phương đều được hiểu rõ, nàng đã sớm nhận ra y, việc cố ý đến đây xin màn thầu là để trộm những thứ này, vì muốn cho người khác tin y chính là Ân vương!

Họ Trương thấy Lưu Phương tâm tình kích động, không còn trấn định như vừa rồi, hần rất là hưng phấn, giờ phong thư lên cao, hô lớn:

“Ta sẽ đọc cho mọi người nghe, đây là bằng chứng yêu nhân câu dẫn Khương vương!”

Lưu Phương nghe người nọ dùng âm dương quái khí đọc thư của Long Dương, bách tính Dương Quốc vốn là thống hận Khương vương, nên luôn miệng phụ họa ồn ào theo, y có thể tha thứ việc bọn họ chửi mắng vũ nhục y, nhưng không thể chấp nhận việc họ lăng mạ Long Dương! Không biết khí lực từ nơi nào tới, Lưu Phương dùng sức đẩy những người ngăn trở ra, hướng vào mặt người nọ đấm một quyền, đánh tới máu mũi hần giàn giụa.

“Người!” Trương công tử té trên đất, có chút mơ hồ, hần sờ vào mặt mình, kinh hãi hét rầm lên, “Người... Tên yêu nhân này... Còn dám đánh người à!”

Trương công tử thấy mấy đại hán đã dùng đao côn chặn Lưu Phương lại, tinh thần hần cũng vì thế mà tiếp tục được nâng lên, hần bò dậy, nói:

“Người tưởng rằng còn có bệ hạ làm chỗ dựa cho người sao? Ta cho người biết, ngày mai bệ hạ sẽ cùng Khương vương quyết chiến. Hiện giờ binh sĩ đều đã ở tiền tuyến, không ai đến cứu người đâu! Mọi người nói đi, nếu không phải vì người này, dân chúng hai nước chúng ta có thể nào rơi vào chiến loạn? Chúng ta vì sao lại lưu lạc đến đây? Có nhà không thể trở về? Hần căn bản không xứng làm Ân vương gì hết! Hần có phụ ân điểm của bệ hạ, ẩn náu ở chỗ này chính là vì tư thông với Khương vương, muốn tiêu diệt chúng ta!

Bây giờ bị ta lột trần, hần liền trở nên nóng nẩy! Ta... Ta chính là vì muốn vì dân trừ hại, đem yêu nhân họa quốc ương dân như ngươi ra công lý!”

“Đúng đúng! Là hần hại chúng ta!”

“Bắt hần lại! Không thể tha cho hần!”

Dân chúng lại xôn xao, lời của Trương công tử đã kích động đến rất nhiều người, oán hận những ngày qua, nỗi khổ khi phải rời xa gia đình, tất cả đều phát tiết ra ngoài.

Lưu Phương ở giữa những tiếng kêu gào phẫn nộ, nhưng tâm trạng y lại từ từ lắng xuống. Phong thư đã bị đoạt đi, họ dán nó vào một thảo bài[27] thật cao, chính là muốn cười nhạo y và Long Dương, họ dùng phương thức này để phát tiết những bất mãn trong lòng. Khi so sánh với những người này, Lưu Phương đột nhiên cảm thấy mình không phải là người vô tội hay ủy khuất, thậm chí y còn có chút đồng tình, bọn họ đã nói gì sai sao? Những người này cái gì cũng không hề làm, thế mà lại trở thành hành khất, bọn họ phải oán người nào, hận người nào? Nếu không phải bởi vì y cố chấp với Long Dương, dân chúng của hai nước vẫn có một cuộc sống khoái lạc như cũ, làm sao lại rơi vào kiếp nạn này?

“Mọi người đợi một chút, đừng sốt ruột, giờ đây đã bắt được yêu nhân, ta muốn để tất cả mọi người đều biết, cho nên kéo hần đi diễu hành có được không?”

“Hảo!”

“Dem ngựa xa qua đây!”

Đám người phía sau Lưu Phương tránh ra nhường đường cho ngựa xa tiến vào, có một cái ***g gỗ cao lớn được gắn trên đó, đây là phương tiện để vận chuyển gia súc ở tập thị, phía trên còn sót lại một chút rơm rạ cùng phân khô.

“Dem yêu nhân này nhốt vào ***g gia súc!”

Trương công tử cúi kính la lên, mấy người đại hán xung quanh nhìn lẫn nhau, nhưng không ai dám bước lên phía trước, bọn họ vẫn còn chút e ngại thân phận Ân vương, nếu Dương vương biết được chuyện này thì liệu bọn họ có bị hỏi tội không?

Không gian trở nên yên tĩnh và lúng túng, thanh âm kêu la cũng giảm đi, loáng thoáng nghe được vài người nói thầm với nhau, “Long tiên sinh này bố thí cứu người, lại không thể nói chuyện, y thật sự là yêu nhân kia sao? Vạn nhất tất cả chỉ là nhầm lẫn thì thật oan uổng cho người tốt...”

Đường bảo chủ cũng mang theo gia đình thủ ở đại môn, lão vẫn nhìn Lưu Phương bằng mâu quang từ ái như cũ. Lão là người lớn tuổi, đã trải qua không ít mưa gió của cuộc đời, người trẻ tuổi này vô luận mang thân phận gì thì lão vẫn như cũ, tin tưởng bản tính thiện lương của y. Chỉ là lão phải duy trì sự an toàn cho Đường gia, không thể liều lĩnh đối kháng cùng bọn họ, lão mong Lưu Phương sẽ phủ nhận hết tất cả, để lão có thể đưa y bình an rời khỏi nơi này.

Trương công tử thấy tình cảnh như vậy, lòng có chút nôn nóng, những cánh tay xung quanh đều co rúm lại, bốn phía thỉnh thoảng nhìn nhau, dường như rất sợ có người nào đó nhảy ra.

Một trận kinh hô nổi lên, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Lưu Phương, mặc dù không có ai bức bách nhưng y lại chậm rãi đi vào ***g gỗ. Y nhận! Y thật sự thừa nhận mình là Ân vương? Không có bất kỳ lời giải thích hay phản kháng nào sao? Bao nhiêu suy nghĩ xuất hiện trong đầu họ, kinh ngạc với sự ung dung của Lưu Phương, y không có nước mắt hay phẫn nộ, ưu lự hay sầu não, mi tâm không còn cau lại, y thản nhiên trầm mặc, dường như đã sớm biết trước tất cả những chuyện này sẽ phải phát sinh!

Gió mát cuốn lên vạt áo, theo bước chân kia, dần dần lay động, bụi đất, cỏ hoang không thể che giấu đi ánh sáng long lanh của ngọc bích.

Vốn tưởng rằng tâm đã chết, nào ngờ mọi thứ vẫn như cũ, ta vẫn còn có thể yêu, thông suốt rồi, không còn mờ mịt nữa, cái này vốn là ta, vì sao phải vứt bỏ mà không hảo hảo quý trọng, đã trải qua bao đau đớn, thế mà cũng không tỉnh ngộ. Bởi vì ta không yêu thương mình, cho nên người khác mới càng thêm thống hận, tổn thương không chỉ ở thân thể, còn có tâm! Thế gian này không chỉ một mình ta có ái tình, có mộng

tưởng, mà còn có biết bao người cũng giống như ta, thậm chí họ còn có nhiều hơn thế, nhưng rồi tất cả đã bị hủy bởi vô vọng chi tai[28], giống như khi Đường Anh oán hận ta, thì ra là cũng đau như thế!

Hốc mắt Đường bảo chủ thấm ướt, người trẻ tuổi này cuối cùng đã không chọn cách trốn tránh, y là sợ bản thân làm liên lụy Đường gia, hay là thất vọng với số mệnh không cách nào thay đổi của mình? Tai họa kiếp nạn, há có thể do một người thao túng? Dân chúng đối với y như thế, chẳng qua là chỉ để tìm một cửa ra cho những đau khổ trong lòng, y cần gì phải tự mình gánh chịu tất cả?

Cạch keng mấy tiếng, cửa ***g được chế trụ bằng hai hai cái khóa, Trương công tử lúc này mới như trút được gánh nặng, hắt thở dài một cái, trở lại dáng vẻ ban đầu. Rồi hắt hét lớn bảo mọi người đưa cây đuốc lên cao, dẫn ngư xa điểu hành.

Ở tường viện của Đường gia, Đường Anh nằm trên mảnh ngói, ánh mắt chăm chú nhìn vào ***g gỗ, xung quanh có rất nhiều người vây quanh. Ánh lửa lóe lên, Đường Anh từ từ không còn nhìn rõ người trong ***g nữa, bởi mâu quang năng đã bị nước làm mờ nhạt.

(Nội dung này vốn đã bị thủ tiêu, bất quá lại phát hiện tình tiết câu chuyện cần đến nó, cho nên vẫn là bổ sung đoạn trên)

Tập thị trở nên sáng trưng bởi ánh sáng của đuốc, người bày hàng, hành khất, hoặc là kẻ rảnh rỗi lang thang đều bị trận la vang cùng thanh âm gào thét hấp dẫn chạy đến. Ai cũng không khỏi há to miệng khi nghe chuyện giáo sư tiên sinh của Đường phủ lại là Ân vương trong Dương Vương Cung, nay y đã bị bắt giữ để mang đi điểu hành, thế là họ tập hợp lại, cùng nhau nhìn ngắm và xem xét.

Người trong ***g gỗ ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, không hề nhìn đám người vây quanh mình, trên y phục đã dính đầy rau thối cùng rác rưởi, dơ bẩn không chịu nổi, cả người y trở như đá, tựa hồ căn bản không nghe được những thứ nhàn ngôn toái ngữ[29] kia. Dọc theo đường đi, cũng chỉ có Trương công tử ra sức quở trách Lưu Phương, lộ ra thể diện lực bạc, lúc đầu còn có số người phụ họa hân, nhưng dần về sau thì họ đã mất đi nhiệt tình.

Đi thẳng tới độ khẩu, ngư xa dừng lại. Nơi này địa thế trống trải, có một đài cao được dùng để bốc dỡ hàng hóa, có người đã làm một cái cọc gỗ dùng để tra tấn, dường như muốn để ngày mai có một trận xử phạt. Có khoảng từ ba đến năm trăm người tụ tập bên cạnh ***g gỗ, có người tò mò chen về phía trước, muốn nhìn một chút Ân Vương trong truyền thuyết, để xem dáng vấp của y như thế nào. Chẳng qua là đã ngấm hết nửa ngày nhưng người trong ***g vẫn không nhúc nhích, mặc cho họ có nói thế nào, trêu đùa nhục mạ thế nào thì y vẫn chẳng chịu mở mắt, điều đó khiến cho họ không khỏi thất vọng.

Trong lúc mọi người còn đang nói thầm, đột nhiên nghe một người hô to:

“Không xong rồi! Mau nhìn xem! Là Khương vương Long Dương dẫn binh đánh đến, mọi người mau chạy đi!”

Tất cả nghe tiếng nói, nhất loạt nhìn theo hướng ngón tay của người nọ, tuy rằng trong bóng tối không cách nào phân biệt được gì, nhưng ai nấy cũng đều hoảng sợ, cuống cuống cả lên.

Hai chữ “Long Dương” giống như một đạo thiểm điện, kích hoạt tâm của Lưu Phương, khiến y khó thể nhập định trở lại, cảm xúc của y trở nên hoảng loạn, vội vàng đứng lên và chạy đến cạnh ***g, hướng mắt nhìn về phía thanh âm kia. Nhưng y còn chưa kịp đứng vững thì bỗng nhiên dưới chân trở nên trơn nhẵn, cả người y bị lồi té, chỉ nghe được hai tiếng “Mau kéo!”, mắt cá chân trái giống như bị sáo trụ, toàn bộ chân xoay nghiêng, va vào cọc gỗ, một tiếng kéo kẹt vang lên, xương y như muốn gãy lìa, đau đớn xuyên tim, y chợt ngừng đầu lên, hai tay diên cuồng nắm chặt lấy đạo thảo[30].

“Ha ha! Ta chụp được đầu tiên! Quả nhiên là còn sống!”

Một đám người vui vẻ cười vang, nguyên lai có mấy tên thấy Lưu Phương bất động, liền đánh cuộc xem ai có thể làm do y đứng lên, đập vào sợi dây này. Nghe nói chính bản thân y bước vào ***g tre, thiên hạ sao lại có thứ người ngu ngốc thế này? Bọn họ không tin, giống như là đang cùng nhau câu cá, muốn nhìn qua một chút dáng vẻ của con mồi tươi sống.

“Đi ra!”

Vẫn là thanh âm tiểu nha đầu kia, nàng lạnh lùng đi về phía trước, ánh mắt lộ ra tia sáng sắc bén hiếm thấy, cây đuốc được hạ xuống, khiến cho ai nhìn thấy cũng có chút rợn cả tóc gáy. Những người kia đột nhiên tỉnh táo, không chịu dịch bước, vẫn một mực tranh tiên khứng hậu[31] muốn xem đang về chặt vật của Lưu Phương trong ***g gỗ.

“Nếu hần là yêu nhân thì dựa vào cái gì không để cho lão tử vui đùa một cái!”

Vừa nói, hần vừa kéo chặt dây thừng, muốn kéo chân của Lưu Phương ra. Nha đầu kia chợt vận mi trường mắt, phi thân hai bước, nhanh chóng đoạt lấy sợi dây, nội khí trong lòng đang muốn phát tác ra thì chợt bị Trương công tử ngăn lại, hần cười nói với nàng, “Cô nương bớt giận!”

Sau đó, hần hướng những người kia điều đình, “Được rồi được rồi, mấy vị huynh đài, bao nhiêu dây cũng đủ vui về rồi, sáng sớm ngày mai chính là tiên hình[32], đến lúc đó các vị có oan báo oan, có cừu báo cừu, còn sợ không vui sao? Bây giờ đem hần giết chết, ngày mai biết tìm ai trút giận? Ta xem hôm nay cũng không sớm, tất cả mau giải tán đi!”

Đêm đã khuya, mọi người náo loạn một đêm, quả thật rất mệt mỏi cả người, lại thấy tiểu nha đầu kia dường như có chút lai lịch, ngay cả Trương công tử cũng cúi đầu nghe theo, cho nên có chút sợ hãi. Đám đông hướng vào ***g tre phun vài hộp nước bọt, sau đó mới từ từ tản đi.

Lưu Phương chống thân thể ngồi dậy, y muốn tĩnh tọa trở lại, nhưng thật không thể nào làm được, chân trái bị nghiêng lệch dường như đã không còn là của y, trong nháy mắt trở nên sưng phồng.

Qua hồi lâu, đám người đã tản đi, đuốc cũng được dập tắt vài cây, cảm giác lạnh lẽo chợt tăng lên. Lưu Phương nhất thời hít phải một ngụm hàn khí, cho nên kịch liệt ho khan, đau đớn lại đánh vào cổ họng, thân thể y áp sát vào nhau, đã không còn biện pháp để quan tâm nhiều nữa, giờ đây, y chỉ muốn giúp bản thân dễ chịu hơn một chút.

Chợt, một cái một cái túi bằng cẩm bố được ném vào trước mặt y, theo sau đó là thanh âm lạnh lùng của Tiểu Lan, “Cái này đưa cho người!”

Lưu Phương mượn ánh sáng yếu ớt để nhìn túi vải trước mắt, dường như y đã từng nhìn thấy, phía trên mơ hồ có thêu một chữ “Anh”. Y vội vàng nhặt lên, bên trong là những điệp phiến[33] Vân Đỉnh được xếp ngay ngắn chỉnh tề. Tay cả Lưu Phương run rẩy, từ từ đem điệp phiến bỏ vào miệng, ngay lập tức cảm thấy mát lạnh, nước mắt tràn ra, y vùi đầu vào trong đạo thảo, tưởng niệm, nhớ lại, không còn rét lạnh nữa, cũng chẳng còn đau đớn, y từ từ rơi vào hôn mê, tiến đến một giấc mộng dài.

oOo

Nói thêm, đoạn cảm động về cuộc chia tay của Long Dương và Cẩm Mộc Nhi xuất phát từ ca từ:

Tổng nhất kiếm chúc phúc,

Tái mặc mặc tương trợ,

Khủng phạ một dĩ hậu,

Bất tự giác lưu thoái lộ.

Dịch:

tiền đưa bằng một bảo kiếm chúc phúc người,

Lại một lần nữa lặng lẽ giúp đỡ nhau,

Chỉ sợ rằng không có ngày sau,

Bất giác giữ lại chỗ quay về.

[1] – Chính khâm nguy tọa: ngồi ngay ngắn, sừng sững, không tựa vào cái gì

[2] – Chung cổ tề minh: tiếng chuông trống cùng trở lên

18. Chương 18: Mộng Hồi

Buổi sáng đầu đông ở miền bắc cực kỳ rét lạnh, mỗi lần hít thở đều có thể nhìn thấy hơi nước. Trên những con đường của trấn Bàn Vân đã có người choàng khăn quàng cổ thật dày, quần tam tụ ngũ hướng đến độ khầu.

Lộ đài ngưng kết một tầng sương trắng, hình giá thật cao được dựng lên, trên xà ngang treo hai sợi dây thừng bền chắc, trên trác án bên cạnh có một hàng roi da lớn nhỏ được bày biện ngay ngắn.

Tiên hình là tập tục của bản địa, cũng là hình phạt nặng nhất, thông thường dùng để trừng trị nam nữ tư thông với nhau, hoặc là đạo tặc giết người, gia đình của nạn nhân có thể dùng roi quật để trút cừu hận.

Lần này nghe nói là bắt được Ân vương họa quốc ương dân, người chạy nạn gần xa đều rớt rít tiền lai, không muốn bỏ qua cơ hội báo thù.

“Này! Mau dậy đi!”

Lưu Phương tựa hồ cảm giác được bụng mình bị gậy thọc vào, y mơ màng tỉnh lại. Không biết từ lúc nào mà cả người y đã được một lớp đạo thảo thật dày bao quanh, cho nên cũng không còn cảm thấy rét lạnh.

“A, còn ngủ say quá nhỉ, mơ thấy long sàng của bệ hạ à? Ha ha ha...” Đám người bật cười giễu cợt, tiếp tục dùng gậy đâm vào loạn xạ.

“Hôm nay là ngày tốt của ngươi, sau đó ngươi sẽ thoải mái hơn. Mau dậy đi! Bước lên đài!”

Cửa ***g mở ra, Lưu Phương chống đỡ thân thể, miễn cưỡng đứng dậy. Chợt, chân trái y trở nên mềm nhũn, ngã lệch vào ***g, văng trán thắm đẫm mồ hôi. Lưu Phương cắn chặt răng, vịn vào song gỗ, khập khiễng đi tới cửa ***g, y nhìn thấy phía bên dưới có một tấm ván gỗ kéo dài đến trên đài, trong lòng không khỏi có chút do dự.

“Con mẹ nó, muốn giả bộ đáng thương sao? Không mau cút ngay!”

Một đại hán thấy Lưu Phương bất động, hần liền thọc một gậy vào hông của y, còn chưa kịp phản ứng thì Lưu Phương đã cảm thấy thiên toàn địa chuyển[1], cả người lăn đến trên đài.

Người nọ tựa hồ còn chưa hài lòng, hần đuổi theo đá mạnh, quát lên như điên loạn:

“Cả gia đình lão tử đều bị ngươi hại thê thảm! Hôm nay ta muốn ngươi phải nếm thử một chút tư vị muốn chết này! Mau để ta lên đó!”

“Ai nha, Lưu đại gia đừng tức giận!”

Trương công tử thấy tình cảnh này, vội vàng tiến lên khuyên can, hần rất sợ Lưu Phương sẽ bị người kia đập chết. Nhưng họ Lưu ấy vẫn là không nghe theo, Trương công tử nhanh chóng rí tai với hần mấy câu, rồi hần bỗng dưng kinh ngạc hít một hơi, trong miệng lẩm bầm gì đó, rốt cuộc cũng chịu dừng lại.

“Thời gian không còn sớm, mấy người các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, mau đưa yêu nhân kia trói vào hình giá!”

Có mấy người khác đi lên, đem Lưu Phương từ trên đất kéo dậy, họ nhét hai tay y vào dây thừng, sau đó siết chặt lại. Trương công tử kia lại nháy mắt, một người trong số đó lập tức hiểu ý, hần lấy một dây thừng khác, thắt vào chân phải của Lưu Phương, dùng sức kéo chân y qua một bên. Trọng tâm cả người Lưu Phương nhất thời đều dồn về chân trái, hai tay y khẽ run lên, răng cắn chặt môi, không để cho bất kì thanh âm đau đớn nào bật ra.

“Sao vậy? Chỉ có một chút thế này mà đã không chịu nổi?” Trương công tử khẽ cười, hung hãn giẫm lên chân của Lưu Phương.

“Hừ, ngày đó ta đã biết ngươi chính là tú hoa chăm đầu[2], cứ nhiên lừa gạt Long Dương vì người đót đăng khôi? Thật đáng tiếc, hần bây giờ không còn cần ngươi nữa rồi!”

Hắn vừa nói, vừa đảo ánh mắt vào những giọt mồ hôi rỉ ra từ làn da trắng mịn của Lưu Phương, càng nhìn càng ngây dại, thật là đẹp. Hắn đưa tay lên vuốt, chỉ cảm thấy người nọ kinh hãi rung lên, nhưng hai cánh tay y đang bị treo ngược, có thể tránh đi nơi nào? Trương công tử bước về phía trước, đột nhiên khinh bạc[3] nâng cằm của Lưu Phương lên, ôn nhu nói, “Khó trách, mồ hôi mà cũng thơm như vậy, không bằng để cho ta ném thử một chút mùi vị của *** nhân này...”

Lưu Phương cố gắng lách người, muốn tránh né thân thể đang kề sát vào y, bắt đầu có tiếng ồn ào từ những người vây xem bên dưới.

Oanh một tiếng, tựa hồ có một sức lực chớp nhoáng không ai thấy vụt qua, đem cả người Trương công tử bắn lên, ném ra hơn mười trượng, mọi người thấy hắn chật vật như vậy, lại nổi lên một trận cười ầm.

Giờ khắc này trên đài bỗng nhiên xuất hiện nhiều khối bào đạo nhân, tay cầm phát trần, bên cạnh là một thanh y nữ đồng, nàng ôm lệnh kỳ, khinh bỉ nhìn Trương công tử, đó chính là Tiểu Lan.

“Quốc... Quốc sư?”

Những người bên dưới nhỏ giọng bàn bạc, không biết Quốc sư Thương Cổ vì sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ là Dương vương phái lão tới?

Thương Cổ không để ý đến người xung quanh, lão xoay người nhìn Lưu Phương, tuy miệng không mở ra, nhưng vẫn có thể đưa thanh âm truyền vào tai Lưu Phương.

‘Sư diệt, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này. Người yên tâm, có ta ở đây, những người này sẽ không dám làm nhục ngươi. Chỉ là, dân oán sôi trào, Dương Quốc trong một sớm một chiều trở nên lâm nguy, tất cả những tai họa này là bởi vì ngươi mà sinh ra, hôm nay muốn xử phạt, cũng phải do ngươi gánh, ta không thể cứu được ngươi, ngươi hiểu không?’

Mi tâm Lưu Phương co lại, y chậm rãi gật đầu một cái.

‘Cuộc sống vốn là luân hồi thống khổ, ngươi đã làm tai họa khởi lên, nay ngươi phải chịu trách nhiệm cho tất cả, hết thảy cũng là tất nhiên!’

Thương Cổ thở dài một cái, như có vô hạn cảm khái trong lòng, nhưng chỉ chốc lát, mâu quang lão lại lộ ra một đạo hàn quang, tự nhủ, ‘Sư diệt, đừng trách ta vô tình, ta chỉ là muốn hiểu rõ, rốt cuộc là điều gì sẽ khiến hắn quyết định.’

Lưu Phương bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, y không hiểu đây là ý gì, trong lúc đang muốn hỏi lại thì Thương Cổ đã xoay người đi xuống đài.

Thái dương lộ ra khỏi tầng mây, lộ rõ ánh bình minh, chiếu xuống một mảnh kim sắc. Lưu Phương nắm lấy đoạn dây thừng, cố nâng cơ thể lên, chân trái của y đã tê liệt, nhưng cơn đau cũng vơi đi chút ít. Lúc này, y mới nhìn thấy, hiện giờ người đứng dưới lộ đài đông nghịt, nam nam nữ nữ, lão ấu phụ phụ[4], tất cả đều đang nhìn vào y.

Có người không nhịn được, chen lên hô to:

“Sao vẫn chưa bắt đầu?”

Trương công tử lúc này còn đang ở một bên phỉ bụi, nhưng khi nghe được tiếng gào thì hắn lại vội vã chạy lên đài, cẩn thận liếc mắt sang Quốc sư, sau đó đi đến góc trên của đài, hắng giọng một cái, lớn tiếng nói:

“Các vị hương thân phụ lão, hôm nay làm phiền các vị đến đây, nguyên nhân thì chắc mọi người đã rõ, ta cũng không cần nói dài dòng, Theo như quy củ của Dương Quốc chúng ta, kẻ *** loạn họa quốc chi nhân sẽ bị xử tiên hình! Hôm nay, chúng ta rốt cuộc cũng có cơ hội báo thù! Hãy cho tên yêu nhân này ném thử một chút sự lợi hại của chúng ta!”

Trương công tử kia lại hưng phấn, hắn vung tay hô lên, dẫn tới mấy tiếng trầm trồ khe ngợi.

“Bớt sàm ngôn đi! Đánh nhanh lên một chút! Đánh chết hắn!”

“Hảo hảo, roi đã chuẩn bị xong, ai là người đầu tiên lên đây?”

“Ta!”

Lưu Hán tử lúc này vụt một tiếng thì đã nhảy lên đài, đi về phía trác án đứng roi da, hần chọn cây roi to và nặng nhất để cầm, rồi đi vòng ra sau lưng Lưu Phương. Hần xé rách trang phục của y, làm lộ ra làn da ngọc nhuận nhẵn mịn.

Người dưới đài ngay tức khắc yên lặng, tựa hồ rất khẩn trương, hô hấp đình trệ, rướn cổ lên nhìn, để xem hần đánh như thế nào.

“Tôn nhi mau dừng tay!”

Không biết từ nơi nào lại xuất hiện một lão nữ nhân[5], tay trụ quả trượng, run giọng hô lên từ dưới đài. Hần tử kia vốn đã giơ roi, nhưng chưa kịp đánh xuống thì roi lại lơ lửng giữa không trung.

“Nãi nãi? Bà... Bệnh bà mới khỏi, làm sao lại tới đây?”

“Tôn nhi, người còn biết trên người nãi nãi có bệnh, chẳng lẽ người đã quên là ai chữa bệnh cho ta? Người có thể nào muốn đánh ân nhân?”

“Nãi nãi! Bà đã quên cha mẹ cùng muội muội thất lạc như thế nào sao? Cho đến nay sinh tử chưa rõ. Nếu không phải tại người này thì bà đã được ở nhà bảo dưỡng tuổi thọ, như thế nào lại ngã bệnh?”

“Ta tuy già nhưng không hồ đồ! Nhân sinh khó khăn vốn là do mệnh số, chúng ta gặp nạn nhưng không thể mê muội lương tâm! Ta không biết cái gì Vương gia, ta chỉ biết y là Bồ Tát cứu mạng, người.... Nếu người còn xem ta là nãi nãi thì mau chóng rút xuống cho ta!”

Dưới đài nổi lên một trận xôn xao, cũng có mấy phụ nhân[6] la ầm lên, “Long tiên sinh phát cháo chữa bệnh, cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao muốn xử phạt y?” Có một vài hạ nhân của Đường gia lẫn vào trong đó, họ cũng bận rộn tranh luận, y trông vẫn nhợt nhạt như vậy, căn bản không thể nào là yêu nhân! Nhất thời, mọi người trở nên hỗn loạn, khí thế rùng rục, bắt đầu cãi vã kịch liệt.

Hán tử kia ngăn người tại đó, bốn phía đang nhìn vào hần, cho nên hần cũng không biết phải làm thế nào cho đúng. Hần vốn hận y thấu xương, nhưng đối với nãi nãi thì lại cực kỳ hiếu thuận, không dám không nghe lời của bà. Huống chi lời nãi nãi hần nói, dường như cũng có người ủng hộ. Hần nhìn bóng lưng của người trước mặt, bên hông y đã có máu ứ đọng, chân bị khắp khiêng, lại không thể nói chuyện, nếu hần đánh y, liệu có phải sẽ được coi là... Trì cường lãng nhược[7]? Y... Tốt xấu gì thì cũng là người...

Lưu Phương nghe những lời này, bất giác khóe mi đầm lệ, là những giọt nước mắt vui mừng. Y không hề nghĩ tới việc này, cho dù là vạn người phỉ nhổ Ân vương, thì cũng sẽ có người đồng cảm với y.

Những bách tính này vốn là người hiền lành chất phác, ta... Thật đúng là hổ thẹn, chỉ vì tư dục của bản thân mà khiến cho họ phải chịu vô hạn đau khổ như vậy. Ta đọc qua nhiều sách trị quốc an bang, nhưng ngược lại chỉ mang đến tai họa cho bách tính! Nếu ta có thể linh hội sớm hơn, có lẽ... Có lẽ...

“Lão nhân gia...” Thương Cổ đi tới bên cạnh bà lão, ôn hòa nói, “Ngài nói không sai, làm người không thể mê muội lương tâm, đánh ân nhân của mình, dĩ nhiên thiên địa bất dung, chẳng qua là...”

Lão đột nhiên xoay người, chỉ vào Lưu Phương, cao giọng quát lên, “Hần căn bản không phải là người, mà chính là yêu nghiệt hóa thân! Việc cứu người bất quá là để tích lũy một chút may mắn, nguyện trang bản thân, muốn tạm bợ sống sót, để có thể tiếp tục làm nguy hại nhân gian, nghiệt chủng như vậy không nên đánh sao?”

Lưu Phương kinh hãi, trừng mắt nhìn Thương Cổ, y không ngờ rằng lão lại nói như thế! Không... Y không phải là yêu nghiệt! Không phải là yêu nghiệt!

Thương Cổ sải bước lên đài, hướng về những lão phu nhân kia, nói, “Ta sẽ cho lão nhân gia xem gương mặt thật của yêu nghiệt!”

Phù trần đảo qua, trong tay lão xuất hiện một cái mặt nạ hình ngựa kim sắc, Lưu Phương không khỏi hoảng sợ, giống như đã từng quen biết. Thương Cổ đem mặt nạ cưỡng ép đeo vào cho Lưu Phương, sau đó lại nhét thứ gì vào miệng y, cay độc dị thường, yết hầu bị lão chế trụ, bức bách y phải nuốt vào.

“Nước!”

Thưa vâng!” Hai hàng thanh y nữ đồng tề thanh đáp lời, họ đã lấy sẵn nước ở Lâm Hà, giờ đây nhất loạt vây quanh Lưu Phương.

Không! Y có thể thụ hình, có thể gánh chịu tất cả, nhưng y không thể để cho hoa khí sĩ nhục kia thoát ra từ trong cơ thể mình.

Lưu Phương điên cuồng lắc tay, khiến hình giá cũng trở nên dao động, tạo ra thứ âm thanh cọt két vang dội. Mặt nạ kim sắc đón ánh mặt trời, làm y cảm thấy lóa mắt, cơ thể của y cũng theo đó mà lay động. Toàn thân Lưu Phương nóng rực, y đã ăn phải thứ gì rồi, sao lại cảm thấy tim sắp nhảy ra, huyết mạch bành trướng.

Không thể nào trốn tránh được nữa, dòng nước băng hàn thấu xương từ bốn phương tám hướng trong nháy mắt đánh tới, tiếng gào thét bị thương vang lên một cách tuyệt vọng, Mạn Đà Hoa yêu diễm giống như đã bị giam cầm ngàn năm, nay theo hơi nước bay lên, nhanh như điện chớp xông về phía đám người bên dưới.

Vô số cặp mắt lộ ra kinh sợ, họ đã không còn nhìn rõ thứ sinh yếu ớt đang bị trói vào hình giá, trước mặt họ mơ hồ chính là một con dã thú đang gầm thét.

Âm thanh nứt toạc, thân thể khổng thú kia chợt run lên, tám lưng trắng như ngọc lập tức rách ra, tiên huyết tuôn trào.

Đoàn người đã mất đi lý trí, họ reo hò ầm ĩ, chen lên hình đài, gào thét, rống giận, người cầm roi không tiếp tục chần chừ, hấn hướng ác ma kia mà quất vào. Một cái, rồi lại một cái, da thịt y bị rách ra, mùi hương hòa lẫn vào máu tanh, khiến cho đám người này càng điên cuồng kích động hơn.

Không hề kêu la, không hề giãy giụa, thậm chí chẳng nghe được tiếng rên rỉ, dần dần thân thể của y đã không còn co giật theo những lần roi, từ từ buông lỏng, dưới mặt nạ, máu không ngừng chảy xuống.

“Sư phụ!”

Tiểu Lan đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thương Cổ, lệ rơi ướt đầm gương mặt, nàng muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy mâu quang lãnh đạm vô tình của lão thì lời vẫn không thể buông ra. Thương Cổ đứng bất động, vọng định Nam Sơn.

Bên ngoài thành Lâm Đô, trong soái tướng của Khương Quốc, Long Dương không tài nào ngủ được. Trung quân mới vừa bắt báo, Uất Trì Tướng quân chẳng những điều binh trở về, mà còn mang đi đội tiền trạm kỵ binh tinh nhuệ nhất, nhân mã lưu lại, phần nhiều là những tân binh mới xuất chinh. Những người trong doanh trại, đại đa số đều muốn cùng hấn trở về, xem ra, lời đồn trong quân ngũ là thật. Nếu như Thương Kiêm còn sống, bọn họ nhất định sẽ không có ý niệm này. Long Dương cảm thấy lòng mình có một tảng đá lớn đè nặng, không cách nào thoát khỏi phiền muộn.

Đi rồi cũng tốt, ta không còn phải ở bên trong tướng che giấu đi mục đích xuất binh của mình, cũng chẳng phải nghe những lời phỉ báng khi bị của bọn chúng dành cho Lưu Phương.

Nghĩ đến Lưu Phương, tâm của Long Dương đã không thể bình tĩnh được nữa. Ngày mai chính là thời khắc quyết chiến cùng Vân Đình, hấn nhất định phải chiến thắng, mang Lưu Phương thoát ly bế khổ.

Lưu Phương là yêu ta, cho nên y mới liều mạng trở về Khương Quốc, nếu không phải là yêu thì có thể là gì? Ta đã cô phụ y quá nhiều rồi, lần này, tuyệt đối không thể tái phạm!

Trời đã sang canh tư, Long Dương dứt khoát không ngủ nữa, hấn ngồi dậy, bắt đầu lau bảo kiếm. Thanh kiếm này là do Công chúa Cẩm Mộc Nhi tặng, dù đã liên tục chinh chiến, nhưng lại không mấy may tổn hại đến nửa điểm tinh quang, có bao nhiêu tướng sĩ Dương Quốc đã chết dưới lệ phong của nó. Đáng tiếc là lúc đi quá vội vàng, hấn quên mất chuyện hỏi nàng tên thanh kiếm. Kiếm tốt như vậy, phải có một cái tên hùng vĩ tương xứng, Hiên Viên? Cửu Huyền? Thanh Minh?... Nếu như có Lưu Phương ở đây, y nhất định có thể nghĩ ra một cái tên rất hay.

Ánh nến chợt lóe, kiếm này dường như có linh tính, trong mơ hồ, dưới đáy thân kiếm phát ra văn lộ nhàn nhạt, Long Dương vội vàng đem nền lại gần, hấn nhìn thấy hai chữ: đồng tâm.

Đồng tâm? Chẳng lẽ bảo kiếm vô cùng sắc bén này tên là “Đồng Tâm”?

Long Dương có hơi thất vọng, cái này tựa hồ không giống tên thanh kiếm, mà là giống với vật dính ước, hẳn bắt đặc dĩ lặc đầu, dính ước...

Sau này mình sẽ không cần nó nữa, có lẽ nên đưa cho Lưu Phương. Chẳng qua là, y ngay cả đoản kiếm cũng vung không tốt, đem trường kiếm thô trọng này cho y, nhất định càng khiến y thêm chật vật. Ai, một nam nhân mà lại không có nửa điểm công phu, ngay cả bảo vệ bản thân cũng không được, chỉ bằng sau này ta dạy cho y một chút quyền cước...

Không không, Long Dương đột nhiên tự đánh vào đầu mình.

Người là tên ngu ngốc, Lưu Phương không hề thích những thứ này, hà tất gì bắt y học chúng? Cái mà y thích chính là đọc sách viết chữ, là hoa thảo, y muốn làm gì hãy để y làm, chỉ cần có ta ở đây, y nhất định sẽ không chịu bất kỳ ủy khuất nào.

Bình mình ló dạng, ánh nắng mai nhẹ nhàng phủ xuống, trên đại lộ dưới chân núi Nam Sơn, có một khối mã chạy như bay lướt qua, làm cho những người lang thang không khỏi cảm thấy kì lạ. Lâm Đô hôm nay sẽ khai chiến, biết bao nhiêu người sợ hãi, rối rít chạy ra bên ngoài để lánh nạn, thế mà chiến mã này lại ngược đường mà tiến, hơn nữa, người cưỡi ngựa chỉ là một hoàng sam tiểu cô nương. Nàng dốc sức vung cây roi trong tay, dường như lo sợ con ngựa kia chạy còn chưa đủ nhanh, thỉnh thoảng, nàng dùng ống tay áo lau đi nước mắt của mình, hô to, “Nhường đường, mau tránh ra cho ta!”

Một lão giả ven đường bắt đặc dĩ lặc đầu, e rằng tiểu cô nương này là hài tử của một gia đình nào đó, bởi vì chiến loạn mà khổ, phải cùng người nhà tẩu tán.

Bên ngoài thành Lâm Đô đã đến giờ giới nghiêm, Nam Môn mở rộng ra, hai đội nhân mã nhất hồng nhất thanh đứng sừng sững ngoài cửa thành.

Hồng giáp quân phát cờ hò reo, khí thế dâng trào, hoàng kỳ đón gió tung bay, bên trên có một chữ “Long”, vô cùng uy phong. Kỳ lân thân như hỏa diễm tung người hí vang, hồng bào của kim giáp chiến sĩ run lên, như giao long thám hải xông tới trận tiền, khí vũ tuyên ngang, tinh cương trọng kiếm trong tay bắn ra hàn quang tứ phía, sát khí bức nhân. Thanh y quân không khỏi hóp vào lãnh khí, sau đó quay sang nhìn nhau, nhưng cuối cùng vẫn không có ai lùi bước.

Long Dương phóng ngựa đi tới trận tiền, đảo mắt nhìn xung quanh. Đối diện hẳn là một tướng quân ngồi trên hắc mã, đang chậm rãi đi tới. Một nam nhân vận ô kim khôi giáp dưới tử bào, tay cầm trường thương, trên tinh kỳ sau lưng có một chữ “Vân” thật to. Hắn vẫn như lúc xưa, ánh tuấn đỉnh đặc, chỉ là trên mặt đã mất đi huyết sắc, làn da tái nhợt, tựa hồ đã rất lâu chưa nhìn thấy ánh mặt trời.

Tim của Long Dương đập rất nhanh, hẳn kích động, tức giận, hoặc giả là sầu não cũng nên, huynh đệ trùng phùng, rốt cuộc lại tương kiến ở sa trường.

Ngày đó ở bên ngoài thành kinh đô, người thiết lập mai phục, cướp đi Lưu Phương, ta đã thề nhất định nợ máu phải trả bằng máu! Hôm nay ta và người sẽ cùng nhau chấm dứt tất cả.

“Vân Đình, có biết vì sao ta phải cùng người tử thí?”

“Đại ca muốn báo thù!”

“Hừ! Người biết là tốt rồi!”

“Vân Đình có một chuyện tương cầu, sự tình ngày hôm nay đều là do một tay Vân Đình gây ra, đại ca hận ta là phải. Nếu đại ca thắng ta, mong rằng... Có thể thiến đái thân tử và bách tính Dương Quốc.”

Vân Đình chẳng biết tại sao lại đảo ánh mắt qua Đoạn Nhật, Long Dương sững sờ, không biết hẳn nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ hẳn lại không muốn thắng?

Không đúng, nhất định là hẳn và Đoạn Nhật lại mưu kế gì.

Nghĩ thế, Long Dương không khỏi liếc mắt về thành lâu.

Người này chẳng lẽ đã thiết lập cạm bẫy gì đó, muốn dẫn ta cắn câu? Ta nhất định không thể trúng quỷ kế của hẳn!

“Vân Đình, người bớt giả vờ ở nơi này đi! Ngày đó, người dùng thủ đoạn cướp đi Lưu Phương, y... Y căn bản không thật lòng quy thuận người, thế mà người bắt y đến Dương Vương Cung, để cho y chịu bao nhiêu dằn vặt, trở thành trò cười của thiên hạ, quả thật ngày cả heo chó cũng không bằng.”

Long Dương phần hận vô cùng, lời nói buông ra không cần phải lựa chọn, cứ thế mà phá khẩu đại mạ[8].

“Phải... Là ta bức bách y, uy hiếp y, không cho phép y chết, không cho y rời ta nửa bước. Nhưng nào ngờ y lại ngủ say không tỉnh, không nhìn ta lấy một lần, ta... Ta đánh thức y, sau đó chính tay ta đã vũ nhục y, Lưu Phương...”

“Người! Súc sinh!!!”

Long Dương điên cuồng hét lên, nâng kiếm đâm tới, Vân Đình lúc này mới thức tỉnh, miễn cưỡng hoành thương tiếp chiêu, nhưng vì lực đạo Long Dương to lớn, nên hai tay hắn nhất thời tê dại.

Long Dương lại chém xuống hai nhát kiếm, Vân Đình cũng chỉ chống đỡ, mồ hôi hắn rơi đầm đìa, thở hổn hển. Long Dương cảm thấy kỳ lạ, công phu của Vân Đình và hắn vốn không phân cao thấp, tại sao trước mấy đòn tấn công của hắn, Vân Đình lại giống như miên hoa[9], hết ngã trái rồi lại ngã phải, không còn chút sức lực đánh trả? Long Dương nhìn sang Đoạn Nhật bên cạnh, nét mặt của hắn tràn đầy lo lắng, không giống như đang che giấu thủ đoạn gì... Long Dương bỗng có chút nghi ngờ, cơn giận dữ khi nãy cũng đã giảm đi ba phần. Hắn âm thầm phòng bị, lên tiếng quát lớn, “Vân Đình, người dù gì cũng là vua một nước, nếu muốn quyết đấu thì hãy giống như một nam nhân, người yếu sức như thế, không sợ quốc nhân của người chế giễu sao?”

Vân Đình lại chặn ngang một kiếm, mồ hôi tuôn như mưa. Tựa như đã bị lời của Long Dương chọc giận, hắn ca giọng nói, “Đại ca chớ có xem thường ta!” Sau đó xoay thương đâm thẳng vào mặt Long Dương.

Long Dương vừa nhìn thấy chiêu thức thì liền biết đây là chính là đòn sở trường của Vân Đình, Tàng Vân Tam Tuyệt. Ngày đó, hai người ở trong núi tử vô, hắn sử dụng kiếm thành thạo, thế mà làm sao cũng không thắng hơn ba thương của đối phương.

Nguyên lai hắn vừa nãy hư trương thanh thế[10] là muốn làm cho mình buông lỏng cảnh giác!

May mà đã sớm có chuẩn bị, chân trái Long Dương ngay lập tức đạp một cái, Kỳ Lân hiểu ý nên nhanh chóng xoay thân, Long Dương hai tay cầm kiếm, cản lại trường thương. Tấn công bất thành, Vân Đình lại tiếp tục quay ngược thương, lướt nhanh tới. Trong khi đó, Long Dương vẫn bình tĩnh trên lưng ngựa, kiếm trên tay vung lên, lại cản được đường thương thứ hai. Quân sĩ đôi bên thấy trận chiến của hai người quá mức ngoạn mục, cho nên tất cả đều nhìn ngây dại, ai cũng vì bộ hạ của mình mà lo lắng.

“Xem thương!”

Trường thương của Vân Đình chọt lách qua kiếm của Long Dương, nhờ vậy mà tránh được lực của hắn, mũi thương trực thẳng bả vai đối phương. Long Dương kinh hãi, không ngờ rằng Vân Đình lại có thể nhanh chóng thay đổi cách tấn công như thế.

Hắn ra chiêu này, hoàn toàn không để ý đến điểm yếu của bản thân, chẳng lẽ là muốn cùng mình đồng quy vu tận[11]?

Chỉ là, lực đạo của Vân Đình dường như không được nhanh, Long Dương vội vàng đứng lên, một chân chống đỡ trên lưng ngựa, kiếm khí bổ xuống. Vân Đình muốn xoay trường thương về để ngăn chặn, nhưng đã không còn kịp, chỉ thấy kim thiết va vào nhau, phát ra một đạo tinh hỏa, ô kim khôi giáp thoáng chốc vỡ toang, Vân Đình bị kiếm khí to lớn chấn xuống dưới ngựa.

“Bệ hạ!” Đoạn Nhật thấy Vân Đình ngã ngựa, ngay lập tức muốn chạy lên. Nào ngờ động tác của Long Dương lại nhanh hơn, hắn đã đứng trước mặt Vân Đình, mũi kiếm hướng thẳng vào yết hầu của đối phương. Đoạn Nhật nhất thời chết đứng tại chỗ, không dám khinh cử vọng động[12].

Giờ phút này, không chỉ có Đoạn Nhật cứng đờ thân thể, Long Dương cũng rơi vào trường hợp tương tự. Không phải vì ba chiêu kinh tâm động phách vừa rồi, mà là vì mái tóc trắng như tuyết đang tán lác tứ phía của Vân Đình.

Vân Đình ngã ngửa trên đất, nhưng lại không thấy Long Dương động thủ, khóe môi hần hơi nhếch lên, mang nửa phần chế giễu:

“Đại ca không muốn báo thù sao?”

Dứt lời, cánh tay phải của Vân Đình nhấc lên, ngân quang chớp động, cuốn lấy kiếm phong của Long Dương. Long Dương kinh hãi, vội vàng gia lực để khai mở, nhưng Lãm Tinh Tỏa của Vân Đình trong nháy mắt đã quấn lấy mấy vòng, nhanh chóng kéo mũi kiếm hướng thẳng vào ngực. Nhìn thấy Vân Đình nhắm mắt, không hề né tránh, Long Dương không biết vì sao trong lòng lại căng thẳng, muốn thu lực trở về. Nhưng đã không còn kịp, cổ tay đành phải run lên, cảm nhận sát khí bén nhọn lạnh băng đâm vào thân thể huyết nhục, lưu lại vết rách thật dài.

“Bệ hạ!!!” Đoạn Nhật giờ phút này đã không còn cố được nhiều nữa, hần vọt tới trước mặt Vân Đình, mắt thấy vết thương kinh người của đối phương, thất chí nam nhi[13] như hần cư nhiên nhiệt liệt lẫn dài.

“Ngài... Tội tình gì phải chịu khổ như vậy?” Đoạn Nhật muốn nói điều gì đó, nhưng lại không cách nào mở miệng.

Vân Đình không quan tâm Đoạn Nhật hốt hoảng bằng bỏ vết thương cho mình như thế nào, hần chỉ ngăn người nhìn Long Dương thu hồi trường kiếm, sải bước đến Kỳ Lân.

Đại ca mặc dù thắng mình, nhưng cũng là vô hạn tịch mịch cùng sâu não, không biết một kiếm này, có thể mở ra được oán khí trong lòng huynh ấy? Cuối cùng, huynh ấy đã buông tay, bỏ qua cho mình, là huynh ấy muốn khoan dung cho một đệ đệ mang nghiệp chướng nặng nề như mình sao?

Trong lòng Vân Đình trào dâng một trận chua xót, khẽ gọi một tiếng:

“Đại ca, đa tạ.... Đại ca hạ thủ lưu tình...”

Long Dương lạnh lùng nhìn hần, nói, “Ta bây giờ không giết ngươi chỉ là vì Lưu Phương, sinh tử của ngươi, hần nên do y định đoạt!”

Vân Đình chậm rãi gật đầu một cái, tựa như lại lâm vào trầm tư, từng sợi tóc trắng theo gió bay lượn, có một chút nhiễm phải tiên huyết, lộ ra phá lệ[14] đỏ tươi. Long Dương cũng có chút không đành lòng, hần nhú chặt mi, không tiếp tục nhìn Vân Đình nữa.

“Ta bây giờ phải vào Dương Vương Cung đưa Lưu Phương trở về. Nếu y mất đi một cọng lông tơ... Ta nhất định sẽ không tha ngươi!”

Long Dương nói xong, liền giục ngựa tiến vào thành môn, nào ngờ lại bị Đoạn Nhật chắn ngang lối đi. Long Dương giương mày, lửa giận dâng cao, lớn giọng quát:

“Thế nào, Đoạn tướng quân không phục, muốn cùng ta đo sức sao?”

“Không phải, Khương vương... Bệ hạ!” Đoạn Nhật bỗng quỳ gối trước ngựa Long Dương, chấp tay nói, “Cố đạo trưởng đã sớm rời khỏi Dương Vương Cung, giờ đây bệ hạ đi tìm người, như thế nào có thể thấy được? Dương vương bệ hạ sớm đã an bài cho y bí mật lên thuyền, trở về Khương Quốc. Mong bệ hạ minh xét!”

Long Dương xoay người nhìn Vân Đình, cười lạnh một tiếng, “Khó được Vân đệ yêu mến Lưu Phương, thả y rời đi.”

Vân Đình cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, không dám nhìn thẳng vào mục quang sắc bén của Long Dương, chỉ lên tiếng, “Lưu Phương y quả thật đã trở về Khương Quốc, chỉ là không biết tại sao... Y lại không đi tìm đại ca... Có lẽ, có lẽ do y sợ cản trở hôn sự của đại ca...”

Kỳ thực những suy đoán này đã dồn nén trong lòng Vân Đình rất lâu. Lúc đầu hần cho là Lưu Phương muốn trở về Khương Quốc, nhất định là khao khát quay lại bên Long Dương. Vì thế, hần đã tự mình nghĩ ra đủ loại phương pháp, mới khiến cho Lưu Phương tin tưởng rằng Long Dương đang đợi y, để y chấp nhận lên lương thuyền. Chẳng qua là hần không nghĩ tới, chỉ mới mấy ngày, lại nghe được chuyện Long Dương thành thân! Hơn nữa, tình báo trong vương cung Khương Quốc của hần cũng không có nửa điểm tin tức về Lưu Phương, chỉ biết được Long Dương mỗi ngày cùng Công chúa ở bên nhau, ân ái vô cùng!

Vân Đình ở trong vương cung cực kỳ bi thương, hắn biết Lưu Phương vốn là dựa vào một chút hy vọng về Long Dương, cho nên mới có thể miễn cưỡng sống tiếp. Nếu y cho rằng Long Dương đã không còn chiếu cố mình, tất nhiên sẽ không đi tìm Long Dương, sợ rằng... Nhưng việc đã đến nước này, hắn lại có thể làm gì? Vân Đình ở trên Nam Sơn mặc dù nhặt lại được cái mạng, nhưng bởi vì thương nhớ Lưu Phương, nên đã sinh bệnh không dậy nổi. Lần quyết chiến này là gắng gượng chống đỡ, cõi lòng hắn sớm đã cầu tử, cho nên hắn bắt Đoạn Nhật phát thệ, không được bố trí bất kì mai phục nào. Hắn có thể quang minh chính đại chết ở chiến trường, cũng coi như không bôi nhọ đi tôn nghiêm Dương Quốc.

“Ha ha ha...”

Long Dương bỗng nhiên cuồng tiếu, không ngờ rằng đến giờ phút này, Vân Đình cư nhiên còn dám lừa gạt hắn.

Hắn là muốn dựa vào khổ nhục kế này, vĩnh viễn đem Lưu Phương giấu đi sao? Thật sự là chưa tới Hoàng Hà thì vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Một bạch ti được cuộn tròn bị ném vào không trung, lụa ti theo gió tản ra, uyển nhược phù vân, rơi xuống trước mặt Vân Đình.

Bằng tà tuyết sương?

“Cái này? Huynh từ đâu mà có? Lưu Phương đang ở nơi nào?”

“Hừ! Câu đó ta nên hỏi ngươi mới phải! Y căn bản không ở trên thuyền! Ta đã thẩm vấn qua tên Chu Đại Phúc, là người cho người bắt y đi!”

“Không! Không thể nào, ta rõ ràng nhìn thấy y ở trên thuyền! Còn có Ánh Tuyết... Chẳng lẽ...”

Vân Đình lập tức hiểu ra, thân ảnh ngày đó hắn nhìn thấy có chút xa lạ, e rằng không phải là Lưu Phương. Vậy y đã đi nơi nào? Có người bắt y sao?

Vân Đình nóng lòng, muốn đứng lên, nhưng ngực hắn lại truyền tới một trận đại thống, máu chảy đầm đìa, thấm đỏ cả vùng ngực. Đoạn Nhật thấy vậy, đã là lực thần vô chủ[15], vội vàng chạy lại đỡ Vân Đình, giúp hắn cầm máu. Giờ phút này, Khương Quốc thị vệ quan đã đem hai người vây vào giữa.

“Ngươi... Ngươi còn hại y không thể nói chuyện, có phải hay không? Lưu Phương dùng bản thân để đổi lấy ngàn lượng bạc trắng, muốn mua lương thực phát cho nạn nhân. Nhờ ngươi mà y đã có được mỹ danh ái dân!”

Long Dương cắn răng nghiêng lợi, hận không thể đem Vân Đình xé thành mảnh nhỏ! Nghĩ đến cảnh ngộ của Lưu Phương thì nửa điểm thương hại cùng tình cảm hắn dành cho Vân Đình đã không còn sót lại chút gì.

“Ta...” Vân Đình không phản bác được, hắn chỉ có thể nắm chặt tuyết sương, cố gắng suy nghĩ. Lưu Phương nếu không lên thuyền thì có thể ở nơi nào? Y không được tuyết sương này bảo vệ, liệu có bị người khác ức hiếp?”

Giờ phút này, mâu quang của Long Dương đã tràn đầy huyết sắc, tức giận đến phát điên, hắn không muốn tiếp tục cùng người này lãng phí thời gian, thế là hắn giật dây cương, phóng ngựa đi.

Trước thành môn, quân sĩ Dương Quốc thấy bệ hạ trọng thương, Đoạn Tướng quân bị vây, cho nên cũng không dám tiến lên ngăn lại.

“Cứu mạng! Long Dương!”

Trên sa trường bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu gào của trẻ con, từ đằng xa, có một hoàng sam nữ hài leo ra từ bụi cây gai, trên người loang lổ vết máu, y phục bị xé rách vài chỗ, bụi đất dính vào mặt, tựa như đã trải qua một chuyến đi rất dài, nằng nề nghiêng ngã chạy tới.

Người đó chính là Đường Anh. Kể từ lúc Lưu Phương bị bắt, trong lòng nàng luôn lo lắng, thế là thừa dịp đêm khuya lén chạy ra ngoài. Ngay cả gia gia cũng thúc thủ vô sách, có người nào lại chịu đi cứu Ân vương tội ác tày trời? Đường Anh chạy đến độ khấu đầu xin Tiểu Lan, nhưng lại bị Tiểu Lan một lời từ chối. Vì niệm tình cũ, Tiểu Lan đáp ứng Đường Anh, sẽ thay nàng chiếu cố Lưu Phương, hạn chế nỗi khổ y phải nếm trải, hơn nữa, Tiểu Lan còn trộm cây sáo cho Đường Anh.

Đường Anh thấy chữ “Dương” trên cây sáo, đột nhiên nhớ đến chuyện mọi người nói, hôm nay Khương vương cùng Dương vương sẽ quyết chiến ở thành môn. Chỉ là nếu cưỡi ngựa thì sẽ không vào được, cho nên Đường Anh dứt khoát chui trong bụi cây gai, nằng phải bò rất lâu mới đến được trận tiền.

Khương Quốc thị vệ nghe thấy thanh âm, vội vàng tiến lên ngăn cản, Đường Anh nhanh chóng khóc lớn, nằng hét to, “Ta muốn tìm Long Dương! Ta muốn tìm Long Dương!” Mọi người thấy nha đầu này dám gọi danh hiệu của Khương vương, càng thêm tức giận, muốn đem nằng lôi đi. Đường Anh nhìn thấy Vân Đình đang ngồi trên đất, lại tiếp tục hét lên, “Bạch Đầu Quỷ! Tiên sinh ngày đó cứu người, nhưng người lại muốn đánh chết y! Người sẽ không được chết tử tế, không được chết tử tế!”

Long Dương vốn cũng không để ý tới Đường Anh, nhưng khi nghe nha đầu này nói chuyện thì bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hắn vội vàng quay đầu ngựa chạy tới trước mặt nằng, quát lên, “Tiên sinh người tên là gì?”

Nữ hài kia nhìn thấy Long Dương một thân uy vũ, hồng bào bên ngoài kim giáp theo gió tung bay, hồng tông[16] chiến mã cũng được bọc thiết giáp, oai phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí thì không khỏi bị dọa sợ, nằng khẽ run rẩy, giọng nói đứt quãng, “Long Phương!” Do nhất thời hốt hoảng, cho nên Đường Anh không thể nhớ nổi tên thật của Lưu Phương.

Long Dương nghe được hai chữ này thì cũng giống như tiếng sấm bên tai, cả người lập tức nóng lên, trực giác nói cho hắn biết, Long Phương... Trừ y ra, còn ai có thể dùng cái tên này?

“Người... Người là Long Dương?” Đường Anh thấy bộ dạng quan tâm của Long Dương thì mới hoảng hốt mình bạch, nằng vội vàng lấy ra cây sáo, quỳ gối trước ngựa Long Dương, khóc ròng nói, “Ta cầu xin người, làm ơn đi cứu tiên sinh của ta đi!”

Long Dương xuống ngựa, nhận lấy cây sáo kia, hai tay hắn run rẩy, hắn là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói không ra lời. Đường Anh thấy thế, cho là Long Dương không muốn đi cứu Lưu Phương, nằng vội kéo lấy Long Dương, liều mạng nói, “Y... Y chưa từng quên người, mỗi ngày y đều đến độ khẩu chờ thuyền trở về Khương Quốc, tất cả là tại ta... Cầu xin người, y đã tình nguyện để người ta bắt đi điều hành, sẽ bị đánh chết. Người hãy cứu y! Làm ơn cứu y đi!”

Đường Anh vốn là đã hao tổn nhiều thể lực, nay lại phải khóc lóc kêu gào, đau đớn cùng cực, cho nên đã ngất đi. Long Dương vội vàng ôm lấy nằng, hắn ra sức lay thân thể nhỏ bé, điên cuồng hét lên, “Y ở nơi nào? Lưu Phương đang ở nơi nào?”

Đường Anh chỉ mơ hồ nói ra hai chữ “Bàn Vân”, sau đó lại bất tỉnh như trước.

“Bàn Vân? Bàn Vân ở đâu? Mau nói cho ta biết!” Vô luận Long Dương lay động thế nào, Đường Anh cũng không còn phản ứng. Hắn ôm lấy Đường Anh, một mảnh mê mang, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm, bằng mọi giá phải cứu được Lưu Phương. Nhưng hắn chưa quen thuộc đường đi của Dương Quốc, làm sao có thể đi cứu y?

“Ta đưa huynh đi!” Giờ phút này, Vân Đình vịn vào Đoạn Nhật, miên cưỡng đứng dậy. Mâu quang đang ẩn lẹ của Long Dương lại dấy lên lửa hận.

Theo như lời của Đường Anh thì chính Vân Đình đã cho người bắt Lưu Phương, làm sao hắn có thể đưa ta đi cứu y?

Vân Đình cười khổ một tiếng, đầu hơi ngẩng lên, nghiêng mắt nói, “Đại ca không mang ta đi, chỉ e rằng Dương Quốc không ai dẫn đường cho huynh. Chẳng lẽ huynh sợ nơi đó có bầy, thà rằng vứt bỏ Lưu Phương?”

Long Dương hừ một tiếng, đem Đường Anh phó thác cho y quan. Sau đó, hắn đột nhiên quay đầu, như một trận gió xoáy, vọt nhanh tới trước mặt Vân Đình, tung người một cái, liền đem Vân Đình lên thân ngựa. Long Dương lấy hộ giáp tơ lụa trói chặt hai tay của Vân Đình, để hắn ngồi phía trước.

“Người nếu có nửa điểm giở trò, ta sẽ giết người!”

Vân Đình mang trọng thương, lại bị Long Dương nhắc lên như thế, cho nên hắn đau đến nhăn mao kim tinh[17]. Hắn cắn chặt răng, cố giữ cũng thanh tỉnh, sau đó xoay người sang hướng Đoạn Nhật lắc đầu một cái, để cho người nọ không vọng động. Vân Đình hôm nay cũng nghĩ thông suốt rồi, Đường Anh nói Lưu

Phương đã cứu hấn, nhất định là ngày hôm đó ở Nam Sơn! Cho nên Lưu Phương không có lên thuyền, mà là ở lại trấn Bàn Vân.

Vân Đình mơ hồ cảm giác có cảm giác là Thương Cổ đã lừa hấn, nếu thật như thế, nhất định là lão bắt Lưu Phương. Theo như suy đoán của hấn, Thương Cổ là vì sợ hấn đánh không lại Long Dương, cho nên mới dùng Lưu Phương uy hiếp, ép Long Dương lui binh.

Nếu Long Dương bắt mình, có lẽ sẽ đổi lại được mạng của Lưu Phương, tuy rằng Kỳ Lân thần tốc, nhưng chỉ sợ như vậy cũng chưa kịp.

“Phía đông nam, dọc theo Lâm Hà, đi qua Nam Sơn là đến!”

Long Dương không chờ Vân Đình nói xong thì đã giục Kỳ Lân đi, thân ngựa mang theo hai người, biến mất trước tầm mắt của mọi người.

Lại bị một nước lạnh giội vào, hàn khí thấu xương khiến Lưu Phương thanh tỉnh lại.

Đây không biết đã là lần thứ bao nhiêu, thân thể giống như không còn là của y, chỉ còn cảm giác được băng lãnh cũng đau nhói, nhưng y vẫn có thể suy nghĩ, cũng có thể nhìn thấy. Y đã ngất đi bao lần, rồi lại bị đánh thức, cứ thế mà tiếp diễn, sinh mạng của y cứ cố chấp ở nơi này, thân xác không ngừng bị hủy hoại, nhưng vẫn không đành lòng rời đi.

Có lẽ người đánh đã mệt mỏi, hay hoặc giả là máu của y đã chảy khô, y không còn nghe được lời phẫn nộ cùng chửi mắng, tất cả mọi người phiêu đảng trong hư ảo, từ từ hóa thành cỏ xanh, bầu trời mang một màu lam, dòng nước ngọc bích uốn lượn, hòa cùng một thân ảnh màu hồng sắc.

Cảm giác rét lạnh, nhưng thân thể của y lại trở nên nóng bỏng, trong một nhà tranh cũ, hấn ôm y thật chặt, “Còn lạnh không?” Lồng ngực của hấn rộng lớn và cường tráng, nghe rõ cả tiếng tim đập. Y có chút hoảng hốt, tại sao y lại đem mặt dán vào ngực hấn? Đã biết rõ là không nên, nhưng bản thân vẫn khao khát được hấn chiếu cố. Y muốn hôn hấn, không nguyện ý buông vòng tay đang siết chặt của hấn, mâu quang lóe lên ánh sáng, rực rỡ vô cùng, đây chính là tình yêu được thể gian ca tưng, là hạnh phúc hoàn mỹ nhất...

Không thể tự chủ được, cảm giác tư niệm này của y, nếu như là nghiệp chướng, tại sao lại không có một chút hối hận và sám hối...

“Người muốn gặp hấn sao?” Một thanh âm đột ngột vang lên bên tai y.

Muốn... Ta muốn... Không, không, ta không muốn!

Lưu Phương chợt ý thức được đây là giọng nói của Thương Cổ, lão đang nói đến người nào? Là Long Dương sao? Những người này đã trở nên điên cuồng, y mơ hồ cảm nhận được khí tức hủy diệt kia đang lặng lẽ tiến đến gần.

“Người không muốn sao? Nhưng hấn đã tới!”

Trên sườn núi Nam Sơn, một tử y nhân lớn tiếng gào thét, “Đại ca, không được! Cẩn thận hoa độc...” Vừa dứt lời thì tử y nhân đã lão đảo té khỏi ngựa. Còn có một người cười khoái mã lao nhanh xuống núi, như thiên hỏa cuốn theo bao khói bụi cỏ khô, xông vào giữa biển người.

“Lưu Phương!”

“Là Khương vương!”

“Chỉ một mình hấn ư?”

Mây đen che lấp mặt trời, kim sắc cũng không còn lấp lánh, đôi mắt dưới lớp mặt nạ đã đầy áp lệ châu, không di động khỏi mặt ảnh hồng sắc triêu tư mộ tướng[18].

Long Dương, là trời cao chiếu cố, để cho ta trước khi chết còn được gặp lại người, thương thể của người đã bình phục, khôi giáp lóe sáng, anh vũ phi phàm, đây cũng là Long Dương mà lần đầu tiên ta nhìn thấy, nhưng ta... Không, Long Dương, không đáng đâu, đừng vì ta nữa...

Đám người đã sớm cuồng loạn, ánh mắt đều hấn lên tia đỏ, họ không còn biết cái gì gọi là sợ hãi, tất cả cùng nhau đưa cước, đao, rìu, côn bồng về phía Kỳ Lân, rất nhanh sau đó đã vây quanh Long Dương.

Nửa bước cũng khó đi, Kỳ Lân nổi giận, đầu đá lung tung, chỉ trong chốc lát đã đá ngã hơn mười người. Chẳng qua là khi thấy những hán tử vây quanh ngã xuống, các phụ nhân chẳng những không kêu khóc hay là chạy đi tìm người cứu, ngược lại còn nhặt lấy đao, căn bản không có chút nào sợ hãi, chỉ có cảm hận hằn sâu trong ánh mắt. Ở đây có quá nhiều người, lại là lão ấu phụ nữ, bình dân bách tính, Long Dương tuy rằng gấp gáp, nhưng cũng có chút không đành lòng.

Cho dù có nhiều người hơn nữa cũng chẳng là gì, kiếm của ta một khi xuất thủ, nếu muốn đại khai sát giới thì cũng không cần dùng đến nửa canh giờ, chỉ là... Nơi này không phải chiến trường!

Nhìn thấy ánh mắt cừu hận của những phụ nữ và trẻ con, kiếm của hắn vô luận như thế nào cũng không đâm xuống được.

Long Dương kéo chặt Kỳ Lân, lượn vòng, bỗng nhiên hắn nâng kiếm tung người, thi triển khinh công, lướt qua từ phía trên của đám người. Hắn chỉ nhìn vào bóng dáng trên hình đài, tuy rằng mặt nạ đã che khuất diện mạo, và hình phạt đã làm cơ thể y không còn nguyên vẹn, nhưng thân ảnh ấy hắn làm sao có thể không nhận ra, bởi hắn đã khắc sâu y vào tận tâm khảm.

Lưu Phương của hắn đang chịu khổ!

Tại sao, do đâu lại ra cơ sự này? Đúng rồi, những người dân nay nhất định là hận ta binh phạm Dương Quốc, cho nên mới bắt Lưu Phương, đánh y để hả giận. Ta... Ta nhất định phải cứu Lưu Phương trở về, không thể cố nhiều như vậy nữa!

Từ trên Kỳ Lân tung người lên cao, lướt qua vai của mọi người bên dưới, chỉ thoáng chốc là đã đến hình đài. Kiếm quang chợt lóe lên, người bị thụ hình cúi vào ngực hắn, tay nhẹ nhàng tháo mặt nạ của người kia xuống, một gương mặt tái nhợt đầy vết máu lộ ra, hai hàng nước mắt chảy dài, rơi trên khóe miệng người nọ, mỉm cười thản nhiên, vui mừng cùng cảm niệm.

Hắn thật sự vẫn là Long Dương, không bao giờ gây thương tổn những người vô tội...

“Lưu Phương! Nhất định phải sống!”

Long Dương nhẹ nhàng lau mặt cho Lưu Phương, cánh tay phải ôm chặt lấy thân ảnh của y, vô tình lại chạm vào sống lưng đối phương, huyết nhục mơ hồ trên của người y khiến tâm can hắn vỡ nát, ngũ tạng lục phủ như quán lại thật chặt với nhau, đau nhói.

Cảm hận! Phẫn nộ! Trong khoảnh khắc, đã chiếm hết trái tim của hắn!

“Hừ, đến thật tốt! Cẩm Ma Trận!”

Phát trần Thương Cổ đảo qua, tức khắc xuất hiện mấy trăm thanh y đồng tử, vây quanh lấy Long Dương, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị. Tiểu Lan ở trên đài huy động lệnh kỳ, đồng tử trong trận lập tức phát ra vô số ám tiễn, Long Dương vội vàng chống đỡ những mũi tiễn, chẳng qua là chỉ có mấy phen xuất thủ mà hắn đã thở hổn hển. Trong bụng Long Dương thâm kinh hãi, vì sao những đồng tử này lại giống như ma quỷ, cứ bay lơ lửng không dừng? Trận pháp của bọn họ tinh diệu, vừa nhìn đã biết họ phải trải qua quá trình chuyên tâm thao luyện, bất cận bất viễn, biến đổi khó lường.

Long Dương vốn không đem những hài tử này để ở trong mắt, hắn tinh thông trận pháp, chiêu thức của các hài tử cũng chẳng có điểm đặc biệt. Nhưng không biết tại sao, hắn càng ôm chặt Lưu Phương thì càng không đề đề khí, ***g ngực như có ngàn cân áp chế. Trong chốc lát, hắn đã bị ám tiễn làm xuất ra mấy đạo huyết ngân.

Mắt thấy Long Dương ôm lấy mình, vừa đánh vừa lui, căn bản vô lực chống đỡ, Lưu Phương chợt thông suốt minh bạch.

Bọn họ là lợi dụng ta, lừa gạt Long Dương tiền lai cứu ta. Long Dương không biết sự lợi hại của hoa độc, hắn ôm lấy ta như thế, công lực dần dần mất đi, phải như thế nào mới có thể chống đỡ? Không!

Lưu Phương dùng sức nơi cánh tay, y muốn đẩy thân thể của Long Dương ra.

“Người?” Long Dương cũng cảm giác được Lưu Phương muốn thoát ra, cũng hiểu rõ là y đang sợ làm liên lụy đến việc phá vòng vây của hắn, nhưng hắn làm sao có thể đồng ý để y làm như thế, “Đừng vứt bỏ ta

lần nữa...” Long Dương nhẹ giọng nói một câu, thanh âm mang sầu não, người trong ngực hắn có chút do dự, nhưng rồi quả nhiên đã không còn vùng vẫy.

Trên bầu trời vang vọng tiếng kêu ô ô, có một đạo nhân đang ngự kiếm bay tới, cuồng phong gào thét, cành cây khô héo, âm thanh vang dội, trong tiếng gió tựa như xen lẫn niệm ngữ chậm rãi, ôn nhuận lòng người. Hoa khí Mạn Đà La yêu diễm nồng liệt bị niệm ngữ đánh bay tứ tán, trong nháy mắt đã dần dần biến mất. Những người dân đang bao vây tấn công cũng từ từ ngừng lại, không còn ầm ĩ nữa, họ bắt đầu hoảng loạn lên, tựa hồ không dám tin tưởng tất cả những chuyện vừa xảy ra, cho dù chỉ là cơn ác mộng điên cuồng thì cũng là quá mức chân thật.

Cuồng phong cuốn cát bụi vào mặt họ, mọi người vội vàng bỏ lại côn bồng đao rìu trong tay, đào ly khỏi nơi thị phi này.

“Sư phụ...”

Long Dương thấy Thanh Vi xua tan hoa khí, tâm hắn lập tức thanh minh trở lại, công lực gia tăng. Hắn nhanh chóng tụ lực vũ động Đồng Tâm Kiếm, ám tiên tuy rằng mãnh liệt, nhưng vô phương đến gần người, các đồng tử trong trận dần dần có chút hỗn loạn.

Thanh Vi lơ lửng giữa không trung, thu hồi phát trần, khẽ thở dài một tiếng, “Long Dương, ngươi đã đáp ứng từ nay không cùng người đó dây dưa, vì sao còn phải tiền lai? Buông hắn xuống, cùng ta trở về!”

Long Dương giờ mới hiểu được, Thanh Vi vẫn là không cho phép hắn cùng Lưu Phương tương ái.

“Ta đời này muốn cùng Lưu Phương đồng sinh đồng tử, sẽ không rời xa!” Long Dương khí như hồng chung[19], cánh tay phải siết chặt lực hơn, Lưu Phương cau mày, tay nắm lấy hộ giáp thao[20] của Long Dương.

Nét mặt Thanh Vi lộ ra giận dữ, phần nộ mắng, “Bất giáo tử đệ[21]! Phân khai!” Lão dứt lời, hai tay áo rộng mở, lưỡng đạo kiếm khí tức khắc thoát ra, thẳng hướng bối tâm[22] Lưu Phương mà phóng tới.

“Sư phụ! Không được đả thương Lưu Phương!” Không biết từ nơi nào lại nhảy ra một tử y nhân, bạch phát tứ tán. Hắn đứng ở trận tiền, muốn dùng thân thể ngăn trở kiếm khí của Thanh Vi.

Nếu ta chết ở nơi đây, trong lòng ngươi phải chăng có thể cho ta một chút thương tiếc?

Vân Đình nói thầm, cuồng phong không ngừng gào thét quanh thân hắn, chỉ là chẳng hiểu vì sao, lại chưa thể thương tổn được hắn?

Một đạo nhân tạo ra lá chắn khí cực lớn, chống đỡ trước mặt hắn, lưu như bát quái.

Quốc sư?

Hắn không hiểu, mới vừa rồi hắn vẫn còn thống hận việc Thương Cổ đã giáng cực hình lên Lưu Phương, nhưng lão bây giờ chẳng những cứu hắn, lại còn cứu cả Lưu Phương, lão rốt cuộc là người như thế nào?

“Bệ hạ, tha thứ lão thần, bày ra cục diện này, nguyên là vì tư tâm của ta... Cổ Lưu Phương đã uống Cửu Hoa Ngọc Lộ Đan bảo vệ tâm mạch, đợi toàn bộ tiên huyết tan hết, liền có thể trừ độc... Chỉ là... Ta không nghĩ tới có người lại làm những chuyện như vậy chỉ để ngăn cản hắn ta...”

Từng lời, từng chữ của Thương Cổ rõ ràng, mỗi người đều có thể triệt để nghe thấu, các đồng tử thu thế, Long Dương cũng ôm chặt Lưu Phương, tất cả đều chỉ nhìn vào Thanh Vi. Chẳng lẽ người muốn giết Lưu Phương lại là Thực Sơn chưởng môn?

Thanh Vi nghe vậy thì có hơi chần chừ, Thương Cổ thấy thời cơ đã đến, phát trần trong tay xoay lên, lá chắn âm dương bát quái trong nháy mắt hóa ra lưỡng kiếm long, cùng kiếm khí kia xoắn vào nhau. Hai người đều bay giữa không trung, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại. Kiếm phong mạnh mẽ và sắc bén, vân vụ bay lên, không thấy rõ chiêu thức, chỉ có thể loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì... Lại phá giới bày ra Bách Đồng Cầm Ma Trận?”

“... Đây là Cầm Ma Trận, đương nhiên là... Ngươi đã sớm cho hắn dùng qua Tấn Công Chú, lại còn muốn lừa gạt...”

“... Hắn không phải là người khởi lên tai họa...”

“Dựa vào cái gì... Không phải là... Tất cả bởi vì người... Tình bằng hữu cố tri... Không muốn đem hấn vào Tòa...”

Tất cả mọi người đều không nghe rõ lời nói của Thanh Vi và Thương Cổ, chỉ có Long Dương nghe được ba chữ “Tán Công Chú”, lòng hấn liền trầm xuống, sau đó bỗng nhiên vang lên một tiếng thật lớn, Thanh Vi cùng Thương Cổ bị khí cuốn văng ra hai bên, tựa hồ đã bị thương. Vân Đình tiến lên đỡ lấy Thương Cổ, lại thấy lão đối với Thanh Vi vẫn là không thuận theo, không buông tha

“Người đổi trắng thay đen, sao xứng là Thục Sơn chưởng môn? Ta hôm nay nhất định phải thu hấn vào Tòa Yêu Tháp. Nếu người muốn ngăn trở, chính là thiên đạo nghịch hành!”

Thanh Vi vịn tay vào ngực, trừng mắt nhìn Thương Cổ, không đáp một lời.

Thương Cổ hừ một tiếng, xoay người đối Vân Đình nói, “Bệ hạ, ngài lại sẽ chiếu cố Ân vương cả đời?”

Vân Đình không biết lão vì sao lại đột ngột nói như thế, Lưu Phương cùng Long Dương là sinh tử tương y, hấn đã sớm từ bỏ rồi, nay Thương Cổ xuất ra những lời này là có ý gì? Nhưng trong lòng hấn lại nhớ tới Lưu Phương, vẫn là không nén nổi tình cảm, gật đầu một cái.

Mục quang của Thương Cổ quay trở lại trên người Long Dương, lại thấy ánh mắt hấn đang nhìn chăm chăm vào Vân Đình, lộ ra cảm ghét, có lẽ chính lời hứa vừa rồi của Vân Đình đã chọc giận hấn. Chợt, một khẩu lệnh được ban ra, “Kết!”

Lá chắn bát quái to lớn chụp vào trận tâm, Long Dương vội vàng dùng kiếm chém xuống, nhưng lại không thể nào thoát ra được.

Những thanh y đồng tử vây quanh Long Dương, ngồi xếp bằng, hai tay niệp thức, cùng cao giọng đọc:

“Thiên hạ vô thường, hận oán do tâm, yêu ma đồng lộ, quy vu ngã đạo!”

Thuận theo niệm từ, ám tiễn từ trong trận rơi xuống cùng với thanh âm vang dội, tất cả giống như linh hồn, phiêu giữa không trung, trong phút chốc, huyền hóa ra vô số triền ti[23], như bạc yên khinh vụ[24], lan nhanh đến Long Dương.

Đây là gì?

Trong niệm tụng của đồng tử, Long Dương chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, tứ chi bủn rủn vô lực, kiếm trong tay cũng phát run lên, hấn ôm lấy vai Lưu Phương, xông về một bên của trận pháp, nhưng lập tức bị tức lá chắn phản bắn trở về. Lưu Phương nhìn những sợi ti quái dị, như quỷ mị đuổi theo Long Dương, quẩn lấy hai chân của hấn, kéo hấn ra phía trận tâm, Lưu Phương muốn kéo chúng ra, nhưng những sợi ti ấy lại nhẹ nhàng né tránh, không đến gần Lưu Phương, tuy vậy, chúng vẫn một mực không tản đi. Long Dương chợt hiểu, Thương Cổ lập ra trận pháp này chỉ dùng để bắt hấn, sẽ không làm thương tổn đến Lưu Phương, lòng hấn bỗng xuất hiện một trận đau khổ, không nghĩ rằng đến cuối cùng, cũng là hấn làm liên lụy đến y.

“Đi mau!” Long Dương dùng hết sức lực còn sót lại, đem Lưu Phương ném ra xa, nửa thân người y đã nằm bên ngoài lá chắn, trận pháp bát quái này đối với y như không tồn tại, còn hấn thì lại không sao phá vỡ.

Mất đi Lưu Phương, triền ti kia trong nháy mắt trở nên sắc nhọn hơn, chỉ phút chốc đã lượn quanh toàn thân Long Dương, nhanh chóng siết chặt lại, khiến Đồng Tâm Kiếm của hấn rơi trên mặt đất. Cơ thể Long Dương bị kéo vào trận tâm, tứ chi mở rộng ra, kim giáp chiến bào dữ dội, nhất thời vỡ nát như băng phiến, cánh tay hấn đã bị triền ti khảm sâu vào, thanh âm phát ra như tiếng tơ lụa bị xé rách, một tiếng gầm điên cuồng, Long Dương rống giận, gân xanh đột bạo, huyết mạch bành trướng, nhưng càng giãy giụa thì triền ti càng siết chặt, bị khai nhục[25], máu thấm cả ra.

“Long Dương... Triền Yêu Ti là hàng ma chi bảo, người đừng phản kháng nữa, sẽ ít chịu khổ hơn...”

Giọng Thanh Vi vang lên nghẹn ngào, lời nói đã không còn thốt ra được nữa, lão ái tích Long Dương, nhưng lại không cứu được hấn. Thương Cổ nói không sai, lão dốc lòng che giấu bí mật này, chính là vì sợ có ngày hôm nay. Long Dương chính là Đế Trụ Ma Tâm, Mệnh Trung Chú Định, tức tâm của Ma Vương ngàn năm. Nhưng hấn thuần lương thẳng thắn, nhân ái khai minh, cũng chưa từng làm sai điều gì, lão giờ đây thật không đành lòng đem hấn nhốt vào Tòa Yêu Tháp.

Thanh Vi từng cho rằng nếu lão nhận Long Dương làm đồ đệ, lấy đạo hóa ma, lại tạo cơ hội hấn kết nghĩa huynh đệ cùng Vân Đình, với ý muốn tránh qua kiếp nạn này. Nhưng cuối cùng lão vẫn không ngờ tới, hấn lại chỉ vì một Cổ Lưu Phương mà tâm tính đại biến, vứt bỏ cả đạo nghĩa. Cho nên dù biết rõ Lưu Phương là người vô tội, lão vẫn đưa y vào tay Vân Đình, chỉ chờ mong Long Dương có thể vì vậy mà tuyệt vọng. Vạn Ma Chi Tôn chính là Tình Ma, mà trên dưới Thục Sơn đối với Tình Ma đều không biết gì, dù Ma Vương hiện thể gây họa loạn nhân gian thì cũng không một ai có thể nghi ngờ. Lão vì bảo hộ Long Dương mà đã đi quá xa rồi, cuối cùng cũng bị Thương Cổ phát hiện.

Ta thân là chưởng môn, thật vô địa tự dung[26], giờ đây không thể tiếp tục gây lỗi, xác thực phải ném đi tư niệm, lấy thiên hạ thương sinh làm trọng.

Long Dương đã không còn sức phản kháng, khí huyết đông đặc, trong đầu của hấn cứ lặp đi lặp lại thanh âm của Thương Cổ, “Ta hôm nay nhất định phải thu hấn vào Tỏa Yêu Tháp!”

Đó là nói mình, nguyên là là mình!

Hấn thử ngẩng đầu lên, những sợi tóc ướt đầm mồ hôi tán lác trước mắt, khê lay động, che mất đi tầm nhìn của hấn. Nhưng hấn vẫn có thể thấy được một bóng người, bước chân lảo đảo, đang cố gắng dùng kiếm chém đứt triền ti, chỉ là ti tuyến kia trong suốt như nước, dù là như thế nào cũng không chặt gãy được. Khê thở dài, Long Dương chậm rãi nói, “Lưu Phương... Đừng ngốc nữa...”

Đúng là vẫn không bỏ được mình, không chịu rời đi, nhưng cuối cùng vẫn không được.

Long Dương âm thầm cười khổ, cho dù toàn bộ thế gian này có quay lưng với hấn thì Lưu Phương cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ hấn.

Người chung quy vẫn vì ta chịu khổ!

“... Để cho ta... Nhìn người một chút...”

Bóng người kia nghe hấn nói thì ngừng lại, y khắp khiêng đi lại gần lại, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng đẩy những sợi tóc đang tán loạn kia, hấn rốt cuộc đã có thể nhìn thấy rõ Lưu Phương của hấn. Mặc dù dung nhan tái nhợt, không còn huyết sắc, nhưng song nhãn đen láy kia vẫn uyển chuyển như thu thủy, tràn đầy yêu thương, hấn thật muốn được một lần nữa ôm lấy y.

Dường như biết được tâm nguyện của Long Dương, Lưu Phương nhẹ nhàng ôm lấy hấn, da thịt nóng bỏng cùng nhịp tim quen thuộc. Vì sao hấn phải rơi vào bóng tối không cách nào luân hồi, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh mặt trời, hấn như thế nào chịu được.

Long Dương cúi đầu, nhẹ nhàng nỉ non bên tai Lưu Phương, thấp giọng cầu xin, hấn cần một chút dũng khí cùng khích lệ, thời điểm này, hấn đã từng nghĩ tới, nhưng chưa từng nghĩ bản thân hấn chính là người đi trước.

Không! Người đừng nói nữa, ta không thể!

Lưu Phương lắc đầu, điên cuồng hôn vào môi hấn, như muốn nuốt tất cả hơi thở yêu thương vào lòng. Trên người y đã không còn giọt máu nào có thể lưu chuyển, chỉ là một cái xác trống rỗng, không biết đau, cũng không còn nước mắt. Nhưng chỉ cần còn sống, còn một chút hơi thở thì y không muốn cùng hấn chia lìa.

Tại sao lại là hấn? Tại sao không phải là ta? Ta mới chính là căn nguyên của tất cả tội họa, ta cũng đã thừa nhận rồi, làm thế nào lại đến lượt hấn gánh lấy.... Đây là thế giới gì, nhất định bắt những người yêu nhau vĩnh biệt sao... Nếu như người muốn rơi vào bóng tối thì cũng phải mang ta theo cùng...

Triền ti biến động, vô số ám tiễn gộp lại ở phía chân trời, Long Dương thống khổ rên rỉ, môi của Lưu Phương lạnh như băng, chưa bao giờ y kích động như thế, run rẩy, hôn sâu, dây dưa triền miên, vô hạn không dứt. Nhưng lực kéo mạnh mẽ vẫn bức ép hai chân Long Dương ly khai mặt đất, mắt thấy Lưu Phương tuy là gắt gao ôm lấy hấn, nhưng thân thể hấn vẫn trượt dài... Khó có thể lưu lại nữa rồi...

Một tiếng gào thét thê lương thấu xương vang lên, hàn quang từ sau lưng Long Dương thoáng hiện, Lưu Phương đang cầm lấy thanh Đồng Tâm Kiếm...

“Không!!!”

Thanh Vi điên cuồng hét lên, cơ hồ là cùng lúc hàn quang kia xuất hiện, có vô số phù chú đã bay về phía Lưu Phương, nhưng tất cả đã bị lá chắn bát quái chặn lại. Đợi Thương Cổ hiểu ra, vội vàng thu pháp, lá chắn biến mất, sợi tơ thối lui, nhưng đã không còn kịp nữa...

Trường kiếm xuyên thấu tâm... Một tia cười nhẹ xuất hiện trên mặt Long Dương, hẳn tựa hồ đã đợi kết cuộc này lâu rồi, thân thể nhẹ nhàng rơi xuống...

Lưu Phương đỡ lấy Long Dương, dùng tay nâng lấy mũi kiếm đang nhỏ máu tươi, vẫn còn ấm áp...

Long Dương, chờ ta...

“Không! Lưu Phương!! Đừng!”

Trong khoảnh khắc, Lưu Phương đã cúi trước ngực Long Dương, lưỡng tâm dán thật chặt vào nhau... Vân Đình té nhào trên mặt đất, khóc rống thất thanh.

Bầu trời âm u lay động tuôn rơi đại tuyết, hai người trong tuyết vẫn là quỳ đứng, trường kiếm xuyên qua ngực họ, từng giọt máu mơ hồ lộ ra ánh sáng, xuất hiện hai chữ... Đồng tâm.

Nếu muốn tình trường cửu, nên cầu lưỡng đồng tâm.

Đêm Trung Thu ngày đó, hẳn với Lưu Phương đã ở cạnh nhau nói ra đáp án này. Hôm nay, bọn họ rốt cuộc cũng có thể vĩnh viễn ở cùng một nơi.

Tất cả mọi người sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, hàng ma? Tránh họa? Giải cứu chúng sinh? Chẳng lẽ... Sai lầm rồi sao? Các đồng tử vội vàng đứng dậy, thối lui, tựa hồ không ai dám quấy rầy đến hai người họ.

Đứng ngẩn một hồi lâu, suy nghĩ của mọi người đều rối bời, chỉ có Thương Cổ là tự lẩm bẩm, “Không... Không đúng... Không thể nào...”

“... Đế Trụ Ma Tâm, Ma Vương Túc Tâm... Nếu là thật, hẳn làm sao có thể bị giết chết?”

Lời của Thương Cổ như điện quang gây chấn động, đúng vậy, đây là chuyện không thể nào! Tâm của Long Dương là ma vật, làm sao có thể dễ dàng bị đâm thủng? Trừ phi... Trừ phi kiếm kia...

Còn chưa chờ hai người thông suốt đạo lý trong đó, thì những bông tuyết đang bay kia bất chợt xoáy lên, bao bọc quanh thân thể của Long Dương cùng Lưu Phương, một màu trắng xóa mênh mang, hoa râm thoảng chốc mạn sơn biến dã[27], nước Lâm Hà đóng lại thành băng. Cuồng phong xen lẫn băng tuyết gào thét, cùng xông về hướng tâm của xoáy nước.

Thanh Vi và Thương Cổ đối mặt với tinh tượng kì lạ, trong lòng thầm kêu không ổn!

“Bệ hạ, Lan Nhi, các người mau rời đi!”

Không còn kịp để giải thích, Thương Cổ nói xong, liền cùng Thanh Vi đối tọa, hai người ngưng thần tụ khí, như chuẩn bị lâm đại địch. Trong cuồng phong bạo tuyết, Tiểu Lan lĩnh mệnh mang theo chúng đồng tử lui về phía sau, nhưng Vân Đình vẫn một mực quỳ thẳng trong gió tuyết.

Nhưng rồi, phong tuyết chợt ngừng, tứ phía an tĩnh, có thể nghe được cả tiếng tim đập.

Trong phút chốc, trong đồng tuyết chợt bắn ra tia lam quang kì dị, từng đạo văn lộ triển khai, từ từ nứt ra, băng tuyết rơi loạn xạ. Tia sáng kia càng ngày càng chói mắt, chúng vọt ra ngoài, giống như hỏa diễm lam sắc một dạng.

Vân Đình nheo mắt, miễn cưỡng có thể thấy rõ lam quang đang bao quanh thân thể Long Dương và Lưu Phương... Chẳng qua là thanh kiếm không biết ở nơi nào... Mà Long Dương lại đứng lên, hẳn ôm lấy Lưu Phương, chậm rãi đi về phía bọn họ... Vân Đình không tin vào mắt mình, điều này sao có thể? Long Dương toàn thân mặc giáp trụ, kim giáp hồng bào, không hề có nửa điểm bị thương. Lưu Phương cũng bạch y chỉnh tề, chẳng thấy được một chút vết máu, chỉ là thân ảnh đang dựa vào ngực của Long Dương, tựa hồ không có tri giác...

Lưu Phương, y còn sống không?

Nổi quan tâm lập tức biến thành một tiếng nộ hồng, toàn thân Vân Đình chợt căng lên, giống như là bị điểm huyết, không thể động đậy, như có cỗ lực lượng mãnh liệt kéo đầu của hắn lên, khiến cổ họng hắn lộ ra, một thanh lợi kiếm chống đỡ phía trên không, hai chữ “Đồng Tâm” tỏa sáng lấp lánh. Khóe mắt Vân Đình nhìn sang, Long Dương đứng cách đó không xa, ánh mắt dị thường nghiêm nghị, xen lẫn với phần nộ, như hận không thể lập tức đem hắn xé thành ngàn mảnh nhỏ.

Đột nhiên, bên cạnh truyền tới tiếng la của hai người, vạn đạo bạch quang chợt phát, đâm về phía Long Dương. Lam hỏa linh động như có cảm giác, ngay sau đó sinh ra vô số cành nhánh bò lan rộng, va chạm cùng kiếm khí.

“Hừ, Thực Sơn...”

Trong nháy mắt, lam hỏa cuộn lên như sóng lớn, trực thẳng Thanh Vi và Thương Cổ phóng đến. Hai người hoảng hốt, vội vàng phi thân lên, rồi lại thấy vạn đạo kiếm khí kia bị cản lại, xoay ngược về hướng họ mà đánh tới. Thanh Vi cùng Thương Cổ ra sức hóa giải, mặc dù miễn cưỡng ứng phó, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi mà ngã nhào trên đất, chỉ một chiêu đã đại bại trọng thương, bị lam hỏa vây khốn. Hai người đối diện nhau than thở, không ngờ rằng Thực Sơn tuyệt học Vạn Kiếm Quy Tông lại bị hắn dễ dàng ngăn cản. Hắn bây giờ đã thành ma, phải như thế nào mới có thể thu hàng?

Long Dương liếc mắt nhìn hai người, giọng nói phát ra mang vẻ khinh thường, “Nếu không phải là các người đã bảo vệ tâm mạch cho y thì ta nhất định san bằng Thực Sơn... Cút ngay!”

“Về phần người...” Long Dương xoay người, vẫn là ánh mắt cũ nhìn Vân Đình, toàn thân Đồng Tâm Kiếm dấy lên lam hỏa, Vân Đình biết chuyện hắn phải chết là điều không thể nghi ngờ, cho nên đã an tĩnh nhắm hai mắt lại.

Rất lâu sau, vẫn chưa có cảm giác đau đớn khi mũi kiếm đâm vào yết hầu, Vân Đình mở mắt ra, hắn thấy Đồng Tâm Kiếm đang kịch liệt run rẩy, tựa hồ đang cố gắng xuyên phá cổ họng của mình, nhưng lại có cỗ lực khác ngăn cản nó tiến về phía trước. Rốt cuộc, thanh kiếm chống đỡ không được, liền thu hồi vào trong vỏ. Giờ phút này, đầu Long Dương đã thấm đẫm mồ hôi, toàn thân ngã ngối trên đất.

Long Dương nhìn Lưu Phương đang nằm trong ngực mình, hắn khó mà tin được việc đang xảy ra, chỉ biết tự lẩm bẩm với chính mình, “Tại sao? Tại sao không thể? Người... Không hận hắn?”

Hỏa diễm lam sắc dần dần tắt, băng tuyết mới vừa rồi còn bao trùm giờ đây đã tan rã, Long Dương ôm Lưu Phương, vẫn còn đang ngây người sững sờ. Thanh Vi cùng Thương Cổ đã bị trọng thương, chỉ đành phải vận công điều khí.

Lại một lúc lâu trôi qua, phía sau Nam Sơn lao đến một đội nhân mã, hồng y hồng giáp, dẫn đầu đám người đó chính là Uất Trì. Hắn nhìn thấy Long Dương nên vội vàng phóng xuống ngựa, “Bệ hạ! Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần!”

Uất Trì thật ra vốn đã định ly khai, nhưng đưa nhân mã đi đến nửa đường, hắn lại cảm thấy nếu mình quy thuận Long Tường thì cũng chưa chắc sẽ được trọng dụng, chẳng thà có binh trong tay, kiến cơ hành sự, thành tựu đại nghiệp. Long Dương cùng Vân Đình nếu ở ngoài thành quyết chiến, Lâm Đô tất nhiên không người, việc chiếm đóng sẽ dễ như trở bàn tay, cho nên hắn đã lập tức chuyển binh trở lại Bắc Môn Lâm Đô, quả nhiên hắn đã thuận lợi thành công.

Sau đó, hắn nghe nói Long Dương đã bắt được Dương vương, trong lòng liền mừng rỡ, lập tức đưa quân ra thành tiếp ứng, nhưng không ngờ cùng Đoạn Nhật chém giết hết nửa ngày mà vẫn không tìm được Long Dương. Trải qua một phen trắc trở, hắn mới biết Long Dương đến nơi này để cứu Lưu Phương.

Uất Trì thấy Long Dương không có phản ứng, lòng cũng thâm kinh sợ.

Chẳng lẽ là ngài đang trách tội việc ta bỏ đi?

Nghĩ thế, Uất Trì vội vàng nói, “Thần chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện ly khai bệ hạ, hôm đó phân binh chính là vì mê hoặc địch quân, may mắn là thần đã đánh hạ Lâm Đô, chiếm lĩnh Dương Vương Cung, mong bệ hạ minh xét!”

Long Dương lấy lại tinh thần, hần nhìn sang Uất Trì, đột nhiên phá lên đại tiếu, khiến ai nghe thấy cũng rợn cả tóc gáy.

“Hảo! Ta có can đảm chi thần như Uất Trì Tướng Quân, quả thật là may mắn!”

Long Dương nói xong thì duỗi tay ra, Uất Trì lúc này mới minh bạch, vội vàng mang ấn tín trả lại cho hần. Long Dương cất ấn tín cẩn thận, tinh thần trở nên phấn chấn, hần ôm lấy Lưu Phương, phi bộ nhảy lên Kỳ Lân, sau đó xoay ngựa lại, ra lệnh, “Uất Trì, trận chiến này đại thắng, huyết cừu đã báo, công người đứng đầu. Lập tức truyền lệnh, tịch thu gia sản quan viên Dương Quốc, xung vào quân lương, tất cả tướng sĩ đều được phong thưởng!”

“Tuân lệnh!” Trong lòng Uất Trì quá đổi mừng rỡ.

Xem ra Long Dương đối với ta vẫn coi trọng như cũ, còn đem toàn bộ Dương Quốc giao cho ta!

“Chuyện nơi đây người hãy xử lý, ta muốn cùng Lưu Phương lập tức trở về kinh.”

Nói xong, Long Dương toan rời đi, thì bỗng thấy Vân Đình đang ngồi dưới đất. Phút chốc, trong đầu Long Dương dường như có điều suy nghĩ, cuối cùng hần thở dài một cái, hướng về Uất Trì nói, “Nhớ kĩ, không được giết người!”

Trong bóng tối, lam quang quán quanh Long Dương, hần thống khổ co rúc vào một chỗ, ánh mắt cầu khẩn nhìn Lưu Phương... Đôi tay muốn nắm lấy, nhưng làm thế nào cũng không bắt được. Lưu Phương dùng thân thể dán sát vào hần, y muốn ngăn trở, thế nhưng lam quang vẫn cứ chui vào ***g ngực của Long Dương, ánh mắt của y từ sợ hãi đã biến thành tuyệt vọng, dần dần tan rã, trống rỗng...

“Long Dương! Long Dương!”

Lưu Phương bật khóc, lớn tiếng gọi tên của hần, rốt cuộc y đã tỉnh lại. Trước mắt Lưu Phương hiện giờ là cảnh tú sa màn mềm mại, theo gió mà vũ động, ngăn cản ánh mặt trời chiếu vào, khiến nơi đây lúc sáng lúc tối, còn y thì nắm chặt một cánh tay.

Lưu Phương nhìn sang bên cạnh, Long Dương đang mỉm cười nhìn y, nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang chảy trên gò má tái xanh.

“Lại thấy ác mộng? Lúc này... Đã thật tỉnh chưa?”

“Đây là...”

“Chúng ta đang trên đường về nhà.”

Lưu Phương giờ mới biết là mình đang ở trong xa liễn, y mơ hồ cảm nhận được nhân mã và xa trục đang vang động, chẳng qua là y vẫn còn có chút hoảng hốt.

Mình rõ ràng đã đâm xuống một kiếm tuyệt mệnh, làm sao lại...

Lưu Phương đột nhiên ngồi dậy kéo lấy bào phục của Long Dương, khiến ***g ngực hần lộ ra, y chăm chú quan sát, trên da thịt mạch sắc, ngay cả nửa điểm vết thương cũng không có. Lưu Phương lại vội vàng cởi vạt áo trước của y ra, cũng là hoàn hảo vô tổn.

Không thể tin được!

Lưu Phương đem tai áp sát vào ***g ngực của Long Dương, nghe rõ cả tiếng tim đập cực kỳ quen thuộc.

Không sai, không sai, hần còn sống, chúng ta đều sống!

Y mừng rỡ ôm chặt ***g ngực của Long Dương, giống như sợ là nó sẽ chạy mất.

“Ồi...Người?” Long Dương sợ hết hồn, hần chưa từng thấy qua Lưu Phương như thế, cho nên không biết phải làm sao. Phút chốc, trong lòng hần xuất hiện một con sóng đang nhấp nhô, hai cánh tay hần bao bọc lấy y, hôn vô cổ đối phương, nhiệt huyết đã dâng trào, chỉ sợ muốn khắc chế cũng không được. Cuối cùng, hần ôn nhu nói, “Người mất quá nhiều máu, còn rất hư nhược, bây giờ... Vẫn chưa được... Ta sợ người không chịu nổi...”

Lưu Phương giương mắt, sững sờ nhìn Long Dương, rồi đột nhiên hiểu ra ý tứ của hắn, nguyên lai hắn cho rằng y muốn thân mật... Lưu Phương nhất thời xấu hổ, gương mặt y đỏ bừng lên, vội vàng đẩy Long Dương ra, đứng dậy kéo lại y phục của mình. Long Dương cũng không để ý lắm, hắn chỉ ở một bên nhìn y, bật cười khúc khích.

Xa trường từ từ hạ xuống, Long Dương kéo mạnh nhìn một cái, đáy mắt lộ ra ánh sáng. Hắn phấn khởi kéo Lưu Phương, để y dựa vào khuỷu tay hắn, “Nhìn xem, Lưu Phương, chúng ta về đến nhà rồi!”

Lưng chừng sườn núi đầy ắp những bụi cây xanh um tươi tốt. Theo hướng ngón tay của Long Dương, ẩn hiện một điện đường kim sắc nằm dưới tịch dương dư huy, phá lệ hoa mỹ. Đó không phải là nông trại cũ mà y luôn tưởng nhớ, mà là Khương Vương Cung xa hoa.

Lưu phương khẽ tựa vào ngực Long Dương, y không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì trời cao đã chiếu cố y quá mức rồi.

Long Dương, người còn sống, còn yêu ta, kiếp này vô luận người ở nơi nào, nơi đó chính là nhà của ta!

oOo

[1] – Thiên toàn địa chuyển: hoa mắt, choáng váng chóng mặt, trời đất quay cuồng

[2] – Tú hoa chấm đầu: gối thêu hoa, ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

[3] – Kinh bạc: không nghiêm túc, thiếu tôn trọng

[4] – Phụ nữ: phụ nữ và trẻ con

[5] – Nãi nãi: bà nội

[6] – Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng

[7] – Trì cường lăng nhược: ỷ mạnh hiếp yếu

[8] – Phá khẩu đại mạ: chửi ầm lên, chửi như tát nước

[9] – Miên hoa: bông vải

[10] – Hư trương thanh thế: những gì bộc lộ ra bên ngoài không đúng với thực tế bên trong

[11] – Đồng quy vu tận: cùng nhau đi đến chỗ chết

[12] – Khinh cử vọng động: cử động khinh suất, hành động ngông cuồng không thận trọng cân nhắc mà liều lĩnh hành động.

[13] – Thất chỉ nam nhi: nam nhi bầy thước

[14] – Phá lệ: đặc biệt, khác thường

[15] – Lục thần vô chủ: hoang mang lo sợ, mất bình tĩnh

[16] – Hồng tông: bờm đỏ

[17] – Nhân mạo kim tinh: mắt nổ đom đóm

[18] – Triều tư mộ tượng: sáng nhớ chiều mong

[19] – Hồng chung: chuông lớn

[20] – Hộ giáp thao: dải lụa trên hộ giáp

[21] – Bất giáo tử đệ: không thể dạy dỗ được thế hệ sau

[22] – Bối tâm: lưng và tim

[23] – Triền ti: dây dài quấn vào nhau

[24] – Bạc yên khinh vụ: khói mỏng sương nhẹ

- [25] – Bì khai nhục trán: trầy da rách thịt
- [26] – Vô địa tự dung: không còn mặt mũi nào
- [27] – Mạn sơn biến dã: đầy khắp núi đồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-luu-co-nhan-than-chi-long-phi-phuong-the-than-co-nhan>